

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 63

Divendres, 28 de novembre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 44, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998 (Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts.

En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998

(Tram. 200-00040/05) (Continuació.) (09:04)

Departament de Política Territorial i Obres Públiques

— Esmenes núm. 124, 128, 134, 138, 143, 145 i 156, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

4173

— Esmenes núm. 131 i 149, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

4176

— Esmenes núm. 125, 129, 140, 146, 150 i 157, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete.

4177

— Esmena núm. 132, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual.

4180

— Esmena núm. 135, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès.

4180

— Esmenes núm. 126, 130, 136, 139, 141, 142, 144, 147, 151, 153 a 155 i 158, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

4181

— Esmena núm. 133, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Gil i Agné.

4185

— Esmenes núm. 127, 137, 148 i 152, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart.

4186

Torn en contra conjunt: Sr. Curto i Forès (CiU).

4188

Torn en contra conjunt: Sr. Micaló i Aliu (CiU).

4190

S'esdevé un diàleg entre el Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) i el vicepresident primer.

4192

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

4192

El president s'incorpora al seu lloc.

El president anuncia la retirada, a petició dels grups presentants, de les esmenes núm. 159 i 160.

4194

Votació de les esmenes al conjunt del Departament, la Junta d'Aigües, l'Institut Català del Sòl, GISA i Regs de Catalunya (11:23:04): rebutjades per 44 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

4194

Votació de la resta d'esmenes vives al Departament de Política Territorial i Obres Públiques (11:23:36): rebutjades per 40 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

4194

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

— Esmenes núm. 161, 165, 168, 171 i 175, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

4194

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 162, 166, 169, 172 i 176, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ausàs i Coll.

4196

— Esmenes núm. 163, 167, 170, 173 i 177, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Vilalta i Oliva.

4199

— Esmenes núm. 164 i 174, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart.

4202

Torn en contra conjunt: Sra. Pallé i Torres (CiU).

4204

Torn en contra conjunt: Sr. Iglesias i Sala (CiU), que proposa la retirada de les esmenes a l'Incanvi i l'IRTA.

4207

El Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV) intervé per anunciar que manté les esmenes a l'Incanvi i l'IRTA.

4208

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

4208

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació de les esmenes al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (13:05): rebutjades per 26 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

4209

Departament de Treball

— Esmenes núm. 178 i 182, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet.

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 179 i 183, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	4213
— Esmenes núm. 180 i 184, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco.	4216
— Esmena núm. 181, a la totalitat (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4218
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Millo i Rocher (CiU), que proposa la retirada de les esmenes a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives.	4221
<i>El Sr. Rañé i Blasco (S) intervé per anunciar que manté l'esmena a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives i per allusions.</i>	4225
<i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per posicionar-se sobre la proposta de retirada de l'esmena a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives.</i>	4226
<i>El Sr. Millo i Rocher (CiU) els respon.</i>	4226
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	4226
<i>Votació de les esmenes al Departament de Treball (15:02):</i> rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	4227

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre i cinc minuts.

En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident segon.

Departament de Justícia	
— Esmenes núm. 185, 189 i 192, a la totalitat (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	4227
— Esmenes núm. 186, 190 i 193, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	4230
— Esmenes núm. 187, 191 i 194, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	4234
— Esmenes núm. 188 i 195, a la totalitat (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart.	4236
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Orriols i Sendra (CiU).	4238
<i>El president s'incorpora al seu lloc.</i>	
<i>Votació de les esmenes núm. 185 a 195 (17:03):</i> rebutjades per 27 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions.	4240
Departament d'Indústria, Comerç i Turisme	
— Esmenes núm. 196, 200, 203, 206, 209, 212, 215, 218 i 221, a la totalitat (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Guillot i Miravet.	4240
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	4242
— Esmenes núm. 197, 201, 204, 207, 210, 213, 216 i 219, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa.	4245
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	4248
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete.	4249
— Esmenes núm. 198, 202, 205, 208, 211, 214, 217, 220 i 222, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco.	4250
<i>Torn a favor:</i> Sr. Clofent i Rosique.	4251
— Esmena núm. 199, a la totalitat (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4253
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Pujol i Figa (CiU).	4256
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	4259
<i>Votació de les esmenes núm. 196 a 222 (19:23):</i> rebutjades per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	4261
Departament de Benestar Social	
— Esmenes núm. 223, 227, 231, 235 i 239, a la totalitat (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Mayol i Beltran.	4261
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 224, 228, 232, 236 i 240, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	4265

4172

— Esmenes núm. 225, 229, 233 237 i 241, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Barenys i Martorell.	4269
— Esmenes núm. 226, 230, 234, 238 i 242, a la totalitat (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.	4272
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	4273
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Votació de les esmenes núm. 223 a 242 (21:10):</i> rebutjades per 32 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	4276
Departament de Medi Ambient	
— Esmenes núm. 243, 247 i 251, a la totalitat (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	4276
— Esmenes núm. 244, 248 i 252, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete.	4277
— Esmenes núm. 245, 249 i 253, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tura i Camafreita.	4280
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 246, 250 i 254, a la totalitat (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart.	4284
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Rull i Andreu (CiU).	4286
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	4288
<i>Votació de les esmenes núm. 243 a 254 (22:46):</i> rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	4289
Despeses diversos departaments i Deute	
— Esmenes núm. 255 i 256, a la totalitat (S)	
<i>El president fa avinent que el G. Socialista les dóna per defensades.</i>	4289
<i>Votació de les esmenes núm. 255 i 256 (22:47):</i> rebutjades per 25 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.	4289

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 44.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Benestar Social.

(En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998 (continuació)

Entrem a debatre les esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat esmena. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds presenta aquesta esmena a la totalitat als pressupostos de Política Territorial i Obres Públiques, perquè, des del nostre punt de vista, són uns pressupostos poc transparents, que tendeixen a la virtualitat, poc inversors i mal gestionats. Uns pressupostos que augmenten el desequilibri territorial, que no tenen en compte la necessitat d'un planejament global del territori, que continuen fomentant el transport privat en detriment del públic, amb una política hidràulica basada en la gestió de la demanda i amb una política d'habitatge al servei del mercat. En definitiva, uns pressupostos que no tenen en compte els criteris de sostenibilitat —element clau per al desenvolupament equilibrat d'un país.

Per tot això, ja no podem parlar des del nostre punt de vista del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, sinó més aviat del Departament de Política de Trituració Ordenada del País, utilitzant les mateixes sigles; però m'explicaré en dir això.

Deia «en virtualitat», perquè una cosa és el pressupost consolidat i, l'altre, l'administrat; «poc inversor» perquè des del 1996 ha disminuït un 13% i, amb relació al pressupost total de la Generalitat, ha disminuït un punt i mig; en inversions reals també ha baixat un 8%. En canvi, en el capítol de «Béns corrents i serveis», ha augmentat, des del 1996, un 63%; en concret, les despeses de lloguer, en relació amb l'any passat, han augmentat un 70% i, en dietes, un 110%. Des del nostre punt de vista, creiem que això és una barbaritat, sobretot en un context d'estalvi com estem —diuen— en aquest moment.

En relació amb les transferències corrents i de capital, hi ha una disminució del 9 i el 52%, respectivament, en

relació amb les del 1996. I també, evidentment, en relació amb les transferències a les corporacions locals, un 67% menys en relació amb el 1996. Es consolida, des del nostre punt de vista, la idea que la Generalitat no actua a favor dels ajuntaments i, de vegades, pensem que fins i tot en contra.

Es traspasa capital a empreses públiques o a entitats autònomes que serveix per amagar o desviar el dèficit de cara a complir els requisits de convergència europea i escapolir-se del control parlamentari. Ja s'ha explicat a bastament: aquesta és la pràctica del Govern de la Generalitat. En relació amb GISA, hi ha un procés d'endeutament continuat —en aquest cas, de 40.000 milions, el 45% del seu pressupost. Les despeses financeres representen el 82% del seu pressupost. En canvi, ser membre del consell d'administració de GISA és una mina; per assistir als consells d'administració, cada un dels seus membres cobra uns 3 milions anuals, o sigui, 250.000 pessetes mensuals i, la majoria d'ells, són directors generals o membres de la Conselleria, que ja cobren per la seva feina. Llavors, per aquí sí que és bo ser conseller de GISA.

En relació amb les altres empreses, Túnel i Accessos de Barcelona, el 70% del pressupost a amortitzar préstec, i, Túnel del Cadí, el 99,54% amortització de préstec. Negoci rodó per a alguna entitat financera del país que ven l'empresa a la Generalitat i ara el Govern demana préstecs a aquesta mateixa entitat financera per pagar l'obra. Això se'n diu un negoci rodó, no pas pel Govern, sinó per l'entitat financera que diuen que és de tots.

Entrem als aspectes concrets. Dèiem: «desequilibri territorial». Comencem per les dades en aquest punt. De les catorze comarques catalanes que tenen menys del 90% de la mitjana del PIB de Catalunya, nou d'elles han tingut una inversió inferior a la mitjana; comarques amb pèrdua de població i amb regressió econòmica, com és el Ripollès, per exemple, que ha patit una disminució del 53% en les inversions dels dos últims exercicis; o el Pla de l'Estany, que de zero pessetes, l'any passat, ha rebut 75 milions enguany, o l'Alta Ribagorça, que ha vist disminuïda en un 94% les inversions de la Generalitat i que, aquest any, li han tocat quasi 6 milions.

Les inversions en els plans comarcals de muntanya pateixen un incompliment crònic per part del Govern. A més a més, el coeficient de dispersió, que és una dada científica que mesura les diferències territorials, el 1990 era de 2,5 i, el 1996, també, i, des del 1979, s'ha accentuat, o sigui, no ha millorat el desequilibri territorial —una demostració palpable, des del nostre punt de vista, que la política del govern de Convergència i Unió ha fracassat o està fracassant en aquest sentit.

I quin hauria de ser, des del nostre punt de vista progressista i d'esquerres, una política equilibradora? Doncs, basar qualsevol actuació amb el planejament global, tenint en compte els criteris de sostenibilitat i de respecte al medi, però a vostès, el govern de Convergència i Unió, no els interessa, no comparteixen aquesta acció; prefereixen, com a força conservadora i de dretes, deixar que el mercat marqui les estratègies de

planificació, tot afegint-hi sovint –ja n'hem vist molts casos, per desgràcia– una certa dosi d'amiguisme, per reblar el clau.

Tenim una eina legal: el Pla territorial general de Catalunya, però no pas una eina eficaç. Quan es va redactar, es van inflar les dades de població futura, i així, d'aquesta manera, es feia necessària una mica de tot. El govern de Convergència i Unió, en aquest Pla territorial general, plantejava que el 2026 la població de Catalunya seria de 7.600.000 habitants; el mateix Institut d'Estadística de Catalunya ha fet un estudi on preveu deu escenaris de població per a Catalunya, on el més extrem preveu un horitzó de població de 7.800.000 habitants –i, quan dic «el més extrem», vull dir amb hipòtesis màximes de fecunditat, migració i esperança de vida, i, com és aquest cas, sobretot en fecunditat, no és pas que tinguem el número 10.

No creuen que, després d'aquest estudi del mateix Institut d'Estadística de Catalunya, cal una revisió d'aquest horitzó de població del Pla territorial general? O és que el varen fer a cop d'ull, o perquè volien portar a terme tot un seguit d'infraestructures i, per això, necessitaven una població per tal de complir aquestes infraestructures? Tot i així, amb aquesta situació tampoc s'ha desenvolupat cap Pla territorial parcial –una altra eina de planejament important–; només un de sectorial: el d'equipaments comercials. Això no hauria de ser una prioritat del Govern? En canvi, vostès porten a terme, des de fa temps, una política d'ocupació sistemàtica del territori amb taca d'oli: privatització de platges públiques, infraestructures inadequades, etcètera, etcètera. Aquesta és la proposta que vostès tenen per a l'equilibri territorial.

Parlem del transport públic? Dades objectives, també: reducció del pressupost de la Direcció General de Transports en un 40% en tres anys; les inversions es redueixen en un 14% i això porta a una diferència d'inversió pública –i això és gravíssim!– de 9 a 1 entre la Direcció General de Carreteres i la de Transport; de 6 a 1, l'any passat, invertint molt més en el transport privat que no pas en el transport públic. Aportacions per tarifació social, subvenció a línies de transport per carreteres i subvenció per al desenvolupament del transport de viatgers són testimonials.

I les dades són tossudes: el 85% del transport de mercaderies es fa per carretera, mentre que per ferrocarril no arriba al 5%; la quota del transport ferroviari de mercaderies a Catalunya és cinc vegades inferior a l'europea –allò que tenen tantes ganes sempre d'assemblar-se a Europa, doncs, mirin, aquí tenen una feina importantíssima. Aquesta política és insostenible, ja que provoca un augment de l'efecte hivernacle llençar CO₂ a l'atmosfera –per cert, el Govern del PP ha demanat augmentar les emissions de diòxid de carboni, ja que creuen que encara no han cobert la quota; més barbaritat ja és del tot impossible–, i, a més a més, aquesta política de què jo parlava porta a una construcció quasi compulsiva de noves carreteres i autopistes que estan triturant el país: proposta d'autopista fins a Lloret i Tossa, a la platja; desdoblament de la N-II a l'eix Vic - Olot, pel túnel de Bracons; quart cinturó a Abrera - Sant Celoni, i un llarg etcètera.

Totes aquestes obres tenen altres alternatives basades en el foment del transport públic i en el respecte al medi, però el govern de Convergència i Unió prefereix seguir el seu discurs, des del nostre punt de vista obsolet i tradicional, que diu que les infraestructures són bones per elles mateixes. I això no és cert; són bones si obeeixen a un planejament global que tingui en compte els criteris de sostenibilitat i el respecte al medi. Per fomentar una mobilitat sostenible, que vol dir que per satisfer les necessitats de mobilitat actual no es poden comprometre les possibilitats de fer-ho de les generacions futures, s'haurien d'igualar les partides destinades a carreteres i transports; caldria l'elaboració d'una llei de finançament del transport públic que portés associat un instrument fiscal que assegurés el finançament, com, per exemple, un impost sobre la benzina, com fan molts països europeus; s'hauria de desenvolupar el pla intermodal de transports, s'ha de completar la xarxa de metros, s'ha d'invertir en les línies ferroviàries de feble trànsit. Parlem d'això: les línies de Lleida - la Pobla, Manresa - Lleida i Barcelona - Puigcerdà es deixen morir lentament.

El Govern de la Generalitat té dues possibilitats: pressionar en la seva qualitat de ser decisius, clau i de plantar cara al Govern del PP per obtenir inversions via pressupostos de l'Estat en les dues modalitats –normal i extra–, o invertir en diners propis, com fa, per exemple, la Junta d'Andalusia, que ha invertit 20.000 milions en les línies de Renfe de la seva comunitat, però que no n'utilitza cap, les deixa morir.

En canvi, quan es dedica a invertir en transport ferroviari, ho fa per un sistema que a tot Europa està de reculada: l'alta velocitat. Amb l'argument de la modernitat i el patriotisme, el Govern de la Generalitat passa pel cim d'alcaldes i, fins i tot, d'algun conseller per portar a terme un projecte de destrossa al territori, amb dubtosa rendibilitat econòmica i nul·la rendibilitat social –un transport insostenible. La modernitat no passa pel TGV, sinó per fer uns serveis ferroviaris potents, com els sistemes de velocitat alta tipus Euromed, que permetin el pas de viatgers i mercaderies de la manera més ràpida possible, amb una inversió raonable per tal de no hipotecar les inversions pendents a la resta del ferrocarril i que serveixi i respecti el territori.

Com poden pretendre que el seu projecte de TGV és modern quan fa més de deu anys que l'han presentat i no hi han tocat res? Saben que hi ha hagut grans canvis a tot Europa en relació amb les xarxes ferroviàries i, en concret, amb el transport de mercaderies? Saben que a França s'ha retardat i suspès el pla que impulsava les línies d'alta velocitat i que aposta per les noves connexions amb velocitat alta, a 220 quilòmetres? Saben que la inversió en velocitat alta tipus Euromed és tres vegades inferior a la del TGV? Saben que, en velocitat alta tipus Euromed, perquè ens entenguem, tardaríem una hora més per anar a París o mitja més per anar a Madrid, o deu minuts més per anar a Girona que amb el TGV, però amb un impacte molt menor, amb més parades al territori, sense limitacions pel transport de mercaderies i molt més barat? No seria normal que davant diferents alternatives el Govern de la Generalitat obrís un debat públic sobre els sistemes ferroviaris

d'altres prestacions que més convenen a Catalunya, tant pel que fa al servei de viatgers com el de mercaderies? Exigim, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, aquest debat, en nom de l'interès general, en nom de les generacions futures; un debat on hi participin els agents econòmics socials, les entitats ecologistes, les de defensa de la mobilitat sostenible, el poder local, etcètera. Això és el que s'ha fet a França, i és el que ha fet, doncs, que canviessin les seves propostes d'estendre molt més els quilòmetres de línia TGV.

Entrem en un altre tema: el tractament dels recursos hídrics. La política del Govern en aquest tema és la gestió de la demanda dels recursos hídrics i el formigó per a les obres hidràuliques, i, a més, una política marcada pel fracàs i els incompliments. El conflicte del rebut de l'aigua no s'ha solucionat; el Govern ha estat incapaç de fer una nova llei que ordenés la gestió de l'aigua a Catalunya, i la que ha presentat era, des del nostre punt de vista, políticament irresponsable i ecològicament insostenible.

Per nosaltres, aquesta llei que s'ha de fer s'ha de basar en l'estalvi, la reutilització, la lluita contra la contaminació dels aqüífers i la garantia de disponibilitat a llarg termini de cabals per a cobrir les necessitats de la població. Cal caminar cap a un tribut que gravi el consum de l'aigua i un tribut ambiental que financi els plans de sanejament, tant d'aigües com de residus municipals. En canvi, vostès s'entesten a proposar el transvasament del Roine, quan fins i tot el Govern progressista de França, per boca de la ministra de Medi Ambient, ha dit que això era absurd. Prenguin-ne exemple. La ministra de Medi Ambient té veu, i forta, en un govern d'esqueres; la comparació amb el paper de la Conselleria de Medi Ambient del Govern de CiU seria insultar.

Continuen incomplint els acords que obliguen el Govern a invertir la totalitat del cànon d'infraestructures hidràuliques en obres, però enguany presenten una novetat: s'han venut la recaptació del cànon de l'any 1999 a una entitat financera per uns 400 milions. D'aquesta manera, a l'apartat d'ingressos tenen més de 13.000 milions que corresponen a les recaptacions del cànon del 1998 i 1999. Se suposa que tota la inversió hauria d'anar per obres hidràuliques; doncs no: es desvia un 3,5..., 3.500 milions, que haurien d'anar destinats a fer més col·lectors pluvials, endegaments, actuacions toves a les rieres, abastament d'aigua, que van a parar no sabem on; a algun lloc van a parar, segur, però no pas a infraestructures hidràuliques. No creuen que cal una explicació? Espero que després ens la donin. Nosaltres no ens fiem, d'aquests pressupostos.

Tenim una alternativa, com sempre hem anat fent i sempre estem proposant, una alternativa a la seva disbaixa hidràulica: portar a terme una gestió unitària i sostenible del cicle de l'aigua. Cal una visió global dels recursos tenint en compte la conca hidrogràfica com a unitat; la continuïtat del cicle hidrològic, tant els aqüífers com les aigües superficials; el manteniment d'un cabal adequat que garanteixi el paper del riu com a ecosistema i portar a terme polítiques d'estalvi i reutilització de l'aigua. Si fessin això que nosaltres els proposem, arribaríem a la conclusió que no fa falta aigua, que no fan falta experiments com portar aigua del

Roine. Si hi afegim, a més a més, que les dades estadístiques, que vostès han inflat, per al 2026, no són certes, doncs, encara seria una demostració més que no fa falta aigua. El que sí que fa falta és una voluntat política per portar a terme una gestió sostenible del cicle hidrològic.

Parlem de l'últim gran bloc: el tema de l'habitatge. Des del nostre punt de vista, el pressupost referent als temes d'habitatge és un pressupost desequilibrat socialment, insuficient, i sense perspectives clares per cobrir les necessitats del país en un tema com l'habitatge, que hauria de ser objectiu prioritari. El Govern –ja ho vàrem dir l'any passat, i hi continuarem insistint: també és una concepció dretana, una concepció conservadora– entén l'habitatge com un valor de canvi, sotmès a la llei del mercat, i els ho demostraré amb cinc o sis punts, o set, o vuit.

Primer, no es destinen prou diners per cobrir la demanda d'habitatge en règim especial i de lloguer.

Segona, no es quantifica el nombre d'habitatges que es necessiten i no es tenen en compte les necessitats de l'economia familiar de Catalunya, que, segons les dades vigents de l'enquesta de pressupostos familiars, el 65% de la població disposa d'ingressos per sota de 3,5 vegades el salari mínim interprofessional, i que d'aquesta xifra un 32,5% es troba per sota de les 2,5 vegades el salari mínim interprofessional, i és aquí, en tot aquest sector de la població, on s'ha d'actuar, i no que sigui únicament i exclusivament el mercat qui ho gestioni, perquè, evidentment, no actuarà en aquesta capa de la població. En els pressupostos d'enguany només es destina el 31% al programa de promoció pública, quan les necessitats són, com a mínim, del 65%.

Tres, la política de rehabilitació és pràcticament inexistent pel que fa referència al sanejament necessari dels nuclis antics de ciutats i pobles. Cal recordar que, mentre a Catalunya gastem el 20% del total d'inversió a rehabilitació, a Europa –un altre exemple d'Europa– estan entre el 40 i el 50%. Això fa que encara hi hagi greus mancances, com la remodelació del barri de Trinitat Nova de Barcelona, on fins ara els veïns només tenen promeses. Una comparació inevitable, aquesta més propera –ja sé que a vegades no els agrada–: mentre, a Madrid, l'Estat hi destina 1.600 milions, el 1996, a Barcelona s'hi destinaven 640 milions; negociant, senyors de Convergència i Unió, són un desastre!

Quatre, no hi ha una veritable política de sòl, i això impossibilita als municipis crear aquest tipus de política. Vostès només destinen 185 milions als ajuntaments.

Cinc, no s'augmenten suficientment les partides destinades a fer front a les subvencions del Pla d'habitatge, la qual cosa provoca una situació difícil als afectats.

Sis, l'Incasol destina 10.000 milions a crèdits hipotecaris, amb unes despeses financeres de quasi 3.000 milions. Aquesta és una política financera poc sostenible.

Set –ja es va explicar–, es retiren les subvencions del 5% per a l'adquisició d'habitatges als joves.

I vuit, s'augmenten els impostos del 6 al 7% per la compra de «vivendes» de segona mà, que ja va expli-

car sobrerament quin sector de la població afecta aquesta puja.

Tot el que hem dit fins ara demostra que vostès entenen l'habitatge com un valor de canvi, com una mercaderia. Nosaltres reivindicuem que s'entengui l'habitatge com un valor d'ús. I què volem dir quan diem «un valor d'ús»? –ho explicàvem l'any passat, ho tornarem a explicar, per veure si de mica en mica es va entenent, d'una manera pedagògica–: el dret que tenen tots els ciutadans a un habitatge digne, i a partir d'aquesta premissa, desenvolupar tot un seguit de polítiques que ho possibiliti. Intentarem dir-los-en unes quantes.

Primer, fixació de percentatges segons demanda –això és de sentit comú!–, de promocions públiques i de règim especial.

Segon, entendre l'habitatge com un instrument per aconseguir una bona qualitat de vida i una bona qualitat urbana.

Tercer, les tipologies edificatòries no s'han d'adequar necessàriament al model tradicional de família que ens estan venent des del Govern. Hi ha noves i diferents formes de família; per tant, hi ha d'haver noves i diferents formes, també, d'habitatges.

Quatre, fer un habitatge pensat per als joves, amb espais destinats a les activitats que els són pròpies.

Cinc, s'han de potenciar polítiques públiques per a la rehabilitació i construcció ecològica i mediambiental dels habitatges. S'ha de començar aquesta activitat a les promocions públiques. Alguns ens públics ja ho fan, com l'Ajuntament de Barcelona. Els explicaré com. Doncs, mirin, per exemple, introduint els conceptes bioclimàtics d'orientació i ubicació a l'urbanisme; introduint-los també en l'edificació de nous habitatges i a la rehabilitació d'edificis; el Departament podria introduir mesures fiscals per a facilitar la introducció de l'eficiència energètica, o introduir l'energia solar tèrmica i fotovoltaica als edificis nous i en rehabilitacions, o l'obligació de l'ús racional de l'energia en els edificis de promoció pública; iniciar tot un seguit, aquí, d'activitats que es poden portar a terme en la promoció pública per tal d'aconseguir, evidentment, unes construccions més ecològiques i més lligades a l'entorn, sempre amb aquesta idea del desenvolupament sostenible que hem anat explicant des de fa temps.

Tot això que jo he dit és el que entenem nosaltres per tractar l'habitatge com un valor d'ús –els n'hem posat exemples– i no com una mercaderia, i aquesta, senyores i senyors, és una altra diferència entre fer polítiques de dreta o fer polítiques d'esquerra; és una demostració també palpable que hi ha diferents alternatives al que s'està fent en aquests moments des del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I acabo. Quan al començament de la meua intervenció parlava del «departament de política de trituració ordenada del país», no era pas un *divertimento* semàntic, com han pogut comprovar, sinó la constatació d'una realitat, com hem explicat a bastament en aquests minuts i des d'aquesta tribuna. Del manteniment, la constatació de la realitat que es basa en una política insostenible, que fa que, per exemple, es gastin 100.000

milions en el que anomenem «triturar el territori», al Departament de Política Territorial, i només 8.600 a protegir-lo, al Departament de Medi Ambient. Cal una convergència del país cap a la sostenibilitat, que no hipotequi els recursos per a les generacions futures; això sí que és ser modern. El que fan vostès és deixar el territori al servei del mercat, el déu de les forces polítiques conservadores i de dretes, el déu del Govern de Convergència i Unió.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Continuarà ara la presentació de l'esmena a la totalitat el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar les esmenes a la totalitat de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, esmena 131, i la 149, de Regs de Catalunya.

La de Regs de Catalunya per una raó evident: el pressupost que se'ns presenta per al 98 incompleix el mateix Pla econòmic i financer d'enguany, presentat i aprovat per Regsa, i les mateixes previsions del conseller d'Agricultura, junt amb el conseller de Política Territorial, que van fer al febrer d'enguany. No sols això, sinó que, a més a més, es dedica per a obres que no són de regs una quantitat cada vegada més important de pressupostos. Hi ha, aproximadament, uns 400 milions de pessetes que fa Regsa, Regs de Catalunya, SA –crec que la finalitat està ben clara–, per a fer aigua potable, dipòsits d'aigua, abastament a poblacions, etcètera; i 140 milions de pessetes per a arranament de rieres, per a correcció hidrològica de determinats torrents... És a dir, si això són regs de Catalunya, potser que s'ho facin mirar.

I l'esmena a l'Institut, jo crec que és d'aquestes més que evidents: un institut que és per al desenvolupament de les comarques de l'Ebre i que és incapaç de desenvolupar ni el mateix Institut, ja em diran vostès com pot desenvolupar un territori.

Un institut que va nàixer amb un pressupost de 60 milions els dos primers anys; que els altres dos ha estat en 49 milions de pessetes, i que per a l'any que ve es manté en aquestes previsions, en 49 milions de pessetes, lògicament amb l'agreujant que la despesa corrent puja, i això vol dir que, paral·lelament, disminueix la despesa en inversions i transferències de capital. És a dir, un institut que el mateix vicepresident –jo crec que no és sospitós de militància esquerranosa– el considera inoperant, diu que no serveix absolutament per a res, aquest pressupost, i que afirma –i hi han declaracions escrites que ho diu així; jo no he sentit que ho hagi corregit– que caldrien 150 milions de pessetes per fer-lo operatiu; és a dir, el triple, més del triple, del que en aquestos moments està pressupostat.

Un institut en el qual les forces de l'oposició, incloent el PP, és a dir, PP, Esquerra Republicana, Partit Socialista i Iniciativa per Catalunya - Els Verds, presents tots

al Consell Rector, han fet un esforç per intentar consensuar aquesta modificació i que de manera unilateral..., avui hi havia d'haver una reunió del Consell Rector, aquesta tarda, a Tortosa, a la seu de l'Institut; s'ha suspès. Havíem de parlar i havíem d'intentar consensuar aquestes modificacions. No se'ns diu res; per tant, vol dir que suspenen també de manera unilateral la voluntat de consens. Havíem de negociar modificacions als pressupostos; no sé quan negociarem modificacions als pressupostos, perquè és evident que el termini per a presentar esmenes s'acaba, i si han trencat el consens, lògicament, el que no poden és plantejar que seguim confiant en la bona voluntat de la majoria de Convergència i Unió en aquest Institut per a tirar endavant.

Considerem que el pressupost és absolutament una burla a la necessitat de les terres de l'Ebre, i per això creiem que el més procedent és purament i simplement la seua devolució, o bé la suspensió total del funcionament d'un institut que no ha servit, des del seu moment, per a res d'allò per al qual va ser creat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Bon dia a tots els diputats i diputades, així com al conseller. L'esmena a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques la dividirem en tres intervencions des d'Esquerra Republicana. Una, la que fa referència al Departament i a tots els organismes adscrits, a excepció de l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre i de la problemàtica de l'habitatge, en la qual intervindran dos altres companys meus.

Dit això, analitzant el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, ens trobem que el Departament és un dels departaments que forma part del que orienten els grans eixos d'uns pressupostos, especialment en l'àmbit inversor. Durant aquests darrers anys hem vist com disminueix la inversió en aquest Departament; per exemple, l'any passat per al conjunt del Departament es va produir una reducció del 10,1% del pressupost respecte a l'any anterior. Fins l'any passat la retallada d'aquest Departament, tradicionalment de forta inversió, es justificava per la conjuntura econòmica existent. Enguany, però, tot i que aquesta argumentació ja no és extensible, es continua observant que no hi ha una recuperació de la inversió, fet aquest que ens preocupa per la repercussió que té per al funcionament del conjunt d'un país un departament que bàsicament intervé en les infraestructures i que, en conseqüència, se situa parcialment però importantment a la base de qualsevol activitat productiva o de servei. Amb la lectura dels pressupostos s'observa que, tot i que el conjunt de les inversions dels diferents departaments creix un 6,6%, la inversió en el Departament de Política Territorial i

Obres Públiques sofreix una lleu reducció propera a l'1%. Sorprenen, doncs, com acabo de dir, que en un any on hi ha una certa recuperació dels departaments en l'àmbit inversor, sigui el principal departament inversor de la Generalitat un dels que experimenta reducció en aquest àmbit.

D'altra banda, el conjunt del Departament també redueix la seva consignació de 3.471 milions, és a dir, un 3,4%, i que és, bàsicament, conseqüència de les reduccions significatives que es produeixen en els capítols de transferències corrents, inversions –com ja he dit– i transferències de capital. És a dir, ens trobem amb uns pressupostos a la baixa, que tindran una forta incidència en diferents àmbits fonamentals de la quotidianitat i de la territorialitat, perquè en aquest darrer punt, la territorialitat, tot i que hi ha un 10,5% d'inversió més descentralitzada que l'any anterior, aquesta quantitat no podrà compensar ni establir un vector d'equilibri territorial, mentre el Departament de Política Territorial disminueixi la seva inversió ni mentre, per exemple, els plans comarcals de muntanya, peça clau per tendir a l'equilibri territorial, s'aprovin amb les inversions corresponents, però després ni tan sols surtin en les inversions reals dels pressupostos. Però, més enllà de les comarques de muntanya, també trobem no reflectit en els pressupostos inversions suficients i significatives en múltiples comarques, comarques que arrossegueu endèmicament una mala o baixa inversió, en tot cas inversió per sota de la mitjana, i que va polaritzant el nostre territori cap a una situació de comarques amb més inversió, que continuen tenint més inversió, i altres comarques amb menys inversió, que contínuament no assoleixen ni la mitjana de la inversió.

Un altre dels elements que tampoc afavoreix l'equilibri territorial és l'Incasol. L'Incasol davalla aproximadament en 5.000 milions de pessetes, que, per la incidència que té aquest organisme en el conjunt del territori, és altament preocupant. L'Incasol intervé en diversos elements, més enllà de la seva funció principal, la política de sòl, i per tant podria ser –i amb aquesta disminució pressupostària no ho és– un element bàsic per a l'equilibri territorial. A més, l'Incasol inverteix poc fora de l'àrea metropolitana de Barcelona pel que fa a sòl residencial, i insisteix a continuar amb la voluntat d'operar sobre parcel·les netes i fer previsions expansives i d'escassa previsió rehabilitadora, justament en un marc territorial, l'àrea metropolitana, on és especialment difícil i car.

Així, doncs, nosaltres reclamem un canvi d'orientació de l'Incasol que passi pels següents punts: una major inversió global com a conseqüència que el sòl actual de què disposa l'Incasol ja està pràcticament tot compromès i que aquesta inversió es dirigeixi en major proporció fora de l'àrea metropolitana; una previsió més rehabilitadora a l'àrea metropolitana i una major compra i promoció de sòl residencial fora de l'àrea; una realitat d'actuació més transparent que no translúcida i difícil de fiscalitzar, sobretot econòmicament, que permeti treure l'entrellat de per què es construeixen alguns polígons industrials, com, per exemple, a l'Illa Sud de Sallent, que no estan justificats econòmicament i que confonen el subsidi territorial amb l'equilibri territorial;

una major promoció d'habitatge social, que hauria de comportar la creació d'un organisme comercial cent per cent públic que permetés ésser més operatiu i àgil a l'Incasol en el mercat, per tal de corregir desequilibris socials i territorials, i una major col·laboració amb els ens locals, no de tracte impositiu sinó per ajudar a suplir les mancances d'habitatge que són importants per a diferents sectors de la població i de les quals l'Incasol té enguany una partida migrada.

Aquestes mancances a les quals em referia, probablement encara s'agreuaran més si observem les partides dels pressupostos del Departament que fan referència a les transferències de capital previstes. Aquestes pateixen una davallada del 23,4%, que afecten principalment les transferències a corporacions locals i les subvencions per a la rehabilitació d'habitatges. En el primer cas, les corporacions locals rebran 497 milions menys, el 76% respecte a l'any anterior menys, i surten especialment disminuïdes les subvencions per actuacions de rehabilitació en edificis i espais urbans, que passen de 405 milions a 50 milions de pessetes. Val a dir, a més a més, que en el conjunt dels pressupostos es disminueix espectacularment tot el que és la política d'habitatges, com si aquest no fos un dels problemes principals que en aquests moments tenim sobre la taula a Catalunya. I en l'altra partida que també es disminueix de manera important veiem com es produeix una reducció de 400 milions en les subvencions a la rehabilitació de patologies estructurals dels habitatges. No hi ha res que indiqui, doncs, una millora en aquest àmbit sinó que, ben al contrari, els pressupostos d'enguany suposen un important retrocés en la política d'habitatge del Govern de la Generalitat.

Tampoc són gaire afalagadors els pressupostos de GISA, tot i que, aparentment, hi ha un increment pressupostari proper als 10.000 milions i un increment d'inversió dels 8.000 milions, la realitat és que, pel que fa referència a les tasques relatives a la política territorial, és a dir sense comptar les fortes partides destinades a Ensenyament i Sanitat, la disponibilitat de GISA baixa; més encara si tenim en compte que, tal com vam dir ja en el seu moment i venim repetint insistentment des d'almenys fa cinc o sis anys, una part significativa de les inversions disponibles dins d'aquest organisme estan atrapades en el retorn d'obres subcontractades i executades en èpoques pretèrites, i que enguany arriba a comprometre el 45% del pressupost, i per tant, això resta possibilitats d'intervenir en la construcció de noves infraestructures a GISA.

En l'àmbit de la construcció de les infraestructures, és clar que en aquest moment s'està passant un moment determinant. Hi han diverses obres de gran magnitud, algunes d'elles concentrades en la zona del delta de Llobregat, que poden, de manera important, remodelar el territori i configurar una situació de futur esperançadora o decebedora. Això, bàsicament, vindrà determinat per la manera com es faci. Per exemple, en la construcció de la tercera pista a l'aeroport de Barcelona, nosaltres continuem defensant el mateix que hem defensat des del primer moment. En primer lloc, els aeroports de Girona i Reus poden participar en el trànsit aeri català en un percentatge molt més gran del que

participen actualment i, per tant, s'han de contemplar inversions de millora en aquests aeroports, que significarien una veritable operació d'equilibri territorial, i la nova pista a l'aeroport de Barcelona ha de respectar en el lloc on estan les llacunes del Remolar i la Ricarda i no ha de construir-se més enllà de 1.100 metres. En tot cas, si s'ha de moure alguna cosa per fer la tercera pista, és la primera pista la que s'haurà de moure, apropant-la cap a dins. Nosaltres estarem molt atents a com se solucionen totes les infraestructures previstes al delta i estarem molt atents especialment a la seva actuació, senyor conseller, perquè, per primer cop, els que defensem un model de desenvolupament diferent al de creixement pur i dur, els que defensem tendir al desenvolupament sostenible, tenim un conseller de Política Territorial que ha passat un període de temps com a conseller del Departament de Medi Ambient i esperem que mostri un grau de sensibilitat cap al medi superior al que hi ha hagut fins ara en l'acció de govern de la Generalitat i que ha vingut precedit llargament per accions gens respectuoses amb l'entorn ambiental.

Tot i així, totes aquestes inversions que es faran al delta no poden distreure'ns de la resta d'actuacions més modestes però de gran interès local que s'han de realitzar. És en aquest punt on els pressupostos de la Generalitat arriben al seu punt més baix. La quantitat d'obra prevista que no es realitza en aquestes accions, sovint imprescindibles per les parts del territori que afecten, és molt alta, i el compliment d'acció de Govern pel que fa a obra pública és especialment decebedor; com decebedor també és que la inversió prevista en ferrocarrils—sense entrar en el TAV, del qual ja ens hem posicionat en diferents ocasions i ja ho tornarem a fer en el seu moment—disminueixi en 3.200 milions. És a dir, el tren, el paradigma del transport públic, es veu minvat més enllà de les rodalies de la gran ciutat. Les línies de ferrocarril que vertebraven el nostre territori cada cop més es degraden i disminueixen la seva funcionalitat fruit de la deixadesa inversora del Govern. El transport públic ha deixat de ser una opció per ser una necessitat inajornable, com el metro o els trens de rodalies amb freqüència de metro, i que han d'anar més enllà de les comarques confrontants al Barcelonès.

El tren, l'ús del tren, és una necessitat i una possibilitat que estem desaprofitant de manera molt clara a Catalunya. Abans s'ha citat la xifra de només el 5% de transport de mercaderies en tren; aquest percentatge és molt baix, i és molt baix comparativament amb tots els altres països que tenen la sort de tenir tren, perquè també és veritat que, ara per ara, pel cost de les infraestructures que representen el tren, només ens podem permetre tenir tren els països desenvolupats i que ja en el seu moment van fer aquestes infraestructures. És molt difícil establir una línia de tren nova, per exemple, a Mali, però, en canvi, és molt rendible econòmicament i a nivell d'inversió sostenir les que ja existeixen actualment i prolongar les que ja existeixen. I aquesta activitat d'aprofundiment de les línies de ferrocarrils a Catalunya, no només no s'està produint sinó que, a poc a poc, s'estan deixant consumir i estan fent-se perdre la seva utilitat fruit que la inversió és del tot insuficient.

A més a més, el transport públic està directament vinculat amb la sostenibilitat del país; la planificació del sòl, l'energia i el transport són les peces claus d'un món sostenible, i el transport ha de basar-se en el ferrocarril i el transport públic en general i ha d'utilitzar combustibles –que existeixen i que funcionen– que no són contaminants. Fruit d'això, conseqüència de la necessitat que hi ha, ens trobem que les inversions en infraestructures viàries a Catalunya, per al transport a Catalunya, tenen una relació a la qual el transport públic només representa l'11% de la inversió total.

El transport per carretera no es pot evitar, malgrat que es faci o que es potencii el transport públic; sempre hi haurà una part d'aquest transport per carretera, però això no vol dir que continuem posant l'accent en aquest transport privat, a nivell de... Perdó, quants temps m'ha donat, senyor president?

El vicepresident primer

El que té, però m'ha dit que se l'havia de partir amb uns altres.

El Sr. Portabella i Calvete

Vint minuts?

El vicepresident primer

Vint minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

M'ha donat vint minuts.

El vicepresident primer

No, vostès se l'han repartit i m'ha indicat el Grup que vostè en tenia vint. Ara, en pot tenir trenta, és clar!

El Sr. Portabella i Calvete

D'acord, d'acord. És que he vist que em quedaven pocs minuts i no he vist si s'havien segregat els deu minuts pertinents.

El vicepresident primer

Molt bé. D'acord.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Doncs, com deia, en tota la qüestió del transport públic és per a nosaltres on s'han de produir les inversions principals, però és evident que això no substituirà totalment el transport privat, i quan parlem del transport privat o del transport públic via les carreteres o autopistes ens trobem amb un dels grans nuclis, que és tot el que fa referència a les autopistes.

Nosaltres ja els ho hem dit milers de vegades; nosaltres pensem que no és acceptable que ACESA continuï amb els peatges que té actualment, i pensem que el Govern de la Generalitat ha d'afrontar aquest problema i seure'ls a taula. No pot ser que una entitat concessionària tingui més força que el Govern de la Generalitat. I tampoc estem d'acord amb la rebaixa fictícia que s'ha pro-

duït de l'IVA, perquè, com ja hem explicat reiteradament aquí, aquesta rebaixa, que ha anat conjuntament amb un increment del preu dels peatges, no ha significat una rebaixa real per a tots els que utilitzen les autopistes; en algunes autopistes ha representat un duro, però és que ha representat un sobrecost de prop del 3% per a tots aquells que no són usuaris privats de les autopistes. A banda d'això, nosaltres –ja els ho hem anunciat també en diverses ocasions– no estarem d'acord que es rebaixi el preu de l'autopista, el preu de les autopistes, a canvi d'allargar la concessió. Nosaltres creiem que, mitjançant la consecució dels impostos especials, alguns dels quals, per exemple, sorgeixen de la benzina, i la destinació d'una part d'aquests impostos especials a aconseguir, a rescatar una part de les concessions que hi han actualment, es podria tirar endavant de manera molt clara.

Ja per anar acabant, perquè m'he anat menjant el temps sense adonar-me'n, voldria fer o incidir en tot el que fa referència a política hidràulica, i, per tant, hi incloc tot el que són ports i costes i tot el que són les accions sobre rius, sobre l'aigua, com sobre les infraestructures dels rius. Mirin, nosaltres estem molt preocupats per aquest Projecte de llei que ha entrat en el Parlament, de la Llei de ports, perquè vostès el que fan és segregat una vegada més tot el que és la dinàmica i tot el que és el cicle de l'aigua. Vostès separen el que és la Junta de Sanejament del que són les obres que es fan sobre les conques dels rius; separen el que és el cabal de l'aigua del que és l'emissió d'aquesta aigua cap al litoral, i generen un garbuix que fracciona permanentment tot el que és la política hidràulica integrada.

Hi han exemples de mala actuació sobre la política hidràulica, especialment en el Maresme, que fan feradat. Aquesta voluntat de voler cobrir totes les rieres del Maresme, bàsicament el que produeix és un cobriment de cor als ciutadans i ciutadanes que viuen en les zones on les rieres s'han cobert, perquè, a menor intensitat de pluja, major velocitat de l'aigua. Exemples com el d'Arenys de Mar, on ara tothom es troba *desbordat* literalment per quan baixa la riera, no com abans, representen un impacte negatiu sobre la riera, representen un impacte negatiu sobre la població, representen un impacte negatiu sobre l'aportació de sòlids en el litoral i representen un aport i representen un impacte negatiu sobre la dinàmica del litoral. Fruit d'això, vostès, lluny d'integrar tot això i incloure-hi tota la qüestió de planificació territorial, que és una part molt important d'on deriven les rierades que es produeixen –és evident que les rierades, bàsicament, és produeixen pel clima mediterrani, però és evident també que la impermeabilització del sòl que s'ha produït amb la urbanització d'aquests darrers anys en el Maresme incrementa el cabal de les rierades quan es produeixen–, fruit d'això, vostès fraccionen encara una vegada més i diuen: «i a partir d'ara creem una entitat autònoma que s'ocuparà només de la construcció de ports»; construcció amb la qual vostès mateixos, en diferents documents que tenen, no hi caben, i que n'afecta tota la dinàmica.

Per tant, nosaltres considerem, realment, que la política hidràulica està mal enfocada; que estan seccionant encara més el que haurien de fer un esforç per integrar,

i que la conseqüència que es produeixi aquesta política és una mala política d'aigua, quan l'aigua hauria de ser, en un país mediterrani com el nostre, una de les polítiques més debatudes, una de les polítiques més pensades, una de les polítiques més ajustades a la realitat del territori, una de les polítiques en les quals hi hagués més consens.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Portabella. Intervé ara, també en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Benach. (*Veus de fons.*) Segueixo l'ordre que m'ha indicat el mateix Grup, senyor Nadal. (*Pausa.*)

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. La defensa de l'esmena a la totalitat a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, jo crec que es basa en el sentit comú i en la racionalitat i, sobretot, en un sentiment de frustració permanent que hi ha al voltant d'aquesta institució, d'aquest organisme. No repassarem la història, que ja l'hem explicat en diverses ocasions, entre altres coses, perquè és la història que es repeteix constantment; és a dir, bones intencions, aquí tots els grups fent esforços de consens intentant trobar fórmules que ens permetin avançar, i a l'hora de la veritat, doncs, res de res i frustració permanent. I la frustració es va repetint cada any, i en aquest cas concret es repeteix en veure el pressupost, perquè, en definitiva, si una cosa està clara és que el pressupost que s'ha destinat a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre és absolutament insuficient.

Com vostès saben, l'Institut té dos organismes, que són el Consell Rector i el Consell Permanent. El Consell Rector, en teoria –en teoria, dic «en teoria»– es reuneix aproximadament cada tres mesos, tot i que el conseller, el nou conseller de Política Territorial, doncs, ja en fa quatre, que n'és, i encara no ha tingut el goig de poder presidir-lo. Per tant, també és un símptoma, en tot cas, de l'interès que la Conselleria demostra de cara a l'Institut. El Consell Permanent es reuneix més sovint: cada mes, aproximadament, fa unes reunions absolutament teòriques, en les quals es fa molt de debat i molta reflexió; sempre és bo, això, però no estaria de més que de tant en tant s'intentés arribar a acords concrets i, sobretot, aplicar polítiques concretes.

Tenim la sensació, i la sensació manifestada per diversos membres d'aquest Consell Permanent..., una doble sensació: per una banda, que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre no està representant el paper que des d'aquest Parlament se li va encomanar amb l'aprovació de la Llei de la seva creació, i, per tant, d'alguna manera això provoca frustració, i per altra banda, que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre no està jugant el paper que les terres de l'Ebre reclamen en aquests moments. Conseqüència directa d'això, d'entrada, que els actius de treball de l'Institut de cara a la societat són absolutament escassos, i això implica, evidentment, un desconeixement molt important de l'organisme entre els ciutadans

i les ciutadanes de les terres de l'Ebre i una nulla..., baixa –per no ser tan estricte–, una baixa repercussió en el que serien els mitjans de comunicació d'aquelles comarques.

Nosaltres entenem que caldria donar un tomb radical i definitiu en el que ha de ser l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre; entre altres coses, perquè, sinó, possiblement aquí estem alimentant una part de l'Administració que no té massa sentit.

Els grans programes que han plantejat, el pressupost que es planteja en aquests moments –49 milions de pessetes– són sous, lloguers, despeses generals de funcionament i 18 milions per fer estudis, detallats en el Pla d'activitats de l'any 98, que són: cultiu de les terres de l'Ebre, estudi geomorfològic de les aqüífers, manteniment de les vores del riu i publicació d'una pàgina turística de les terres de l'Ebre a Internet, la qual cosa sempre és bellugar..., és interessant. Però, és clar, quan comences a fer llista de temes importants que estan passant en aquests moments o que estan pendents a les terres de l'Ebre, com pot ser el futur del canal Xerta -riu Sénia, com pot ser tot el tema del regadiu a la Terra Alta, com pot ser tot el tema de la promoció turística a les comarques de l'Ebre, com per exemple en aquests moments s'està plantejant la construcció d'assuts al riu Ebre per part d'empreses privades, com pot ser tot el tema de la salinització i regressió del delta de l'Ebre, com pot ser la promoció socioeconòmica de la zona, etcètera, dius: «Home, quina diferència tan gran entre el que voldríem que fos i el que realment és.» Si el mateix president..., perdó, vicepresident –el president del Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre, en aquest cas– està demanant que el pressupost de 49 milions és ridícul i que s'ha d'anar, com a mínim, per ser una mica seriosos, als 150, jo crec que només per això ja s'està justificant aquesta esmena a la totalitat i aquesta petició de retorn i que, d'alguna manera, el Govern sigui molt més sensible. Sigui sensible en l'actitud del conseller, sigui sensible amb les competències de l'Institut, sigui sensible amb el pressupost que té aquest Institut i sigui sensible, especialment, amb els habitants de les terres de l'Ebre, que d'alguna manera, en el moment en què es va plantejar aquest Institut, sí que tenien una certa sensació que algunes coses podien canviar. Amb els pas dels anys, no només constatem que no ha canviat res de res, sinó que les perspectives de futur són tan frustrants com el mateix pressupost que vostès han presentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Té ara la paraula, per consumir el temps que resta, el senyor Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. He pujat a l'estrada per defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en l'aspecte precís de la política de l'habitatge. Tots estarem d'acord que l'habitatge, el dret a l'habitatge, és una de les primeres necessitats de l'home, després de l'alimentació i el vestit. Per això, la Constitució espanyola de l'any

1978 proclama el dret de tots els ciutadans a l'habitatge. Ara bé, què fa la Generalitat per aconseguir aquesta fita de la ciutadania? Segons el president de la Generalitat en el darrer debat de política general, va dir que feia molt, perquè va citar unes dades estadístiques de cinc anys enrere, i parlava de cent mil habitatges, etcètera. Però, en realitat, què ha passat? Doncs, que en els pressupostos d'aquest any les subvencions a les famílies, a les entitats sense ànim de lucre, és el 60% de l'any passat, o sigui que ha disminuït un 40%. I aleshores un es pregunta: què ha passat?

Mires el programa, i el programa diu que la política que porta la Generalitat, amb ajudes consistents en subvencions a fons perdut i amb crèdits subsidiats, es fa d'acord amb el Pla de l'habitatge. Quin pla de l'habitatge? El Pla de l'habitatge vigent és el 1996-1999, que el fa Madrid. La Generalitat copia fil per randa els decrets del Govern de Madrid. Doncs, per tant, que jo sàpiga, el Reial decret 2190, de l'any 95, no s'ha modificat, no ha canviat; doncs, per què disminueixen l'ajuda a les famílies i les subvencions a les entitats sense ànim de lucre per a l'adquisició d'un habitatge? No ha disminuït la demanda, no ha disminuït el pla, el PP l'ha modificat darrerament amb millors condicions que el mateix Govern de la Generalitat. El meu poble, el meu país, regit per un partit que resulta que és més de dretes que el mateix PP de Madrid. El PP de Madrid diu que tots aquells promotors que facin habitatges de protecció oficial dedicats a lloguer podran cobrar la subvenció a l'inici del començament de les obres. Això ho diu Madrid. La Generalitat de Catalunya ho ha ignorat; ho copia tot, però això no ho ha sabut copiar. I, aleshores, jo em pregunto com pot disminuir si la demanda de l'habitatge no ha baixat.

I per altra banda, aquí, en els pressupostos de la Generalitat, no hi ha res de subsidiació de crèdits, perquè heu de saber que avui, en el mercat, el tipus d'interès és més baix que el que donen oficialment; o sigui que el crèdit que dóna la Generalitat és més alt del que puguis trobar en una caixa d'estalvis vulgar i corrent. I això no s'entén. No s'entén, per altra banda, quan el que paga és Madrid i el que disminueix el pressupost és la Generalitat. O és que aquests diners s'han desviat per a unes altres funcions?

I per altra banda, en aquest Departament, jo us diré, senyors diputats, que hi ha mandra; hi ha mandra ideològica, hi ha desori intel·lectual, no saben ni allà on van... Ara aquí, en el programa, es diu que ajuden els habitatges en règim de lloguer per a joves. Doncs bé, el pobre promotor que es creu això, i ho fa, tarda dos anys a cobrar la subvenció, dos anys; i això no és ni foment, ni és ajuda. Però, per altra banda, quan tu els proposes noves formes de compra-venda d'habitatges, com podrien ser els cens emfitèutics o les vendes amb carta de gràcia, el Partit del Govern hi vota en contra perquè tenen la mandra de pensar. No saben que avui, atès que el tipus d'interès ha baixat, ha baixat molt, molta gent pot comprar, però encara hi ha un problema, que és l'entrada, i que les caixes, a la joventut, no els facilita el crèdit perquè han de tenir uns ingressos que, com a mínim, siguin el 10% del crèdit que demanen. I vostres

saben que avui els sous, i sobretot de la persona que entra en el mercat de treball, són baixíssims...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Votarem en contra de la proposta que ens fa, per la mandra intel·lectual que té aquest Departament de política de l'habitatge.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Ara correspon al Grup Socialista presentar les esmenes a la totalitat. Per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president, defensaré el conjunt d'esmenes al Departament, empreses i instituts autònoms, excepte el de les Terres de l'Ebre, que farà el diputat senyor Mariano Gil.

Bé, abans d'entrar en matèria, voldria explicar un experiment que una diputada d'aquesta cambra ens explicava ahir a l'hora de dinar. És una diputada metgessa, i ens explicava que, quan ella estava a la facultat, els feien un experiment per demostrar el comportament dels animals. L'experiment consistia a agafar dues granotes, posar-les en uns pots, i a una li posaven una flamarada i aquella granota saltava i sortia viva i molt viva, i salvava la vida i podia continuar la seva activitat. A l'altra, li anaven posant un foc molt lent, molt lent, i s'anava acostumant a l'escalfor, i quedava allà esmoreïda i, finalment, es moria. Jo crec que aquest experiment explica una mica el que estem fent en aquest procés de debat parlamentari. Si féssim un debat curt i contundent, sortiríem tots més vius i la societat tindria certesa que aquest Parlament té una activitat viva, que parla dels problemes que interessin. Però el que fem és aquest debat lent, a poc a poc, en què ens anem esmoreïnt i que finalment ja no interessa ningú. I aquest Parlament, a poc a poc, es va morint com la granota de l'experiment. Per tant, jo, el que preferiria és fer debats més ràpids, més contundents, i no pas aquests debats tan llargs que, al final, porten a l'esmoreïment total d'aquesta cambra parlamentària.

Dit això, el que ens interessa és parlar del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, departament que és molt important, perquè és el departament més inversor. I pel Grup Socialista, aquest Departament i les seves inversions són importants, perquè, si es fan ben fetes, les inversions tenen un paper determinant per a la igualtat social i per al reequilibri territorial. Les inversions són igualitàries i reequilibradores. I aquesta és la voluntat del Grup Socialista, quan fa les seves polítiques territorials i quan planteja una esmena a aquest Departament. Volem inversions, perquè ens sembla que les inversions són –ho repeteixo– equilibradores del territori i igualitàries respecte a les persones.

I aquest Departament, doncs, té molt difícil fer aquesta funció de fomentar la igualtat social i el reequilibri

territorial d'aquest país, perquè és d'un departament que, per quart any consecutiu, disminueix els seus pressupostos. I el que és preocupant, aquest any 1998, ha baixat la xifra psicològica dels 100.000 milions de pessetes. L'any 1995 teníem 117.000 milions; aquest any en tenim 98. Hem baixat per sota la barrera psicològica dels 100.000 milions. És preocupant que un departament que ha de ser fomentador de les infraestructures, del reequilibri i de la igualtat vagi disminuint com disminueix. Però no solament la globalitat de les xifres disminueixen, sinó que el que és més preocupant és que, a l'entendre d'aquest Grup, l'eficàcia del Departament també disminueix. I per què diem que l'eficàcia disminueix? Doncs perquè, com passa en el conjunt dels pressupostos d'aquest Govern, augmenten les despeses corrents, augmenta el pes de les despeses corrents i, en canvi, disminueix el pes de les operacions de capital.

En aquests moments estem a un 23% de despeses corrents i a un 70% de despeses de capital, quan fa quatre anys les despeses corrents només eren el 13%, ara estem al 23. Hem crescut un 10% en despeses corrents; en canvi, hem disminuït un 11% en despeses de capital en aquests quatre anys. Quatre anys declinant, el Departament de Política Territorial, quatre anys disminuint la seva eficàcia. Però és que, a més, aquesta eficàcia, si la mesurem no amb el pressupostat sinó amb l'executat, veurem que ens indica una gestió preocupant d'aquest Departament, i una certa ineficàcia, com a mínim, en les seves previsions. Suposo que també una certa ineficàcia en l'execució pressupostària i en el treball d'aquest Departament.

Perquè, si mirem la liquidació dels pressupostos, veurem que aquesta desviació d'incrementar les despeses corrents, doncs resulta que es gasten més despeses corrents de les pressupostades i, en canvi, s'inverteix menys que les partides pressupostades. És a dir, hem dit quatre anys que baixa el pressupost; quatre anys que augmenten les despeses corrents, pressupostades, i quatre anys que disminueixen les despeses d'inversió i les despeses de capital. I, també, aquests anys veiem que es gasta més del pressupostat en despeses corrents i es gasta menys del pressupostat en despeses de capital.

Per tant, una eficàcia dubtosa d'aquest Departament, i, per tant, dificultats per aconseguir aquestes polítiques de reequilibri que explicàvem, i aquestes polítiques d'igualtat, que em sembla que haurien de ser els objectius d'aquest Departament de Política Territorial.

Ara, aquest Departament, l'hem d'estudiar conjuntament amb les seves empreses i organismes autònoms, perquè, hem dit, baixen vostès la xifra psicològica del 100.000 milions de pessetes, però els seus organismes autònoms i empreses ja arriben a passar dels 200.000 milions de pessetes. Fa tres anys que ja estan sobre aquesta xifra. I podrien dir vostès: «Home, el Departament baixa la seva inversió, però la recuperem amb els organismes autònoms i empreses». Però, això no és veritat. Això no és veritat. També aquest any en infraestructures el conjunt d'inversions d'organismes autònoms i empreses disminueix de 8.000 milions de pessetes. Si aquí hi suméssim el que fa GISA amb ensenyament i sanitat, seria diferent, podríem dir que hi

ha un augment de partides pressupostàries en inversió. Però, ho repeteixo, estem parlant d'inversions en infraestructures i, per tant, les inversions en infraestructures del conjunt d'empreses i organismes autònoms baixa de 8.000 milions de pessetes. Per tant, si vostès baixen la inversió, tenen més dificultats de fer aquestes polítiques reequilibradores i d'igualtat social que a tots ens interessen.

Si a això hi sumem que no solament estem parlant del que fa el Govern de la Generalitat, sinó del que fan el conjunt d'administracions a Catalunya, la situació és més preocupant. Perquè ara ja podem parlar de l'any 1997, i aquest any es preveu que hi haurà una disminució de la inversió en nova obra pública, de la inversió en infraestructures a Catalunya, d'un 25%.

I aquesta menor inversió es produeix, sobretot, per la disminució de la inversió del Govern de l'Estat, i també per la disminució de la inversió del Govern de la Generalitat, d'un 8,4%, aquest any. Si a això afegim que, durant aquest any 97 i a l'any 98, vostès han estat un any negociant a Madrid l'increment d'inversions del Govern de l'Estat a Catalunya, i es van comprometre, l'any passat, que hi haurien unes inversions de 18.000 milions de pessetes, extrapressupostàries, que no s'han aconseguit, i aquest any han tornat a negociar aquests mateixos 18.000 milions de pessetes i n'han aconseguit la meitat, vol dir que el conjunt d'inversions en infraestructures a Catalunya disminueix de manera preocupant –disminueix de manera preocupant el conjunt d'inversions en obra pública a Catalunya.

I això ens fa dir, a nosaltres, els socialistes, i fa dir als sectors econòmics d'aquest país, que estem passant el bienni negre d'obra pública a Catalunya. Però com que ja estem parlant de l'any 98 –i els estic dient «no serà un bienni negre, serà un trienni negre»–, estem davant del trienni negre de la inversió en obra pública a Catalunya. I, per tant, cal que corregim el tret –cal que corregim aquest tret– i que anem cap a una altra direcció. Perquè, si no ho corregim, senyor conseller, estem apuntant al declivi econòmic de Catalunya; estem apuntant a una política que porta a la pèrdua de competitivitat de Catalunya. I, per tant, si estem abonant una política que ens fa perdre competitivitat per manca d'infraestructures, per manca d'inversió, estem fent una política que posa en perill l'economia catalana. I si fem una política que posa en perill l'economia catalana, estem fent una política anticatalana, senyor conseller.

Per tant, jo els demano que corregeixin aquesta línia política i que facin un esforç d'inversió en obra pública en aquest país.

Parlem d'unes actuacions que no semblen importants. Doncs diguem que cal fer inversions, perquè hi creiem. Inversions en obra pública, perquè hi creiem. Perquè les inversions també són d'esquerres. Ho he dit: «Són igualitàries. Ajuden al desenvolupament econòmic. Creen ocupació.». Hi ha un lloc en aquest país, que és a l'àmbit metropolità de Barcelona, que té un conjunt d'infraestructures molt important que cal tirar endavant. Conjunt d'infraestructures que es van acordar a través del Pla del delta, i conjunt d'infraestructures –i entrem

ja en matèria d'una de les direccions generals que hem de parlar— que sembla que ha d'assumir la Direcció General d'Actuacions Concertades i d'Arquitectura i Habitatge que vostès acaben de crear, diguem. Hi ha un director general d'Actuacions Concertades, que sembla que és l'encarregat d'aquestes actuacions. Doncs, jo, lamento dir que la Direcció General d'Actuacions Concertades més aviat sembla un desconcert. I no solament la Direcció General, senyor conseller, sinó el conjunt d'actuacions de l'Administració, de l'Estat i de la Generalitat, i, si vol, també, de l'Administració local. S'està produint un desconcert. Estem desafinant. No hi ha harmonia. No hi ha director d'orquestra. El director d'orquestra es plega als interessos del Govern de l'Estat. I li posaré tres exemples, senyor conseller, preocupants, de les actuacions que cal fer al Pla del delta i que exigeixen una rectificació d'aquest Govern, i una presa de posició d'aquest Govern de la Generalitat, senyor conseller.

La depuradora del Prat. Parlo de la depuradora del Prat perquè és una infraestructura del delta, i perquè hi ha unes actuacions concertades. En el pressupost de la Junta de Sanejament, veurem que hi ha 3.000 milions de pessetes per a la depuradora del Prat, que vénen del Govern de l'Estat; 3.000 milions de pessetes que, en els pressupostos de l'Estat, no hi són, no els van aconseguir; van retirar les esmenes i no hi ha 3.000 milions de pessetes. I se'ns ha dit des de Madrid que la depuradora del Prat es farà pel sistema de la adjudicació a una concessionària, de la concessió. Escolti'm, jo voldria saber com poden fer una concessió a una empresa, que farà de forma privada aquesta inversió, que la voldrà recuperar..., quan l'obra estigui executada ha de revertir a l'Entitat metropolitana del medi ambient. Per tant, aquesta empresa no podrà recuperar la inversió efectuada, perquè el titular, un cop executada l'obra, és l'Entitat metropolitana del medi ambient.

Per tant, aquí hi ha un problema greu, que la Direcció General d'Actuacions Concertades ha de buscar-hi una solució, que no passa per la concessió, senyor conseller. Busquem altres fórmules.

Es va declarar obra d'interès general de l'Estat, perquè la financés l'Estat. Doncs, ara, aquests milions no hi són. I ens diuen que ho faran per concessió. No és una fórmula adequada, perquè la concessió no és factible econòmicament quan ha de revertir a l'Entitat metropolitana.

Segona qüestió important de la concertació d'aquest país de les administracions. El tren d'alta velocitat. Quin és el criteri de la Generalitat, senyor conseller? Quin és el seu criteri, senyor conseller? És el criteri del president Pujol? És el criteri seu que no coneixem? Espero que la setmana que ve en aquest Parlament ens ho explicarà a la Comissió de Política Territorial. O és el criteri del senyors Solans?

Estem fent una reserva de sòl per al Vallès, i ara el senyor Solans, d'acord amb les peticions dels ajuntaments i del Grup Socialista, està fent una reserva de sòl que passa per l'aeroport i que passa per l'interior de la ciutat de Barcelona. Estem d'acord en aquestes reserves de sòl —estem d'acord en aquestes reserves de sòl.

Ara, a l'entrevista que el president Pujol va tenir amb el senyor Vilalta, semblava que l'opció de passar el tren per dintre de Barcelona era una opció descartada. I el president Pujol va dir: «Aquí es farà el que diu el senyor Vilalta, que és el que té les pessetes. És el que mana». El senyor Vilalta és el que mana. Aquí manem molt poquet.

Quin és el criteri del Govern de la Generalitat respecte al TGV? Ha d'entrar per Barcelona, pel corredor del Llobregat, anar a l'aeroport, passar pel port i passar per Barcelona? O hi ha altres criteris, senyor conseller? No els coneixem. El del conseller, el del senyor Solans, el del president Pujol, el del senyor Serratosa són criteris divergents. Per tant, hi ha un cert desconcert en el Govern de la Generalitat i, aquesta Direcció General d'Actuacions Concertades no dirigeix gaire bé el procés.

I el tema de l'aeroport és una qüestió similar. Que si ara ens diuen de Madrid que tenim la responsabilitat a Catalunya; que si ara Catalunya es pronuncia per una proposta, i, des de Madrid, diuen: «doncs no ens val, la tornarem a fer nosaltres». I ara acaba de tornar a venir el senyor Arias Salgado i diu: «els tornem a donar la responsabilitat a vostès». Exerceixin la responsabilitat, senyor conseller. Decideixin una opció de tercera pista.

I no solament aquest tema de la tercera pista, que és una qüestió important, però no la fonamental, sinó tot un projecte d'actuacions aeroportuàries, de ciutat aeroportuària, al voltant del Prat.

Per tant, tenim una situació preocupant, d'una Direcció General que hauria de concertar, que hauria de provocar harmonia, i que, en aquests moments, més aviat ens dóna la impressió que hi ha disfuncions, disharmonia, i que hi ha una actitud del Govern de la Generalitat d'una certa peresa, d'una certa por; és una actitud poruga que fa que, davant de les imposicions del Govern de l'Estat, davant de les imposicions del senyor Vilalta, davant de les imposicions del senyor Arias Salgado, el Govern de la Generalitat s'ajup i diu: «Sí, senyors, encara que Catalunya pensi una altra cosa farem el que vostès volen».

Demano una actitud valenta, decidida, del senyor conseller. I que no estigui a les reunions amb una actitud passiva i callada. I que quan surti a la premsa, digui quin és el criteri del Departament, senyor conseller. Vostè té una responsabilitat i no l'està exercint suficientment a l'entendre d'aquest diputat. I li ho vaig dir un dia i li ho torno a dir: volem recolzar-lo, senyor conseller; li volem donar suport, perquè creiem que aquestes infraestructures són important per a Catalunya i per al Govern de la Generalitat.

Parlem d'una altra actuació d'aquesta Direcció General: actuacions concertades i habitatge. Hem dit: «Volem les infraestructures perquè són reequilibradores, però volem també que hi hagi un procés d'igualació social.» I ens sembla que la política d'habitatge és una de les polítiques que pot ajudar a la igualtat de la gent. Tothom té dret a un habitatge digne. Doncs bé, ens sembla que aquest any els pressupostos de la Generalitat disminueixen les seves actuacions en política d'habitatge; disminueixen en gairebé 6.000 milions de pes-

setes. I això ens preocupa, perquè, si disminuïm les inversions d'un habitatge, vol dir que aquesta política d'igualació disminueix i nosaltres voldríem veure-la potenciada, si bé és cert –i en això discreparíem d'alguna intervenció anterior–, si bé és cert que la situació de l'habitatge a Catalunya és una situació encara bona.

El primer semestre de l'any 97 s'han iniciat 26.000 habitatges a Catalunya, més d'un 8,1% més del que s'havia produït el primer semestre de l'any 96. Però, ens diuen, també, que comença a haver-hi uns símptomes d'esgotament d'aquest procés de creixement de la construcció de nous habitatges, perquè en determinats àmbits, a les zones urbanes, aquest creixement ja només és d'un 4,4%, quan l'any passat era d'un 11,8%. Per tant, la política d'habitatge està funcionant, però si disminuïm les inversions, com es disminueixen aquest any, aquests símptomes d'esgotament es poden veure accentuats per les actuacions del Govern de la Generalitat. No hem de retrocedir en temes d'habitatge, hem d'incrementar les dotacions en política d'habitatge i les hem d'incrementar en aquelles actuacions que afavoreixin els sectors que tenen més difícil aquest accés. És preocupant, i ahir quan se'ns explicava la política de Joventut, es deia: «política de joventut no és el que fa l'institut de la Joventut, és tot». I deia: «política d'habitatge, doncs, política d'habitatge per a joves, no n'hi ha» –no n'hi ha. En el Departament, en l'Incasol, a Adigsa no hi ha subvencions, no hi ha les línies d'ajut per als habitatges per a joves que havien existit fa dos anys. L'any passat van desaparèixer i aquest any continuen *missing*. Per tant, valdria la pena que ens poséssim d'acord per tornar a incorporar aquesta política d'habitatges per a joves. I parlant d'habitatge és molt important la política del sòl.

L'Incasol és un institut important a Catalunya; s'ha dit. És un institut que pot ajudar al reequilibri territorial i que pot ajudar en aquesta igualtat social que demanàvem, en el tema de foment d'habitatge, en el foment de la reestructuració dels nuclis antics, però l'Incasol té un problema, senyor conseller, que jo li estic assenyalant avui. Si vostès miren la memòria de l'Incasol, i suposo que se l'ha mirada bé, veurà que en aquests catorze o quinze anys de funcionament, des de l'any 1981 fins a l'any 1995, l'Incasol s'ha dedicat sobretot a fer sòl industrial. Ha fet 2.400 hectàrees de sòl industrial i n'ha fet 1.070 de sòl residencial. Però, si mirem l'eficàcia d'aquestes actuacions, veurem que dels 64.000 milions invertits en sòl industrial, només n'han venut 41.000; tenen 22.500 milions de pessetes invertits en sòl industrial que no han realitzat. En canvi, en sòl residencial veurà que ha fet 40.000 milions de pessetes d'inversió i n'han recuperat 35.000; és a dir, només tenen 5.000 milions de pessetes per vendre. Què vol dir? Que les actuacions en sòl residencial són molt més eficaces que les actuacions en sòl industrial. Però és que aquests 22.500 milions de pessetes que vostès tenen aparcats en sòl industrial són de difícil realització, són aquests continuats polígons que tenen, per exemple, en l'eix del Llobregat, que no hi ha ni una sola indústria, o a Mollerussa, que tampoc hi ha cap indústria, i que mai podran vendre perquè s'han fet polígons a llocs on no hi ha tradició ni voluntat industrial. Per tant, accentuïm l'actuació residencial de l'Incasol, disminueixin l'actu-

ció industrial de l'Incasol, perquè, a més, els està provocant una rèmorà econòmica important: 22.500 milions de pessetes aparcats en sòl industrial que no realitzaran mai.

Parlem també d'una altra qüestió de política d'igualtat: ens referim al tema de l'aigua, al preu de l'aigua. Comencem pel tema del preu de l'aigua, senyor conseller. Aquest any en els pressupostos de la Generalitat s'ha aconseguit una cosa important, que és que el cànon d'infraestructures hidràuliques no pugi. El cànon d'infraestructures hidràuliques està congelat, i sembla que hi ha un acord en l'àmbit metropolità –i accentuo el tema de l'àmbit metropolità– en què les tarifes de l'aigua tampoc pujaran, i, per tant, l'acord és que es preveu, en els pressupostos, un increment de la tarifa de sanejament del 4,95%, de manera que s'absorbirà, diguem, l'IPC, només amb l'ITS, perquè allò altre ho hem congelat, però això és vàlid per a l'entorn metropolità –això és vàlid per a l'entorn metropolità. I ens dóna un any de coll per anar parlant del tema del preu de l'aigua.

Ens sembla important que puguem parlar-ne i que puguem arribar a acords, però jo voldria recordar que aquest tema del preu de l'aigua que afecta molta gent en l'àmbit metropolità també és un tema que afecta el conjunt de Catalunya, i que aquelles polítiques que es pacten per a l'entorn metropolità, que és que no pugi el preu de l'aigua més de l'IPC perquè només es produirà increment d'ITS a altres àmbits que no són el metropolità, aquest acord no s'ha aconseguit perquè les companyies d'aigua posaran el preu que els vingui bé. I si apugen el preu ni que sigui l'IPC, més el 4,95 de l'ITS, fora de l'àmbit metropolità el preu de l'aigua creixerà més que en l'àmbit metropolità.

Però hi ha un tema que jo vull introduir: en les negociacions que fem el conjunt de diputats d'aquesta cambra, el conjunt de grups parlamentaris, sobre el preu de l'aigua hem de tenir present que allò que es produeix en l'àmbit metropolità no es produeix en el conjunt de Catalunya i que, per tant, aquest Departament que s'ha d'encarregar del reequilibri territorial i de la igualtat social tingui present això: que hem de negociar preus de l'aigua que siguin bons per a l'àmbit metropolità però preus de l'aigua que siguin bons per al conjunt de Catalunya o, si no, no farem aquest reequilibri territorial.

El vicepresident primer

Senyor Nadal, li recordo que vostè ha convingut reparar-se el temps amb el senyor Gil.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Quant temps porto, senyor diputat?

El vicepresident primer

Li falten nou minuts al Grup.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Molt bé, doncs, aniré accelerant i acabant. En el tema, per tant, de la política hidràulica, senyor conseller, es

produeix un tema molt preocupant, que és que vostès, aquest any, ens anuncien que tindran 13.400 milions de pessetes d'ingressos del cànon d'infraestructures. Aquests 13.400 milions vénen 6.900 de cànon d'aquest any i 6.500 de cànon que es pensen vendre..., de futuribles. Però, el que ens preocupa no és que es venguin el cànon de l'any que ve o de l'altre o del següent, ens sembla bé que incrementin els seus ingressos, però el que ens preocupa és que aquests 13.400 milions de pessetes de cànon, ja sigui els d'aquest any, ja sigui els que vénen, són ingressos que s'han d'aplicar en inversions, i aquests ingressos no s'apliquen en inversions. Hi ha 3.600 milions de pessetes d'ingressos de cànon que es destinen a despeses de funcionament, tema preocupant.

A política hidràulica hauríem de parlar del tema de les rieres del Maresme. Senyor conseller, va anunciar ahir –i espero que avui ho torni a ratificar– que incrementarà les partides destinades a les rieres del Maresme. El Grup Socialista vol que es facin actuacions al Maresme, no vol deixar que la mare naturalesa, any rere any, s'emporti parts dels pobles i s'emporti persones.

Creiem que hi ha un problema. Potser és un problema que hem posat els homes construint on no ens tocava, però ara hem de corregir el que hem fet malament, i, per tant, cal fer correccions hidrogràfiques al Maresme. Incremanti les partides hidrogràfiques al Maresme.

En transports s'ha dit –molt ràpidament–..., hi ha una disminució de les partides destinades a transport públic, ja sigui ferroviari ja sigui per carretera. Nosaltres apostem per un increment de les partides al transport col·lectiu. I quan parlem de transport col·lectiu parlem de transport ferroviari i parlem de transport públic de viatgers per carretera, que té unes partides molt, i molt, i molt petites.

I ja per acabar, senyor conseller, també calen polítiques reequilibradores i igualitàries en matèria de carreteres, matèria de ferrovies, també, matèria de carreteres... Cal incrementar l'accessibilitat del nostre territori. Hauríem d'aconseguir que tots els pobles de Catalunya estiguessin situats a màxim mitja hora d'un punt on hi hagués una carretera de doble via, i hauríem d'aconseguir que tots els pobles de Catalunya estiguessin, doncs, a una hora i mitja, màxim dues, aquells més distants, de la ciutat metropolitana. I això vol dir incrementar les inversions en carreteres; inversions equilibradores i es poden fer respectuosament amb el territori. I, en aquest cas, hi ha una empresa, que és GISA, que ha fet una important feina. Ha fet una important feina de creixement de les inversions en carreteres. Però el Grup Socialista, mirant la memòria de GISA, creu que GISA està arribant a una situació ja màxima.

Si mirem l'evolució de certificacions de les obres, veurem que s'ha produït un creixement constant, i que l'any passat, fa dos anys, ja va disminuir, l'any passat també, i que estem entrant en una situació de màxima producció de GISA, i estem entrant en aquella fase en què GISA ja no pot incrementar més la construcció d'infraestructures perquè els desequilibris financers de GISA se li estan menjant els diners que hauria de destinar a inversió, i aquests desequilibris financers, senyor

conseller, li vénen perquè vostès han hagut d'assumir 6.300 milions de pessetes del túnel del Cadí i 11.600 milions de pessetes de túnels i accessos a Barcelona, i aquests milions és un capital immobilitzat que no podem destinar a incrementar les inversions en infraestructures, inversions que són importants per a aquest país.

Tenim un problema en l'eix del Llobregat que s'ha de desdoblir. Hem de fer l'eix del Francolí. Hem de fer el túnel de Bracons, senyor conseller, respectuós amb el medi ambient. Hem de construir el quart cinturó, respectuós amb el medi ambient. Nosaltres creiem en les infraestructures, perquè les infraestructures, pel Grup Socialista, són reequilibradores del territori i són igualitàries per a la societat, perquè fan que tota la gent pugui accedir a uns certs beneficis culturals i econòmics que donen les ciutats capitals d'un territori.

Per tant, senyor conseller, aquestes són les esmenes que fa el Grup Socialista esmentant molt, d'una manera molt important, que tinguin atenció en els temes de l'aigua, que tinguin atenció que, si no incrementen les inversions, estan posant en perill el creixement econòmic de Catalunya, i estan fent una política anticatalana.

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per acabar el temps d'intervenció que té el Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Marià Gil. (*Remor de veus.*)

El Sr. Gil i Agné

Agraeixo les mostres de solidaritat que la cambra... (*Rialles.*) Bé, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller de Política Territorial, si quan es disposa de molt de temps és molt difícil convèncer el partit majoritari, ja em diran vostès quan quasi no hi ha temps.

Mirin vostès..., he de dir que és una satisfacció, penso, per a qualsevol diputat/diputada, pujar aquí a la tribuna a explicar breument, en este cas, algun tema territorial que afecta la mateixa persona. I això és una satisfacció, però, a la vegada, quan se tracta d'un tema que és –ja molts recordarem– repetitiu, com és el tema de l'Institut per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre, jo diria que llavors se converteix en preocupant i en un cert desencís, i si tingués temps no parlaria totalment negativament de l'Institut per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre. Penso que hi han alguns valors, el primer valor és que està constituït, és que existeix. Però, però sí que hem de dir –i haig de concretar molt perquè el temps ja és molt ràpid–..., precisament penso que la voluntat del Govern –en los altres àmbits també, però en este cas d'una forma especial– s'avalua i es veu quan se tracta de dotar en el pressupost la part econòmica d'este Institut.

S'ha dit abans per altres diputats que són 49 milions de pressupost, 49 milions que són repetitius de l'any anterior. D'estos 49 milions, 18 són per a inversions per a projectes o per a estudis. He de reconèixer que s'han fet alguns estudis, alguns importants, però que, normal-

ment, el Consell rector, que és el que té decisió per a tirar les coses endavant, doncs, se queda aquí i no els posa a la pràctica. Perquè, si repassem, diu que són funcions de l'Institut elaborar, avaluar i executar; executar és una reforma que es va fer a la Llei del 93, el 96, per a donar-li més consistència i més fortalesa.

Senyor conseller, ja sé que..., en fi, m'escolten més aviat, jo diria, per educació i per cordialitat, este Institut –este Institut– va ser molt ben vist a les Terres de l'Ebre, perquè és un organisme supracomarcal, és un organisme territorial i que agafa de ple problemàtiques que afecten les quatre comarques de les Terres de l'Ebre. Per tant, jo diria que seria molt preocupant que, a partir d'este pressupost de 18 milions d'inversions, que jo qualificaria –i no es molesti ningú– d'un pressupost de burla, un pressupost –jo quasi diria– insultant per al mateix organisme i després per a la gent d'aquelles terres..., penso que vostès ho poden fer millor. I jo m'alegraria que ho fessin millor a partir d'aquest Institut.

Aquí hi ha presents altres diputats d'aquelles terres, alcaldes d'aquelles terres, de poblacions importants i jo sé que, parlant amb ells, també estan per aquesta línia. I abans han dit els altres diputats una cosa que és certa: el mateix vicepresident de l'Institut reconeix que amb este pressupost no es va enlloc. Per tant, per què demanem este pressupost? Perquè es facin estudis de coses tan importants com és la navegabilitat, que, per cert, la navegabilitat del Consorci ara està dins de l'Institut i, curiosament, el pressupost és lo mateix. O sigui, el pressupost que tenia el Consorci de navegabilitat i el personal –no sé si era una persona únicament, un funcionari– no ha incrementat ni el pressupost ni el personal de l'Institut de Desenvolupament.

Jo diria que és com aquell tren que li anem afegint vagons, però que la màquina és la mateixa i que, per tant, se'n ressent, perquè cada vegada té més força. Per tant, no parlem –acabo amb una frase que m'ha donat una miqueta de feina– de solucionar un problema concret com a vegades passa, i moltes vegades ha de ser així, en aquesta cambra, parlem de donar solució a un organisme que està encarregat, per decisió del Parlament, de solucionar molts de problemes.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, i molt generós. El Grup Mixt vol presentar també la seva esmena a la totalitat? (*Pausa.*) Per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. A mi m'ha agradat molt la cosa aquella de la granota que deia el senyor Nadal; m'ha agradat tant, tant, que jo a més el que faré és predicar amb l'exemple i no només no esgotaré el temps del qual dispo, sinó que, senyor president, li prometo, senyores i senyors diputats, que amb la meitat del temps els liquido el Departament. (*Rialles.*)

Presentem aquesta esmena a la totalitat, i de fet hem estat dubtant fins l'últim moment si ho fèiem o no ho fèiem justament en aquest Departament, un departament clarament inversor, clau per afrontar problemes

cabdals del nostre país i que funciona com una mena de termòmetre que va indicant la capacitat de creixement i progrés del país i la generació de riquesa per l'efecte multiplicador sobre el conjunt de la política catalana. Aquest va ser un departament clau els primers anys del Govern de la Generalitat, ja que visualitzava que l'autonomia funcionava i donava servei als ciutadans d'aquest país, fent un salt qualitatiu i quantitatiu evident després d'uns anys, de molts anys que l'obra pública a Catalunya mereixia una escassíssima atenció per part del Govern central. I com que l'obra pública és un factor clau en el desenvolupament del país no només pel benefici que representa per als ciutadans la realització de determinades obres, sinó per l'estímul al conjunt de l'economia que suposa, els llocs de treball que procura i –pagaments amb excessius retards a banda– la vida que suposa per a moltes empreses dedicades a la construcció.

D'aquí els esforços del Govern de la Generalitat i de Convergència i Unió davant del Govern central a l'hora de discutir els pressupostos de l'Estat per tal de reclamar que la inversió a Catalunya sigui tan alta com sigui possible i s'acosti tant com es pugui al percentatge de població que el nostre país suposa en el conjunt de l'Estat, percentatge que, tot sigui dit de passada, no només no s'aconsegueix sinó que sovint resta bastant lluny i que ens condemna a sofrir els dèficits històrics que en aquest àmbit arrosseguem, independentment de qui mani a Madrid i, fins i tot, independentment de si el Govern de la Generalitat, o més concretament Convergència i Unió, condiciona aquell Govern.

Dit això, hem de constatar també que els anys que corren, anys de restriccions pressupostàries, de compliment inexcusable dels criteris de Maastricht, de control del dèficit, de reducció del deute, van en contra del conjunt del pressupost, però de manera especial van en contra d'aquest Departament, un departament que, en principi –i després ja veurem les excepcions–, pot deixar per a demà el que havia de fer ahir. I entenguim's bé: totes les obres que fa el Departament són necessàries; de fet, generalment, fa anys que són necessàries, i per tant un alentiment en la seva execució, per tant una reducció de partida pressupostària, sempre es podrà dir que no significa cap daltabaix nacional, sobretot si després estem amb la màxima predisposició per criticar el deute de la Generalitat; n'hi ha d'altres, però una reducció del pressupost d'aquest Departament, en determinades partides almenys, és una possibilitat menys criticable que altres retallades en altres departaments.

Per tant, ens fem càrrec de les dificultats del Govern de quadrar el cercle, que és el que de vegades li exigim, i per això –ho repeteixo– ens vam plantejar pensar i repensar la possibilitat de presentar una esmena a la totalitat d'aquest Departament. Finalment, però, l'hem presentat, perquè d'una banda el debat pressupostari no només és un debat de prioritats, sinó que també és un debat polític, que marca posició, i perquè d'altra banda, i sobretot, perquè el Departament de Política Territorial i Obres Públiques és un gran departament que inclou entre les seves responsabilitats actuacions de caràcter social sobre les quals no es pot especular, ni tan

sols amb els criteris de Maastricht penjant damunt dels nostres caps.

És cert que com menys inversió pública hi hagi menys podrem incidir en el reequilibri territorial, que també hauria de ser bàsic, tot i que en aquesta qüestió no són necessàries només grans xifres, sinó també voluntat política, que durant molts anys hem trobat a faltar en aquest Govern, no tant en la verbalització d'aquesta voluntat, sinó en la plasmació pràctica, en la seva execució concreta, i d'aquí que molt sovint, en ple o en comissió, aquest Parlament va coneixent les queixes que es fan al Govern de l'incompliment dels plans comarcals de muntanya, ben dissenyats, ben programats, però executats amb retard o, simplement, de vegades no executats, o de les reclamacions d'obres en determinades comarques que continuen perdent pes en el conjunt del nostre país. També és cert que amb les funcions que té encomanades la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge tampoc s'hi pot especular. L'habitatge és un d'aquells temes claus en les prioritats dels nostres ciutadans, especialment dels més joves, i en aquest sentit considero insuficient l'esforç que fa el nostre Govern.

I anem a pams: no ens ha mogut a presentar aquesta esmena la reducció substancial del pressupost total del Departament, de 102.000 milions al pressupost del 97 a 98.000 al del 98, una reducció, per tant, de 3.500 milions, sense comptar-hi els aspectes de la inflació i sense comptar-hi el suposat i lògic augment del capítol 1. De tota manera, aquesta reducció, tot i que no ens fa saltar d'alegria, no condiciona, en principi, cap posicionament, sinó que cal veure l'impacte concret d'aquesta baixada general. Deixin-me dir, en principi, que valorem positivament l'esforç, si més no pressupostari, d'algunes direccions generals pel que fa a la contenció de les despeses corrents, que de tota manera puguen excessivament en el Gabinet del conseller i Secretaria General.

Pel que fa a la Direcció General de Ports i Transports, segueix la tònica baixista que va marcar el pressupost del 97, any que –recordem-ho– va sofrir una forta retallada respecte el del 96, passant de 32.000 milions i mig a poc més de 24. Ara se'n proposa que quedi en 20.759 milions de pessetes, reduint l'aportació a GISA fins a 4.000 milions davant els 5.128 de l'any passat o dels 11.177 del 96. Xifres que farien sospitar que el transport públic està tan consolidat que ja no cal patir-hi massa, i la realitat és ben diferent. L'opció pel transport públic hauria de merèixer una opció més intensa per part del Govern, donat que l'alternativa significa molts més costos i molts més problemes mediambientals. D'altra banda, tenim un mapa de xarxa ferroviària molt descompensada, amb grans espais en blanc, que justament són els que mereixen una atenció més magra pel conjunt de les administracions. Podríem recordar l'estat de la línia Lleida - Barcelona per Manresa, de fet de Lleida fins a Manresa, estrictament tercermundista, i cada vegada més, i per tant gens atractiva per a l'usuari, o la línia Lleida - la Pobla, en un estat similar a l'anterior, línies que en lloc de ser potenciades són abandonades per les administracions en el seu conjunt; i aquí hem de dir que la major part de res-

ponsabilitat no és precisament del Govern de la Generalitat, però que la seva preocupació es demostra encara escassa, vista la situació.

En canvi, la Direcció General de Carreteres se n'escapa relativament barat, de la retallada, passant dels 43.550 milions als 43.028 que preveu el pressupost del 98. I no ho lamentem, donat que certament les necessitats i les mateixes reclamacions constants dels grups de l'oposició en ple o en comissió són pesades en la reclamació d'obres, en la seva construcció, en millora de ferm, en millora de traçat, etcètera. En aquest sentit, de diners sempre en faran falta, per molts que n'hi hagi, però probablement una major sensibilitat reequilibradora del país alleugeriria determinades crítiques que es fan, i es fan amb bon criteri i amb bons arguments.

Deixin-me referir-me en aquest apartat al tram d'autovia que falta per construir entre Cervera i Igualada, i ja sé que aquesta és competència del Govern central, però aquest Parlament s'ha pronunciat de manera reiterada, i sempre en el mateix sentit, a l'entorn del conflicte plantejat entre dues propostes de traçat d'aquest tram d'autovia. I sistemàticament, des de Madrid, han desoït la voluntat d'aquest Parlament, la qual cosa em sembla que s'ha de denunciar clarament: d'una banda, el menysteniment del Govern central cap als legítims representants del poble català; de l'altra, també, la poca convicció amb què el Govern català defensa a Madrid les posicions d'aquest Parlament, que en aquest cas coincidien, de fet, amb les del mateix Govern. I en aquest moment cal dir que la paralització..., que paralitzades les obres per resolució judicial, les que es podrien fer per l'opció nord, i amb una paràlisi que podia durar molts mesos, l'única alternativa que dóna compliment a la reivindicació massiva que fem nostra d'autovia, ja, només és possible fent el desdoblament de la nacional II, que és el que aquest Parlament reiteradament ha reclamat. Deixin-me dir també en aquest moment que el nostre Govern hauria de resoldre el problema de la morositat. Quantes empreses que han contractat amb la Generalitat la realització de determinada obra pública han tingut per culpa d'aquesta morositat greus problemes financers, han fet suspensió de pagaments o fins i tot fallida?

La Direcció General d'Arquitectura i Habitatge passa de 7.888 milions a 8.259; valorem, doncs, en principi, que aquesta Direcció General, que per a nosaltres és molt important, donat que tracta un dels problemes socials més importants que avui té la nostra societat, no només no segueixi la tònica de baixades generals del conjunt del Departament, sinó que fins i tot repunti lleugerament. Ara bé, aquest petit repunt s'ha de contextualitzar adequadament i valorar, per exemple, que en el pressupost del 96 la Direcció General tenia un pressupost de 15.572 milions de pessetes. Per tant, estem molt lluny encara, no massa més de la meitat, del que estàvem en el pressupost de fa dos anys, i fonamentalment també de les necessitats del país, necessitats que el Programa de promoció, administració i conservació d'habitatges sigui eficient. Sense recursos generosos podrem presumir d'unes ajudes a la construcció, rehabilitació i accés a l'habitatge més aviat de disseny, però sense massa eficàcia real, i mentrestant molts jo-

ves, amb feina precària i amb sou discret –i encara estem parlant dels joves amb sort–, hauran de continuar convivint amb els pares sense poder-se plantejar l'accés a un habitatge digne que els permeti la possibilitat d'independitzar-se o de viure en parella. D'altra banda, en aquests moments hi ha una sensibilitat especial pel que fa a la rehabilitació d'habitatges i el seu estat de seguretat. Fets recents luctuosos han posat un greu problema damunt de la taula, que exigeix, a banda de bona voluntat i bones paraules, recursos suficients com per fer un inventari acurat de l'estat dels edificis de Catalunya i, a més, preveure línies d'ajut per procedir a la reforma i rehabilitació dels que ho necessitin.

Dit això, ens trobem amb un pressupost que no sembla tenir sensibilitat suficient per aquest situació, ja que de moment desapareixen d'aquest dues partides que feien referència a la matèria, d'una banda la partida 440.01, a Adigsa, per a «Rehabilitació d'habitatges amb patologies estructurals», amb una dotació de 100 milions, i de l'altra la partida 761.01, «Actuacions de rehabilitació en edificis i espais urbans», dotada amb 405 milions de pessetes; les subvencions als ajuntaments per qüestions de rehabilitació es mantenen les mateixes quantitats que l'any passat, però baixa en 400 milions la partida destinada a la subvenció i rehabilitació de patologies estructurals. Per tant, totes les bones paraules, tota la bona voluntat que s'expressa davant d'un problema concret no es veu reflectida a l'hora de posar-hi xifres, una manera d'encarar-lo amb convicció i amb voluntat real de resoldre'l.

El mateix podem dir de les subvencions a la promoció, a l'adquisició i rehabilitació d'habitatges. Cert que la partida només es redueix 43 milions respecte del pressupost passat, però si tenim present que l'any 96 estava dotada amb prop de 10.000 milions i ara es queda en 6.000, ens adonarem que els programes previstos tenen molta literatura, naturalment molt bones intencions, però es quedaran amb poca eficàcia real. I ens continuarem trobant amb la paradoxa de tenir milers, desenes de milers de pisos buits i tancats a les nostres ciutats, i davant d'això la necessitat vital de molts joves –i altres no tan joves, però amb rendes baixes– de trobar un habitatge que els permeti iniciar una vida independent, en el cas dels joves, i en tots els casos digna.

Pel que fa a la política de regs, en parlarem en substanciar l'esmena al Departament d'Agricultura. Dir, en tot cas, que pel que fa al canal Algerri - Balaguer, hi ha molta més tranquil·litat i esperança que l'any passat, però que continuem empantanegats amb el Segarra - Garrigues en espera que les properes eleccions, les que siguin, el tornin a posar damunt la taula informant els electors que, evidentment, començaran les obres l'endemà mateix de la diada electoral. I relacionat amb el tema de l'aigua, però en un àmbit ben diferent, continuem amb el conflicte del rebut de l'aigua, que posa de relleu les dificultats de coordinació en l'abastament d'aigua a Barcelona i el conjunt de l'àrea metropolitana.

Per tant, som conscients que el cercle no es pot quadrar, però des de l'any 80 és el mateix Govern el que fa, el que va fent les traces al seu gust, i per tant, alguna responsabilitat se li pot reclamar en l'actual situació. S'ha

de controlar el dèficit, s'ha de reduir el deute, però s'ha de donar resposta des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques a unes necessitats socials que des del nostre punt de vista no queden suficientment ben ateses, raó per la qual presentem i demanem que es voti favorablement la present esmena de retorn.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Ara, si ho desitja, el Grup de Convergència i Unió pot fer un torn en contra. *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup de Convergència i Unió, passo a defensar el torn en contra de les esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i dels organismes autònoms Junta d'Aigües, Incasol i l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. La resta d'esmenes a organismes autònoms i empreses públiques serà defensada pel diputat senyor Josep Micaló.

La meua intervenció, lògicament, ha de tenir dues parts diferenciades: per un costat, intentar justificar el nostre vot en contra a les esmenes a la totalitat presentades pels diferents grups de l'oposició sobre la base de la valoració que nosaltres en fem, positiva, de la proposta que ha fet el Govern respecte el pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i en segon lloc, per intentar demostrar que, havent escoltat els diferents arguments que justificarien el retorn del Departament, entenc que no han estat convincents.

Al llarg d'aquest debat, com tots els anys, però que cada any té alguna especificitat, aquest any també en parlar en aquest debat de pressupostos s'ha vist per tots que s'emmarcava aquest pressupost en el context d'una clara recuperació de l'economia nacional i internacional, i en aquest context també s'ha constatat que el pressupost de la Generalitat té com a objectiu bàsic reduir el dèficit públic no financer, que està marcat per l'objectiu de convergència europea pactat a Maastricht. Però, tot i amb això, el que el pressupost de la Generalitat tampoc no ha pogut oblidar és que aquest pressupost ha de servir per potenciar el creixement de l'economia, l'ocupació i millorar el benestar i la solidaritat social.

El Departament de Política Territorial i Obres Públiques destaca, com s'ha dit molt bé aquí, per ser un departament fortament inversor. Per al 1998, el pressupost del conjunt de direccions generals del Departament suma un total de 98.557 milions –aquesta xifra màgica que al senyor Nadal li preocupava perquè no arribava als 100.000: ell sap perfectament que l'activitat i la política que es desenvolupa a través d'aquest Departament no és solament a través de les direccions generals, sinó també a través dels organismes i les empreses públiques, i vostè sap que, en el conjunt, aquesta xifra no és la màgica, la dels 100.000 milions. En tot cas,

d'aquests 98.000, 69.105 –és a dir, el 70%– corresponen a operacions de capital.

Dins el conjunt del Departament cal destacar, pel seu volum, la Direcció General de Carreteres, seguida per la Direcció General de Ports i Transports i per la Direcció General d'Actuacions Concertades, Arquitectura i Habitatge. També cal destacar la Secretaria General, que concentra tot el capítol 1 del Departament, per raó d'una major operativitat. Per cert que això potser li servirà, al senyor Benet Tugues, per explicar allò que ell, per una part, valorava positivament, la reducció de despesa corrent de diferents direccions generals, i, a canvi, una certa pujada de la Secretaria General. La justificació, senyor Benet Tugues, és que hi ha una nova reordenació territorial del Departament, un nou edifici centralitzat, i una concentració de despeses corrents en la pròpia Secretaria General, a efectes de millorar l'eficiència. Aquest és el motiu.

Si es consideren les inversions reals... I, per cert, crec que és un bon moment per comentar-ho, perquè he tingut la sensació en tot el debat que els diferents diputats estan donant un missatge com si les inversions de la Generalitat per a l'any 98 tinguessin una disminució important, transcendent, respecte a les de l'any passat: escoltin, el pressupost d'inversions, si vostès miren simplement l'annex d'inversió que facilita el Govern amb els pressupostos, diu que l'any 97 el pressupost consolidat era de 204.000 milions de pessetes, i aquest any és de 209.000 milions de pessetes. És a dir que les inversions de la Generalitat, globalment, per a l'any 98, tenen un creixement respecte al 97; encara que sigui petit, però els números canten: 204.000 milions contra 209.000 milions.

Bé, centrant-nos en el tema del Departament, concretament, si considerem les inversions, cal destacar el pes de la Direcció General de Carreteres, amb un total de 39.771 milions de pessetes, en les quals s'inclouen, lògicament, les aportacions a GISA per obres en carreteres, i que aquesta empresa realitza per encàrrec de la Generalitat. També, a través de la Secretaria General, amb 11.933 milions de pessetes, també està previst dur a terme inversions, especialment pel que fa a expropiacions i serveis afectats per obres. Podria fer esment dels 4.000 milions previstos per la Direcció General de Ports i Transports per a la realització d'obres d'infraestructura de transport, a realitzar per GISA. Pel que fa a les transferències de capital, destaca la Direcció General d'Actuacions Concertades, Arquitectura i Habitatge, especialment pel volum d'ajuts a la promoció, adquisició i rehabilitació d'habitatges, dins del Pla d'habitatges 96-99, al qual destina 6.000 milions de pessetes. I també cal destacar la partida de 1.892 milions de pessetes que, dins la Direcció General de Carreteres, es destina com a conseqüència del conveni Aucat.

Si es considera el pressupost consolidat del Departament, és a dir, direccions generals, organismes autònoms i empreses públiques, per al 1998, aquest pressupost ascendeix a 237.000 milions de pessetes; és a dir, aquesta xifra que li deia, senyor Nadal, no de 100.000 milions, sinó de 237.000 milions de pessetes, dels quals 123.000 milions, és a dir, el 51,8%, és inversió directa,

com no podia ser d'altra manera tractant-se d'un departament com el de Política Territorial i Obres Públiques.

És important, per últim, destacar el volum de transferències que el Departament de Política Territorial realitza als seus organismes i empreses públiques. Respecte als organismes autònoms, he de dir que el Departament de Política Territorial té pressupostat, per al 1998, un volum de 1.018 milions de pessetes en transferències de capital, dels quals 326 milions se destinen a la Junta d'Aigües, 674 milions a l'Incasol i, com s'ha dit aquí, 49 a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. I, pel que fa a les empreses públiques, el Departament de Política Territorial té pressupostats 5.271 milions en transferències corrents, dels quals el volum més important són 3.208, que es destinen a Ferrocarrils de la Generalitat per cobrir despeses d'exploració.

L'objectiu principal del Departament de Política Territorial i Obres Públiques és augmentar la dotació d'infraestructures existents i millorar-ne la seva competitivitat, la qual cosa es tradueix en un important avenç qualitatiu en el benestar dels ciutadans i ens apropa cada vegada més als països del nostre entorn. Doncs bé, precisament aquests objectius –afavorir la disponibilitat i l'accés dels ciutadans a un habitatge digne i de qualitat, assegurar l'aprofitament integral i la disponibilitat dels recursos hídrics, aconseguir i mantenir una xarxa moderna de transports i comunicacions, potenciar el desenvolupament integral del territori, i racionalitzar l'ús del sòl i ordenar el litoral del nostre país–, són objectius bàsics d'aquest Departament que amb el pressupost presentat a aquesta cambra es poden dur a terme, es poden assumir.

He escoltat –com sempre ho faig– atentament les argumentacions que els diferents grups han anat posant damunt de la taula per defensar les seues esmenes a la totalitat, i bàsicament m'he quedat amb els següents aspectes, que em pareixen importants per justificar el perquè no podem donar-los suport.

Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Boada, com sempre, ha estat imaginatiu, sobretot en alguns conceptes teòrics, alguns d'aportació, diríem, històrica recent –com és aquesta aplicació tan actual dels conceptes «valor de canvi», «valor d'ús», tan ben explicats pel bon amic Carles Marx en el seu llibre *El capital*–, ho torno a dir, de tanta actualitat, per demostrar la mala... (*Veus de fons.*) Com deies? (*Rialles.*) Perdó...

El vicepresident primer

No facin diàlegs, si us plau.

El Sr. Curto i Forès

Sí, gràcies, senyor president.

...com deia, la introducció de conceptes tan actuals com aquests que deia, del valor de canvi i valor d'ús, que, sincerament, senyor Boada, crec que –tot i que els hi vaig sentir ja l'any passat– estan molt desfasats.

Vostè criticava el desequilibri territorial, i deia: «Home, és que de les deu comarques amb menys renda *per capita*, nou són les que han tingut la inversió més bai-

4190

xa, per sota de la mitjana.» I jo, la veritat és que no sé d'on trauen les xifres, perquè jo en tinc unes altres, de dades. Per exemple, li podria dir –també només a títol d'exemple– que, parlant del Departament de Política Territorial, parlant del Departament, solament, de Política Territorial i Obres Públiques, la inversió comarcalitzada puja 11.646 pessetes per habitant i any, la comarcalitzada, mitjana de tot el territori. Doncs bé, per sota d'aquesta quantitat, d'aquestes 11.646, trobem: el Vallès Oriental, amb 8.070; Vallès Occidental, 5.113; el Maresme, 2.392; Barcelonès, 6.128. N'hi poso uns exemples, també, per significar..., i n'hi poso uns altres al seu costat: la Noguera, 156.247 per habitant; Pallars Sobirà, 96.370; Ripollès, 21.589; Segarra, 22.761; Baix Ebre, 60.757; Vall d'Aran, 36.000... És a dir, parlant solament, parlo solament d'aquelles actuacions comarcalitzades.

I aprofito per recordar..., no és mentida, senyor Boada, perquè vostè sap que això és, simplement, una suma i una divisió. Per tant, aquest argument que vostè utilitza, penso, sincerament, que no és exacte, i que entenem que aquesta línia de redistribució de l'equilibri territorial, a través d'aquests pressupostos, a través de les inversions previstes, comarcalitzades, tendeixen a millorar-lo. Un exemple n'és les terres de l'Ebre; avui he estat –també com sempre– atent al debat sobre l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i –cosa curiosa– aquest any, per primera vegada, en parlar de l'Institut no han parlat de les inversions a les comarques de l'Ebre. És a dir, els altres anys, deien: «A més que a l'Institut no hi destinen fons, a més que l'Institut no té recursos, a més, les comarques de l'Ebre –comarques que necessiten un impuls per damunt de la mitjana– no tenen la seua visualització en els pressupostos.» Doncs bé, aquest any ningú ha dit res, perquè no poden dir res, perquè aquest any a les comarques de l'Ebre han rebut, comarcalitzadament, és a dir, en allò que està especificat als pressupostos, exactament 6.244 milions, i això representa una mitjana de 40.112 pessetes per habitant, encara que alguna comarca arriba fins a 63.000, i algunes a 21.000 i 26.000. És a dir, estem parlant d'una inversió real al territori que podríem pensar –i, en tot cas, llanço la pregunta– si, en part, l'existència de l'Institut ha ajudat que les propostes globals del territori hagin pogut estar canalitzades, i fruit del debat, a través del mateix Institut. I a mi m'és igual que les inversions al territori em vinguin a través de l'Institut, o que em vinguin a través dels diferents Departaments.

A pesar de tot, senyor Marià Gil, sobretot, senyor Gimeno, sobretot, que són els que han parlat sentint-se representants d'aquell territori, estem d'acord que amb l'Institut de Desenvolupament hem de continuar treballant, hem de continuar donant-li el protagonisme que requereix, però crec sincerament que, per l'experiència que ha tingut fins ara, crec que anem per bon camí, perquè no es tracta de valorar el pressupost, les pessetes destinades a mantenir l'Institut, sinó que es tracta de veure si el territori, en aquests moments, té les idees clares de quins són els objectius, quines són les prioritats i quines són les actuacions que s'hauran de dur a terme els propers anys. Jo crec que avui, sumant la voluntat de tots els grups i partits polítics que estem

representant aquell territori, crec que cada vegada més estem coincidint i anem avançant, i prova d'això ha estat, com he dit, aquesta forta inversió en els pressupostos per a aquest any 98.

I no em queda més temps –ha de defensar també el posicionament el meu company–; en tot cas, sí que voldria recordar al senyor Portabella, per no deixar-lo a un costat, que no m'ha agradat la seua intervenció en relació amb la petició i amb la crítica, per manca d'inversió en sòl, perquè de fet el pressupost d'aquest any, precisament, té augment d'inversió en política de sòl, és a dir, en adquisició de nou sòl. Per tant, no entenc la crítica, quan aquest any, en adquisició de sòl, hi ha un increment. Altra cosa seria en la inversió prevista per a la promoció pública d'habitatge, que aquí hi ha una reducció del 27%. I, per cert, en tot cas, per si algú té algun dubte, l'explicació és: primer, el parc actual que té el Departament d'obra construïda és elevat, i, per tant, mentre no vagi disminuint, és absurd continuar invertint al mateix ritme; però, dos, i el que és més important, és –i ho saben vostès– que l'actuació en el Pla d'habitatge significa partida oberta, que al llarg de l'any, al llarg de l'exercici, i en funció de la demanda, podem perfectament ampliar.

I per últim, també m'ha paregut important... –encara que s'ha dit de passada–, el senyor Nadal ens ha demanat partides hidrogràfiques per al Maresme. No hi és, ara, el senyor Nadal, però li puc dir que el pressupost... –aquí està, és veritat; ha canviat de lloc o jo no m'hi havia fixat–, sàpiga, senyor Nadal, que el pressupost de la Generalitat té previst, en les inversions en infraestructures hidràuliques, destinar entre 600 i 700 milions de pessetes per al Maresme, i sàpiga també que, a través d'una esmena del nostre Grup a Madrid, també els pressupostos generals de l'Estat contemplaran, aproximadament, 1.000 milions de pessetes per a l'any que ve.

Penso que amb tot això es demostra clarament que, en línies generals, la proposta de pressupost és coherent, i és una proposta que, al nostre Grup, ens dóna satisfacció, i, com he dit o he intentat explicar, crec que les propostes i els arguments per votar-lo en contra no ens han convençut. Per tot això, el nostre vot, senyor president, senyores i senyors diputats, serà contrari.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Curto. Per completar el temps de què disposa Convergència i Unió, per fer la intervenció del Grup té la paraula el senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Tal com ha dit el company i diputat senyor Marià Curto, faré el posicionament del nostre Grup a les esmenes sobre l'organisme autònom Comissió de Ports de Catalunya i les empreses públiques del Departament, a les quals ja avanço el nostre vot en contra.

Bé, tots els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula avui defensant les seves esmenes, tots han parlat d'un departament «molt inversor», i el senyor Boada hi afegia: «pressupostos poc inversors i mal gestio-

nats». Bé, mal gestionats, això ho haurem de discutir a finals d'any. I, permetin-me, doncs, que faci el meu posicionament parlant pràcticament de les inversions, agafant com a base les inversions.

Tal com s'ha dit –i s'ha dit repetitivament durant aquests dies–, és evident que s'ha reduït el pes dels departaments, i, en aquest cas, del Departament de Política Territorial, si bé aquest pes s'ha reduït els últims anys com a conseqüència de la política de contenció de la despesa que porta el Govern de la Generalitat. I aquest esforç es reflecteix, com és lògic, en les despeses corrents, les quals s'han reduït respecte als anys anteriors.

El volum més important de la despesa corrent es concentra en el capítol 4, que és de 14.209 milions de pessetes, dels quals la major part corresponen a transferències a l'Autoritat Única del Transport per al contracte-programa dels transports de Barcelona –8.248 milions– i per al contracte-programa dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya –3.100 milions.

En el capítol 7, «Transferències de capital», també es reflecteix la important racionalització de la despesa. Les transferències de capital a organismes autònoms s'han reduït notablement, en realitzar aquests organismes, també, un esforç d'autofinançament de la seva despesa.

Dit això, passem a analitzar les inversions de la Comissió de Ports de Catalunya. El capítol d'inversions reflecteix la política portada a terme per la Comissió de Ports de Catalunya des de la seva creació, que ha comportat una millora evident dels ports gestionats, amb un gran esforç inversor que en aquest exercici ha estat impossible mantenir. La inversió prevista per al 1998 és un 4,86% inferior a la proposada en l'exercici passat. Si més no, la inversió continua essent el capítol amb més pes dins del pressupost: un 61%; concretament, 864 milions de pessetes, que s'hauran de finançar bàsicament amb els ingressos esperats per la prestació dels serveis als ports i l'atorgament de concessions per part d'aquest organisme.

Passant al capítol de les empreses públiques, els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya té un pressupost d'inversió a la xarxa principal de 7.400 milions de pessetes, els quals està previst dedicar-los principalment –a destacar– al material de transport, per un import total de quasi 3.000 milions, corresponents, bàsicament, als compromisos de pagament de les noves unitats del tren sèrie 112 per a la línia de Catalunya i Sarrià; 2.700 per a l'adquisició de vint noves unitats del tren sèrie 213 per a la línia dels Catalans, a banda, doncs, de maquinària, instal·lacions, millores de la catenària, millores a les vies –que no m'hi vull allargar–, com també algunes millores en la divisió que té aquesta empresa a la Vall de Núria, com protecció contra les allaus, instal·lació de neu artificial o millora..., altres millores.

Parlant de la Vall de Núria, i parlant també d'una altra empresa, Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants, en la qual –com vostès saben– el principal objectiu, entre altres, és el de poder dur a terme les importants inversions i treballs necessaris per rehabilitar i remodelar el conjunt d'edificis i instal·lacions que formen el

complex del Santuari de la Mare de Déu de Núria, que, juntament amb la infraestructura de serveis turístics, esportius i de transport posada a punt per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, serveixen d'estímul i dinamització de les activitats, molt especialment, del Ripollès, i en especial de la vall de Ribes. Hi han presupostos d'inversió al voltant dels 100 milions per als edificis que componen el complex de la Vall de Núria, així com també la rehabilitació de la central hidroelèctrica.

Si entrem a GISA... Senyor Boada, deixi-me-li dir, amb l'«apreci» que vostè sap que jo fa anys que..., que ens tenim mútuament, que quan parli, sobretot, doncs, de temes importants, com el cobrament de les persones que componen el Consell d'Administració de GISA, agafi informacions fiables, informacions serioses. És una recomanació que li faig.

Bé, parlant de GISA, ja els diputats Jaume Jané i Fernández Burgui, defensant Ensenyament i Sanitat, van parlar de la importància que té aquesta empresa a Catalunya. Però deixi'm afegir que per al 1998 GISA preveu certificar obres i projectes per un import total de 68.127 milions de pessetes, dels quals 36.776 correspondran a obres d'infraestructures viàries, 11.302 a obres d'infraestructures de transport, 5.988 a infraestructures hidràuliques, 11.117 a obres d'Ensenyament i 2.944 milions a obres del Servei Català de la Salut. En relació amb aquestes inversions d'obres públiques que durà a terme GISA per compte de la Generalitat, cal destacar que el 54% correspon a obres d'infraestructures viàries, un 17% de transport, un 21% a obres d'edificació, que es reparteixen entre Ensenyament i Sanitat, i el 8% restant correspon a obres hidràuliques.

Si entrem en el capítol de Regsa, senyor Gimeno, l'empresa pública... –bé, sento que no hi sigui, però ja ho llegirà–, a l'empresa pública Regsa, d'acord amb els seus estatuts, l'objecte social és la realització per compte de la Generalitat de Catalunya de les actuacions de promoció i execució de Regsa, d'iniciativa o amb participació de la Generalitat, tant pel que fa a la construcció de canals i sèquies principals com les obres secundàries dins de cada zona regable, i la prestació directa o indirecta del servei.

En el seu pressupost d'inversió per a 1998, registra com a ingressos patrimonials el generat pel *cash flow* del compte de resultats de l'empresa, com a recursos a emprar el 1998. Es detalla també el conjunt de les aportacions de la Generalitat, que totalitzen la xifra de 4.786 milions de pessetes, amb càrrec als crèdits per a inversions reals consignats al Departament de Política Territorial i Obres Públiques; per un import de 1.700 milions al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i per un import de 1.500 milions a la Junta d'Aigües..., perdó, i per a la Junta d'Aigües, un import de 940 milions. Pel que fa a la resta, correspon a aportacions a la Generalitat rebudes mitjançant tercers. Per al 1998, Regsa preveu certificar obres i projectes per un import total de quasi 10.000 milions. I en relació amb aquestes inversions en obres públiques que durà a terme Regsa, cal destacar actuacions a Pinyana, Algèria - Balaguer, al Baix Ebre i a l'Urgell.

4192

Si passem a l'empresa d'Aigües Ter - Llobregat, dir que els ingressos pressupostats per a aquesta empresa s'obtenen a partir dels recursos generats per les operacions, i que es calculen en 2.775 milions, i que les dotacions destinades a inversions reals corresponen a inversions dins la xarxa bàsica, com per exemple l'ampliació de la planta del Llobregat, millora de la depuradora del Ter, millores a la xarxa pròpia del Llobregat i altres actuacions a les quals no cal referir-me, però que pugem a un muntant d'uns 2.354 milions de pessetes. Dir també –i em penso que també s'ha dit– que els ingressos propis de l'ens provenen especialment de la venda de l'aigua en alta als ajuntaments o a empreses de distribució, i que no es preveu un increment de facturació –tal com ha dit el senyor Nadal–, atès que no hi ha increment de tarifa, ni tampoc de demanda d'aigua.

Quant a Equacat, el canal olímpic, tots vostès saben que a l'esmentat equipament es realitzen activitats ludicoesportives, destinades tant als abonats de la instal·lació com al públic en general, i molt especialment a escoles i centres d'ensenyament, així com l'esport federat, tant en l'aspecte d'entrenaments com el de competició. Hi ha un pressupost d'inversió necessari per a l'adquisició de maquinària i per poder fer el seu manteniment i adequació a les necessitats actuals, que puja uns 30 milions de pessetes, que estan finançats pràcticament per la Direcció General de l'Esport i l'Institut Català del Sòl amb Equacat. Cal dir també que els ingressos principals d'aquesta empresa deriven de les activitats esportives i espectacles que es realitzen en aquesta instal·lació.

Per últim –i per anar acabant ja–, em referiria principalment a CIMALSA. CIMALSA ha desenvolupat fins ara la promoció, construcció, gestió, venda i lloguer de terrenys nous i equipaments per construir la Central Integrada de Mercaderies del Vallès; està ocupada ara en un 85%, i la seva superfície per a vint-i-quatre empreses que desenvolupen normalment la seva activitat..., i és previst que durant l'any 1998 s'hi installin les que manquen i s'ocupi ja la darrera nau de lloguer, així com s'acabin els serveis generals que avui s'estan construint.

El pressupost de CIMALSA s'eleva a un total de 277 milions de pessetes. El tret diferencial del pressupost respecte dels anys anteriors és la seva adequació a una situació diferent, en què s'ha de preveure l'existència d'ingressos per gestió de serveis i el plantejament de noves operacions derivades de l'estudi encarregat per la Direcció General de Ports i Transports, a iniciar durant l'any 1998. Així mateix, la pràctica finalització de les obres del CIM del Vallès ha significat una disminució molt notable del volum global del seu pressupost.

I per últim, només fer referència a les inversions previstes al Túnel del Cadí i als seus accessos, amb 52 milions de pessetes, i destacar l'empresa de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, que fa poc temps vam fer un debat aquí, en aquesta mateixa cambra, i que tots els grups van destacar, doncs, la seva eficàcia i la seva importància que té. Bé, l'Institut Cartogràfic no té inversions, però sí que té un pressupost d'explotació que està equilibrat, que totalitza la xifra de 1.427 milions, i que es configura amb un autofinançament corrent del

63,5%; s'han incrementat els ingressos propis per venda de béns i prestació de serveis un 28%, i al mateix temps s'han reduït les transferències corrents un 10%.

Bé, aquests són, senyor president, doncs, alguns dels motius que ens han portat i porten al nostre Grup a votar en contra de totes aquestes esmenes de retorn.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup Socialista ha fet arribar a aquesta presidència que retira la seva esmena a l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula... (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Per què demana la paraula?

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president, per contradiccions...

El vicepresident primer

No ha estat contradit.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, que he estat contradit...

El vicepresident primer

En absolut. No...

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, quan ha dit que havia de ser rigorós en utilitzar les dades que feien referència als sous.

El vicepresident primer

Això és una crítica, no és una contradicció.

El Sr. Boada i Masoliver

No, no és una crítica. En tot cas...

El vicepresident primer

Ho sento, no té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

...més rigorós que tenir la memòria o utilitzar la memòria, em sembla...

El vicepresident primer

Si us plau, no té paraula. No ha estat contradit. Si no, revisi el *Diari de Sessions*. Senyor Fabregat, té la paraula (*Remor de veus.*) No ha estat contradit, no.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular per a posicionar-me respecte a les esmenes a la totalitat que s'han presentat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a les entitats au-

tònoms i a les empreses. Abans de fer el posicionament, voldria donar i voldria aclarir algunes dades que s'han donat aquí per part de diferents grups quant a la inversió en obra pública dins de tot Catalunya.

Dir que l'esforç que es fa des de les corporacions locals, des de l'Estat, des del Govern de l'Estat, i des del Govern de la Generalitat fa que arribi la inversió en obra pública o la previsió en obra pública, l'any 1997 –i són dades de la Cambra de Contractistes de Catalunya–, a un 16% de tota l'obra pública que s'executa a l'Estat espanyol, xifra que coincideix amb el 16% d'habitants que aporta la comunitat autònoma nostra, també, a tota la xifra d'habitants de l'Estat espanyol. Que les inversions de l'Estat, l'any 1997, en pressupostos, eren de 69.000 milions de pessetes, i que per a l'any 1998 són de 79.000 milions de pessetes, més diferents sistemes de finançament, com el sistema de finançament que es diu normalment «a l'alemanya», més el conveni de finançament d'infraestructures que aporten també Estat - Generalitat. I, entre altres dades, dir que només per a la comarca del Baix Llobregat, l'any 1998, per part del Govern de l'Estat hi ha unes aportacions pressupostàries de 24.000 milions de pessetes.

Voldria avançar que el nostre vot respecte a les diferents esmenes que s'han presentat serà contrari, serà un vot en contra a aquestes. I ho serà principalment pel motiu i per la primordial funció d'aquest Departament, és a dir, la inversió i l'equilibri territorial. Ja se n'ha donat aquí la xifra: l'any 1998 hi haurà un 10% més d'inversió descentralitzada dins del territori de Catalunya. I ho serà principalment també perquè aquest any s'arriba a una inversió consolidada –és a dir, Departament, més entitats autònomes, més empreses públiques– de 130.470 milions de pessetes, que supera la de 1997 de 10.500 milions. S'hauria de restar, per això, el que són aportacions a GISA per part d'Ensenyament, amb 11.117 milions de pessetes, i també, amb algunes actuacions per Sanitat, prop dels 2.500 milions de pessetes.

Aquest és un fet important, fet que demostra i que ha de demostrar en el futur que la inversió també s'ha de mantindre o intentar mantindre en moments de restricció i rigor pressupostari, però que aquests també han de ser-ho –la restricció i el rigor pressupostari– en d'altres aspectes del pressupost. El mateix Departament té aspectes criticables, millorables, que intentarem des del Grup Popular millorar via esmenes –aspectes millorables com és el que fa referència al capítol de «Despeses de béns corrents i serveis», amb un augment del 16% respecte a l'exercici anterior, i no cal dir que així no ens ajustem a una disciplina pressupostària que, des del Grup Popular, entenem que ha de prevaler en aquests pressupostos, encara que és de justícia assenyalar que les direccions generals d'Arquitectura i Habitatge, de Política Hidràulica, d'Ordenació del Territori, Urbanisme, Carreteres, Ports i Transports baixen les seves partides en aquest capítol respecte al 1997.

Un altre fet important –però aquest negatiu– és la baixada –com ja s'ha dit també– de les transferències de capital a les corporacions locals amb prop d'un 30% –partida que provoca greus desequilibris dins el territori i que just les assignacions de transferències cor-

rents, tant a corporacions locals com a empreses privades, conserven les quantitats respecte al darrer. Creiem que s'ha de remarcar i que és un fet destacable l'esforç que es fa en personal –d'altra banda, criticat en diverses ocasions des del nostre Grup i, a més, culpable, en multitud d'ocasions, del desviament del dèficit.

Celebrem que s'hagi entès des del Govern i que així es reflecteixi en partides per a «alts càrrecs i personal eventual», que tinguin un descens entre el 15 i el 16% i que hi hagi poc més d'un 8% de descens en activitats i complements extraordinaris, també de personal.

Respecte a la inversió, voldria comentar el següent: en primer lloc, que dues direccions generals l'abaixen, com Esports i Transports, amb 800 milions de pessetes –quasi un 20%–, i també en política hidràulica: més d'un 30%. I remarcar en sentit invers, és a dir, en sentit positiu, l'augment per part de la Direcció General de Carreteres en conservació i senyalitzacions, passant de 2.246 a 3.464 milions, on esperem que es pugui actuar en aquelles zones del territori que no registren i no suporten tant de trànsit, però que la seva orografia i les seves condicions climàtiques fan, en molts casos, que sigui un factor decisiu una senyalització i una conservació acurades.

Passaria a analitzar el que són les entitats autònomes i les empreses públiques, on s'observen alguns aspectes comuns però d'altres de diferenciats. El capítol del personal creix al voltant de la previsió d'inflació o té creixements moderats a totes, exceptuant GISA, amb un creixement de més d'un 14%, i l'Institut Cartogràfic, amb més d'un 10%.

Entenem, des del Grup Popular, que aquestes són dues empreses on el personal, en molts casos especialitzats, té una competència en el mercat de treball amb la iniciativa privada. Però també els demanaríem al Govern de la Generalitat que es moderessin aquests augments futurs i que es controlessin en l'exercici que ve aquests augments.

Igual que amb el mateix pressupost del Departament, hi ha diferències notables en el capítol de «Despeses de béns corrents i serveis», en què l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, GISA, la Comissió de Ports de Catalunya i la Junta d'Aigües creixen per damunt del 10%, mentre que la resta no hi arriben i alguns, fins i tot, baixen, com el Túnel del Cadí, Ferrocarrils de Muntanya i l'Institut Cartogràfic.

I, tornant a la inversió, dir que augmenta la seva inversió a Aigües Ter - Llobregat, Regsa, amb prop de 800 milions, encara que, com també s'ha dit aquí, hi ha més de 400 milions que no fan referència al que són canals o al que són les sèquies per a regadius, sinó que hi ha més de 400 milions per a abastiment en diferents municipis i depuracions d'aigües, i encara que sembla que també s'hagin deixat –i esperem recuperar-ho en el tràmit parlamentari– les dotacions per al canal Segarra - Garrigues.

També un augment per part de la Junta d'Aigües, amb més de 2.500 milions, i GISA, amb més de 2.700 milions, mentre que baixa la Comissió de Ports de Cata-

lunya, Ferrocarrils de Muntanya, Equacat, Túnel del Cadí i l'Incasol.

Respecte a la inversió, assenyalar que a l'inici en feia esment, però que és important quant al programa d'inversions de la Junta d'Aigües, passant de 539 a 1.308 milions de pessetes, i en GISA, no solament, com se'ns tenia acostumats, amb inversions que anaven solament destinades a carreteres, sinó més de seixanta actuacions en ensenyament, on, des del Grup Popular, hem incidit perquè, juntament també amb les més de vint actuacions ja previstes en sanitat, hi hagi una aposta decidida per una qualitat en els centres d'ensenyament i sanitaris, recordant, això sí, que hi ha més de set-cents barracons on s'imparteixen estudis a Catalunya.

Creiem que amb les aportacions via esmenes que tant en comissió com en ple veurem les properes setmanes, fent incidència en aquells aspectes que desequilibren un conjunt, amb una bona capacitat inversora, podrem arribar a aconseguir dins el mateix Departament un major equilibri en alguns aspectes, equilibri que, per citar-ne algun –i també es va fer per part del nostre portaveu en el seu posicionament en les esmenes a la totalitat del projecte de llei..., incidirem en diverses carreteres comarcals, alguns ports pesquers, en actuacions en centres d'ensenyament –com he dit abans, també, en el canal Segarra - Garrigues– i també en les dotacions pressupostàries necessàries per tal de fer front al proper conveni per al període 1998-2000, i em refereixo al conveni de finançament d'infraestructures Estat-Generalitat, on s'ha d'incidir en la posada en marxa d'un sistema de transport públic que permeti atendre les necessitats de transport entre diferents municipis del Baix Llobregat i la ciutat de Barcelona.

Acabaria, senyor president, esperant i desitjant i aprofitant que hi ha no solament el conseller de Política Territorial, sinó diferents consellers, que s'impulsi el Pla territorial general i els diferents plans parcials.

I, tal com he anunciat a l'inici, el nostre vot serà contrari a les esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat i fixada la posició del Grup Popular, passarem a sotmetre a votació les esmenes al Departament de Política Territorial i Obres Públiques *(el Sr. Tugues i Boliart demana per parlar)* –em permet un moment?–, amb el benentès que les esmenes sobre l'Institut Cartogràfic, tant la presentada pel Grup Socialista com la presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, han estat retirades i, per tant, no són sotmeses a votació.

El diputat Benet Tugues em demana votació separada?

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, senyor president, i conjunta, si es vol, de les esmenes referents al conjunt del Departament, a la Junta

d'Aigües, a l'Institut Català del Sòl, a GISA i a Regs de Catalunya.

El president

Totes aquestes conjuntament? *(Pausa.)* Totes aquestes esmenes conjuntament. D'acord.

Doncs ho faríem així, tal com acaba de demanar el Grup Mixt. Votariem, en primer lloc, les esmenes a la Junta d'Aigües, a l'Institut Català del Sòl, a GISA i a Regs de Catalunya, i al Departament.

Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 44 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament la resta de les esmenes al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 40 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Passarem, seguidament, a debatre les esmenes al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

En primer lloc, per un temps màxim de trenta minuts, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Defensaria conjuntament l'esmena a la totalitat al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, així com les de l'Incavi, de l'IRTA, de Forestal Catalana i Prodeca.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, quan, ahir, sentia que el conseller Mas, com a responsable del conjunt dels pressupostos, plantejava i qualificava els pressupostos del 98 d'alt contingut social, en intentar fer la traducció al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquest alt contingut social, jo només puc dir que vaig sentir un sentiment d'indignació, indignació que em va produir, en tot cas, un dubte: o bé, traduïdes aquestes expressions al Departament d'Agricultura, és un exercici de cinisme o és, simplement, l'expressió d'una impotència per fer una altra política, que, lògicament, no és d'alt contingut social al sector.

Abans d'entrar en la valoració política, només quatre dades. Se'ns diu que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca puja enguany un 5,2%, i això, en tot cas, se'ns planteja, fins i tot, que és expansionista, perquè està per sobre de, un pèl per sobre de. Resulta que en aquest pressupost hi ha 1.074 milions de pessetes com una gran inversió, que és compra de finques al Baix Llobregat –resultat d'una sentència judicial–, i 222 milions de pessetes per causes sobrevingudes durant el 97, que són ajuts a la pesta porcina clàssica, a l'Institut Català de Crèdit Agrari. Les dues partides aquestes, elles soles, pugen a un 6,3%. Vol dir que el pressupost, si descomptem aquestes dues qüestions, que són novingudes al pressupost, la resta no sols no

augmenta, sinó que disminueix. Si hi comptem l'increment de la inflació d'enguany i hi traduïm també l'augment del 3% dels capítols 1 i 2 –despesa corrent–, vol dir que, lògicament, la capacitat operativa del Departament, el que ja estava fent, és òbviament menor, i que els capítols 1 i 2 pugen ja a més del 60% del total de l'actuació del Departament.

Les inversions, hem de dir que segueixen a la vora de 500 milions d'inversions internes del Departament –compra, adequació d'edificis, informatització, etcètera– i els 1.000 milions de pessetes –aquests que hem dit de la compra de finques– pugen –això tot sol– ja a quasi el 40% del conjunt de les inversions del Departament. I les transferències de capital, les transferències de capital, que és el que permet fer política agrària, enguany, baixen pràcticament el 20% respecte a l'any anterior, més si comptem la inflació.

Resultat: què comporten aquests pressupostos? Jo diria que l'únic que ha aconseguit, aquest any, el Departament és tenir un alt consens social i, quan dic «alt consens social», vull dir que aquests dies, per iniciativa de diverses organitzacions, hem parlat jo diria que amb pràcticament tots els representants del món agrari: organitzacions professionals agràries –pràcticament totes–, la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, Consorci Forestal de Catalunya, i tots ens diuen el mateix. Traduiré algunes de les coses que se'ns han dit, no que posem de la nostra collita, sinó que ens diuen aquestes organitzacions: «No se'ns té en compte», «la taula de concertació no concerta res del pressupost, ni se'ns consulta ni orientem, ni discutim ni parlem d'això», «ens sentim ofesos», «se'ns ridiculitza», «no som creïbles», «el pressupost està hipotecat abans de començar», «el pressupost del 98 no tapa ni els forats en forma de deutes o en forma de compromisos que tenen dels anys anteriors», «aquests pressupostos són miserrius, aquests pressupostos són inútils, no serveixen per fer cap política agrària de cara al 98». Repeteixo que tot això no ho dic jo, ho diuen aquests agents socials.

El Departament és un calaix de sastre on caben –o, almenys, se'ns imputen pressupostàriament– tots els desastres. Els aiguats són un problema d'Agricultura, els incendis són un problema d'Agricultura, el pagament de sentències és un problema d'Agricultura, la PPC és un problema només d'Agricultura, i tot ho carreguem al Departament d'Agricultura perquè sembla que el Departament d'Agricultura pot amb tot.

Resultat: com que no hi ha un pressupost extraordinari per a fer front a despeses extraordinàries, aquests temes que hem dit que haurien de ser despeses extraordinàries del Govern de la Generalitat es van imputant correlativament al Departament d'Agricultura i, el Departament d'Agricultura, cada vegada menys marge de maniobra. I això és aquest sentiment de frustració, de sentiment d'inutilitat dels agents socials.

Només volia comentar alguns grans eixos en els quals també totes les organitzacions coincideixen: modernització en les explotacions i incorporació de joves. És inaudit que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, tenint en compte els pocs pagesos que hi ha a Catalunya respecte al conjunt de la població, no posa ni

un duro de la seva part i només confia en l'aportació del Ministeri i en l'aportació de la Unió Europea. Hi ha moltes comunitats que tenen major percentatge i que sí que posen la seva part corresponent; aquí no cal, no cal o no es pot –és, evidentment, un problema de consciència de la problemàtica de la pagesia.

Pla de reestructuració de cooperatives agràries: vam consensuar i aprovar la pròrroga de tres anys del Pla de cooperatives. Jo entenia, i suposo que ho entenia la majoria, si no dels diputats, la majoria de grups polítics, que el Pla el prorrogaven per a ampliar les dotacions, per a promoure noves reestructuracions, per a incrementar la viabilitat de les cooperatives. Què passa? I no ho dic jo, tampoc; és a dir, el Pla en la pròrroga és una pròrroga per a pagar deutes. I l'únic pel que serveix aquests tres anys de pròrroga és perquè el que hauríem d'haver pagat en un any ho paguem en quatre. Òbviament, això, a alguns ens han dit que –diu– això és un exercici de poca vergonya, això és una prostitució de la filosofia per la qual es va aprovar la pròrroga d'aquest Pla de reestructuració.

Assegurances agràries: no es cobreixen en els pressupostos del 98 ni els deutes que tenen assumits i compromesos de pagament dels anys anteriors; malament podrem fer nous compromisos. Mesures agroambientals: no s'obren la majoria de les mesures horitzontals i zonals que podrien fer-se de la quantitat que té assignada Catalunya en tota la sèrie de mesures horitzontals i zonals, i per tant, hi ha òbviament una pèrdua de cofinançament. Boscos: vam aprovar un pla general de política forestal que preveia unes quantitats d'inversions i de cofinançaments, etcètera; no es paguen, i fins i tot se'ns ha comentat per part dels mateixos interessats, que suposo que ho poden saber prou bé, ni es tramiten –és a dir, que es deixen als calaixos– els plans de gestió, els plans de gestió i millora forestal que es presenten, per no assumir nous compromisos.

Objectiu 5.b: s'incompleix el document únic de programació del 5.b, que va ser aprovat pel Departament d'Agricultura l'any 94, que va ser reprogramat l'any 96 i que, en canvi, no s'executen totes les actuacions previstes. L'objectiu 5.b vull recordar que és un objectiu que persegueix la cohesió econòmica i social, i que va dirigit a aquelles zones més desfavorides perquè no perdin el tren del conjunt de la Unió Europea. Un objectiu que afecta bona part del territori de Catalunya, òbviament no la majoria de la població, però sí la majoria del territori de Catalunya, i que, possiblement, des de l'òptica del Departament o des de l'òptica del Govern de la Generalitat, deuen pensar que complirem els objectius, fins i tot estalviant-los diners, és a dir no posant diners en aquestes partides.

Sens valora de l'ordre de més de 10.000 milions de pessetes els que es perden o els que es deixen de rebre al conjunt del sector agrari, per no aplicar aquestes polítiques de cofinançament per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i jo diria que, a més, hi ha un altre gran eix, el tema de la sanitat animal i dels costos de la lluita i de les conseqüències que tindrà la pesta porcina clàssica. Realment, creuen que amb els 222 milions de pessetes pressupostats en concepte d'amortització a l'ICCA tindrem prou per fer front a tot

el que hi ha i a tot el que pot venir dintre del 98, del tema de la pesta porcina? Sincerament, no hi ha partida, no hi ha partida per fer front específic, i la resta de partides de sanitat animal, de nuclis de control ramader, etcètera, doncs, si fa o no fa, com sempre, cada dia a la baixa amb algunes petites correccions.

Acabo ja dient, simplement, que des del sector jo crec que en això compartim bastant l'opció o la visió de la majoria dels afectats; no convencen ningú, ningú dels afectats, ningú dels interessats, ningú dels preocupats en què els pressupostos funcionessin bé. Potser només convenceran, com després sortiran, evidentment, els diputats o diputades de Convergència i Unió, convenceran el Grup de la majoria, possiblement perquè tenen aquella fe, la fe dels conversos. En tot cas, podríem dir que són diputats de «Conversència» i Unió, però em sembla que aquests pressupostos no els vol ningú, i crec, i ho dic així, sincerament, que són un fracàs total de la capacitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de convèncer el conjunt del Govern de la necessitat de fer una política agrària específica per part d'aquest Govern.

I com que no ha sigut capaç, el conseller i tota la Conselleria, de tocar una mica la sensibilitat del conjunt del Govern, jo em permeto donar-li, fer-li un consell: tenim pendent un nou debat de política agrària. Jo crec que seria bo que el féssim al més aviat possible, que busquéssim el consens dels agents socials en el disseny, en l'aprovació i en l'aplicació, no en la tergiversació o la substitució de mesures, sinó en l'aplicació de mesures, que aquest consens fos, lògicament, amb la majoria dels agents socials de tots aquests que he dit, que diuen que això no serveix per a res, com a paraules més suaus, i del que puguin de la resta de forces polítiques i que a veure si així, a través d'aquest debat, a través que alguns diputats i diputades i alguns consellers escoltarien les necessitats o els problemes del camp català, potser podríem corregir uns pressupostos que, com he dit, són inacceptables. Si no ho fa –si no ho fa–, si no tirem endavant aquest debat, si no canvien substancialment –jo diria– de totes totes, de dalt a baix l'estructura i les partides pressupostàries i la filosofia del Departament, potser també l'haurem de rebatejar i li haurem de dir el Departament d'Abandonament Reiterat de la PAGESIA. I això, evidentment, fruit de la política agrària que vostès porten, és abandonar la pagesia a les forces del mercat, abandonar la pagesia històrica en les condicions en les quals ha anat sobrevivint fins ara, i això no sols és una política de dretes, és una de les polítiques de la dreta més pura i dura que pot funcionar a qualsevol país.

Gràcies, senyor president.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar, en nom del meu Grup Parlamentari, l'esmena de retorn al Govern del Projecte de pressupostos al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a l'any 1998. I ho faig, senyores diputades i senyors diputats, creguin-me que, en bona mesura –si se'm permet– desmotivats, amb poca o gota de convicció o bé a mig gas, com vostès vulguin.

No en va tinc la sensació que aquesta, la dels pressupostos del Departament d'Agricultura, és com una pel·lícula que hem vist repetides vegades i amb molt poc temps; que ens sabem el guió i els diàlegs de memòria i que, a més a més, doncs, compta amb un agreujant, diguem-ne, que la qualitat d'aquesta pel·lícula és –per dir-ho de manera benèvola–, doncs, més aviat mediocre. I ni la fotografia, ni la banda sonora, ni tampoc els exteriors de la pel·lícula són capaços de fer-nos passar, com a mínim, una estona entretinguda, i és que no ens pot satisfer aquesta pel·lícula, és a dir, aquests pressupostos, per bé que no responen ni de lluny a les demandes, a les necessitats, a les expectatives que els ciutadans, els pagesos, els ramaders, els pescadors catalans, el sector de l'agricultura, la ramaderia i la pesca hi havien dipositat, no sé si amb massa convicció, però ben segur que amb l'esperança d'aconseguir alguna cosa més del seu Govern, alguna cosa més del que havien aconseguit fins ara.

Uns pressupostos que se'ns podria dir que creixen un 5,2% respecte de l'exercici anterior, però que –com molt bé ha apuntat l'illustre diputat Víctor Gimeno–, en realitat, aquest augment respon únicament a l'adquisició d'una finca a la zona del delta del Llobregat, per valor de 1.074 milions de pessetes; diguem-ne, una adquisició d'una finca que, en definitiva, doncs, ben poca cosa té a veure amb la realització d'una política estrictament agrària, i el valor d'aquesta finca coincideix precisament amb aquest augment del 5,2% dels comptes; uns comptes que, torno a dir, evidencien –com ja ho vam dir el novembre de l'any passat, quan defensàvem el retorn del pressupost del 97–, que evidencien, dic, l'escassa prioritat que per part del Govern del nostre país representen l'agricultura, la ramaderia i la pesca.

20.000 milions de pessetes –pressupost d'Agricultura– que tot just poden fer front a les cada vegada més importants despeses de funcionament de l'Administració i que, lluny de fer possible la realització de la política agrària que necessitem, el que fan és agreujar i qüestionar cada cop més els recursos del Departament. Uns pressupostos que estan submergits en la dinàmica de declivi dels darrers anys, com ho demostra la caiguda d'un 18,76% respecte de l'any 1994, i a partir d'aquí van anar baixant, doncs, de manera importantíssima. 20.000 milions per al Departament d'Agricultura que, per fer-ho d'una manera entenedora, és tant, diguem-ne, com el marge d'error que ens permetem quan parlem, per exemple, de la despesa farmacèutica, el marge d'error –no dic la despesa farmacèutica–, el marge d'error que tots apuntem quan parlem de les despeses, d'uns 20.000 milions avui amunt, 20.000 milions avall. Doncs, aquests 20.000 milions són el pressupost del

Govern de la Generalitat per al Departament d'Agricultura.

20.000 milions amb els quals el Govern no podrà complir, i ja ho sabem ara. Abans d'encetar l'any 98 ja sabem que el Govern no podrà complir, i no podrà complir amb els diferents programes estructurals europeus depenent directament del DARP i no podrà complir tampoc amb el programa Leader 2, que és una més que important eina de desenvolupament rural, i no ho podrà fer tal com estava previst, doncs, en el programa Leader i en els terminis esperats. Que no podrà complir, tampoc, amb el document únic de programació de l'objectiu 5.b de Catalunya i que no podrà complir amb la política de regadius. Un projecte de pressupost que, això sí, possiblement podrà, i tímidament, a tot estirar, fer front a les remuneracions del personal i a les despeses de béns corrents del Departament d'Agricultura. D'aquesta gran gestoria en què s'ha convertit el Departament d'Agricultura, però a les quals el Govern no podrà fer front, per exemple, doncs, a l'establiment de mesures agroambientals o bé a l'establiment de mesures per paliar els danys a l'agricultura en espais protegits, per protegir la fauna, o bé no serviran per fer front a les indemnitzacions compensatòries, per tal de compensar l'agricultura que es duu a terme a les zones més complicades per dur-la a terme, i que, a més a més, doncs, tenen un valor afegit en realitzar aquestes activitats agràries en aquestes zones, que és mantenir l'activitat agrària, això sí, i la població rural en zones com poden ser les comarques de muntanya.

I dir tot això no és pas parlar per parlar, senyores diputades i senyors diputats; no són recursos més o menys reiteratius, propis dels grups de l'oposició. O potser creuen possible que sense partida pressupostària, i ja van tres anys consecutius, es poden paliar els danys a l'agricultura en espais protegits? No és gens estrany que els pagesos de les zones limítrofes amb espais protegits facin sentir la seva veu quan els seus sembrats són malmesos, i em ve a la memòria, com ho citava en l'anterior debat de pressupostos, doncs, pagesos que ens han vingut a veure de la zona dels prats d'Hortonedà, a la faldilla de la reserva del Boumort, però que això es pot fer extensiu a moltes altres situacions. Anys enre, aquests danys eren peritats per tècnics del Departament i convenientment abonats. Ara no, aquests danys no són abonats, i què aconseguim amb això? Aconseguim, doncs, un defecte pervers, que és que els pagesos, els ramaders d'aquestes zones limítrofes s'oposin a les zones protegides a les reserves, cosa que no hem de permetre i que penso que no hauria de ser d'aquesta manera. Per tant, doncs, abonant aquests danys, els agricultors, els pagesos es donarien per satisfets.

Sense partida pressupostària, senyores diputades i senyors diputats, tampoc es pot complir amb la política del foment de producte de la qualitat. Amb zero pessetes, les pretensions del Govern, que estan expressades en l'articulat d'aquesta Llei, d'aquest Projecte de llei de pressupostos, difícilment es podran complir. I per tant, com diu l'articulat, no es podrà impulsar i promocionar la denominació de qualitat, les marques de qualitat alimentària, les denominacions comarcals de productes de qualitat com a distintius d'uns productes tradicionals de

Catalunya i de garantia de la seva qualitat... Això ho diu l'articulat, però, és clar, amb zero pessetes a la partida pressupostària, com es podran dur a terme aquestes pretensions que el mateix Projecte de llei inclou?

Amb els recursos econòmics clarament insuficients que ens proposa aquest Projecte de pressupostos no es podrà complir amb la política de sanitat animal i vegetal que necessita el nostre país; els recursos econòmics del Departament per aquest concepte han caigut un 69,3% d'ençà de l'any 1993. Amb 280 milions de pessetes, creuen vostès, senyores diputades i senyors diputats, que es pot aturar l'increment espectacular, per exemple, de processonària que pateixen de manera especial els boscos de les comarques del Pirineu i del pre-Pirineu català? Amb els mateixos 280 milions de pessetes, es podrà actuar en l'augment de casos de brucel·losi que pateixen moltes explotacions ramaderes de boví i oví del Pallars Sobirà, de manera molt especial, però també d'altres comarques de Catalunya, amb 280 milions de pessetes?

Una qüestió, aquesta del sanejament, que ens ha preocupat i que ens ha dut a presentar diverses iniciatives parlamentàries. Però, lluny de les voluntats i dels bons propòsits, queda clar que 280 milions de pessetes per abondar el foment i la millora de la sanitat animal a les campanyes de sanitat ramadera, a la prevenció i a la lluita contra els agents nocius, al foment de les ADV, als nuclis de control ramader, a les indemnitzacions per a l'eradicació de focus de noves plagues, etcètera, no s'hi podrà actuar i no s'hi podrà fer front.

Cal actuar amb unes dotacions pressupostàries en aquest camp de la sanitat animal i vegetal. Les voldríem esmenar, aquestes partides, doncs, per tal de poder recuperar, almenys, dotacions, com es preveia en altres exercicis pressupostaris, però, la veritat, ens costa molt i molt de trobar partides d'on poder retallar per poder afegir a altres partides pressupostàries, perquè el pressupost que tenim entre mans és un pressupost de mínims, i això ho complica de manera molt i molt gran.

Però sí que caldria preveure, segurament, el manteniment d'una partida de caràcter ampliable, doncs, per poder fer front a possibles costos econòmics que, malauradament, s'aniran produint; per exemple, com a conseqüència de la pesta porcina clàssica, unes partides que, de fet, havien estat previstes anys enre quan parlàvem dels incendis i parlàvem dels aiguats i que, per tant, seria bo de poder preveure-les de cara a pagaments que s'hauran d'anar produint.

El novembre del 96 el Ple d'aquesta cambra aprovava una moció sobre el Pla de reestructuració de cooperatives agràries de Catalunya, i acordava, d'una banda, prorrogar aquest Pla de cooperatives fins a l'any 2000 i, d'una altra, revisar i actualitzar el contingut i la filosofia del Pla. Bé, el 31 d'octubre ja passat, els pressupostos ja s'han presentat, aquest era el termini que s'establí en aquella moció i, per tant, aquesta moció no s'ha complert, i el Pla de reestructuració de cooperatives agràries de Catalunya compta amb una assignació pressupostària de 200 milions de pessetes, quantitat amb la qual no es podrà fer front, de cap de les maneres, als compromisos fixats, sobretot si es té en comp-

te que els projectes pendents de 1995 pugen uns 500 milions de pessetes i que la continuïtat del Pla, acordada pel Parlament, suposa –pensem– uns 1.200 milions de pessetes més.

Per tant, no es podrà complir, doncs, les expectatives que s'havien originat al voltant del Pla de reestructuració de cooperatives i al voltant d'aquella moció que va ser aprovada per la unanimitat d'aquest Parlament, a proposta, precisament, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Com no es podrà complir amb aquest pressupost amb tants i tants compromisos establerts i necessaris; és a dir, ja pot, el text articulat, explicar excel·lències sobre el desenvolupament rural i el foment del desenvolupament dels equipaments i serveis per a les comunitats situades en les anomenades ZOE, zones d'ordenació d'explotacions, o bé en zones de concentració parcel·laria, o bé en zones desfavorides i en zones de muntanya, perquè resulta que a l'hora de traduir aquestes voluntats expressades en l'articulat i, per tant, doncs, traduint-les en acció de govern, és a dir en dotació pressupostària, la inversió real per a obres en zones d'ordenació d'explotacions és de 39 milions de pessetes, una quantitat que, com a molt, com a molt, deu donar per acabar algun –i només algun– projecte inclòs a les ZOE que ja s'havia iniciat però que, en cap cas, pot, doncs, realitzar projectes aprovats per les ZOE des de fa molts anys, des de l'any 91 en molts casos, i que són nombrosos, aquests projectes, aprovats des de l'any 91.

Per tant, aquí, no ho sé, jo, personalment he fet el seguiment d'un bon nombre d'aquestes obres, aprovades dins les ZOE i, és clar, he arribat a la conclusió que, segurament –i no vull ser catastrofista–, però, en molts casos algunes d'aquestes obres no caldrà realitzar-les, perquè ja no hi viurà ningú en aquestes zones, és a dir, no caldrà que hi gastem ni una sola pesseta; no caldrà que gastem ni una sola pesseta, tot i l'existència d'explotacions ramaderes i de residència permanent, doncs, per exemple, no ho sé, el reclamat camí d'Oliana a la Vallan, que ha estat aprovat per les ZOE, o bé el camí de la Seu a Alinyà, que ha estat aprovat per les ZOE a l'Alt Urgell, o bé al camí de Baldomar a la Clua, al municipi d'Artesa de Segre, a la comarca de la Noguera o bé..., en molts i molts llocs que segurament si se seguís aquest retard, bé, quan es vulgui actuar, doncs, possiblement, no hi hagi residència permanent o ni tan sols hi hagi explotacions ramaderes.

Senyores diputades i senyors diputats, uns pressupostos clarament insuficients, també, en la política de regs, amb una inversió directa de 245 milions de pessetes i 1.500 milions de pessetes d'aportació a Regsa; inversió, aquesta a Regsa, que en molts casos pensem que podria ser més pròpia del Departament de Política Territorial que no pas estrictament del Departament d'Agricultura. Les inversions reals de Regsa –avui ho comentava algun diputat en el debat del Departament de Política Territorial– contemplan obres com abastament d'aigües, dipòsits, potabilitzacions, murs de defensa, protecció, més propis –com dic– de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, de la Junta d'Aigües de Catalunya, però no tant del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I, doncs, paradoxalment, el que passa

és que el Departament de Política Territorial hi aporta cada vegada menys –almenys això sembla– en els pressupostos del Departament d'Agricultura, al pressupost de Regsa.

No podem parlar de política de regs, reflectida en aquests pressupostos, sense citar el Segarra-Garrigues i la dotació pressupostària de zero pessetes que li ha concedit el Govern. Si bé són destacables les inversions en regadiu a l'Algerri-Balaguer, per valor de 149 milions de pessetes; les del Baix Ebre, de 2.300 milions; les de Pinyana, de 1.244 milions. Les inversions en regadius pateixen una reducció del 25% en el 1998, si tenim en compte les previsions fetes en el pressupost del 1997.

Pel que fa a mesures agroambientals, el pressupost preveu dues partides: una de 150 milions, de la mesura zonal de l'avellana, i l'altra de 200 milions de les zones humides previstes en el conveni Ramsar, relatiu a l'arròs. El més greu de tot això és que Catalunya deixa de percebre un bon grapat de subvencions europees en matèria de mesures agroambientals, precisament perquè el Departament d'Agricultura no aporta la part de cofinançament que li correspondria per poder rebre aquests ingressos. No ens podem permetre el luxe de no aprofitar totes les mesures agroambientals provinents de la Unió Europea; no ens poden satisfer, doncs, uns pressupostos que per la seva migradesa no ens serveixen per aprofitar les inversions i els recursos provinents d'Europa. Un estudi del Sindicat Unió de Pagesos quantifica en gairebé 15.000 milions de pessetes la quantitat que el sector agrari ha deixat de rebre, precisament per la insuficient aportació del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; uns ajuts europeus que són especialment generosos, a part de les ja citades mesures agroambientals, també en la modernització d'estructures, en l'objectiu 5.b, Feoga-Orientació, en el cessament anticipat de l'activitat agrària, en la forestació de terres agràries.

Dubto que aquests pressupostos, senyores diputades i senyors diputats, provoquin especial malestar en el sector agrari català, i ho dubto no pas perquè siguin positius, que no és així, sinó perquè en bona part el món de l'agricultura, el món de la ramaderia ja està desencisat envers el seu Govern; ho estan, ben segur, tot aquell seguit d'entitats agràries que realitzen, doncs, un paper cabdal en el territori, com són, doncs, les ADF, les ADV, les entitats locals i privades que promouen activitats agràries; és a dir, ho estan també els sindicats, com la seva estructura. Els sindicats, justament, ens fan arribar un prec, ens fan arribar una queixa i ells consideren –com considerem nosaltres també– que, difícilment, doncs, es podrà abordar unes noves eleccions a cançons agràries, que seran molt aviat, amb únicament 25 milions de pessetes. Amb 25 milions de pessetes, difícilment es podran dur a terme convenientment aquestes eleccions.

Com estan també desencisats els col·lectius de les entitats del món forestal, i es pregunten si de debò hi ha una política forestal a Catalunya, i si aquesta política es tradueix de manera concreta en el pressupost. I es pregunten, com ens preguntem també nosaltres, quin és el paper de Forestal Catalana, quina és la seva utilitat, a

qui serveix, si cal continuar mantenint Forestal Catalana. No es compleix el Pla forestal, no es dona sortida als plans de gestió.

Voldria esmentar, també, el tema de les assegurances agràries, que en aquest pressupost té una partida de 300 milions de pessetes i de 3 milions de pessetes únicament per a les entitats que fonamenten el seu ús. Una xifra clarament insuficient per fer front als deutes pendents d'anys anteriors en concepte d'ajuts a la contractació. No es pot abaixar la guàrdia en el foment de l'ús de les assegurances i més sabent que, com a conseqüència de la minva dels ajuts al Departament, han motivat que els pagesos asseguressin, sí, però asseguressin amb una disminució de capital molt important. Per tant, cal incrementar el foment de l'ús de les assegurances agràries.

Parlava, abans, de la manca de confiança per part del Departament en programes europeus, que serien molt ben rebuts a Catalunya, i caldria aprofitar-los. El cessament anticipat de l'activitat agrària està precisament regulat per la Unió Europea, amb l'objectiu que els pagesos i els ramaders que són titulars d'explotacions estiguin en disposició de realitzar un major esforç. Doncs bé, els pressupostos d'Agricultura preveuen una partida de 80 milions per al cessament de l'activitat agrària; una partida clarament insuficient, tot i l'augment respecte de l'any 1997; una partida insuficient si tenim en compte l'alt índex d'envelliment que es dona a Catalunya, i si tenim en compte que els recursos que la Unió Europea destinaria a Catalunya, si es complís el cofinançament per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, seria de més de 500 milions anuals.

Però aquest cofinançament no es produeix com caldria, des de Catalunya; com no es produeix, tampoc, en la quantitat suficient en allò que fa referència a la modernització de les estructures productives. El pressupost del 98 preveu una dotació de 15 milions per fer front a les línies pròpies de modernització que el Departament va derogar l'any 1996. No cal dir que aquesta més que migrada aportació no podrà abordar els expedients encara pendents d'abans de la derogació.

Pel que fa als ajuts complementaris a les línies comunitàries del Feoga-Orientació, el pressupost contempla la xifra de 74,5 milions per ajudar a la modernització de les explotacions i per a les noves incorporacions de joves. Només cal recordar que l'any 97 hi havia 2.300 expedients acumulats i amb menys de 75 milions poc es podrà avançar en la tramitació d'aquests expedients.

Voldria ressaltar, per acabar, l'incompliment d'un compromís –almenys no hem sabut veure en el pressupost la partida que ha de fer front als compromisos d'establiment– d'una veda, d'una paralització temporal de la flota pesquera de Tarragona. No trobem la partida que ha de fer front als compromisos contrets amb els diversos sectors i les diverses arts com a ajuts a la paralització de la flota en concepte de veda biològica, i la possibilitat d'ampliar aquests ajuts. S'havia concretat –pensem-hi– de manera, doncs, consensuada, unànime, la quantitat de 150 milions de pessetes per a aquesta

veda biològica, que ara no apareix o no sabem veure en aquests pressupostos.

En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, uns pressupostos dissortadament de continuïtat, que poc faran per recuperar, doncs, l'embranchida que necessita el món de l'agricultura, de la ramaderia i de la pesca; uns pressupostos que no donen resposta a les necessitats que té plantejades el món agrari; que no aporten gairebé res al foment del desenvolupament rural; que desaprofiten les importants línies d'ajut provinents de la Unió Europea, i que mantenen l'estructura del Departament d'Agricultura, condemnant-lo al que ja es concedeix a anomenar, per part, doncs, de bona part de diputats d'aquesta cambra i del sector, anomenar com una gran gestoria, qualificar-lo com una gran gestoria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat esmena a la totalitat el Grup Socialista. Per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Li prego que amb la meua intervenció doni per defensades l'esmena 163, corresponent a la totalitat del Departament, les 167, 170, 173 i 177, corresponents a l'IRTA, a l'Incavi, a Prodeca i a Forestal Catalana.

Després de les intervencions dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, els senyors Víctor Gimeno i Jordi Ausàs, en representació d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana, ben poca cosa haig d'afegir. El Grup Socialista comparteix amb ells i amb el sector la decepció, profunda decepció, per uns pressupostos que jo crec que són un exemple d'insolvència, no tant de l'equip del Departament d'Agricultura, que jo crec que pateix els efectes d'uns pressupostos reiteradament insuficients, sinó insolvents perquè no podran fer front a la situació, als reptes plantejats en aquest moment, i, lògicament, encara menys, als reptes de futur que ens depara la nova reforma de la política agrària comunitària, de la qual es coneixen ja trets suficients, que sembla que ens obligarien a fer quelcom més del que aquests pressupostos permetran fer.

Per tant, jo no vull produir una intervenció hostil cap al Departament, aquí representat pel conseller i pel secretari general, sinó, més aviat, mostrar-los la nostra pena i solidaritzar-nos amb ells. És ben comprensible, amb aquests pressupostos al davant, que no solament els sindicats agraris facin saber la seva frustració i la seva decepció sinó que ho faci saber també la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, presidida per un militant de Convergència tan notori com és el senyor Tubert, regidor en actiu d'un ajuntament en nom de Convergència i diputat, exdiputat en el Congrés de Diputats per Convergència i Unió. La Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, per primera vegada, en tots aquests anys ha intervingut, i ha intervingut públicament en el debat, per a desqualificar molt seriosament l'oportunitat i la bondat d'aquest projecte de pressupostos. I, per tant, si aquestes crítiques sorgeixen des

4200

de persones tan qualificades de l'espai polític del mateix Govern i del mateix conseller, imagini's el que nosaltres hem de sentir.

Per tant, li ho reitero: la meua intervenció no la prengui com una intervenció hostil, que no ho és; és una intervenció que expressa solidaritat amb el que jo crec que es troba en aquest moment l'equip directiu de la Conselleria, que és amb una preocupació profunda per fer front als reptes que té plantejats.

Jo no vull insistir en les xifres que totes les senyores i els senyors diputats tenen, com les tinc jo; algunes d'aquestes xifres han estat detallades aquí i analitzades per aquests portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula. Voldria simplement situar-me al voltant d'unes quantes consideracions per expressar l'eix de posició del Grup Socialista.

En primer lloc, és un pressupost insuficient, com deia, insuficient com ja ho venia essent els anys anteriors, però insuficient encara, a més, perquè li hem anat acumulant, sobre aquest mateix pressupost, obligacions que depassaven, i de molt, les obligacions pròpies del Departament d'Agricultura. Algun diputat deia abans que el Departament d'Agricultura s'ha convertit en un calaix de sastre. Doncs, d'alguna manera és veritat; s'ha repercutit sobre els pressupostos del Departament d'Agricultura, ja migrats en principi, les obligacions derivades dels aiguats, dels incendis, de la greu catàstrofe per a la ramaderia catalana que és la pesta porcina clàssica, i ara fins i tot, finalment, el pagament per mandat judicial de la compra d'una finca en el delta del Llobregat per valor de 1.074 milions de pessetes, que són els 5,2%, que és el que en realitat creix aquest pressupost respecte al pressupost de l'any anterior. Per tant, un increment absolutament fictici obligat per una sentència judicial, repercutint sobre un pressupost una obligació que jo crec que va més enllà del que seria l'obligació específica del Departament d'Agricultura perquè contribueix a l'increment del patrimoni de la Generalitat.

És un pressupost que no permet atendre les obligacions ja plantejades en aquest moment en matèria d'estructures agràries pel que fa a la modernització i pel que fa a la incorporació de joves –ho deien abans–; hi han amuntegats en el calaix de la taula tants expedients que no s'han pogut resoldre en el curs del temps que la consignació pressupostària que s'hi dedica enguany difícilment permetrà que aquests expedients siguin resolts. És un pressupost que disminueix d'una manera dràstica l'aportació en el Pla de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya, i jo diria que aquesta és una malíssima notícia. Si hem parlat en ocasions anteriors de la situació en què es troba el cooperativisme agrari de Catalunya i la importància que tindria que les cooperatives agràries de Catalunya fossin una estructura forta i sòlida per a canalitzar no solament una bona part de la producció, sinó sobretot una bona part de la comercialització, i fins i tot també de la transformació dels productes, veiem com les consignacions necessàries per a fer front a la reestructuració d'aquest sector cooperatiu han anat minvant en el curs de l temps; en aquest moment resten pendents de pagament projectes aprovats ja fa moltíssim temps; naturalment, ja no

s'aproven nous projectes per manca de consignació pressupostària i la consignació que s'estableix enguany difícilment permetrà fins i tot desbloquejar els que hi han bloquejats.

És un pressupost que no resol gens satisfactòriament les necessitats que tenim a Catalunya d'actuar d'una manera decidida en matèria de sanitat vegetal i animal, no solament per les plagues vegetals que es produeixen d'una manera ja crònica, sinó, per exemple, en aquest mateix terreny de les plagues vegetals, la processionària del pi en aquest moment està envaint els boscos de Catalunya, malmetent els boscos de Catalunya; el Departament no té consignació pressupostària i ha de buscar convenis amb altres entitats alienes al mateix Departament d'Agricultura per poder combatre de la manera més difícil possible, que és en qualsevol cas molt limitada i per tant molt deficient, aquesta plaga que està arrasant una bona part dels boscos de pins de Catalunya. I en matèria de sanitat animal, no cal dir-ho. Als casos de la brucel·losi, repetitius en el curs del temps, se suma a la catàstrofe que deia abans de la pesta porcina clàssica.

És evident que si no es consignen els recursos necessaris no es podrà afrontar un sanejament com faria falta, com seria necessari, de la cabana ramadera catalana. Això es va fer en el passat, anys enrere, es va intentar afrontar les situacions de tuberculosi i de brucel·losi en el sector vacum esmerçant-hi els recursos necessaris, lògicament, per a indemnitzar la mort dels animals, el sacrifici dels animals, sacrifici necessari i inevitable si es vol contenir la malaltia. Els recursos han anat minvant en el curs del temps; a hores d'ara tenim desbocada la situació de brucel·losi en el sector del vacum i tenim una situació de pesta porcina clàssica, que no val la pena insistir i parlar-ne més avui i aquí, perquè n'hem parlat prou i n'hem parlat recentment –i en continuarem parlant– com per saber que hem encarat una gravíssima catàstrofe sense tenir a punt cap dels mecanismes de prevenció, que el lògic era pensar que un govern com el nostre hauria tingut a punt.

I si no dediquem el necessari a la millora i a la preservació de la sanitat animal i vegetal, la veritat és que estem també disminuint perillosament el foment de les assegurances agràries, que seria el complement necessari per evitar els danys que poden produir-se en un moment determinat de sorgiment d'un brot epidèmic com el que ha sorgit. Si al mateix temps disminuïm l'aportació de l'Administració en el capítol d'assegurances agràries, és evident que l'assegurança dels productes agraris puja fins a tal punt que els pagesos es desanimen i acaben no assegurant, i quan la catàstrofe succeeix sorgeix la necessitat llavors de plantejar-se l'oportunitat o no d'indemnitzar per lucre cessant, d'indemnitzar, en definitiva, perquè en realitat la prevenció no havia estat l'oportuna –les mesures de prevenció no havien estat les oportunes– i les mesures d'assegurement que haurien compensat aquesta situació tampoc.

I si parléssim d'equilibri territorial, que lògicament caldria parlar-ne, i d'aquelles zones on l'agricultura és de per si menys viable, menys productiva i, per tant, requereix unes mesures complementàries per assentar la població sobre el territori, ens trobem que la Gene-

ralitat de Catalunya a través del Departament d'Agricultura, a diferència d'altres comunitats autònomes, continua sense fer ús de les indemnitzacions compensatòries de muntanya i d'altres vies de finançament o de cofinançament comunitari que permetrien assegurar un nivell de renda sobre un conjunt de població que, tot i vivint de l'agricultura i la ramaderia, tenen explotacions difícilment viables –repeteix– i competitives, perquè viuen, estan ubicats en unes zones de difícil productivitat, no solament en matèria d'indemnitzacions compensatòries, sobretot per totes les zones de muntanya, sinó que es renuncia també a la consignació pressupostària d'inversions absolutament necessàries en algunes d'aquestes zones.

Per exemple, desapareixen les partides per «electrificació rural»; es juga d'una manera absolutament ridícula en matèria de traça de camins; no es juga en el foment de l'artesanía o de les activitats industrials vinculades al sector agrari amb més immediates, més propers i de més petit abast com per considerar-se estrictament industrials; es parla de la necessitat de continuar impulsant programes com els del 5.b, d'actuació conjunta, entre la Generalitat i les comunitats europees, però resulta que en els quadres, no solament de programació i de reprogramació fins el 99, difícilment podrem fer front a les aportacions a què els quadres d'inversions aprovats definitivament després de la reprogramació del 96 ens obliguen. La veritat és que analitzant els quadres que procedeixen de la mateixa informació de la Generalitat i veient les obligacions a què la Generalitat està obligada a fer front en els anys 97, 98 i 99, no s'acaba de trobar la forma, no s'acaba de veure la manera d'on trauran vostès els recursos per fer front al compliment del finançament dels programes 5.b, que vostès mateixos han aprovat en la reprogramació de l'any 96. I per tant, si hem aprovat unes programacions, si hem animat a posar en marxa aquestes programacions i al mateix temps no hi dediquem els recursos que nosaltres mateixos estàvem obligats a dedicar-hi, ja em diran vostès el nivell d'insolvència que es produirà en el retard del pagament i, en definitiva, per tant, en la interferència, en l'execució d'aquestes mateixes inversions.

Podríem parlar d'espais protegits, de parcs naturals, de PEIN, de les seves zones d'influència, com apuntava el senyor Jordi Ausàs. Hem discutit en anys successius en la discussió dels pressupostos d'agricultura l'error que significa no consignar els recursos necessaris per indemnitzar els pagesos que tenen les seves explotacions a les zones d'influència dels parcs o de les reserves nacionals, perquè, lògicament, si els danys que se'ls produeix, les limitacions que se'ls produeix com a conseqüència de la qualificació dels territoris no es produeix, i allò acaba convertint-se en una càrrega, aquests pagesos de l'entorn, que haurien de ser els principals aliats de l'Administració, acaben convertint-se en uns grans adversaris de la protecció del medi i del territori, perquè en definitiva se'ls converteix en una font constant de perjudicis. El senyor Ausàs es referia als danys produïts a l'entorn de la reserva de Boumort; és veritat, és veritat, i vostès continuen persistint en la idea que no cal afrontar el problema de les indemnitzacions que això representa, malgrat que ho hagin afrontat, això

sí, en els danys que s'han produït per l'efecte de la presència de l'ós a la zona de la Vall d'Aran, amb la qual cosa encara compliquen més les coses, perquè estableixen un greuge comparatiu entre allò que vostès finalment accepten perquè ha passat a ser un tema de molta actualitat, que és indemnitzar els danys produïts per l'ós a la zona de l'Aran, però en negar-se a indemnitzar com cal els danys que produeix un bestiar menys agressiu per als altres animals, però igualment agressiu per al territori, per la producció agrícola, com és els efectes dels animals de la reserva del Boumort.

Jo crec, senyor conseller, que aquest és un error que no ajuda a augmentar el nivell de complicitat en el territori en benefici de les zones protegides, dels parcs –repeteix–, de les zones en general protegides, i d'una manera especial de les reserves de caça, i per tant, perden uns aliats que haurien de ser uns aliats molt importants. No insistir en aquelles línies de mesures agroambientals de cofinançament comunitari, per a les quals, com a conseqüència de la manca de consignació, es perden els recursos. Naturalment, els recursos perduts no són els 75.000 milions de pessetes que ha apuntat la Federació de Cooperatives a la qual abans em referia, però sí que són de l'ordre d'uns quants milers de milions de pessetes que no es poden obtenir simplement perquè la Generalitat en el mecanisme de cofinançament no fa la consignació oportuna per a fer-hi front.

Potser, en termes formals, de tot el pressupost que ens presenten, si hi considerem l'afegit de les actuacions de Regsa, podríem avaluar d'una forma positiva per l'import global consignat les actuacions en matèria de foment de regadius. Dos advertiments, només. Un primer, coincidir en el que ja han apuntat altres diputats que han intervingut tant en el departament de Política Territorial com en el d'Agricultura: no són funcions pròpies ni genuïnes de Regsa l'actuació en abastaments, en potabilitzadores i en murs de contenció; és una desviació de les funcions per les quals va ser creada Regsa. La funció de Regsa és actuar en matèria de foment dels regadius, i en la mateixa composició d'aportacions de capital a l'empresa Regsa s'està produint en el curs del temps una disminució de Política Territorial en benefici de l'aportació del Departament d'Agricultura, amb la qual cosa jo crec que s'insisteix en aquesta línia argumental que la funció bàsica i essencial de Regsa és actuar en matèria de foment de regadius. Certament, amb Regsa –i el Departament d'Agricultura, per la part que li correspon–, tindran amb pressupostos a la mà aquest any una actuació important, bàsicament perquè s'afronta d'una vegada el tema de l'Algerri-Balaguer, que tantes vegades havia provocat que se n'hagués de parlar en aquesta cambra. Deixen de consignar ni un duro per al canal Segarra - Garrigues.

Nosaltres ja li anunciem la presentació d'una esmena concreta per la qual es pretén habilitar partida pressupostària pel Segarra - Garrigues, i havent escoltat la intervenció del portaveu del Grup Popular en el Departament anterior, ell podrà gaudir del nostre suport o nosaltres li demanarem el seu suport, però, lògicament, el que el Grup de Convergència i Unió ha fet en el Congrés dels Diputats, que és imposar a Madrid una partida pressupostària pel Segarra - Garrigues, jo crec que

4202

en justa correspondència hauria de portar, per l'acord de tots els grups que vulguin sumar-s'hi, l'establiment d'una partida pressupostària que obligués també, en justa correspondència, el Govern de Catalunya, de Convergència i Unió, a consignar una partida pressupostària en el pressupost de la Generalitat de Catalunya. Jo crec que és l'única manera per a començar a rodar en aquesta matèria.

En qualsevol cas, dir-los, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, que la consignació establerta en aquest moment i la previsió d'actuacions per part de Regsa en aquest moment són inferiors a la pròpia fitxa de programació que el Govern de la Generalitat havia establert al seu moment en matèria de regadius per a l'any 97. Per tant, també en matèria de regadius i malgrat que jo li digui, en aquest moment, que considerem la partida, probablement, com la més ben dotada de totes les que componen el pressupost; vostès estan també per sota del que els seus propis compromisos haviem assenyalat que seria l'obligació assumida aquest any 97. I, per tant, vol dir que no podran complir tampoc aquesta, que ja veu que és la que jutgem d'una forma més benivolent i més generosa; tampoc podran satisfer l'expectativa fixada en aquesta matèria.

Finalment, dos apunts. Hem parlat moltíssimes vegades de fomentar les produccions de qualitat, i de basar, en bona mesura, en la qualitat dels productes de les produccions i de les transformacions la bondat del sector català. Bé, doncs, per fomentar-ho, vostès no consignen ni un duro, ni un duro!, i, per tant, si vostès no consignen ni un duro per fomentar les produccions de qualitat i, en general, la qualitat en el sector, difícilment, difícilment es podrà fer tot allò que hauríem de fer, amb independència que hi hagi qui produeixi molt bé i que, a poc a poc i amb molt d'esforç, s'obri espais en el mercat. És el seu esforç, però la col·laboració del Govern de la Generalitat a fomentar-ho i a fer-ho més fàcil és nul·la: no hi consignen ni un duro. I, per tant, jo crec que és un gran oblit, una gran mancança.

I, respecte al tema d'eleccions a cambres agràries, hi ha certament consignada una partida per al funcionament de cambres agràries, una partida que penso que és de 25 milions, però aquesta és una partida per al funcionament de cambres agràries, però aquest any hi han d'haver eleccions a cambres agràries, i no consignem, tampoc, un duro per fer front a aquestes eleccions. Les mancances, les insolvències, en to positiu, arriben fins al punt de no atendre pressupostàriament allò que sabem que, certament, succeirà, que és la necessitat d'afrontar un procés a cambres agràries aquest any. Aquest procés costarà, segons ens va dir la Sindicatura de Comptes, quan va auditar la realització de les despeses de l'anterior campanya, uns 50 milions de pessetes. Com a mínims, aquests, que són una despesa certa, el lògic és que els haguessin consignat en pressupostos.

El senyor Martí Carnicer, el portaveu en temes d'economia del meu Grup, parlava, l'altre dia, d'un pressupost amb trampes. Els n'hem assenyalat unes quantes. Jo vull arribar a creure que no són trampes, en el sentit genuí, que hagi realitzat el Departament d'Agricultura en els seus pressupostos; jo crec que el Departament

d'Agricultura té veritables problemes per a quadrar els números i per a fer front a les situacions. Jo, per això, li deia abans que ens sentíem profundament solidaris amb l'equip del Departament d'Agricultura, però, una de dues: o vostè, senyor conseller, no és capaç de convèncer el Govern de la Generalitat que cal quelcom més que això, o el Govern de la Generalitat, en el seu conjunt, ha devaluat tant la consideració que té pel Departament d'Agricultura que vostès haurien de prendre alguna determinació respecte a això.

I, finalment, per allò que fa a les empreses, dir-li que, almenys l'Incavi i l'IRTA, difícilment podran portar a terme la seva gestió amb els recursos que els dediquem, i que, pel que fa a la Forestal Catalana, hem apuntat en anys anteriors –i avui ho reiterem– la petició i el desig que sigui dissolta, perquè no compleix cap funció i, simplement, interfereix en l'escena forestal i consumeix innecessàriament uns recursos que no hauria de consumir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vilalta. El Grup Mixt ha presentat també esmena a la totalitat del Departament. Per presentar-la, té la paraula el senyor Benet Tugues, per un temps de vint minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. N'hi perdonaré uns quants.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

El Sr. Tugues i Boliart

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca tenia, l'any passat, un pressupost de 19.000 milions i mig; la proposta que se'n fa per al pressupost del 98 és de 20.600 milions de pessetes; per tant, més de 1.000 milions més que l'any passat, i això, en principi, ens forçaria a fer una lectura positiva, sobretot tenint en compte el camí que seguien els números els dos darrers anys, que baixaven en pessetes constants i en pessetes reals.

De tota manera, aquesta pujada és un miratge, i la trampa ja l'han evidenciat tots els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, derivada, bàsicament, d'una partida dirigida a la compra d'una finca al Baix Llobregat, al delta del Llobregat, de 1.074 milions de pessetes. Per tant, aquesta partida, ella sola, engoleix –i encara hi falten 60 milions– l'augment del pressupost global al qual abans fèiem referència. Si, a més, sumem els 222 milions pressupostats per l'Institut Català de Crèdit Agrari, per la pesta porcina i, a més a més, considerem que la suma dels capítols 1 i 2 de la proposta de l'actual pressupost –capítols destinats a les despeses de personal i a les de manteniment– sumen prop de 353 milions més que els mateixos capítols del pressupost del 97, resulta que, per a polítiques estructurals, per a polítiques de modernització, per a polítiques de suport a l'empresa familiar agrària en la seva

accepció més àmplia, que el pressupost que se'ns posa a consideració, contràriament a la primera impressió, sí que segueix –i el consolida i l'agreuja– la mateixa línia dels últims pressupostos, és a dir, de retallada i, per tant, de pèrdua de capacitat política per incidir d'una manera decidida en la política agrària, perdent una altra ocasió de millorar les estructures, la capacitat de competir del nostre sector primari, en un món on certament les fronteres comercials han desaparegut, i amb un futur incert, on, de tota manera, caldrà començar a refiar-se més de les pròpies possibilitats, de les pròpies forces, que no pas dels ajuts que vinguin de les institucions i, en aquests moments, d'una manera especial, de la Unió Europea.

I, per tant, tenim la sensació de tornar a viure un moment que ja hem viscut, que ja ens el sabem. Ja sabem què passarà. De fet, el portaveu o la portaveu, o els portaveus del Grup de la majoria, a partir d'aquest moment poden preveure què és el que jo diré, més o menys; també podien preveure què és el que han dit els portaveus dels altres grups; escoltarem amb molta atenció el portaveu o els portaveus del Grup de Convergència i Unió, però tinc la sensació que no ens sorprendran. I ja no parlo del resultat de la votació, que està dat i beneït, i, per tant, ens trobarem davant d'un ritual en el qual tothom fa allò que s'espera que faci: complir-lo dignament, i tal dia farà un any.

Per tant, ho podríem deixar aquí; podríem, també, repetir paraula per paraula i, si em collen, xifra per xifra, el discurs que fèiem l'any passat referit als pressupostos del 97. Tinc la sensació que ni tan sols el transcriptor o la transscriptora d'aquestes paraules al *Diari de Sessions* se n'adonaria. Els confesso que n'he tingut la temptació i, com que d'aquí a no gaire, faré d'altres intervencions, mantinc encara la mateixa temptació. Perquè, d'una banda, la valoració de les retallades de les diferents partides –perquè és pràcticament a totes que hi ha retallades– és, naturalment –la valoració–, la mateixa que fèiem l'any passat i perquè, d'altra banda, un servidor ja ha acabat els adjectius. Escoltin: enguany hi ha una muntanya d'arguments assenyats, raonables, per tal de decidir que els pressupostos retornessin al Govern, i que ens en presentés uns altres de més reconfortants per als pagesos i per a la mateixa credibilitat de la Conselleria. Enguany, justament enguany, any de maridatge, de pactes, de sortides glorioses cap a un nou sistema de finançament, ens trobem davant d'una retallada del Departament –retallada en la qual no s'han posat per poc– que no deixa de tenir el seu encant per a un partit d'oposició que demana una millora definitiva i justa del sistema de finançament a partir del concert econòmic. Però, alhora, és una situació desesperant per al nostre sector primari, que s'adona que l'Administració –que cada vegada és més grossa, que cada vegada demana més papers i omple més impresos per qualsevol cosa– també és cada vegada més ineficaç. Ja sabem que hem de fer esforços per complir els objectius de Maastricht; que cal retallar, que cal estrènyer-se el cinturó. El que passa és que demanar a segons qui més esforços, ara, pot suposar el definitiu estrangulament d'uns pagesos als quals ja no ens queda més forats al cinturó.»

Això que els acabo de llegir, ho deia en el debat de pressupostos del 96; ho vaig dir en el debat de pressupostos del 97 i, ara, en el debat dels pressupostos del 98, es pot repetir des de la primera fins a l'última lletra, sense que hagi perdut gens ni mica d'actualitat. Espero –i ho espero amb absoluta sinceritat– que, l'any que ve, en el debat dels pressupostos del 99, final de mil·lenni, no haguéssim de repetir, no haguéssim de presentar esmena a la totalitat del Departament perquè aquests fossin, no ja generosos, sinó adequats a les necessitats del nostre sector primari i, més encara, a les necessitats de l'equilibri del nostre territori, en el qual els pagesos juguen un paper principal.

I ara, seguint el ritual, toca agafar els números assignats a cada partida del pressupost que se'ns proposa, comparar-los amb els números que hi havia en les mateixes partides de l'any anterior i, feta la comparació, posar el crit al cel. Una de prèvia, cal fer: els números de l'any passat eren tant, tant de mínims que semblava impossible que es poguessin rebaixar encara més, però el nostre Govern està entestat a fer bones –almenys pel que fa al Departament d'Agricultura–, també en d'altres departaments, aquelles conegudes lleis de Murphy. I això passa un any en el qual el camp català ha patit d'una manera angoixant els efectes de la pesta porcina clàssica i en la introducció de la qual a Catalunya cap responsabilitat es pot assignar als nostres ramaders, i sí, en canvi, a un control escàs de la importació de garrins que venien de països on se sabia que hi havia instal·lada la pesta.

Es podria dir ara, per part nostra, que la baixada tan substancial que havien patit les partides referents a la sanitat animal en els darrers pressupostos és la causa que ens trobem en la situació que estem. Probablement, fer aquesta afirmació fóra injust. El que és cert, de tota manera, és que aquesta rebaixa –importantíssima– dels darrers anys, de més d'un 80%, no ha ajudat gens ni mica a evitar que la pesta s'introduís en el nostre territori. I per al pressupost del 98 hi ha, respecte al pressupost anterior, un cert repunt, quasi imperceptible, de 12 milions, i la incorporació d'una nova partida genèrica de suport a la producció agrícola i ramadera, amb una adequació de 40 milions, probablement per ajudar a la reestructuració del sector després de la pesta. Quantitats, en qualsevol cas, molt insuficients. La pesta ens ha sortit molt cara i és cert que el Departament ha hagut de fer un esforç imprevisit de molts milers de milions. El gran dubte, la gran pregunta és què hauria passat si s'hagués mantingut, en aquest àmbit de la sanitat animal, l'esforç pressupostari dels anys 93 o 94, posem per cas. Prevenir, en qualsevol cas, és més barat que curar, i això ens hauria de servir de reflexió, fins i tot en anys de restriccions pressupostàries per exigències exògenes.

Per tant, estèticament, era necessari visualitzar en el pressupost del 98 unes quantitats superiors a les del 97, en la partida de campanyes de sanitat ramadera. Però la puja s'ha convertit només en estètica, no en la que el sector necessita, sector que, per cert, està suplint, en part, tant com pot, amb les seves pròpies organitzacions, ara, les insuficiències d'unes partides que haviem emmagrit excessivament.

4204

Un altre àmbit del qual volia fer esment és el dels ajuts complementaris en les línies comunitàries per a la modernització de les empreses agràries i el dels ajuts específics per a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries, que cau espectacularment encara més: passa de 197 milions, l'any 97, a una previsió d'encara no 90 milions per a l'any 98. Jo crec que en aquestes partides no s'hauria de ser gasiu, s'hauria de ser generós amb l'esforç de modernització de les nostres estructures agràries, justament per poder ser competitius quan la Unió Europea decideixi que ja toca espavilar-se amb les pròpies forces. I, més, un any en què les partides d'ajuts extraordinaris a les explotacions agràries afectades pels incendis forestals o pels aiguats baixa més de 500 milions, tot i que encara queden per pagar molts compromisos. Aquest estalvi, derivat, d'altra banda, d'una major provisió en la previsió de la lluita contra els incendis, que es manté en el pressupost del 98 –i això ho celebrem, i que no s'abaixi la guàrdia–, però, sobretot, derivat d'una meteorologia que, ni amb rogatives, hauria resultat més efectiva per als interessos de la integritat dels nostres boscos, s'hauria pogut esmerçar perfectament a reforçar l'estructura competitiva del nostre camp, de les nostres explotacions, del nostre sector primari.

En el mateix àmbit de la competitivitat i de les estructures, realment, ja no sabem què dir sobre la partida assignada al Pla de reconversió i adaptació de les cooperatives agràries, que passa de 450 a 200 milions. Si, l'any passat i l'altre, ja no sabem què dir sobre la insuficiència que representava aquesta partida, fins i tot per fer front als pagaments compromesos, què volen que els diguem ara? Si ara ja hi ha compromesos uns 600 milions, com es pagaran, aquests compromisos? De què va servir la Moció presentada pel mateix Grup de Convergència i Unió, de prorrogar el Pla?

D'altra banda, la baixa dotació de determinades partides en modernització –objectiu 5.b–, cessament anticipat, forestació de terres, mesures agroambientals, suposa la pèrdua de més de 8.000 milions, bé de l'Estat, bé de la Unió Europea, i perdem, a més a més i sobretot, possibilitats de millorar les nostres estructures agràries per competir amb altres països.

Fa uns dies, la Comissió d'Agricultura visitava determinades poblacions del Segrià, les Garrigues..., i comprovava *in situ* el treball que des de l'IRTA s'està fent per tal de determinar els efectes que en la producció de l'oliva destinada a l'oli suposa un reg de suport. Els resultats, tant a la finca experimental de Seròs, com en una de tradicional de Bovera, amb olivers de cent anys que, durant tota la seva vida, s'havien regat de l'aigua del cel, eren realment espectaculars. De fet, la producció dels olivers regats multiplicava per cinc la mitjana dels olivers de secà, conservant i, fins i tot, superant lleugerament la qualitat de l'oli que produïen. Amb aquesta exhibició, la Conselleria volia mostrar al conjunt de membres de la Comissió els miracles que l'aigua podia fer en un arbre que tota la vida, fins ara, s'havia considerat estrictament de secà.

La conclusió hauria de ser que a partir d'ara es faran tots els esforços per tal de poder regar unes terres secularment deprimides i marginades per l'Administració

–la que sigui–, que les ha considerat molt secundàries a l'hora d'esmerçar-hi diners públics i fer-hi les inversions que hi eren necessàries, però que últimament, degut bàsicament al bon comportament, extraordinària qualitat i gran competitivitat de l'oli d'oliva, ha vist una llum d'esperança que permet als pocs joves que hi resten, quedar-se a la terra, treballar-la amb esperança i poder-ne viure amb dignitat.

I, certament, alguns esforços s'han fet. En aquest sentit, les obres realitzades per portar el reg de suport a Bovera i la Granadella, les valorem molt positivament. Falten, de tota manera, moltes poblacions que tenen en l'oliva pràcticament l'únic mitjà de producció i de moment no tenen possibilitat d'altra aigua que la que envia, quan s'escau, la divina providència. Fa anys que aquesta gent està cremant l'esperança, derivada, aquesta esperança, de la promesa feta a tort i a dret, d'esquerreta a dreta, any rere altre i des de fa molts anys: el canal Segarra - Garrigues, que ha de treure de la precarietat cinquanta mil hectàrees de secà. Bé, doncs, pel que fa al Govern de la Generalitat, en els actuals pressupostos –com ja s'ha dit–, ni un duro.

I seríem injustos si no consideréssim l'esforç que enguany, justament en matèria de regs, fa el Departament, i no en especial Regsa. La partida destinada a fer front a les actuacions de promoció i execució de regatges encarregades a Regs de Catalunya, en el Departament, passa de 950 a 1.500; per tant, un augment molt important, que de tota manera deixa petita l'absència de la més mínima quantitat, ni que sigui simbòlica, per al canal Segarra - Garrigues, i això és, senyores i senyors diputats una gran decepció.

D'altra banda, el Departament renuncia a fer política pressupostària en suport de les denominacions comarcals de productes agroalimentaris, de forment de la marca Q i de l'artesanía agroalimentària, partides que ja van desaparèixer en el pressupost de l'any passat i que, malgrat que aquest Parlament ha mostrat el seu interès en aquestes qüestions, sembla que resten condemnades a dormir la son dels justos.

I ja no m'hi estenc més. Aquests no són els pressupostos que el sector necessita. En el tràmit de comissió mirarem d'introduir-hi algunes esmenes per tal de millorar allò que puguem, que, donades les circumstàncies, tampoc podrà ser massa, i, per tant, demanem que es voti aquesta esmena de retorn.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Ara correspon intervenir el Grup de Convergència i Unió, per si vol fer un torn en contra.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo faria la intervenció sobre les esmenes a la totalitat del Departament, i l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias faria referència a les de les empreses i instituts.

Bé, de les intervencions dels diputats dels diferents grups que han intervingut, doncs, hi ha una cosa que crec que..., m'atreveixo a dir que el conseller, el Departament i també els diputats de Convergència i Unió compartim, i és que ens agradaria, lògicament, que el pressupost que correspon al Departament fos més dotat i amb més possibilitats. Però hi ha una cosa que també és evident, i crec que, igual que compartim això, el que no compartim és dir que hem tingut un tractament desigualitari. Jo crec que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha tingut un tractament, doncs, igual que molts altres departaments, i aquí hi ha d'altres consellers que ben segur se sumarien també a la reivindicació de més diners.

Jo crec que hi ha una cosa que és veritat, no? –recordo que la deia en una anterior defensa, i la segueixo mantenint avui–, i és que les xifres del Projecte de llei de pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca estan fetes amb realisme; amb realisme tenint en compte una sèrie de factors que no es poden obviar i que alguns de vostès en les seves intervencions també ho han esmentat: un, la conjuntura financera de la Generalitat i de la qual el conseller Artur Mas ens en feia referència en la seva dissertació; l'altre, la realitat econòmica del país, i finalment, i lògicament, la realitat pròpia del sector. I a l'hora de fer aquest pressupost ben segur que s'han de tenir en compte una sèrie de factors, uns factors externs i uns factors interns que s'han de tenir en consideració.

Els factors externs, jo els resumiria en tres, bàsicament. El primer, la progressiva alliberació dels intercanvis econòmics internacionals que es van produint pels acords de l'antic GATT i avui òrgan de gestió mundial del comerç. El segon, les noves perspectives, i que alguns diputats, doncs, amb optimisme i amb realisme valorem, del que pot significar l'Agenda 2000, i també la reforma econòmica i financera institucional que s'ha de produir en el si d'algunes institucions europees. I finalment, el tercer factor extern jo diria que afecta les transformacions estructurals que s'han d'anar produint i que s'estan produint al sector agrari català, com són, per exemple, el sorgiment d'explotacions agràries cada cop més grans i més competitives; l'increment substancial de l'ús de formes associatives per a la gestió d'empreses, i finalment, la revisió de mecanismes de producció, transformació i comercialització dels productes agraris.

I si abans els parlava d'una sèrie de factors externs, n'hi ha d'altres d'interns que cal tenir també presents. Pràcticament la major part de diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi han fet esment, i, per tant, ho faré molt de passada, però un és la voluntat del Govern de Catalunya, lògicament, d'aplicar una política d'austeritat pressupostària per assolir les fites que marca el Tractat de Maastricht; com que ja hi han abundat, no m'hi referiré més.

El segon –i crec que és molt important– és també la necessitat d'aconseguir que els recursos que l'Administració canalitza, bé a mans privades o bé a infraestructures, tinguin al més abast possible. Jo aquest crec que és un objectiu fonamental i que aquest pressupost permet. Perquè potser no es tracta tant de donar diners

a mans privades, sinó que del que es tracta és que l'activitat econòmica d'aquest sector es pugui fer amb unes coordenades estructurals que realment siguin favorables i que li permetin, doncs, assumir amb competitivitat els reptes que avui té.

Hi ha un quart punt, que jo en vaig fer referència i que jo crec que és aquest llibre –que el tinc a l'escó, però que vostès també el tenen–, i que és molt important per veure la serietat en l'execució, en la planificació i, en definitiva, en la política agrària, ramadera, pesquera, del Departament, que és el Pla director. El Pla director contempla, com vostès saben, les línies bàsiques del Departament, i un el que ha de fer per veure si hi ha aquest rigor i aquesta cura és analitzar any rere any com aquest Pla director es va complint. Tres punts essencials: el foment i l'impuls de la competitivitat; segon, el suport a la introducció de canvis estructurals qualitatius... En això, a què em refereixo? Primer, a la millora i la diversificació de la renda, i el segon, al reequilibri territorial. I el tercer punt, el manteniment i la consolidació de la població en el medi rural.

El senyor Benet Tugues s'ha avançat a la visita que vàrem fer, o ha esmentat la visita que vàrem fer –en un to positiu, i jo li ho agraeixo– la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca fa molt pocs dies. I jo crec que aquella visita, ni que sigui una visita determinada, crec que ens permet, sincerament i objectivament, valorar això que els anomenava ara i que és fonamental en la filosofia del Pla director, que és millorar les rendes, millorar la competitivitat –i el senyor Benet Tugues en feia referència en el reg de suport a l'olivera–, però també dues coses fonamentals que recordo que vàrem compartir diputats i diputades de diferents grups polítics, que era veure el que un element, com pot ser la presa de Margalef o tot el reg de suport, significava de reequilibri territorial en unes zones clarament desfavorides, i d'altra banda, i tant o més important –i recordo que ho deia un alcalde–, el que ha significat per intentar que els joves es quedin a la terra; per tant, essencialment, assegurar el relleu generacional. És una sortida que crec que a molts ens va plaure, però ens va plaure..., encara falta molt per recórrer, segur que sí; però el que és veritat és que la política de regs –i després en faré esment– és fonamental per a tot això: per a la competitivitat, per a la millora, per al relleu generacional, i també per al reequilibri territorial.

Hi ha una cosa que han dit alguns diputats i de la qual voldria fer esment, perquè algunes coses crec que no són prou certes o prou justes. Més que repassar capítols per capítols –que seria molt llarg, i vostès suposo que m'agrairan que no m'hi allargui–, jo sí que voldria parlar-los bàsicament –perquè vostès han fet referència molt concreta a temes que m'interessen destacar– del capítol 6 i del capítol 7.

Mirin, un pressupost com aquest, que és de contenció i d'austeritat, el que intenta és no renunciar a allò que és essencial, a allò que realment ha de fer possible, doncs, que la política agrària, ramadera i pesquera del nostre país tiri endavant i es faci allò que deia abans: una bona estructura per intentar, doncs, dia a dia i pas a pas, tirar endavant. I, bàsicament, jo crec que la gran prioritat d'aquest Projecte de llei de pressupostos del

4206

Departament són els regs –són els regs. I ho són –i n'han fet esment també un parell de diputats–, doncs, perquè la forta apujada del Departament a Regsa ha passat de 950 milions a 1.500, és a dir, un augment d'un 58%. I també cal dir actuacions en d'altres comunitats de regants i grans zones de regadius, amb un increment d'un 22%. És important perquè sempre hem defensat i jo he sentit molts cops al conseller, i també a diputats i diputades del nostre Grup Parlamentari, que això és una filosofia..., més que una filosofia, diria que és una praxi... –i abans en feia esment–, el tema dels regs és essencial per al reequilibri territorial, per a la competitivitat de l'agricultura i per a l'assentament de la població arreu del territori. Ho és. I són inversions que requereixen, lògicament, doncs, diners, recursos i esforços. Però aquesta és la nostra voluntat, i la voluntat del Departament de tirar-ho endavant i de fer la gran aposta així. Els tinc tots enumerats, vostès també els tenen; per tant, no els cansaré, si no els interessa, llegint-los les diferents xifres.

Però sí que vull fer esment d'un de concret, perquè sempre jo crec que es cita i –permetin-me que des de la meua perspectiva si més no, i també del nostre Grup, perquè ho compartim amb el diputat, també, Francesc Iglesias– no és ben bé just, que és el tema del Segarra - Garrigues. Miri, en el Segarra - Garrigues, en primer lloc, no és cert, com ha dit l'il·lustre diputat Vilalta, que no hi havia un duro: hi ha 62 milions per a tema de projecte... –deixi'm continuar. Però això, vostè pot dir: «Bé...» Miri, miri, l'única Administració –aquesta és la realitat; aquesta, políticament, és la realitat irrefutable–, l'única Administració que en aquests moments ha aprovat una plurianualitat per a la totalitat de l'obra és la Generalitat de Catalunya, des de l'any 94, i té vostè el Pla econòmic financer, igual que jo, i per tant ho pot detallar. De què depèn això? És que sempre estem dient el mateix! Doncs, permeti'm que amb la solemnitat d'aquest debat i també d'aquesta tribuna ho diguem clar i català: depèn de –com vostè sap– la concessió de l'aigua per part de la Confederació, i que en aquests moments, doncs, hi ha una concessió d'un determinat volum, que és de 200, i nosaltres pensem que ha de ser 270, perquè això significa, entre altres coses, deu mil hectàrees més de reg –no qualsevol cosa: deu mil hectàrees més de reg–; i si parlem llavors de reg de suport, imagini's vostè que això es podria multiplicar amb escreix. Per tant, escolti, tenim l'obligació, el Grup que dona suport al Govern, d'intentar que aquesta concessió vagi en aquesta línia, perquè és riquesa per al nostre país, és reequilibri i és vida.

I la segona cosa, que crec que és també és important de dir-ho, no per evadir responsabilitats... La nostra ja està..., escolti: el Pla econòmic i financer. Però l'altra responsabilitat correspon al Govern de Madrid, fent el canal principal, fent la presa i aquelles obres que corresponen. Quan això es faci, nosaltres, amb el finançament, no tenim cap problema, i el Pla econòmic i financer ho diu, i tota la resta són paraules. Però crec que, amb tota l'autoritat política que em permeten aquests documents, puc expressar amb serietat que em sembla que el Segarra - Garrigues, anant donant tómbos i omplint pàgines..., en aquest moment, avui, la responsabilitat de la Generalitat està més que coberta, amb es-

creix. Que comencin, que ens donin la concessió, i no es preocupi vostè, que, per la part que ens toca, no ens quedarem curts.

I, finalment, també voldria fer esment d'una sèrie de manifestacions que s'han fet, més que res per aclarir-les, no? En els plans d'ús de gestió i millora forestal, no és veritat –no és veritat– que s'estiguin endarrerint, en absolut. No és veritat, i vostès en poden tindre la documentació a l'abast. Han passat de seixanta plans a mil; per tant, comprovin-ho, però això no és veritat.

I la segona cosa, també –que em sembla que ha sigut el senyor Vilalta qui n'ha fet esment–, els plans de millora de les estructures agràries. Certament –certament–, hi ha hagut una baixada en aquest capítol, pel que deia abans: perquè els diners són els que hi ha i s'ha de prioritzar. Però també cal dir una cosa; igual que reconeixem aquest fet, també cal dir que, si bé és veritat que s'ha perdut la subvenció que es donava a fons perdut –i això és veritat–, també és veritat una altra cosa, i que també cal dir-la i matisar-la, perquè té la seva importància, i és que avui hi ha una subvenció, com vostès saben, per al tema del crèdit, i, per tant, els pagesos l'aconsegueixen al 3% –al 3%. I això també té importància, perquè, miri –i ara, que no s'enfadi ningú, però és una realitat també; ho ha dit el molt honorable president moltes vegades, ho han dit d'altres diputats i avui permetin-me que ho faci aquesta diputada, per una cosa que realment és real i comprovable–, des que Convergència i Unió té –perquè la pura aritmètica, dissortadament, ho ha permès–, abans amb el Govern socialista, i ara amb el PP, doncs, una certa influència, si més no, doncs, estan més amatents a les valoracions, a les disposicions i a les prioritats polítiques que volem marcar, no dic que sigui mèrit nostre, ni molt menys, dic que som un granet més d'aquesta sorra.

Crec que la política econòmica, a nivell global, tothom ha reconegut, aquí en aquesta cambra, ho he sentit molts cops, va molt millor, i entre altres coses això significa que aquests interessos puguin estar com estan, baixant globalment per a tothom però també per al món agrícola. Llavors, sí que és veritat que no hi ha aquesta subvenció a fons perdut perquè no hi ha més recursos, però també és veritat que cal reconèixer que un pagès, un ramader que vulgui fer inversions té unes possibilitats financeres que li ho permeten, perquè això, jo, a casa meua, escolti, és molt diferent, com fa molts pocs anys havia d'anar a fer crèdit per fer determinades accions al 8, al 10, al 12, al 13 i al 15, que avui en dia ho pugui fer com ho faig. Això és una realitat, i miri, tots plegats hi hem ajudat, tots plegats hi hem ajudat, per tant, si bé reconeixem això, també cal dir que en aquesta línia es fan.

I també dues coses més. Amb la incorporació de joves s'han duplicat per cinc el nombre d'expedients, i en el tema de millora per tres, no podem senzillament admetre-ho, què més voldríem que fer-ho. De veritat, escolti, miri, si era un programa que tenia la Conselleria, què més voldria que fer-ho? Però, escolti, amb tota l'honestat també diem que això no és possible però que, com a contrapartida, era l'explicació que jo li feia referència.

I finalment, dir també que en la pesca marítima hi ha hagut ajuts amb finalitats estructurals que jo crec que són importants pujant un 25%. I voldria destacar, molt breument per no allargar-me, diverses coses molt telegràficament que vostès han tractat i que jo penso que tenen la seva importància, que són, bàsicament, accions a càrrec de la Direcció General de Medi Natural, que ha augmentat i crec que és simptomàtic i important la xifra, un 150% en tot el tema de prevenció als incendis i tractament cultural de boscos, de parcs i espais naturals.

La campanya de sanitat ramadera que ha pujat un 5%, donat aquest pressupost de contenció i que nosaltres també ho valorem, ajuts –no sé si hi ha fet referència algú, però que és important–, ajuts per a l'adquisició de plançons, certificats per combatre, com vostès saben, la plaga de tristesa dels cítrics, i una nova línia de suport a les produccions agrícoles i ramaderes. N'han fet esment vostès, per a nosaltres important, per a alguns de vostès potser és poc, per a nosaltres és important, els ajuts a la jubilació, que han pujat més d'un 60% i que no és una xifra..., doncs, jo crec que mostra una sensibilitat per part d'aquests pressupostos. I una cosa que sí que m'agradaria destacar-la, perquè per a nosaltres –i algun diputat també hi ha fet esment, però que la vull deixar palesa– té molta importància, que són les mesures agroambientals que s'han fet en el camp de l'arròs i en el camp de l'avellana, amb una contribució per part de la Generalitat de 150 milions en el camp de l'avellana i de 200 en l'arròs, i que això, cofinançat amb el Govern de l'Estat i amb Europa, han significat uns recursos, uns recursos de 600 milions per a l'avellana i 800 per a l'arròs, que jo penso que tots plegats ens hem congratulat que aquests dos sectors, en què hem patit, que aquestes mesures agroambientals puguin tirar endavant i, per tant, hem d'estar satisfets.

Podria dir més coses, però em sembla que entre tots plegats hem pogut valorar que, si bé nosaltres valorem que és un pressupost auster i que compartim –i ho he dit amb vostès, doncs, que ens agradaria que any rere any hi hagués més recursos–, sí que és veritat que tampoc renunciem, perquè no fóra just dir-ho, a res essencial. I deia –i li ho agafo amb to de «carinyo» perquè, a més, és un bon amic, en Jordi Ausàs–, que pujava a la tribuna una mica desmotivats, una mica a mig gas i amb molt poca convicció. La diputada que els parla, i em permeto també dir que en Francesc Iglesias, pugem amb molta motivació, amb molt de gas i amb molta convicció, no de conversos, sinó amb convicció; amb la convicció de saber que un govern té l'obligació de prioritzar i de fer el que és possible, però amb el que farem, amb totes les mancances que hi haurà, que també és segur que hi seran, hi ha almenys la il·lusió, la capacitat, la imaginació de treballar endavant perquè el sector agrari i ramader i pesquer del nostre país vagi més endavant.

Gràcies, senyor diputats i senyores diputades.

El vicepresident primer

Té la paraula, per completar la intervenció de Convergència i Unió, el diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no sé si tinc tanta convicció com la companya Glòria o com els mateixos diputats dels grups d'oposició en defensar les esmenes a les empreses i instituts del Departament, perquè he escoltat atentament i per molt poc temps que hi dediqui n'hi dedicaré molt més que ells, perquè em sembla que l'únic diputat que hi ha dedicat un minut i vint segons és el senyor Ramon Vilalta, i fent una referència als pocs recursos de l'Irta i de l'Incavi. Els altres diputats, com si no haguessin presentat esmenes, que no sé si vol dir que les han retirat perquè accepten que la gestió d'Incavi i de l'IRTA és molt positiva. En tot cas, me'n congratularia i els convido que reflexionin si són a temps de retirar-les, perquè em penso que el pressupost es defensa per si sol, d'aquestes empreses.

Començaré per l'Incavi. Crec que aquest any redueix un 27%..., redueix 27 milions, perdó, un 9,4% però que el mateix sector, els mateixos consells reguladors de denominacions d'origen estan molt més preparats que una feina que Incavi ha ajudat durant molt temps, i ho dic –i ho conec de prop– d'un sector reduït, petit, de la comarca del Bages, però que han valorat molt positivament la feina d'Incavi de suport a aquest sector. Cada vegada que sigui menys necessari que l'Administració ajudi uns sectors concrets perquè el mateix sector tira, es promociona, s'organitza, es modernitza i/o aconsegueix plusvàlues dels seus productes, nosaltres ens en felicitem. Quasi no valdria la pena més insistir en el tema d'Incavi.

En pocs instituts podríem defensar amb més convicció que els seus recursos reverteixen i es multipliquen en benefici en el sector com és el cas de l'IRTA, i ho han comprovat els mateixos diputats en visites *in situ*, en converses amb el sector i que diríem que aquest institut sí que cada vegada –i ho diem els últims anys a la defensa del pressupost del Govern de la Generalitat i del Departament– està aconseguint un tema per felicitar-nos-en, i és que cada vegada menys diner públic del mateix Departament s'ha de destinar perquè es va augmentant el seu nivell d'autofinançament, amb vendes de productes i serveis, bàsicament. I aquest any podem destacar una baixa de 65 milions del Departament a l'Irta, tot i que aquest augmenta en 40 milions els seus recursos totals, fruit, com he dit abans, d'increments en vendes i serveis del mateix Institut.

Aquesta qüestió, i a la vista de resultats en diferents camps, i ho vam veure en diferents visites i ho hem pogut contrastar del rendiment d'aquest diner públic a l'IRTA, en el sector, penso que no mereix una esmena a la totalitat de retorn d'aquest pressupost. En tot cas, sí que seria bo per a aquest rendiment multiplicador dels recursos de l'Irta, però, en tot cas, com que no s'han defensat, pensava que segurament a última hora havien decidit retirar-la.

Ja estic dedicant deu vegades més de temps a dir que no acceptaríem, que no donaríem suport a aquestes peticions de devolució de retorn i d'esmenes a la totalitat, però em semblava de justícia ressaltar el bon funcionament sobretot dels dos instituts.

4208

Quant a Forestal Catalana –hi ha fet una breu referència també el diputat i amic, il·lustre diputat senyor Vilalta–, sap perfectament que la tendència que es va veient i es va reflectint any rere any en el pressupost –aquest any baixa 102 milions– té una finalitat política de decisió a mig i a curt termini, però que no podem posar de relleu perquè darrere de Forestal Catalana, que ha jugat el paper que ha jugat en un cert moment, hi ha gent, hi ha llocs de treball i hi ha voluntat d'anar aconseguint convenis d'arribar a acords amb ens territorials per anar donant sortida, a curt i a mitjà termini, al tema de Forestal Catalana.

Quant a Prodecasa, que sí que increment en el seu pressupost, cada vegada crec que es justifica més i és important que també augmenta 38 milions de vendes i productes i serveis propis i la seva influència de suport, sobretot en un tema tan important com és el màrqueting, la presència en fires i en el camp de les exportacions internacionals, és prou defensable per si mateix que aconsegueix cada vegada del mateix sector més recursos en vendes dels propis serveis.

Crec que no val la pena, a més, dedicar-hi temps, donat que els que han presentat les esmenes n'hi han dedicat moltíssim menys que jo i crec que els diputats i diputades m'agrairan la brevetat en les altures del debat d'aquests pressuposts, en tot cas, anunciant que no donarem suport a aquestes peticions d'esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Agraïdíssims, senyor diputat. Bé, ara correspon la intervenció, si així ho desitja, del Grup Popular per presentar, per fer la seva... A veure, el senyor Gimeno, per què em demana la paraula?

El Sr. Gimeno i Sanz

Perquè se'ns ha demanat si retiràvem o no retiràvem una esmena.

El vicepresident primer

Doncs, té la paraula.

El Sr. Gimeno i Sanz

Simplement, dir que ens sentíem, en tot cas, identificats amb el posicionament del Grup Socialista, que no n'hem parlat perquè ens fa llàstima tant l'Incavi com l'IRTA, ens fan llàstima perquè fan purament i simplement subsistència vegetativa. En el cas de l'Incavi, una de les principals actuacions, que era assistència a fires, ha baixat un 60%, més del 60%, i en el cas de l'IRTA, perquè està privatitzant la seva actuació, per tant, reduint la seva capacitat de dedicar-se a la investigació i a usos públics de l'agricultura.

Per tant, no retirem les nostres esmenes, sinó que les mantenim.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies, senyor diputat. Ara té la paraula, doncs, el senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular, per posicionar-me respecte a les esmenes que s'han presentat al Departament d'Agricultura, a les entitats i a les empreses públiques.

L'agricultura i la ramaderia, principalment, sense oblidar la pesca i, principalment en aquest sector, la problemàtica de finançar vedes ecològiques i adequar el sector pesquer, de l'agricultura i la ramaderia, s'han vist sotmesos al llarg d'aquests anys a diversos fets, però, entre d'altres, n'hi havia un de comú, que eren les retallades contínues en el seu pressupost.

No hem de perdre de vista que som Administració única i que això comporta obligacions per part de l'Administració de la Generalitat, que en alguns casos no han assumit, però, en tot cas, Administració única. Des d'incendis a aiguats, tempestes que afecten conreus, diverses malalties com l'actual i recent pesta porcina clàssica, que ens ha obligat a realitzar un crèdit extraordinari de 4.050 milions de pessetes, passant per malalties que afecten l'oví, el boví i el cabrum. I no pas amb l'ànim de sembrar un panorama dantesc i aterridor, sinó una realitat que dóna com a resultat poc més del 3% de la població activa que tingui aquesta ocupació. Hi insisteixo, un 3% quan el pressupost de la Generalitat és de poc més de l'1% en aquest Departament. Els ben asseguro que des del Grup Popular es va fixar com a objectiu que dins de l'economia productiva aquest pressupost comencés un camí ascendent, i sembla que s'ha aconseguit, però cal analitzar-lo. Una inversió de 1.000 milions, que ja s'ha dit, i que sabem que correspon, principalment, a la finca per part de Medi Natural que adquireix a la comarca del Baix Llobregat per una sentència judicial. Però també els 518 milions d'aportació més a Regsa i el manteniment a les comunitats de regants.

He de fer una referència, ja que s'ha parlat –ja n'havia parlat també abans– al que era el canal Segarra - Garrigues. La Generalitat de Catalunya no ha destinat al seu pressupost ni una sola pesseta al canal Segarra - Garrigues. No hi ha ni una sola ratlla del pressupost que parli del canal Segarra - Garrigues. I els projectes per al canal Segarra - Garrigues, l'any passat sí que estaven al pressupost de la Generalitat amb una partida de 104 milions. Aquest any hi ha 62 milions de pessetes per a treballs i redaccions de projectes tècnics, partida totalment oberta i que no fa referència al canal Segarra - Garrigues. I és a través d'una esmena, com ja hem anunciat, perquè hi hagi una partida al canal Segarra - Garrigues, que porti el mateix que ha d'aportar el Govern de l'Estat, ja que aquesta és una obra d'interès general que vostès van retornar al Congrés dels Diputats quan tenien totes les competències assumides per poder fer aquest canal.

Dir que esperem que aquesta esmena sigui acceptada –a més, ja s'ha anunciat per part d'algun grup que ens

donarien suport—, i a més, esperem que el fet que no hi hagi una dotació al canal Segarra - Garrigues no sigui per una manca de voluntat, perquè, en tot cas, si hi ha una diferència entre el que és una dotació per part del que diu la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, de 225 hectòmetres cúbics, i a més, el que diu el Govern de l'Estat, i també per part del Ministeri de Medi Ambient, i el que diu el mateix president del canal Segarra - Garrigues, que està d'acord amb aquests 225 hectòmetres cúbics, esperem que no sigui una manca de voluntat política que reclami, per part del Govern de la Generalitat, 275 hectòmetres cúbics, amb una finalitat que sigui la de no executar el canal Segarra - Garrigues, quan les aigües del pantà de Rialb començaran a pujar al llarg de l'any que ve.

I també volia fer referència a d'altres aspectes del pressupost, a una sèrie d'augmentos —creiem— importants; un augment al voltant d'un 9% de les transferències de capital a les corporacions locals; més d'un 21% per a diverses actuacions i línies de foment, i en destaca prop d'un 16% —i cal remarcar-ho, encara que potser insuficient— més per a sanitat animal, per part de la Direcció de Producció i Indústries Agroalimentàries; un 9% lligat a tot el món forestal, per part de la Direcció de Medi Natural; 40 milions per a ajuts de finalitat estructural al sector pesquer, i l'augment dels programes Leader II, de 60 a 230 milions. També remarcar els ajuts per a les jubilacions i el foment per a assegurances, que passen de 300 a 400 milions de pessetes, així com les partides per a mesures agroambientals, una de 150 i l'altra de 200 milions de pessetes, encara que no ha corregut la mateixa sort l'empresa privada, que veu reduïda les seves transferències de capital d'un terç respecte a 1997. I el mateix passa amb baixes, entre un 5 i un 10%, i aquí arriba a tothom el descens en transferències corrents.

En la despesa corrent, que afecta el capítol segon, dir que observem una millora important, salvant el que és el Gabinet del Conseller i la Secretaria General, però que els propers dies espero que podrem entendre com es passa i com es redueix una quantitat important en telèfon mentre que s'augmenta una quantitat important en electricitat, o s'augmenta una quantitat important en lloguers; em suposo que deuen ser més errors que voluntats per part del mateix Departament i per part del mateix Gabinet i de la Secretaria General. Remarcar que en aquest capítol hi ha una dotació per al que és l'inici del Centre de la Propietat Forestal, mentre que, a l'igual que en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques —que hi feia referència en la meua intervenció anterior—, també entenem una millora en el capítol de personal, i especialment en personal eventual, amb una reducció de més del 26%.

Abans de fer una breu referència a les empreses, voldria ser crític i a la vegada que el Govern de la Generalitat entengués bé el que és la partida per a inspeccions pesqueres; inspeccions que es fan des dels cossos i forces de seguretat de l'Estat i que el Govern de la Generalitat fica en evidència, aquests cossos i forces de seguretat de l'Estat, fent una condonació sistemàtica de les multes per part dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. I a més han reclamat vostès en comissió totes

les competències per al que és la policia pesquera. Ja m'explicaran com ho faran quan vostès abaixin la partida de 32.800.000 pessetes a 13.474.000, si no és que continuaran vostès, quan tinguin aquestes competències, condonant sistemàticament totes les multes i totes les accions de policia pesquera.

Pel que fa a les empreses, volem valorar l'esforç conjunt als capítols de personal, amb abaixades i contenció, a l'igual que en el capítol segon. Apuntar que la inversió a l'IRTA és bo que segueixi en una línia ascendent, com enguany, amb 480 milions, respecte a 1997, i que és important, quan estem en un moment amb una integració plena en mercats europeus, amb una competitivitat ferotge, que la investigació i la recerca no s'aturin i puguin servir per a posicionar-nos bé respecte a la competència.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyor president, després de l'anàlisi que hem fet, i tenint com a principal suport que s'hagi trencat la tendència abaixista a què ens tenia acostumats el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no donarem suport a les esmenes que s'han presentat. Però sí que voldríem fer una sol·licitud, un prec al Govern de la Generalitat, concretament al seu conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i al conseller d'Economia i Finances: si volen conservar un món rural, si volen conservar aquest 3% de la població activa dedicada a l'agricultura i la ramaderia, facin un esforç futur i tinguin una visió per al que és tot el món agrari, ramader i pesquer.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent acabat el debat sobre les esmenes al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, procedirem a la seva votació. Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Cap? Doncs, demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació. *(Pausa.)*

Els serveis de votació electrònica...? *(Remor de veus. Pausa.)* No hem començat cap votació; per tant, el que surti en el quadre... *(Remor de veus.)* No ho he dit, que s'inicia. *(Pausa.)* A veure, els responsables del servei... Això s'ha d'esborrar... Ara. Un moment, un moment. *(Pausa. Veus de fons.)* No, ho haig de dir quan faci el senyal d'iniciar la votació; ara no me la fa. No ens quedarà altre remei que votar pel procediment vell. *(Remor de veus.)* Mentre no s'arregla el sistema electrònic, faríem la votació d'aquest Departament pel sistema vell. Demano als senyors secretaris que estiguin previnguts per al recompte visual.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor de les esmenes, que es posin drets.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Abstencions?

4210

Les esmenes han sigut refusades per 26 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Passarem, seguidament, al debat d'un nou departament, el Departament de Treball. Iniciarà el debat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per un temps màxim de vint minuts: el diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...
(*Remor de veus.*)

El president

Prego que guardin silenci perquè el senyor diputat pugui començar.

(*Pausa.*)

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en primer lloc, en nom del nostre Grup volem argumentar que és difícil poder opinar sobre un pressupost com el pressupost del Departament de Treball. I ho dic, això, perquè aquest és un pressupost que els seus crèdits inicials, per exemple l'any 96, eren de 19.840 milions de pessetes; els crèdits definitius, de 48.751 –és a dir, unes diferències brutals entre el pressupostat inicialment i el crèdit definitiu–, i les obligacions reconegudes, de 37.135 milions de pessetes, és a dir, el 76% dels crèdits definitius. Amb la liquidació del pressupost el 30 de juny del 97, torna passar el mateix. I ara ens trobem davant d'un projecte de pressupost de 28.688 milions de pessetes, dels quals 18.122 són de capítol 4, que, evidentment, patirà tot un seguit de grans modificacions, modificacions o previsions pressupostàries que no estan incorporades en el Projecte, i s'ignora, un cop més, la recomanació que fa la Sindicatura de Comptes que cal ajustar la previsió pressupostària a la despesa real, fins i tot encara que aquesta sigui contemplada per aportacions que vénen d'altres administracions, sigui la Unió Europea o l'Estat espanyol.

El que sí que els puc dir, amb les dades que vostès donen, és què és el que eliminen –com per exemple la promoció del turisme social– o quines són les transferències corrents que vostès congelen: les centrals sindicals, els ajuts previs a la jubilació, tot el que afecta l'economia social, els programes de salut i seguretat laboral, els suports a organismes amb participació dels agents socials, els plans d'ocupació i formació de les corporacions locals, el Pla d'ocupació i formació en col·laboració amb entitats sense afany de lucre. Això sí que, exactament, amb aquest pressupost, queda congelat respecte a l'any 97, la qual cosa vol dir que perd tot el que ha representant la inflació.

Junt amb aquestes partides igualment queden congelades el foment al mutualisme, el foment a l'autoempresa, així com les guarderies infantils i laborals. S'abaixa 1.000 milions l'aportació al programa de formació en col·laboració amb la Unió Europea; s'apuja, fruit dels traspassos, el Pla de formació i inserció pro-

fessional, amb 3.400 milions de pessetes, i s'apuja, això sí, 800 milions de pessetes l'aportació al PIRMI.

És a dir, estem en un pressupost que pateix al llarg de l'any –com deia abans– grans modificacions, amb la qual cosa, tot debat, a partir de la quantificació del que representa el Projecte d'aquest, té una expressió més simbòlica que no pas real. El que sí que és preocupant són els 11.615 milions de pessetes que l'any 96 aquest Departament no va ser capaç d'utilitzar, i bàsicament, d'aquests 11.600, 11.154 eren del capítol 4.

Tot l'anterior ja justificaria que el nostre Grup, per escepticisme, per poca fe amb aquest Govern i amb la seva acció en el Departament, pogués ja sustentar i justificar l'esmena a la totalitat, però el que ens interessa és poder entrar a argumentar sobre les concepcions de fons de les polítiques i de la gestió del Departament de Treball i del conjunt del Govern.

Aquest és un debat pressupostari que té la seva especial rellevància, tant perquè el fem en una realitat, com és la catalana, amb un alt nivell d'atur encara, com perquè el fem, també, enmig d'un gran debat obert a nivell europeu sobre com crear ocupació i combatre l'atur, i perquè també l'estem realitzant a portes d'una negociació amb els agents socials. La lluita contra l'atur i la creació d'ocupació tan sols poden ser la resultant de polítiques globals del Govern i del compromís amb aquestes dels agents socials. En el marc d'aquestes polítiques, el Departament de Treball n'és una peça clau.

En presentar aquesta esmena a la totalitat, el nostre Grup es fonamenta tant en el balanç de la gestió del Departament com en les propostes i prioritats que expressa el Projecte de pressupost, i, evidentment, la nostra valoració és negativa. El conjunt de l'acció de govern de Convergència i Unió i, lògicament, la del Departament de Treball, es sustenta en una concepció de fons que és la següent.

Per vostès, el motor bàsic per al desenvolupament econòmic és garantir els beneficis empresarials. Coherentment amb aquesta lògica, tota acció de govern, norma legislativa i política contributiva es redueixen a aquesta finalitat. El repte de la creació d'ocupació es lliga exclusivament al creixement econòmic, i aquest se supe-
pedita, exclusivament, a les dinàmiques del mercat.

Des d'aquestes concepcions, s'entenen els principals missatges i actituds del Departament i del Govern en aquest darrer període, menystenint el procés de negociació de la reforma laboral, advocant per una major desregulació del mercat de treball –l'anomenat «contracte Farreres»–, ignorant el debat obert a Europa, ja sigui del pla d'Aubry a França, de les propostes del Govern italià d'abordar la reducció de la jornada laboral, o les mateixes reaccions respecte als acords de la cimera de Luxemburg, compartides, evidentment, amb el Govern del Partit Popular, o proposant una major reducció de les cotitzacions socials i una desfiscalització progressiva.

No es confia i, per tant, no s'executen polítiques actives per a la creació d'ocupació. Si el cicle econòmic és expansiu, es redueix l'atur, i si és regressiu, s'incrementa.

ta. Es legitima un missatge fatalista per a la societat: «No hi ha res a fer.» L'atur, i l'atur estructural, forma part del cicle natural, econòmic, d'una societat postindustrial.

Aquesta manca d'iniciativa té com a conseqüències que Catalunya pateix avui —dades del juny del 97, segons l'EPA— d'un atur del 17,2%, mentre que la taxa europea és el 10,5. D'aquests 445.000 aturats, al voltant del 50% són dones, i més d'un 40% són joves. Els percentatges de precarietat i temporalitat són del 31%, molt alts, encara que, fruit de la reforma laboral, tendeixen a disminuir.

L'atur, avui, és el principal problema de Catalunya; aquesta afirmació la comparteix la major part de la ciutadania. I és un atur que afecta greument joves, dones i majors de quaranta-cinc anys, i que és especialment alt en determinats territoris i sectors socials. El patiment i els costos que genera l'atur són prou coneguts, especialment entre els joves, que pateixen el que podem anomenar «un bloqueig generacional».

No hi han solucions bàsiques per a crear ocupació, ni úniques, però cal assajar noves propostes, avenços en la direcció i l'objectiu de combatre l'atur, especialment en els sectors més febles en el mercat de treball. Caldria, senyors i senyores del Govern, que tinguessin una més alta psicomotricitat respecte a les polítiques d'ocupació, moure's i pensar més en aquest respecte. Definir estratègies, esmerçar recursos i diàleg i acords amb els agents socials, són segurament tres elements bàsics per a una política efectiva per l'ocupació.

Què es fa a Europa actualment? Què ens recomana la cimera de Luxemburg? Ens proposa l'augment dels ajuts a la contractació dels sectors especialment afectats per l'atur, sobretot els joves; reducció progressiva de la jornada laboral; foment del treball parcial; reducció de les hores extres; cercar altres estímuls fiscals a la contractació; millora de la connexió entre el mercat de treball i els sistemes d'ensenyament. I, per finançar aquestes polítiques, els governs compten amb diversos recursos: estalvi en els subsidis de desocupació, nous ingressos fiscals, recursos directes a la despesa pública, fons estructurals comunitaris i altres tipus de mesures.

Bé, es dona la paradoxa que, essent un dels països amb major atur, som els que menys idees tenim per combatre'l. Consells, sí; cofoisme, molt. Però, quan la realitat és la que és, això queda evidentment desautoritzat. S'ha demostrat que la política més eficaç contra l'atur és la que persegueix objectius de creixement econòmic a llarg termini, incloent aquí des del suport als sectors econòmics emergents fins a la valorització de l'oferta de treball a través de la formació, passant per la política industrial, la recerca o les mesures d'estímul a la reinserció laboral. Igualment cal destacar la importància d'agències públiques d'ocupació, com la proposada per Comissions Obreres i UGT, que agilitzin la relació entre oferta de treball i la seva demanda.

El contrast entre aquestes afirmacions —basades totes elles en les propostes europees— i la política del Govern és decebedor. La Generalitat de Catalunya no té una política pròpia que doni caràcter integral al conjunt d'accions que es duu a terme a Catalunya en el camp de

l'ocupació. Aquest fet és especialment greu si hom té en compte tres elements: la gravetat del problema de l'atur, la riquesa de les idees i les experiències existents en el món local, en estret diàleg amb els agents socials, i el fet que, a partir de l'1 de gener del 98, si el senyor Arenas no diu tot el contrari, tindrem àmplies competències en polítiques actives d'ocupació.

Cal un canvi de les actuals polítiques del Govern. Un canvi que, al nostre criteri, hauria de tindre les següents prioritats: definir un pla català de foment de les noves ocupacions, un pla que per a la seva viabilitat exigiria un increment de les dotacions de les polítiques d'ocupació existents; la negociació amb el Govern central de suports econòmics a la política de jaciments d'ocupació, mitjançant el retorn de les quotes generals per la Seguretat Social i dels subsidis estalviats; la negociació amb les obres socials de les caixes d'estalvi per a la seva aportació a aquest pla... Hem d'obrir el debat i extreure'n les conseqüències sobre les reduccions de la jornada i el repartiment del treball, tal com s'està fent a tot Europa; cal una intervenció i participació àmplia dels agents socials.

El diàleg i capacitat d'acord entre el Govern i els agents socials es pot qualificar de, com a mínim, erràtica. Acords positius, com el del PIRMI, o del Consell de Treball Econòmic i Social, contrasten amb el bloqueig de les mesures obertes sobre l'ocupació, l'habitatge i la immigració. Es prenen compromisos que després no es compleixen, com el de juliol sobre seguretat i salut laboral. No es va comprometre el president Pujol a incrementar la partida de seguretat i salut laboral? Com pot ser que en el Projecte de pressupost aquesta estigui congelada? S'enceta un procés de negociació que, d'arribar-se a acords, aquests no tindrien després en el Projecte de pressupost les assignacions corresponents ni els crèdits ampliables necessaris. Quina credibilitat pot tenir l'actual Projecte de pressupost per encetar una negociació creïble amb els agents socials?

L'amic Rañé m'ha passat el document que el Departament ha fet arribar als sindicats. M'he quedat bocabadat de veure que en un document que el Departament de Treball, en nom del Govern de la Generalitat, fa arribar als agents socials, aquest Departament es compromet a invertir en ocupació, per a l'any 98, 33.000 milions de pessetes. On són? On estan, aquests 33.000 milions de pessetes? A no ser que vostès presentin una esmena al text articulat i facin crèdit ampliable tots aquells recursos necessaris per afrontar els pactes que tinguin amb els agents socials. Perquè vostès comprendran que els sindicats coneixen el Projecte de pressupost; els sindicats coneixen exactament què és el que vostès pressuposten a cada una de les partides. I, si els arriba un document on hi ha un compromís per a l'any 98 de 33.000 milions de pessetes, o..., evidentment, o aquí hi ha trampa..., o vostès no tenen cap voluntat de negociació o vostès hauran de fer gestos concrets, que en un debat pressupostari tan sols poden ser esmenes, per tal de poder fer creïble i raonable aquests compromisos que vostès posen sobre la taula. I, evidentment, en una lectura molt ràpida —i, a més, crec que correspon en primer lloc opinar als sindicats—, dir que tampoc val agrupar partides ja existents per poder afrontar aquest

4212

diàleg: s'està demanant recursos nous, s'estan demanant nous recursos per poder fer front al problema de l'atur.

Polítiques actives, per altra part, que han d'incorporar els ajuntaments. La Federació de Municipis de Catalunya s'ha queixat reiteradament de l'oblit del món local per part del Departament de Treball: contradictòriament a la rica experiència endegada pels ajuntaments amb plans d'ocupació i de promoció econòmica, aquests a hores d'ara són ignorats.

La formació és una peça clau, tan a mig termini com a llarg termini; la valorització de la força de treball adquireix una rellevància especial. Tot i que ningú desmenteix aquesta afirmació, la tendència actual del Govern és negar-li les fonts necessàries: l'ESO s'implanta sense recursos convenients, la formació professional no té partida específica, la formació ocupacional –un dels principals instruments del Departament– no respon a les necessitats de les empreses, ni dels territoris, ni tampoc de les persones... Molt ens temem que una partida tan important en el pressupost del Departament té com a finalitat fonamental el clientelisme polític. Miri, el nostre Grup està fent un estudi acurat de les subvencions, especialment de les que afecten el Departament de Treball. A l'espera que doni resultats, aquest estudi, que posteriorment seria substanciat en una interpellació, sí que els puc dir que les primeres indicacions de com vostès instrumenten la política de subvencions en formació ocupacional són més que perilloses. Vull dir, aquí hi comencem a veure fins i tot elements que van més enllà del clientelisme polític que tan a l'ús té aquest Govern.

L'economia social, un sector viu que ocupa avui el 5% de la població activa del país, no té recursos ni estímuls suficients per part del Govern: se li congelen les aportacions pressupostàries i, d'altra banda, les organitzacions representatives de l'economia social no tenen un marc per a la determinació i seguiment de les polítiques de suport al sector.

L'aplicació de la Llei de prevenció de riscos i la salut laboral no té les dotacions necessàries a Catalunya. Patim, malauradament, un índex de sinistralitat laboral altíssim, que s'ha incrementat un 4,4% i que ha generat darrerament mobilitzacions sindicals.

El traspàs de part de l'Inem ha de ser l'excusa, al nostre entendre, per anar a la constitució d'un servei nacional d'ocupació, transparent, eficaç i gratuït; un servei que integri totes les polítiques d'ocupació i formació; un servei amb la participació del Govern, del món local i dels agents socials; un servei d'ocupació que superi i millori l'experiència de l'actual Servei Català de Col·locació. No és raonable intentar fer la suma de l'actual Servei Català de Col·locació més l'Inem traspassat; cal integrar i cal, a partir d'aquí, crear una nova figura.

Però, amb tot, on nosaltres valorem que aquest Govern, i en concret el Departament de Treball, ha quedat més desautoritzat no és tant per les xifres de l'atur, pel que va ser en el seu moment el pacte de la reforma laboral i, a partir d'aquí, diguéssim, la contradicció amb les propostes que vostès feien, no tant pel que és la realitat social i econòmica del país, sinó sobretot pel gran

debat que està sacsejant en aquests moments Europa: el del repartiment del treball i la reducció de la jornada laboral.

Aquest Govern i el Departament hi han girat l'esquena, quan no l'han despatxat amb les més diverses ocurrències. No és ara el moment de fer aquest debat, però sí de tornar a plantejar la seva necessitat. Vull insistir un cop més que és greu, quan no irresponsable, tindre més atur que la resta d'Europa i tindre menys idees que ningú per combatre-ho –a no ser la proposta de la nova figura del tutor de l'aturat, que esperem poder conèixer amb detall les seves funcions abans d'opinar. La reordenació del temps de treball i del lleure exigeix un nou contracte social, que superi l'originat actualment al nostre país i a Europa.

En les explicacions, arran de la nostra esmena a la totalitat, he volgut voluntàriament obviar massa referències a les dades pressupostàries, per allò que al començament els indicava. Amb tot, sí que voldria acabar aquesta intervenció assenyalant algunes qüestions.

En l'actual Projecte de pressupost de la Generalitat, les partides del Departament de Treball s'incrementen pels traspàsos darrers; la resta de crèdits o es disminueixen o segueixen aportacions iguals a les de l'any 97, a excepció del PIRMI. Tindrem les partides de les polítiques actives de l'Inem i sols retallem 50 milions del Servei Català de Col·locació: ens fa por que la seva lògica al final sigui això de sumar i superposar un instrument amb l'altre.

El finançament d'inversions per al foment de l'ocupació es contempla en una transitòria al text articulat, la 31, on es preveu endegar un programa d'operacions financeres, per al període 98-2000, a favor de les pime. L'única informació que es dona en el pressupost presentat és que el pla financeria inversions que fomentin l'ocupació i que s'instrumentarà mitjançant l'Institut Català de Finances, que podrà incrementar la seva capacitat amb aquests 25.000 milions de pessetes. No tenim, perquè no se'ns dona, cap altre coneixement de com es pensa orientar, amb quins objectius i de quina forma.

Per totes aquestes raons hem presentat la nostra esmena a la totalitat. La de l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives ve motivada tant per entendre que no té cap sentit aquest Institut existint una direcció general com per la substitució que fa l'Institut de tasques pròpies de l'economia social.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Demanam el seu vot, per tant, a les esmenes presentades i, sobretot, exigim al Govern, com li diuen els sindicats, que deixin de parlar, que deixin de donar consells i que facin per la creació d'ocupació. Estem en moments de gran debat, de canvis en les orientacions sobre les qüestions del treball i de l'atur: el Govern francès i italià, la cimera de Luxemburg, han aconseguit crear una nova orientació, una nova lògica; s'està trencant la imatge, l'asseveració, l'afirmació que és impossible treballar i lluitar contra l'atur, que no hi ha res a

fer, que això és endèmic, i és endèmic del tipus d'economia que ens toca viure.

Les experiències, els debats que s'estan plantejant, insisteixen que no, que és possible una nova orientació, però evidentment hi ha un fet diferencial: qui està duent a terme aquestes noves orientacions, qui està plantejant aquests debats, són governs progressistes. Aquí a Catalunya, donat que la majoria que governa aquest país és una majoria conservadora, ens toca la crítica –i per això presentem aquesta esmena de retorn– i ens toca la mobilització, que compartim amb el sindicats, el proper mes de desembre.

És per tot això que demanem el seu vot a favor.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Guillot. El Grup d'Esquerra Republicana també ha presentat esmena a la totalitat del Departament. Per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El pressupost presentat per la Generalitat per al Departament de Treball indica, un any més, que ens movem amb uns límits bastant notables. Per exemple, segons dades del mateix pressupost, per programes, tot el tema de programes de seguretat i promoció social, de fet, mai ha arribat a pesar, mai ha arribat a superar, el 4,5% del total del pressupost, en els darrers anys.

En el contingut concret per capítols, ens adonem que, en aquests tres últims anys, els capítols que han variat substancialment són els capítols de personal, els capítols de compra de béns i serveis –és a dir, capítols 1 i 2–, on, en quatre anys, si fem una translació quadriennal, hauréu passat de..., hauréu crescut un 88%..., aquests pressupostos hauran crescut un 88%, els previstos, i en el capítol 2 hauran crescut un 53%. Curiosament, curiosament, en el capítol 4, que és allà on hi ha les principals partides que es transfereixen a institucions, i es transfereixen destinades a formació, doncs, en quatre anys s'ha disminuït i hem..., en total, un 7% menys. Concretament, si ho comparem amb l'any passat, sí que hi ha un augment lleuger del percentatge, però, en canvi, fent una visió quadriennal, arribem a la conclusió que encara estem per sota del que estava dotat el capítol 4 l'any 1995.

Per tant, doncs, pugem «Personal, béns i serveis», baixa «Transferències» –amb relació al pressupost del 97 puja un 38%, però amb relació al liquidat realment només puja un 14%, i amb relació a l'actual, al 97, baixa un 33%; es produeix, doncs, un augment formal de 7.870 milions de pessetes, però, com hem dit, aquests crèdits són un 33% menys que els crèdits definitius del 97.

Si considerem que les modificacions de crèdits responen a modificacions de les activitats inicialment pressupostades, tenim un total de 21.000 milions destinats a actuacions concretes que el Departament de Treball

no ha estat capaç de gestionar totalment. Si els pressupostos del 98 presenten un augment de 7.870 milions de pessetes, sembla clar que no existeix suficient diner per desenvolupar les actuacions previstes. Si no es compta, doncs, d'entrada, amb previsió d'ampliació, ens trobaríem, amb relació als executats, amb un increment no tan espectacular com el que assenyala el pressupost –capítol 4 augmenta un 22% respecte a l'inicial anterior, però és un 19% inferior a les obligacions reconegudes per al 97.

I en algunes partides concretes..., tenim el Servei Català de Col·locació baixant, del 97, 500 milions, al 1998, 450 milions de pessetes; tenim partides concretes com els ajuts per jubilació a treballadors en empreses en crisi, congelat; en salut laboral, congelat; tenim el tema de suport a l'autoempresa, 70 milions, no varia; el Pla d'ocupació comarcal local, 317 milions, no varia; el Pla d'ocupació per a entitats sense afany de lucre, estem també estancats, i en les partides grans del Fons social europeu i del FIP, que hi ha unes variacions, una mena de permuta entre el pes d'una i de l'altra, globalment sí que pugem, doncs, un 23%, però –ho repeteixo– no arribem globalment encara a recuperar el que teníem fa quatre anys.

Curiosament, apareixen tota una sèrie de partides que se suposa que han d'anar destinades, quan hi hagi el traspàs, a ser inflades, però que, en definitiva, estem discutint uns pressupostos que no podrem controlar en què s'ocuparan. De partides ampliables, les que vulguin: altres programes de foment i formació ocupacional, plans d'ocupació per a majors de quaranta-cinc anys, iniciatives locals d'ocupació, contractació de minusvàlids, plans d'ocupació per a treballadors aturats, regulació de programes d'escoles taller, programes de foment i formació ocupacional i programes de col·laboració amb l'Inem. Tot això.

En canvi, sí que es preveuen una sèrie de partides que augmenten en el camp del funcionament dels serveis traspassats un total de 1.006 milions de pessetes; és a dir, que la part de despesa corrent sí que està ben programada, la part que hauria d'anar destinada al que se suposa que ens donen les noves competències, que és a l'usuari, diguem-ne, que ha de fer servir aquests serveis, no es pressuposta, es deixa en partida ampliable. Jo, personalment, no entenc a què és deguda aquesta diferenciació de pressupostació.

Si mirem liquidacions, si mirem liquidacions és evident que el Departament de Treball ha sigut una de les estrelles en la desviació. És a dir, el pressupost elaborat per Treball, contínuament superat per la despesa real, el d'enguany que puja..., les variacions de crèdit –perdó– han superat el crèdit inicial en 23.000 milions de pessetes, quan el crèdit actual es situa en 44.000 milions de pessetes. L'any 96, en aquestes dates, el crèdit actual pujava a 47.000 milions de pessetes, va finalitzar l'exercici amb 48.000 milions de pessetes, amb 37.000 d'obligacions reconegudes, etcètera. És a dir, en tota la qüestió de liquidació, mirant la partida que mirem, hi ha unes desviacions enormes. Per exemple: capítol 4, de l'inicial a l'actual, un 175% de diferència; de l'inicial a l'autoritzat un 137% més. En el capítol 6 es passa dels 7 milions consignats a 253 autoritzats –una des-

4214

viació enorme-, i així podríem continuar. Per tant, doncs, des d'un punt de vista estrictament de rigor pressupostari, una de les conselleries amb més desviacions -amb més desviacions- del conjunt dels departaments de la Generalitat.

Però si passem ja a les polítiques concretes que s'apliquen en aquests pressupostos, la qüestió, evidentment, per nosaltres, és també de debat. En aquests moments, on el tema fonamental a Europa és la lluita contra l'atur, nosaltres encara presentem unes xifres que, tot i que són millors que les de l'any passat, doncs, no deixen de ser preocupants en relació amb les mitjanes europees. Dades de mitjans d'any ens donen que tenim persones de setze a vint-i-quatre anys: homes, 28% -d'aturats-; dones, 38% -d'un total de 32,8-; de vint-i-cinc a trenta-quatre anys, un 15,2% d'homes, 22% de dones -un 18%-; de trenta-cinc a quaranta-quatre anys, un 7,1% d'homes i 21% de dones -un 13% de mitjana-, i de quaranta-cinc a cinquanta-quatre anys, 8% i 17% -mitjana 11-, i de cinquanta-cinc anys i més, 9% - 15% -mitjana 11.

Per tant, taxes d'atur elevades, taxes d'atur que ens situen a la cua d'Europa i que fan que siguem això, una de les taxes juvenils, d'atur juvenil més altes de la Unió Europea. També les dones tenen una taxa d'atur significativament més elevada, un 23%, i cal destacar també la presència de quasi cent mil persones aturades amb una edat superior als quaranta-cinc anys. Les dificultats d'inserció laboral en aquests tres col·lectius són importants.

És remarcable també que quasi la meitat de les persones aturades o bé no han treballat mai o fa més de tres anys que no treballen, és a dir quasi noranta-cinc mil persones mai no han tingut accés a l'ocupació, i unes cent vint mil fa tant temps que han tingut l'última que el mercat laboral no la té en compte a efectes de la capacitat professional. És a dir, són dades, doncs, que ens haurien de fer pensar que la política de foment de l'ocupació hauria de ser una de les ninetes dels ulls d'un govern amb sensibilitat social. En canvi, ens trobem a la pràctica que el pes que tenen les polítiques de suport a l'ocupació, en el global dels pressupostos i en comparació amb el que s'hi destina a Europa, són francament escassos. La coalició de govern que governa Catalunya ha col·laborat de fet ja, no només amb aquest últim Govern de Madrid, sinó amb l'anterior, fent de *lobby* a Madrid, amb una sèrie de polítiques econòmiques i financeres que d'alguna manera tenen repercussió en l'àmbit laboral. S'ha abanderat la liberalització i flexibilització en relacions laborals, amb pèrdua de garantia per al treballador i precarització de les condicions de treball, s'ha supeditat la creació d'ocupació a reformes estructurals de l'economia, moltes de les quals tampoc s'han fet i, per tant, doncs, s'ha deixat una mica al camp qui pugui el tema de l'ocupació.

En aquest esquema, la virtualitat de les polítiques actives d'ocupació, enteses com a conjunt de programes públics que haurien de facilitar la inserció laboral dels aturats i millorar les condicions d'ocupabilitat dels treballadors ocupats, quedava reduïda a l'actuació en la formació ocupacional i al reciclatge de treballadors, i a una limitada assignació per als plans d'ocupació. Els

pressupostos de la Generalitat per al 1997 dedicaven així un testimonial i solidari 0,7% de les seves despeses no financeres a les polítiques actives d'ocupació. Per tant, estem parlant, francament, de misèries en relació amb el que seria necessari, en relació amb el que es fa a Europa.

I en aquest capítol -tot i que no m'hi allargaré perquè ja és un tema recurrent per part, almenys, del diputat que els parla- hi ha el tema de la formació ocupacional i la seva eficiència. En aquests moments a la formació professional no reglada es destinen 9.000 milions a recursos que administren empreses o sectors privats; 480, a empreses del sector o a empreses vinculades a l'àmbit públic. Això una mica ja ho diu tot, com està, una mica, pel que per Esquerra és un dels dèficits de l'esquema de la formació ocupacional. Una formació ocupacional en què, en aquesta cambra, quan vam fer el debat monogràfic sobre l'atur, personalment vaig insistir-hi: no hi ha garanties suficients del nivell d'inserció laboral que es produeix després d'aquests cursos, no hi ha un seguiment exacte del grau de compliment per part de les acadèmies diverses i disperses que es dediquen a aquest afer i que en bona part viuen de les subvencions d'aquests fons, però de cara a la formació ocupacional no hi ha un seguiment sobre la realitat de la inserció laboral de les persones que surten amb aquests cursos, i ens trobem una mica que una sèrie de persones esdevenen al cap de molts cursos de formació ocupacional..., no s'insereixen al lloc de treball *de facto* i podríem dir que es graduen en formació ocupacional, després de fer-ne molts cursos, però no acaben trobant lloc de treball. Per tant, és un tema que crec que, tenint en compte les partides enormes que s'hi destinen, tot i que sempre queden curtes pel que hauria de ser, hauria de ser mirat amb lupa sobre la seva eficiència.

Un altre bloc important és el de la garantia social. La garantia social..., ens acaba d'arribar una resposta del departament de la Generalitat corresponent on se'n diu que s'ofereixen un total de 5.818 places; però en aquesta garantia social, reclamada per aquest partit aquí al Parlament amb diverses mocions i resolucions -aprova- des, per cert-, s'ha de dir que aquestes xifres són enganyoses. Estem parlant, evidentment, d'un col·lectiu de persones de setze anys que han acabat l'ESO sense tenir graduat i que es veuen abocades a l'atur directament, i que, curiosament, en aquests anys de desaparició de l'FP hem retrocedit, perquè tota una sèrie de promocions escolars han anat a parar al carrer sense cap mena de vincle, sense cap mena d'intermedi que els facilités una inserció laboral. És a dir, hem estat tres o quatre anys amb comarques on s'havia avançat en la reforma, enviant gent al carrer, nois i noies de setze anys, sense que hi hagués el coixí d'una mínima formació professional, encara que fos no reglada, entre l'escola i el treball. Doncs bé, després de la nostra insistència es diu: «tirarem endavant garantia social»; primeres xifres: 5818 places. Molt bé, aquests percentatges d'entrada..., les places aquestes són en funció del percentatge que la Conselleria d'Ensenyament creu que hi ha de fracassats, percentatges minorats. La pràctica ens diu que hi ha un nombre més elevat del 21% que ens planteja la Conselleria; per tant: primer engany. Segon engany, segona qüestió: fins i tot amb les xifres oficials,

dades del territori de Barcelona diuen que l'oferta de places de garantia social està per sota de les que convindrien: un 11% per sota. Tercera qüestió: es compten com a places de garantia social cursos de formació ocupacional que no està clar –almenys la resposta no ens ho matisa– si estan destinats estrictament a escolaritzar nois i noies sortits de l'ESO o agafem el recurs fàcil de dir: «Hi ha cursos de formació ocupacional on aquests nois poden anar»; és clar, poden anar a tots els que s'ofereixen, però això no és garantia social, això no és una formació ocupacional destinada només a nois i noies de setze anys, que ha de ser una cosa molt específica, molt especialitzada i molt ben pensada.

Per tant, doncs, podríem dir que, en realitat, del conjunt de les places que diu la Conselleria que s'ofereixen de garantia social, a la pràctica només n'hi ha, pròpiament de garantia social, un 43%. D'aquestes, una bona part privades i una part pública. Per tant, doncs, gran tema pendent, que es va dir al seu moment que Ensenyament i Treball es posarien d'acord; de moment, en funció de les respostes donades i en funció de les realitats comprovades territorialment, no s'està complint ni tan sols la resolució que aquest Parlament ha votat en relació amb aquest tema. Per tant, difícilment podem donar suport a uns pressupostos on, a un tema cabdal per nosaltres com és que al bloc de gent que surt als setze anys sense formació de l'ESO, doncs, no s'hi dediqui una partida clarament diferenciada dintre els pressupostos, i que es pugui objectivar, es pugui avaluar el nivell de dedicació pressupostària i els seus resultats; això no està, dintre el pressupost, vist enlloc.

Un altre gran tema que ens preocupa i que, vistes algunes informacions d'última hora als diaris, doncs, encara ens preocupa més, és que a les portes, a les portes, a un mes de rebre oficialment els traspessos de l'Inem, resulti que se'ns avisi de la creació d'un nou servei d'ocupació espanyol que, *de facto*, recuperaria bona part del que amb una mà s'ha donat, a l'altra es treu, i ja era difícilós un traspàs que nosaltres vam considerar que era curt, perquè no traspassava precisament la capacitat de decidir sinó la gestió, és a dir una gestió que és benvinguda però que, en definitiva, l'únic que fa és que en una sèrie de temes, una sèrie de programes, bàsicament el que s'està fent, el que farà la Generalitat és de gestor, però que les decisions no es prendran aquí, sinó que es prendran a fora, i si ara, a més a més, hi ha aquesta voluntat per part del Ministeri del senyor Arenas de recuperar per una altra via amb una mà el que s'ha donat amb l'altra, molt temem que a la pràctica encara la sensació de la Conselleria de Treball, com abans s'ha criticat la d'Agricultura, com podríem potser fer la llista llarga amb el conjunt de conselleries, en bona part, que en aquests moments estan actuant a la Generalitat de Catalunya, estan esdevenint gestories de personal on les grans polítiques es decideixen a Madrid i aquí s'apliquen. Això és una mica la sensació que amb aquestes últimes notícies –i vist el que s'ha aconseguit, que no és pas que sigui negatiu, però el que queda per aconseguir–, amb aquestes polítiques de recuperació que s'estan posant en marxa en aquesta Conselleria i en altres des de Madrid, molt temem que aquesta afirmació nostra cada cop sigui més un fet.

Per tant, estem pressuposant bàsicament despeses de personal, però, en canvi, no estem pressuposant polítiques dedicades a fer front a les qüestions pròpies del sector que puguin decidir-se des d'aquí. Simplement ens limitem a executar qüestions que ens vénen de fora. I això, evidentment, no segueix cap de les, en fi, de les directius que en aquests moments s'estan delimitant des d'Europa en el sentit de tenir una política, doncs, més activa en la línia de combatre l'atur, no hi ha una iniciativa clara del Govern de la Generalitat –estem encara pendents de negociacions amb els sindicats i amb els agents socials; estan encallades, aquestes negociacions–; per tant, estem esperant amb candeletes a veure si d'una vegada s'avançarà.

I quan la Conselleria, en ús de les seves funcions, en aquest cas la mediació entre empresaris i treballadors, a vegades ha d'intervenir, ens hem trobat, molts cops, diputats d'aquesta cambra, haver de fer intervencions al Parlament per, d'alguna manera, pressionar perquè no s'intervingui en un sentit esbiaixat; és a dir, casos de deslocalització –l'any passat en criticàvem un d'una petita empresa de la meua comarca, que es deslocalitzava dintre mateix de l'Estat espanyol, un cas descarat, que al final va tenir un final mig feliç, mig no feliç; però, en fi, fa pocs dies venien aquí els treballadors de Magneti Marelli. Doncs bé, un altre cas de deslocalització, en aquest cas per la banda alta, és a dir, el perill que aquesta fàbrica acabi tancant i es retiri la seva producció cap a França o cap a Itàlia. Doncs bé, em sembla que aquí la Conselleria de Treball i/o la d'Indústria haurien de tenir una actitud més clara d'intervenció a favor de la defensa dels llocs de treball, perquè és des de l'economia productiva i des de la defensa del teixit que ja tenim ara que es pot combatre millor el problema de l'atur.

I una altra qüestió que, sistemàticament, hem de treure aquí per la seva poca dimensió que es dona en els pressupostos i que no es pot oblidar que ocupa uns trenta mil treballadors de tot Catalunya; és el tema de l'economia social. El tema de l'economia social, la Direcció General del sector, de Cooperatives..., les subvencions a cooperatives queden igual que a l'any passat. Donada la limitació de recursos, caldria almenys també assegurar que els sectors representatius d'aquest àmbit, doncs, poguessin determinar prioritats dintre d'aquests recursos però, pràcticament, no se'ls deixa participar. Caldria que, almenys, dels 12.000 milions de pessetes del Fons Social Europeu i FIP, es dediqués un 2% –que és el nombre de treballadors corresponent a l'economia social–, que anés a parar a treball social, i això, si no he fet els números malament, són 254 milions de pessetes, i no és el cas: estem pràcticament a la meitat, a menys de la meitat d'això que es dedica a economia social, i caldria incrementar l'àmbit dels avals dedicats a les cooperatives. I només, com a detall comparatiu, la destinació d'ajuts i de suport a l'economia social amb pressupostos de l'any passat –als d'aquest any, no hi he pogut accedir encara–, a Andalusia, eren 5.000 milions de pessetes; al País Valencià, 2.000 milions de pessetes; a Catalunya eren un total entorn dels 800 milions de pessetes. Per tant, tan lluny, tan lluny, un país que ha sigut...

4216

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...el bressol –acabo, senyor president–, un país que ha sigut el bressol del cooperativisme, doncs, que tingui aquesta manca de suport pressupostari... Per totes aquestes raons, nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. Correspon el torn ara al Grup Socialista, que també ha presentat esmena a la totalitat del Departament. Té la paraula, per fer-ho, l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Del Departament i de l'Institut de Promoció de Cooperatives, del Cooperativisme. En tot cas, senyores diputades, senyors diputats, la veritat és que, quan anava a pujar en aquesta..., i quan estava preparant la intervenció, tenia un nivell d'informació que em feia, si més no, sentir-me el mateix d'esceptic que altres anys. Aquest matí, he rebut la informació del que ha estat la proposta del Departament per a la reunió del dia 1 de desembre i ara, si em permeten, el meu estat d'ànim no és d'escepticisme; no ho direm perquè podria ser –algú ho podria equiparar a algun animal amb banyes..., però crec que és per estar una mica intranquil, per dir-ho suau. Intentaré mantenir un cert grau de contenció, que no sé si és molt habitual en mi..., però, com a mínim, intentaré mantenir-lo perquè –ho repeteixo– crec que és una estafa el que s'està fent, una veritable estafa.

En tot cas, aquest és un pressupost que no és creïble, no és gens creïble, però, en tot cas, tampoc ens ha d'estranyar –les seves declaracions polítiques tampoc són creïbles– i, per tant, a un pressupost no creïble, ja li va bé aquesta cosa, no? És un pressupost que està 8.500 milions per sota del que van gastar fa deu mesos –8.500 milions–, i, a això, afegint-hi 4.500 que vénen de transferències; és a dir, és un pressupost que, en termes homogenis, és el 50% del que van acabar de gastar fa deu mesos, o onze mesos, el 96. Estem pressupostant el 50% del que hem gastat fa deu mesos. Això, no sé si és amagar les xifres, amagar l'ou, falsejar el pressupost, fer-lo poc creïble... –no ho sé–, però la dada objectiva és aquesta i, en tot cas, espero que no se'ls posi tan malament com se li va posar al conseller d'Economia i Finances ahir quan el meu company Martí Carnicer feia alguna afirmació equivalent a les que estic fent jo en aquest moment.

Podria fer –però no ho faré–, podria fer alguna anàlisi sobre el tema dels capítols 1 i 2, però, com que resulta que és l'únic que s'assembla una mica a la realitat, no el podem comparar, perquè, si no, estaríem fent com l'acudit aquell dels indis, no?: «En vénen dos mil dos...» No es pot comparar una cosa exacta amb una cosa inexacta i, per tant, no podem comparar les despe-

ses de personal, que estan més o menys ajustades, amb la resta del Departament, perquè no té res a veure amb el que s'acabarà fent. Per tant, com que no farem el compte dels indis o l'acudit dels indis dels dos mil dos –dos davant i uns dos mil darrere–, doncs, no entraré a plantejar aquesta situació. Aquest és, doncs, un mal document administratiu del qual només es poden intuir, deduir o suposar algunes orientacions polítiques que intentarem plantejar.

La primera és acabar ja definitivament amb el tema del programa de turisme social, després d'acords repetits en el sentit a què es referia aquest programa, perquè resulta que ja, definitivament, ha complert la seva funció, que hauria de ser promocionar algunes accions concretes, i ja –dit en castellà– «muerto el perro, muerta la rabia». Volem, doncs, discutir aquelles prioritats polítiques, aquelles prioritats polítiques que es desprenen dels seus números i que són, d'una banda, salut laboral. Un any en què tenim més accidents greus, tenim més accidents mortals, congelem la partida. Bé, és allò que es diu «treballar a favor de la salut laboral»; deu ser això.

Relacions laborals. Jo no ho sé, però no ho hem volgut posar perquè, realment, no hem volgut entrar-hi massa, però, de veritat, de veritat, se l'han mirat bé, la Llei de creació del Consell de Treball Econòmic i Social? una Llei aprovada per aquest Parlament, que ja està en vigor i que diu que és un organisme autònom, la podem despatxar sense tenir pressupost propi quan la Llei diu que ha de tenir pressupost propi? Fixin-se en la Llei del Consell de Treball Econòmic i Social. Aquest Parlament va aprovar –i és vigent, perquè ja han passat els terminis– la creació d'un organisme autònom amb pressupost propi. I no hi apareix; apareix com una partida de 1.000 pessetes en el capítol 4. Perdoni, no en farem qüestió de principi, però, com a mínim, cuidin les formes, perquè, si no, ningú es creurà que vostès volen aplicar aquest Consell, tot sigui dit de pas. Algun dia explicaran per què encara no han cobert els terminis, per què segueixen discutint-nos qui ha de compondre la part que correspon al grup –no de l'Administració, sinó al grup mixt– del Consell de Treball, qui l'acabarà presidint? Algun dia ens ho explicaran? Ho tindran més temps o seguirem una altra vegada dient que fem un organisme, però que, després, no el posem en pràctica fins que no passa un any, com en la majoria de les coses? Amb les 1.000 pessetes demostren que no tenen voluntat política de tirar això endavant, com tampoc de potenciar les relacions laborals, perquè resulta que, el Tribunal Laboral de Catalunya –«el gran esforç dels agents socials per assumir el protagonisme de les..., etcètera, etcètera, etcètera...», que sempre han dit–, després el congelem per tercer any consecutiu amb la seva aportació.

En economia social, miri: jo també he presentat l'esmena de l'Institut de Promoció del Cooperativisme perquè el que volem és que el dissolguin –així: clar i net. Un organisme que té, com a objectiu, la promoció del cooperativisme, i el Programa de promoció del cooperativisme són 5 milions; la resta és entrar a fer competència al sector, a fer allò que li correspondria fer, al sec-

tor. Miri: organitzi-ho millor; si de veritat creuen en la societat civil organitzada, doncs, donin-li la responsabilitat: dissolguin un institut. Traurem burocràcia i, a més a més, afavorirem al sector perquè estan entrant en competència amb el sector, fent el mateix que fa el sector, i, per a promoció, 5 milions –5 milions en tot el pressupost. Dissolguin, hi guanyarem, s'apuntaran un «tanto» que estan desburocratitzant l'Administració i el sector li ho agrairà; li ho agrairà igual si, part d'aquests recursos, els destinen a poder millorar dotacions que van orientades a la promoció de les cooperatives i les SAL, als organismes de participació o a altres situacions com els avals, que segueixen congelats per tercer any consecutiu. Evidentment, per sort, les taxes d'inflació estan baixant, però, tot i així, les pessetes corrents no són el mateix que les pessetes constants. És a dir, estem baixant en aportació real a aquest sector.

I, després, tenim el tema, possiblement, més important del seu Departament, que és tot allò que està referit al tema de l'ocupació. Mirin, una de dues: o ens volen despistar o van despistats –li ho dic amb tota la sinceritat– perquè, dos dies abans, dos dies abans de la cimera de Luxemburg, quan el senyor Aznar i el senyor Arenas deien –i hi apostaven clarament– d'avortar-la, perquè no sortís cap acord, el president Pujol feia unes afirmacions dient: «No hem de fer res més, no s'ha de fer res més; l'únic que hem de fer és que l'economia funcioni». Aquest criteri que l'economia funcioni no és patrimoni de la dreta; aquest, diríem que ja és un *acerbo europeo*, però, en tot cas, des de l'esquerra, des de l'esquerra, en el seu conjunt, el que hi hagi una economia sana mai ens ha preocupat ni hem estat contraris a aquest tema. Hem dit moltes vegades que és una condició necessària però no suficient.

Els que siguin d'una formació que no sigui de lletres sabran que, per a determinades demostracions, fa falta que les condicions siguin necessàries i suficients. Aquesta és una condició necessària perquè l'atur baixi, però no és suficient, i això és el canvi substancial que incorpora la cimera de Luxemburg, dir: «Escolti, que hi hagi una economia sana és bo, és necessari, però s'han de fer polítiques d'ocupació», i, quan s'adonen que aquesta cimera va endavant, que hi ha resultats pràctics, ràpidament, el dia següent, se li fa una andanada al Govern del PP traslladant la pilota fora: «Facin el favor..., no sé què...», que aconsegueix que un homònim o quasi homònim del conseller Farreres, que es dedica a fer tires humorístiques en algun mitjà de comunicació, el situï enmig o al darrere de la pancarta que porten els sindicats, amb una pancarta que diu: «Contra el Gobierno del PP, contra la política» –ràpidament fan això. Però això no dura gaire: el dia següent, al Congrés dels Diputats hi ha el debat sobre Luxemburg, i l'únic recolzament que té la posició del senyor Aznar és la de Convergència i Unió. Per tant, o ens despisten o van despistats perquè no casa que en una setmana canviem tres vegades de posició per dir coses diferents.

Però el que realment ja es comença a plantejar és que haurien d'analitzar els continguts de la cimera. Amb els continguts de la cimera, des d'Europa es llença un missatge a totes les administracions en el sentit següent: han de fer plans d'ocupació, han de quantificar els ob-

jectius, han de territorialitzar les accions, han de comptar amb els agents socials, han de comptar amb els ajuntaments, han de pensar en la possibilitat de crear ocupació a partir dels nous jaciments. No sé si els sona; segur que amb la meua veu els sona molt, perquè és que això és el que van rebutjar vostès fa sis mesos, quan els vam plantejar en aquest Parlament un pla d'ocupació. Era el mateix, no feia falta esperar que vingués d'Europa; aquí ja s'estava discutint i ja s'estava practicant, i vostès, fa sis mesos, ho negaven, i, si em permet, ho continuen negant ara, com intentaré demostrar una mica més enllà. És, doncs, també, el moment que no ens facin trampes a l'hora de llegir Luxemburg, la cimera de Luxemburg.

Miri: el gran èxit del senyor Aznar ha estat deixar fora Espanya dels compromisos; aquest és el seu gran èxit: ens ha deixat fora. Però resulta que ens ha deixat fora perquè ha al·legat que tenim una taxa d'atur del 19% a nivell de tot l'Estat, que és molt diferent de la que hi ha a la resta d'Europa, perquè allà utilitzen l'EPA i, per tant, en termes d'EPA estem amb molt d'atur. Molt bé; vostès, quan plantegen el document als sindicats, s'acullen a la idea que estem fora perquè tenim molt atur. Però després, quan parlen de les accions, no les refereixen al percentatge de persones que estan a l'atur que sortirien de l'EPA; no parlen dels quatre-cents mil aturats; no parlen dels joves, les dones, els majors de quaranta-cinc anys que hi sortirien; no fixen els objectius per a aquesta gent, no; ho fixen en funció de l'atur registrat. Escolti: «O todos moros o todos cristianos»; perquè, si agafem les dades de l'atur registrat, no poden escapolar-se de complir els compromisos de Luxemburg i, si volen agafar allò altre, com a mínim, donin atenció a la gent que està a l'EPA, perquè és que, si no, saben què passa?: amplien els terminis al doble i redueixen la població a la meitat. Si allò de Luxemburg és un programa per a cinc anys, vostès estan llançant un missatge: el seu programa d'ocupació és per a vint anys.

Ja sé que tenen voluntat de continuïtat i perpetuar-se, però siguin una mica més modestos, si us plau; estan fent, llençant les expectatives de les persones en atur dient que la Generalitat els donarà una solució semblant a la que els governs europeus i els països europeus estan fent per d'aquí a vint anys, per al 2017. Si us plau, aquestes persones que han rebut amb il·lusió, amb esperança, que hi ha una acció conjunta a nivell d'Europa –que, per primera vegada, s'està construint Europa amb cara social–, no poden defraudar-les i fer jocs de mans jugant amb els números i dient: «Això, bé, ho farem, però ho farem afectant la meitat i amb el doble de temps», perquè al seu document, a part que té oblits clamorosos –per exemple, en coses que els agrada molt d'explicar, d'explicar perquè afecten Madrid, que és la línia segona dels acords, desenvolupament de l'esperit d'empresa–, es diu: «Estem molt d'acord amb aquest tema, i això ho sentim molt, però això toca a Madrid; les directives que porten els números 62, 63 i 65, això són competències de Madrid...» Quina casualitat! S'obliden de la 64, que és la dels jaciments d'ocupació, i aquesta els toca a vostès, aquestes són polítiques actives.

4218

És a dir, del desenvolupament de l'esperit emprenedor, molt bé tot, però que ho faci Madrid, i el que ens toca a nosaltres no ho fem. S'obliden dels jaciments d'ocupació perquè saben que això només es pot fer a través d'una política concertada amb el territori, amb els ajuntaments, amb els agents socials, i això és el que no volen; per aquesta raó, se n'obliden, perquè hi ha un element conceptual darrere d'aquest tema.

Vostès fan jocs de mans amb la gramàtica i amb el contingut; intenten dir que faran un programa que diu que donaran atenció als joves menors de vint-i-cinc anys que portin més d'un any inscrits. Sap què diu la Comunitat? La Comunitat ha dit que es donarà atenció als joves abans que portin sis mesos i vostès diuen: «Després que portin un any»; és bastant diferent, eh? És bastant diferent. Tant és així que la seva quantificació és que el seu horitzó o el seu espai sobre el qual volen treballar són sis mil sis-cents joves. Si l'atur, sobre el qual volen actuar –l'atur juvenil–, a Catalunya, són sis mil sis-cents joves, la veritat és que molt d'esforç no hauran de fer; no l'hauran de fer perquè aquest no és el col·lectiu que planteja la cimera de Luxemburg. Vostès parlen de persones majors de quaranta-cinc anys que portin més de dos anys; Europa parla d'aturats de llarga durada, independentment de l'edat –aturats de llarga durada–, abans que portin un any –tots els col·lectius i abans que portin un any. Una altra vegada estan traient fora del seu àmbit d'actuació milers i milers de persones que porten més d'un any a l'atur.

Aquest és el seu pla d'actuació, que no surt als pressupostos, però que és el que diu què faran amb els pressupostos. A més a més, entren en un element conceptual molt important, com és el fet que vostès plantegen que les accions del Departament de Treball han de ser per als joves que no superin l'ESO, intentant interpretar Luxemburg. Luxemburg diu una cosa molt clara: s'ha d'intentar que els nens i les nenes surtin dels sistemes escolars, no que els reubiquem, i això també és un element que els afecta i sobre el qual tenen competències.

I, per últim, despatxen ràpidament tot el tema de reforçar les polítiques d'igualtat d'oportunitats dient: «Ho estudiarem». Miri, Luxemburg parla de dues coses o d'una parell o tres coses. Una: que allà on no existeixin, s'han de fer guarderies i serveis d'assistència per afavorir que la dona es reincorpori al món del treball asalariat –de zero a tres anys–, i serveis d'assistència per evitar i suplir i establir mecanismes per a la dependència quan tenen persones dependents d'elles. Europa parla de quantificar com s'ajusta el nivell d'atur de les persones, de les dones amb el dels homes; per a quan i com. Això és del que parla Luxemburg i això és del que no parla el seu pla d'ocupació, un pla que... Miri, la qualificació que té per a algun dels sindicats que haurà de veure'l és que és un document tècnicament fluix i políticament provocador, que l'única mesura i gran solució que aporta és contractar mil persones joves i dues mil majors de quaranta-cinc anys per a una ETT durant sis mesos. Perdoni, amb un mercat laboral, on es fan més d'un milió i mig de contractes, perdó, un milió tres-cents contractes a l'any a Catalunya, parlar

de tres mil contractes no és la solució que necessiten les persones en atur a Catalunya.

Per favor, facin un esforç seriós de llegir en castellà, en francès, en anglès, en català, de veritat, la resolució de la cimera de Luxemburg i facin un esforç per aplicar-la i decideixin, si hi estem dintre perquè tenim millor atur o si seguim fora, però no vulguin vendre aquesta idea. Com que tot això no es pot fer des del pressupost que vostès tenen, com que tot això és el que li venien..., com que vostès ofereixen, com a opció per a organitzar les polítiques d'ocupació, que els agents socials participin en un comitè director de l'Administració, que no és, ni molt menys, descentralitzar, sinó centralitzar molt més, perquè no té possibilitat d'afavorir la col·laboració i el compromís entre els agents socials..., és per això que nosaltres hem plantejat l'esmena de retorn i esperem que vostès tinguin, com a mínim, a més a més de fer alguna declaració de cara a la premsa, els reflexos d'atendre les necessitats de les persones amb atur i, per tant, que recolzin aquesta idea que amb aquest pressupost i amb aquest plantejament no podem anar bé per solucionar els problemes d'aquests milers i milers de persones que tenim a Catalunya i a les quals l'única opció que se'ls...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, eh?, senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

Com ja veu ja vaig de caiguda total... L'única opció que tenen...

El vicepresident primer

Se li ha acabat...

El Sr. Rañé i Blasco

...l'única opció que tenen en aquest tema és seguir veient que tothom diu que això va molt bé, però que per a ells això no va ni de bon tros bé.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva benvolença en concedir-me aquests trenta-cinc segons, i res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

És el que n'ha esmerçat més que tothom, però, vaja, el treball s'ho mereix. Ara correspon la intervenció del Grup Mixt. El senyor Salvador Morera té la paraula.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El nostre Grup ha decidit presentar per a aquest any, és a dir, per als pressupostos de l'any que ve, el 1998, esmena a la totalitat al Departament de Treball, i, probablement, això es podria considerar, si només es valoressin les xifres, per exemple, totals del Departament com una autèntica contradicció, perquè, si l'any passat no ho van presentar, doncs, en un pressupost, com és que aquest any ho presentem en un pressupost que té un augment –el Departament que creix més en termes ab-

soluts de la Generalitat—, que té un augment, com deia, d'un 37,8% —pràcticament, un 38— respecte a l'any anterior.

Bé, les nostres esmenes responen a diverses qüestions, no només numèriques i pressupostàries perquè nosaltres entenem que, en política i també en política pressupostària, en l'execució de pressupostos també és important les línies que se segueixen, allò que es marca i, en tot cas, les voluntats que pot manifestar el Departament. Nosaltres vam dedicar gran part de la nostra intervenció en el debat de retorn dels pressupostos a parlar, precisament, de Treball. Nosaltres considerem, no només perquè l'atur és la preocupació principal de la societat catalana i europea, està en el primer lloc —diguem— del rànquing pel que fa a les preocupacions i, per tant, ha de ser un tema de prioritat absoluta, sinó perquè nosaltres entenem que, per a l'any que ve, és a dir, per a l'1 de gener, es produeix un esdeveniment dintre del que és, dintre del que són les competències en treball, per a nosaltres, d'autèntica primera magnitud, és a dir, el traspàs de la pràctica totalitat de tot el que s'entén per polítiques actives, per la lluita contra l'atur.

I nosaltres entenem que això té unes implicacions a tots nivells prou importants: ha de tenir implicacions pressupostàries i, per tant, una part d'aquest percentatge de creixement del pressupost ja no respon a l'assumpció d'aquestes competències de recursos; però nosaltres entenem —i aquest probablement és el principal argument que ja vam manifestar en el debat general com, precisament, en el debat avui del Departament— aquest ha de ser, per tant, per a nosaltres, també el motiu per —si volen dir-ho d'aquesta manera—, per un cert canvi d'actituds, —o sense el «cert»— un canvi d'actituds, de mentalitats i, sobretot, per marcar una política clara, contundent, directa, pel que fa a tota aquesta problemàtica que —com he dit— segueix sent la que preocupa més els catalans, tot i que —ja ho vaig dir en l'anterior intervenció— que en atur registrat estem, per exemple, per sota del que està registrat a Alemanya o a França, però quant a, per exemple, l'atur que controla l'EPA, estem al 17,2%; per tant, estem en uns percentatges, en unes taxes altíssimes.

És, per tant, ja de cara, estrictament, als pressupostos..., què reflecteixen aquests pressupostos? Reflecteixen, evidentment, aquest augment i, per tant, poca cosa a dir aquí, però no deixa, en tot cas, de posar en qüestió algunes característiques d'aquests pressupostos. Jo no em voldria allargar molt ni per l'hora ni, probablement, perquè tots els diputats que m'han precedit en l'ordre de la paraula, doncs, hi han fet referència. Per exemple, una de les característiques que crida més l'atenció —i jo és el primer any, i així ho he de reconèixer, que em fixo amb atenció en aquests pressupostos del Departament de Treball— és que crida moltíssim l'atenció que, pràcticament, a excepció de tres o quatre, totes les partides dels capítols que tenen, doncs, una certa translació social o alteritat, doncs, pràcticament, totes només estan pressupostades en 1.000 pessetes. La veritat és que, a l'hora de fer les esmenes puntuals d'altres i baixes, no sé d'on traurem els diners per treure recursos d'un lloc i posar-ne en un altre, perquè la veritat és que costa, en

tot cas, de poder maniobrar amb uns pressupostos d'aquestes característiques.

Jo sé i conec que el Departament de Treball depèn d'una manera important de la transferència de recursos de la Unió Europea, bàsicament, del Fons social europeu, i també, encara, de Madrid, i, per tant, es fa difícil en moltes circumstàncies i en molts camps poder, doncs, pressupostar fins l'última pesseta, doncs, segons quines activitats estan previstes o quines transferències, per exemple, bàsicament, corrents es poden destinar a segons quins tipus de polítiques; però —la veritat sigui dita— portem molts anys —i, realment, és així— d'activitat del Departament de Treball; portem molts anys d'experiència en aquests camps i encara, a hores d'ara, pressupostar partides en només 1.000 pessetes..., la veritat és que es fa molt difícil de poder-se entendre, no?

Però és que, a més a més, baixen partides, per exemple, que estan cofinançades principalment pel Fons social europeu, i nosaltres aquí també hem de posar una objecció d'ordre, diguem-ne, comptable, que és que no ho acabem d'entendre. En les previsions que fa el Govern en general pel que fa a l'arribada de fons estructurals europeus, la previsió més, més optimista, no..., el percentatge més alt pel que fa als tipus de fons que han d'arribar a Catalunya o a la Generalitat en concret, de fons estructurals, és del Fons Social Europeu, que creix o que té una previsió del 9,4%, si no vaig errat i em sembla que no vaig errat. En canvi, quan mirem el Departament de Treball, que és el principal beneficiari d'aquests fons, resulta que aquelles partides, per exemple, de formació, doncs, baixen respecte a l'any passat. En tot cas, el nostre dubte... Això no implica res, és un dubte que podem posar sobre la taula, i la veritat és que no l'acabem d'entendre pel que fa a la comptabilització en aquest sentit.

També d'altres partides que fan referència, doncs, a transferències que vénen de l'Estat, que augmenten d'una forma important, són partides que, si es miren les liquidacions d'anys anteriors, totes s'han liquidat amb molts més diners dels que estan, en tot cas, pressupostats ara i, en tot cas, encara es manté una pressupostació inicial molt baixa. En tot cas, no voldria incidir-hi més, però sí que crida molt l'atenció aquest fet i la veritat és que, bé, és una opció pressupostària com una altra, que és pressupostar a la baixa i llavors, doncs, la liquidació surt com surt, però la veritat és que no ho acabem de compartir.

Però és que passa una altra cosa: per exemple, quant al Servei Català de Col·locació, el que s'ha dit aquí, que baixa 500 milions de pessetes respecte a l'any anterior, doncs, quan es mira el text inicial del pressupost, el text articulat, doncs, és una de les partides, per exemple, que pot ser incrementada durant l'exercici pressupostari. Per tant, una certa, diguem-ne, falta de concreció pressupostària o el fet que no hi ha una relació directa entre l'experiència que tenim d'exercicis anteriors i el que s'està pressupostant, evidentment, en el Departament de Treball hi és. Però aquesta no és l'objecció principal, i potser m'he allargat massa, més tenint en compte el temps que tinc; no és l'objecció principal. Nosaltres, bàsicament, l'orientació que faríem serien dues coses

concretes, o objeccions principals; ho vam dir ahir en el Departament de Sanitat i, en tot cas, jo diria que a grans trets també és aplicable al Departament de Treball. El nostre Grup no presenta objeccions, diguem-ne, d'entrada, ideològiques o programàtiques, per opcions o models que es vulguin seguir. Existeix una mena de model –que se n'ha parlat en més d'una ocasió, el model català de col·locació–, o de polítiques a seguir en aquest terreny, que té, diguem-ne, unes característiques molt principals, que és que el sector privat hi té una incidència important, però per nosaltres, això, en principi, no és negatiu. El que passa és que, nosaltres, per l'experiència que també ens donen aquests anys, i sobretot per algunes coses que ens han arribat, els seguiments, precisament, per exemple, de la política de formació, home, algunes objeccions sí que hauríem de fer; no al model; el model..., en principi, nosaltres no ens decantem, necessàriament, per exemple, per serveis públics d'ocupació. Nosaltres el que volem és eficàcia, racionalitat i, sobretot, bàsicament, eficàcia en el sentit que ajudin a baixar la taxa d'atur. Però el que sí que és evident, és, per exemple, que en el model que s'ha seguit a partir dels fons socials europeus, d'arribar a convenis amb acadèmies privades o amb altres agents socials pel que fa a la formació ocupacional no reglada, la veritat és que també nosaltres hem de posar sobre la taula, doncs, si realment hi ha una eficiència com correspon a una activitat com aquesta.

En tot cas, a nosaltres no ens han arribat dades, diguem-ne, de col·locacions posteriors, quina activitat, en tot cas..., o si les persones que segueixen aquests cursos realment surten ben preparades per a allò que el mercat, avui dia..., allò que el mercat, avui dia, i sobretot demà, tenint en compte que estem en una època de grans transformacions, i de rapidíssimes transformacions; és el que realment ens fa falta, i, per tant, això ho posem sobre la taula, perquè nosaltres entenem que és prou important.

El mateix Servei Català de Col·locació, jo no..., com s'ha fet, probablement, per algun altre grup, o com s'ha fet en d'altres ocasions, ni vull que sigui, diguem-ne, el nucli principal de la meua intervenció, nosaltres no posem en dubte el mateix Servei; nosaltres entenem que, probablement, a nivell tècnic, a nivell informàtic, i sobretot amb l'experiència que s'ha tingut fins ara d'intermediació, probablement, és molt més bo, fins i tot, que el que ha seguit tradicionalment l'Inem. No ho posem en dubte. Nosaltres, el que, en tot cas, diem és que partint, precisament, de l'assumpció d'aquestes competències, no n'hi ha prou a dir-ne un servei català de col·locació. No n'hi ha prou, només, amb polítiques d'intermediació, simplement. Nosaltres entenem que, amb els nous recursos, amb les noves competències, fa falta anar més enllà; és a dir, molt més enllà d'una simple intermediació. I nosaltres entenem que, amb els pressupostos que se'ns plantegen avui, que amb aquesta reducció de diner que va destinat al Servei Català de Col·locació podria significar que no s'hi aposta tant, perquè –com ja he dit jo mateix– és una partida ampliable i, per tant, poques coses, en tot cas, s'han de dir aquí. Però el que sí que ens agradaria és que per part de la Conselleria es tingués en compte per buscar un marc més ampli i, sobretot, amb voluntat de

compromís, d'acord amb els nous recursos i competències –com he dit– que fóra bo de tenir en compte.

I evidentment que la política de treball no és estrictament la que fa ni la que farà, a partir d'ara, a partir de l'1 de gener, amb aquesta incorporació de nous recursos, el Departament de Treball. Evidentment que s'ha d'emmarcar en una política més àmplia d'indústria, d'altres sectors, i nosaltres entenem que és interessant; que el model, probablement, no ens convenç, com per exemple, el que s'ha intentat fer, que és incrementar la possibilitat de deute de l'Institut Català de Finances, per ajudar a les inversions de les pime que ajudin o que comportin increment d'ocupació. Nosaltres, no és, diguem-ne, l'opció que probablement hauríem escollit. Nosaltres, l'opció –que l'explicaré de seguida–, l'emmarcaríem en un altre lloc, però entenem que és més un tema que s'ha de recordar, que, a més a més, s'ha de complementar amb els canvis, les modificacions fiscals que des de Madrid, doncs, s'han començat a fer, i alguna altra que es pensa fer i, sobretot, fins i tot amb una legislació pràcticament dirigida i enfocada estrictament a les pime, que, si a l'Estat espanyol ha de tenir un beneficiari clar, aquest, sense cap mena de dubte, serà Catalunya.

Però, com deia, aquest marc general, nosaltres el centrem, a hores d'ara –i va una mica en relació amb el que vaig dir en la intervenció del debat general–, en una voluntat, o hauria d'estar en una voluntat manifesta del Govern de la Generalitat d'arribar a acords amb la resta d'interlocutors del món del treball. S'ha comentat aquí que hi ha hagut reunions, sectorials en alguns casos, d'altres de més importants, però nosaltres, encara, almenys, no tenim notícia, a hores d'ara –almenys aquest diputat no en té notícia a hores d'ara–, que hi hagi ni dates concretes, ni propostes sobre la taula, més concretes encara, sobre un pacte a Catalunya, a favor de l'ocupació. Hi ha voluntat expressada pel mateix conseller, en algunes ocasions, pel mateix president del Govern de la Generalitat, però a efectes pràctics, és a dir, en conclusions o en qüestions concretes, la veritat és que no hem sabut detectar cap avenç en aquest terreny. Nosaltres el que tornem a demanar, a hores d'ara, i a més, em sembla que pertoca al Departament de Treball, és que el Govern en aquest camp, no que rectifiqui, sinó, senzillament, que posi a la pràctica allò que marquen pràcticament tots els documents europeus relacionats directament o indirecta amb el món de l'ocupació, des del pacte per la confiança, fins al llibre blanc Delors, fins a la cimera de Luxemburg, fins a d'altres documents que, tots, absolutament tots, d'entre moltes de les recomanacions que es fan és que es procedeixi a arribar a acords o a pactes territorials que comprometin tots els agents socials o altres interlocutors que incideixen en aquest món: empresaris, sindicats..., també d'altres associacions que no hi estarien directament representades –per exemple, hem tingut l'ocasió de reunir-nos amb una associació de comerç, i d'altres, que els interessaria poder participar d'aquest acord social ampli–, i, evidentment, el Govern de la Generalitat.

Nosaltres entenem que, sense cap mena de dubte, ara és el moment –és a dir, a partir dels nous recursos, i a par-

tir que el Govern de la Generalitat, la Conselleria de Treball passarà a ser pràcticament l'administració única pel que fa a les polítiques actives—, ara és el moment de fer un esforç —que aquest no ha de ser pressupostari, ha de ser un esforç polític—, que, probablement, l'esforç aquest l'haurien de fer, també, per l'altra part, és a dir, els sindicats, que han fet propostes molt agosarades, molt grans, i que, probablement, evidentment, seria difícil d'arribar a acords globals si no es modifiquen posicions, però el que nosaltres creiem absolutament prioritari i bàsic és que aquest acord, a Catalunya, hi sigui, perquè Catalunya, evidentment, no té totes les competències o, en tot cas, no té..., diguem-ne, no depèn de ningú, sinó que precisament depèn de la Unió Europea, i no depèn de l'Estat, que encara té —no hem d'oblidar-ho—, bàsicament, les competències en legislació laboral, que és bàsic. Però nosaltres entenem que es donen totes les circumstàncies perquè aquest pacte global es produeixi a Catalunya, i nosaltres, l'únic que demanem és l'esforç de tots els agents i, especialment, del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. Ara correspon un torn en contra, que el fa Convergència i Unió: té la paraula el diputat senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, senyores i senyors diputats, la veritat és que he escoltat atentament les seves intervencions, algunes de les quals m'han sorprès enormement. I a mi m'ha passat una cosa similar a la que ens ha explicat el senyor diputat, senyor Rañé, que ha explicat que abans del debat estava escèptic, i que, a partir d'unes informacions que ha llegit aquest matí, o que li han fet arribar, perquè les informacions a les quals ha fet referència no anaven adreçades a ell, però algú les hi ha fet arribar, l'han fet entrar en un estat d'ànim que ha qualificat de similar a un animal que té banyes —no sé si es referia al cargol o a quin altre animal es referia—, que l'ha fet sentir molt molest, no? Jo, la veritat és que, a la vista de les seves intervencions, i d'altres que hi han hagut, també prenc una decisió, ja a partir d'aquest moment, que és suprimir tota una part, tot el primer bloc de la meva intervenció i, per tant, ja fa eliminar una sèrie de pàgines, en les quals, bàsicament, el que volia fer era fer una revisió de tot el que són els objectius, les prioritats i els principals programes del Departament de Treball, però em sembla que, com que vostès són diputats aplicats, estic convençut que han llegit la memòria de subvencions, els programes, els objectius, etcètera, s'ho saben perfectament i, per tant, això m'ho puc estalviar, i estic gairebé convençut que vostès també m'ho agrairan. Per tant, m'estalvio aquesta primera part —com deia— de la meva intervenció.

I com que aquest diputat que els parla fa el posicionament del torn en contra de les esmenes a la totalitat, no tan sols al Departament, sinó també a l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives, com que aquest és un apartat més breu per la seva extensió, voldria fer

referència, primer, a algunes qüestions referents a aquest Institut, i després passaré a fer el nostre posicionament pel que fa referència a les esmenes a la totalitat a tot el Departament.

Respecte, concretament, a l'Institut, jo, evidentment, crec que vostès, tot i que han estat fent referències a moltes xifres, hi ha una xifra que se l'han descuidat, que és, precisament, la xifra que fa referència al pressupost de l'Institut. I vostès potser no han sabut copsar que és un institut que té un increment en el seu pressupost, que és un institut que incrementa el seu pressupost en un 58% la xifra que hi havia pressupostada l'any passat, que passa de 85 milions que tenia a 136, i que hi ha una generació de recursos provinents de la Unió Europea, donat que és el pressupost que gestiona amb referència a programes que estan encabits dintre del programa Adapt, projectes dintre del programa Adapt de la Unió Europea. Concretament em refereixo al programa Eurosud Cooperatives, i al programa Infomed Cooperatives, dos programes que tenen com a pressupost, el primer, 160 milions de pessetes i, el segon, 40 milions de pessetes, que es distribueixen en dos anys, i que tenen com a finalitat establir totes aquelles mesures que permeten dotar els treballadors de les empreses cooperatives de la formació necessària per afrontar els nous reptes industrials i tecnològics.

Per tant, una vegada més es demostra que l'Institut serveix com a instrument útil i àgil al servei del sector del cooperativisme, del sector de l'economia social. I nosaltres hi creiem, en l'economia social, i la prova d'això és que, davant de la seva insistència, any rere any, de suprimir un institut que té com a finalitat fomentar l'economia social, nosaltres continuarem insistint a mantenir aquest Institut, i, en la mesura que puguem, gràcies a les gestions que es fan des del Departament, també anar incrementant el seu pressupost per tal de poder donar un millor servei a les empreses representatives d'aquest sector.

Continuarem, per tant, implantant aquesta filosofia, i jo, a més a més, els demanaria que contrastin l'opinió de manera fefaent amb els representants del sector, perquè la informació que nosaltres tenim és ben contrària de la que vostès exposen en aquesta cambra. I, per tant, jo, el que els demanaria és que no donin l'esquena al sector de l'economia social; no ens demanin que eliminem, que suprimim un institut que és un instrument per treballar a favor de l'economia social, a favor del cooperativisme; no li donin l'esquena, facin un gest, retirin l'esmena a l'Institut, retirin-la, demostrin al sector que vostès també estan a favor del sector, i, per tant, ajudin a continuar fomentant aquest sector i a dotar els seus treballadors d'una millor qualificació que els permeti, en el futur, adaptar-se millor a les necessitats del seu entorn.

Per tant, nosaltres, com dic, rebutjarem amb el nostre vot aquestes esmenes a la totalitat del pressupost de l'Institut, i, ho repeteixo, els prego que tinguin en consideració fer un gest a favor del sector, i que retirin també aquestes esmenes.

Dit això, passo ara a fer unes consideracions prèvies respecte al pressupost del Departament. Com he dit al

4222

començament, estalvio tota la part prèvia d'objectius del Departament per programes –sembla que són força conegudes per tots vostès les diferents funcions que el Departament desenvolupa en l'àmbit de la salut laboral, del mutualisme, del foment de l'ocupació, de la gestió de la renda mínima d'inserció, etcètera, etcètera.

I entrem –jo penso que val més la pena– a fer algunes consideracions i alguns comentaris sobre afirmacions que s'han fet aquí, afirmacions, opinions, comentaris..., han fet referència a xifres que són equivocades –xifres que són equivocades–, i jo espero poder-los il·lustrar amb les dades correctes, per tal que vostès prenguin coneixement i que, fins i tot, aquesta informació els pugui fer canviar d'opinió. Com vostès saben, el pressupost és l'instrument que permet executar una determinada política, en funció d'uns objectius i d'unes prioritats. Per tant, aquí hi han uns objectius i hi han unes prioritats, hi ha una política, i és el que el pressupost intenta o vol desenvolupar.

Aquest any, com ja va explicar l'honorable conseller d'Economia i Finances a l'inici d'aquest debat, tenim un pressupost de contenció amb un marcat accent social. I això es reflecteix, concretament, en un increment del pressupost del Departament de Treball, en base a tres motius, fonamentalment, no només d'un, com alguns de vostès han dit, sinó a tres motius. Primer, s'assumeixen les competències de la transferència de l'Inem, que provoquen un increment del pressupost, com ja ha apuntat algun de vostès, en el capítol 1, capítol 2 i capítol 6, però que també implicarà un increment de pressupost en la seva liquidació –no ara, perquè no podem conèixer encara quines són les partides concretes–, de l'ordre aproximat dels 7.000 milions de pessetes. Per tant, aquí ja tenim un primer motiu d'increment d'aquest pressupost, però també un motiu que farà que per una raó objectiva, d'aquí a un any, vostès tornin a pujar aquí a dir que el pressupost que es va fer difereix molt de la liquidació definitiva, però és que hi ha una sèrie de partides finalistes que s'han hagut de pressupostar i que lliga amb la intervenció que feia el senyor Morera –ja li ho contesto–, que hi ha una qüestió tècnica, hi ha una sèrie de partides de 1.000 pessetes que l'únic que fan és deixar obertes partides que s'ompliran una vegada es materialitzi el traspàs de l'Inem i que són partides que aniran destinades a les seves finalitats concretes.

Segon: increment del crèdit inicial corresponent a la renda mínima d'inserció. És curiós que ningú hi ha fet referència, és curiós que ningú hi ha fet referència... No, és curiós; és a dir, la sensibilitat que hi ha respecte a les persones que tenen majors dificultats, que estan en situació d'exclusió social, és curiós que ningú hagi fet referència a l'increment important del pressupost dotat a una partida –que ja era una partida ampliable– que s'ha ampliat durant el transcurs de l'exercici, perquè hi ha hagut una ampliació de crèdit durant l'exercici i que en aquests moments també s'amplia amb un import equivalent al 24%, que és aproximadament 2.000 milions més.

I tercer motiu: l'increment de la partida referent al Pla de formació i inserció professional, els fons que destinarem al foment de l'ocupació a través de la formació

ocupacional. Una partida que s'incrementa en el 44,68%, en un total de 3.500 milions de pessetes i que farà, segurament, que en el futur el senyor Rañé i altres senyors diputats no hagin de recordar aquestes diferències que hi han entre el que es pressuposa i el que finalment es realitza en funció de les quantitats que des de Madrid, finalment, s'aporten al nostre pressupost. (*Remor de veus.*)

De fet, com que tots vostès han fet referència a aquestes diferències, deixi'm-les explicar molt breument. És cert, durant tot el transcurs de l'exercici 97 hi ha hagut generacions de partides que s'han incorporat al pressupost i ampliacions. Concretament, deixi'm que comentï només les tres importants que hi ha hagut. La primera generació important és directament relacionada amb els fons que vénen de Madrid del Pla d'inserció i formació professional, el Pla FIP. Concretament, es tracta de 5.293 milions de pessetes, que a l'inici de l'exercici no es podien pressupostar, que durant l'exercici s'han generat i que, per tant, s'han incorporat al pressupost. Aquesta quantitat, juntament amb altres quantitats concretament relacionades amb programes d'intercanvis internacionals i també amb la generació d'ingressos de finançament del Fons social europeu, en total han suposat un increment d'11.300 milions de pessetes, però, és clar, jo el que no entenc és que es basteixi això com una cosa negativa. Com es pot venir aquí a bastir com a negatiu un increment de recursos destinat a fer una major actuació en allò que és la finalitat del Departament de Treball en matèria d'ocupació, que és fer més formació ocupacional, atendre més persones i, per tant, aconseguir millors objectius. Com es pot venir aquí a dir que això és una desviació gairebé negativa o perniciosa? No ho entenc, sincerament, no ho entenc. (*Remor de veus.*)

I encara hi ha una altra partida que també ha...

El vicepresident primer

Silenci, si us plau.

El Sr. Millo i Rocher

I encara hi ha una altra partida que ha tingut una generació important, que és una partida relativa a fons que vénen com a subvenció de l'Inem per a la contractació de persones en determinats sectors afectats per la renda mínima d'inserció, també per al foment de l'ocupació en cooperatives i societats anònimes laborals i també per l'ocupació autònoma; en total, 1.292 milions de pessetes. Aquests, juntament amb l'ampliació de crèdit feta durant aquest exercici de 2.540 milions destinats a la renda mínima d'inserció, fan un total de 15.134 milions d'increment de pressupost, que permet atendre d'una manera més eficient les necessitats que té el nostre país. Per tant –ho repeteixo– raons objectives, raons que es poden explicar, totalment transparents i que de cap manera poden tenir una lectura negativa, de cap manera. Seria com si a un senyor li apugessin el sou i es queixés que ara té més diners a la cartera. No, escolti, la lectura no pot ser aquesta.

No m'entretindré amb partides concretes o amb els capítols i, en tot cas, deixi'm dir, això sí, que hi ha qua-

tre conceptes que són partides ampliables; ho dic perquè també hi ha hagut alguna pregunta que semblava que no hagués tingut en compte aquesta qüestió. En aquest pressupost hi ha quatre partides ampliables, en base a l'article 6 de l'articulat del pressupost, que són les que fan referència als programes que es financen a través del Fons social europeu; la que fa referència al Servei Català de Col·locació –perquè és evident, si hi ha més usuaris necessitarem més recursos; no sabem quants usuaris hi ha al Servei Català de Col·locació o hi haurà en el transcurs de tot l'any; per tant, és força evident, em sembla–; també la partida destinada a la renda mínima d'inserció, per un motiu també similar, i finalment, la partida destinada al Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que vostè ens deia: «Home, com pot ser que no hi hagi partida?» Hi ha una partida ampliable; el que passa és que el Consell encara no està constituït. Després en parlaré una mica del tema del Consell.

Jo he fet una llista mentre vostès intervenien, de sis temes pels quals passo, perquè, a més a més, tothom, tots els diputats que han intervingut han fet referència a ells. Primer, tots vostès han fet referència a l'alt nivell d'atur que tenim. És evident que tenim un alt nivell d'atur; és evident. Ara, l'atur no és una xifra que la puguem observar únicament de manera o des d'un punt de vista estàtic: observem també l'evolució de l'atur. És a dir, quan l'atur augmenta, és evident que vostès, automàticament, fan recaure sobre l'esquena del Govern la seva responsabilitat. Quan l'atur disminueix, aleshores no, aleshores són, diguem-ne, les qüestions del mercat les que fan que l'atur disminueixi. Doncs, també hi ha mesures de polítiques actives d'ocupació impulsades des del Govern de la Generalitat que fan també que aquesta taxa d'atur a casa nostra, a Catalunya, sigui la que és. Deixi'm donar només tres xifres. Vostès recorden quin era l'atur que teníem a Catalunya el gener de l'any passat, el gener del 96? Teníem 302.000 persones aturades, 302.000 persones registrades com a aturades, a Catalunya, un 11,5%, mentre que a la resta de l'Estat estaven en el 16% i Europa en l'11,2. No, perdoni, però mirem l'evolució.

Atur el gener del 97, a primers d'aquest any, 277.000 aturats registrats, un 10,4%; el 14,8 a Espanya, l'11,3 a Europa. I anem a les últimes dades, les que jo tinc aquí, que són les de final del mes passat: 246.000 aturats a Catalunya, registrats; 9,15%, per sota del 10, i en aquest any hem tingut dos mesos per sota fins i tot del 9, al 8,5. 13,6% a Espanya. Què vull dir amb això? Si a més a més tenim en compte que la població activa a casa nostra ha augmentat, vol dir que la generació de llocs de treball a Catalunya és més que proporcional. La població activa a Catalunya ha passat de tenir 2.630.000 persones el gener del 96, com deia, a 2.700.000 el 97 i a 2 milions poc més de 700.000 en aquests moments. Per tant, una població activa que augmenta i una taxa d'atur que disminueix, i en termes absoluts, també. Home, no es pot només atribuir això al fet que l'economia va millor, perquè quan els convé l'economia no va millor, però quan els convé utilitzen això com a argument per dir: «L'atur baixa perquè l'economia va millor.» Senzillament, tinguem en compte aquestes xifres.

I no entro ara a detallar altres xifres que vostès han donat, que no són del tot correctes, quant a l'atur juvenil i l'atur femení, però, en tot cas, comparteixo totalment amb vostès i el nostre Grup comparteix que és un problema al qual cal dedicar el màxim d'esforços possibles. Fins i tot si vostès tenen en compte les xifres de l'atur registrat des de l'any 75 cap aquí, veuen com aquesta xifra va disminuint i, sobretot, veuen com els períodes de temps en què la xifra més disminueix coincideix..., o la taxa més disminueix coincideix amb els períodes en què Convergència i Unió ha tingut una incidència en el Govern central. Aquests períodes també, per tant, la política econòmica que es fa des del Govern central, que condiciona els paràmetres de l'economia, alguna incidència, com deia, haurem tingut també des del nostre Grup. Passo de tema, deixem les qüestions de l'atur.

Vostès han qüestionat novament una cosa que per qüestionar-la s'han d'utilitzar xifres, i en lloc d'utilitzar xifres la qüestionen i prou. Vostès, quan parlen del model de formació de la Generalitat, del Departament de Treball, diuen que és un model ineficaç que no respon a les necessitats que tenen les empreses i el sector, i a més a més, qüestionen que sigui eficient. És a dir, que allò que és l'objectiu de la formació ocupacional, que les persones que es formen després tinguin una major capacitat per trobar un lloc de treball, que a això s'estigui donant compliment. Doncs, vejam, com que veig que no tenen xifres, prenguin nota d'aquestes xifres: és a dir, taxes d'inserció, percentatges d'inserció dels cursos que actualment s'estan fent a Catalunya –dels cursos que actualment es fan a Catalunya– amb menors de vint-i-cinc anys –joves, com parlàvem abans–, del 73%; quan es tracta de menors de vint-i-cinc anys amb més d'un any d'atur, o sigui, el que en diem llarga aturada, 77%; quan parlem de majors de vint-i-cinc anys aturats, 66%; si mirem aquells que tenen llarga durada de l'atur, amb la mateixa edat, 54%. Baixem una mica aquí, és evident, hi ha més dificultat. Si anem als col·lectius d'especialitats difícilment estem en aquests moments treballant amb entitats sense ànim de lucre molt especialitzades en aquests sectors, que estan aconseguint taxes d'inserció del 80% –del 80%–, i en el cas concretament d'accions específiques per a persones adscrites al PIRMI, al Programa de la renda mínima d'inserció, treballem actualment amb unes taxes del 66%.

Jo diria que no es pot dir lleugerament que és ineficient, que és ineficaç, quan les taxes són aquestes i quan les persones que passen per aquests cursos de formació obtenen aquests resultats, i estem parlant d'un nombre molt important de persones, estem parlant, concretament, durant l'any 97, de 71.665 alumnes. Senyor Rañé, això és més del 20% dels aturats que tenim a Catalunya; per tant, els criteris de Luxemburg, nosaltres hi estem per davant ja, hi estem per davant. 71.665 aturats passant per cursos de formació aquest any, en un sol any. I si comptem, a més a més, les persones que passen per aquests cursos i que estan ocupades –és a dir, es tracta del reciclatge–, hi afegiríem 85.000 persones més. En total, 157.000 persones fent accions de formació a casa nostra durant aquest any.

I permeti'm també que li faci una referència a un tema que és recurrent també, en les seves afirmacions, que és el fet que els sistema, el model de formació ocupacional de la Generalitat no dedica recursos a les entitats públiques. Els ajuntaments, tema recurrent, no? La importància dels agents locals. Nosaltres hi creiem, en els agents locals, el que passa és que s'ha de veure, en cada cas, qui ha de fer la gestió, com es fa aquesta gestió i quina és la manera més eficaç, però, en qualsevol cas, tinguin en compte les xifres també. És a dir, els diners que la Generalitat dedicava com a subvencions per al foment de l'ocupació als ajuntaments l'any 92 era de 800 milions de pessetes; estem en aquests moments en més de 2.500 milions de pessetes. Hem més que duplicat, més que duplicat. I en el cas concret de les entitats sense ànim de lucre, estàvem en 3.500 milions i actualment en 4.320 milions. Per tant, em sembla també que l'evolució, si vostès bé fessin la gràfica –la poden fer mentalment–, veuran que és una evolució clarament ascendent; de la mateixa manera que també el Govern entén que és important l'aplicació de recursos en els plans d'ocupació, i és aquest el motiu pel qual hem passat també de 344 milions que es dedicaven l'any 93 als gairebé 800 milions dedicats aquest any. Per tant, pel que fa al capítol de la formació i de l'eficàcia i l'eficiència d'aquest model, em sembla que no es pot qüestionar tan alegrement quan la feina que es fa és la que acabo d'explicar.

Però deixi'm dir una altra cosa, quan vostè fa referència als acords de Luxemburg, home, tingui en compte que els acords de Luxemburg, primer, són acords dels estats; que jo sàpiga, ningú li ha demanat a la Generalitat de Catalunya o a Catalunya concretament la seva opinió sobre aquest tema. Segon, són acords..., home, és evident això. Segon, quan aquest Govern ha presentat els seus pressupostos en aquest Parlament, la cimera de Luxemburg encara no s'havia fet, però és que aquest Govern ja ha previst recursos per aconseguir els objectius que està fixant en aquests moments la cimera de Luxemburg. Esperem que quan els estats apliquin les partides, els governs centrals de torn, els que siguin, apliquin les partides necessàries per tal que nosaltres també puguem, doncs, fer el que sigui conseqüència d'aquestes decisions. I tercer –en tot cas en parlaré al final de la meua intervenció–, vostè també ha utilitzat la cimera de Luxemburg per qüestionar la validesa del contingut d'una proposta que el Govern ha fet, fa poc més de vint-i-quatre hores, als agents socials per la negociació d'un pacte per a l'ocupació. Home, estem parlant d'una proposta que el Govern, com vostè es pot imaginar, el Departament de Treball, com vostè es pot imaginar, no ha elaborat en vint-i-quatre hores, sinó que està pensada i treballada des de fa temps i que està pensada i treballada no pensant en els acords de la cimera de Luxemburg sinó en allò que el Departament de Treball i el Govern pensa. Això no vol dir que la proposta hagi caigut, hagi estat a mans dels agents socials ahir, que és això; això va estar en mans dels agents socials ahir... (*Veus de fons.*)

Entre altres coses, no? Entre altres coses. Per tant...

El vicepresident primer

No dialoguin, si us plau.

El Sr. Millo i Rocher

Per tant, concretament respecte a aquest tema, com que està vinculat a la necessitat d'un pacte per l'ocupació a casa nostra, en faré una breu referència al final, per anar acabant.

Deixin-me també fer un brevíssim comentari en referència al Servei Català de Col·locació. També la majoria de vostès han coincidit a criticar el fet que la partida destinada al Servei Català de Col·locació no augmenti. Bé, ja he dit al començament que es tracta d'una partida ampliable; per tant, és una partida que s'adapta, en tot moment, a les necessitats que anem tenint i que, en aquestes alçades, ha permès ja, concretament, l'entrada de 222.815 persones com a demandats d'ocupació, dels quals 186.000 són realment aturats, els altres busquen una millora de feina, i s'han també tramitat ja 135.646 ofertes de treball. Al nostre entendre aquest és un instrument eficaç d'intermediació en el mercat de treball, i no només perquè ho diguem nosaltres, sinó perquè moltes altres comunitats autònomes, països d'Europa i de la resta del món ens l'tan demanant per poder-lo implementar en les seves societats.

Respecte també a alguna crítica que vostès han formulat sobre de quina manera el Govern de la Generalitat integrarà el traspàs de l'Inem a partir de l'1 de gener del 98, doncs, mirin, el Govern de la Generalitat –Convergència i Unió – no ha estat mai partidari d'integrar aquest Inem a base de crear una estructura nova, a base de crear un òrgan nou, a base de més burocràcia, no. Entenem, com bé vostè ha dit en forma de crítica que no he acabat d'entendre tampoc, que el que hem de fer és sumar. Vostè ha dit: «No es tracta de sumar». Home, doncs, de què es tracta?, de restar? Nosaltres volem sumar; és a dir, si ens traspassen l'Inem el que fem és integrar-lo a l'estructura del Departament i, a través de les direccions generals que estan habilitades, desgranar una a una aquestes competències i integrar-les, sumar-les, al model català de formació i ocupació que impulsa el Govern de la Generalitat des de ja fa anys. Això s'integra d'aquesta manera i els agents socials continuen tenint encara més elements de participació perquè continuen participant en el Consejo General de l'Inem, continuen participant en les *comisiones provinciales* de l'Inem que, en aquest cas, gràcies al pacte que ha signat amb Madrid, presidirà la Generalitat –les *comisiones provinciales* de l'Inem les presidirà la Generalitat–, però és que, a més a més, participen també en les comissions d'ocupació i col·locació que es desprenen ja en aquests moments de l'actual Consell de Treball i que en el futur es desprendran del Consell de Treball Econòmic i Social aprovat en aquest Parlament.

Per tant, aquesta és la nostra manera d'entendre que s'ha de produir el traspàs de l'Inem cap a la Generalitat.

Vostès també han fet algunes referències a la necessitat que hi hagi un pacte per l'ocupació a Catalunya. Em sembla que és clara la voluntat política d'aquest Govern de treballar en la negociació per aconseguir aquest pac-

te, i la mostra és, precisament, l'existència ja d'un document que el Govern de la Generalitat ha posat sobre la taula de negociació per tal de donar cos a aquestes converses amb la finalitat política d'arribar a un acord.

Ara, permeti'm que li digui, especialment, senyor Rañé –que és qui més temps hi ha dedicat–, que jo m'he quedat molt sorprès avui –molt sorprès. És a dir, un document que el Govern posa sobre la taula de negociació amb els agents socials, que el Govern està demanant que sigui un acord tripartit, amb el màxim consens possible, que hi intervinguin al màxim totes les forces socials del país, no que sigui un acord esbiaixat, home, que la primera pronunciació sobre aquest document sigui la del diputat socialista, doncs, home, em fa pensar que d'alguna manera, una de dues, o el Partit Socialista s'ha convertit en el gabinet d'estudis de la UGT o, si no, no s'entén que, quan encara no tenim un posicionament de la resposta dels agents socials, aquí tinguem ja avui tota una sèrie d'opinions respecte a un document que ens sembla –o em sembla a mi personalment– que qui s'ha de posicionar –qui s'ha de posicionar– són aquells agents als quals s'ha adreçat.

De totes maneres, no dubti –no dubti– que la voluntat en posar aquest document sobre la taula de negociació és negociar. Aquesta és la voluntat, i el fet que el Govern hagi posat ja partides i xifres concretes a sobre, a dins d'aquest document, vol dir que, de fet, la voluntat no és només una voluntat aparent, sinó que és una voluntat política real, i les xifres fan referència a partides ampliables perquè vostès també han dit que no era possible que en aquest document hi haguessin xifres que no estan en el pressupost. És evident que no estan en el pressupost! Com poden estar en el pressupost xifres que fan referència a una negociació que tot just ara comença, que durarà el que hagi de durar i que quan s'aprovi, com a fruit de l'acord –com a fruit de l'acord–, se'n desprendre l'assignació pressupostària a aquelles partides que són de caràcter ampliable i que la voluntat és que això sigui així. I, per tant, a veure, en qualsevol cas, home, donem una miqueta de confiança als agents socials que han de negociar; confiïm una mica en ells, deixem que negociïn i quan arribin a l'acord, si després aquest acord el Govern no és capaç de traduir-lo en xifres, llavors critiquem-lo. Però, si no és així, home, criticar-lo abans de començar em sembla que és una manera de condicionar la negociació que no és del tot eficaç, no?

De fet, hi han altres qüestions que vostès han comentat que m'agradaria rebatre, però, donat que són les tres del migdia, encara no hem dinat i els meus companys em fan allusions verbals que, en fi, l'explicació ha estat ja molt clara, doncs, reiterar..., es tracta d'un pressupost del Govern que, com es va dir en el seu moment, malgrat la necessària contenció, és un pressupost amb un marcat accent social. Incrementa especialment aquelles partides que tenen una major incidència en el foment de l'ocupació i en l'ajut a les persones amb més dificultats per integrar-se en el mercat de treball. És un pressupost que marcarà, com s'ha dit, també, per part d'algú de vostès, l'inici d'una nova etapa en allò que fa referència a l'aplicació i execució de la política d'ocupació al nostre país com a conseqüència del traspàs de

competències de l'Inem, que entrarà en vigor a partir del proper 1 de gener de 1998; un traspàs llargament reclamat als diferents governs centrals d'aquest país i que donarà major coherència, a partir d'aquest moment, a l'actuació del Govern de Catalunya en matèria d'ocupació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Rañé, per què demana la paraula?

El Sr. Rañé i Blasco

És que en fer la desconnexió s'havia desconnectat la targeta. La veritat és que la meva intenció era contestar al diputat Millo amb la seva sollicitud de retirada d'una esmena, i, si el president m'ho permet, contestar una allusió de caràcter personal que ha fet a la meva persona.

El vicepresident primer

Evidentment ha estat vostè alludit. Pot fer-ho.

El Sr. Rañé i Blasco

Quant al tema de l'esmena a la totalitat sobre l'Institut, dir-li que el nostre plantejament és que es pot recolzar l'economia social dissolent l'Institut, perquè, en tot cas, aquests programes els poden gestionar els mateixos..., el mateix sector que en tot cas aquí sempre succeirà una situació que és que no sabem a qui dels dos poden enganjar. És a dir, quan parlem amb el sector ens diuen que aquest Institut sobra i que el que fa ho podrien fer ells, que és formació, que són activitats, que són recursos als aspectes europeus.

I, en tot cas, quant a l'allusió personal, dir-li, senyor Millo, dues coses: és bo i seria bo que no llancesin la imatge i continuessin amb la campanya que els sindicats no tenen el grau d'autonomia com per poder decidir per ells sols el que fan; segon tema: és bo i seria bo que una posició política del Govern, que surt als mitjans de comunicació, no intentessin tallar la llibertat d'expressió d'un grup de posicionar-se sobre ella; és bo per al sistema democràtic que es deixi parlar a l'oposició de les propostes que fa el Govern abans, durant i després. En tot cas, és una proposta que ha sortit en un mitjà de comunicació, que vostès han fet pública, i que, a més, en el seu text posa clarament que és per aplicar la cimera.

I, per últim, no resisteixo..., només una cosa, només una cosa molt puntual...

El vicepresident primer

Senyor Rañé, vostè ha demanat per allusions i crec que...

El Sr. Rañé i Blasco

L'allusió era per...

4226

El vicepresident primer

...que el nivell de la presidència és molt ampli, no? Acabi, acabi...

El Sr. Rañé i Blasco

L'allusió és per l'animal aquest que jo no he esmentat per no posar una paraula gruixuda al *Diari de Sessions*...

El vicepresident primer

Però ja no és una allusió, és una rèplica.

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, però és que, en tot cas, dir-li al senyor Millo que l'ha traït el subconscient. Ell sap que l'acudit del cargol –és un animal que, a més de banyes, és bavós i «arrastrat»–, penso que podia haver pensat en un altre animal diferent del cargol...

El vicepresident primer

Bé, això, d'acord. Senyor Guillot, per què demana la paraula? Per l'esmena? Doncs, molt bé, té la paraula el senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Miri, senyor Millo, ho farem molt curt i ras: jo retiro l'esmena a l'Institut, si vostè es compromet a fer esmenes a les partides del capítol 4, que afecten l'economia social, que, com a mínim, revaloritzin aquestes partides respecte al 97, 98. Si vostès fan aquest compromís, jo retiro l'esmena. Així tots estimularem i no donarem l'esquena a l'economia social.

Gràcies.

El vicepresident primer

Molt bé; d'acord. Ara, té la paraula... El senyor Millo demana la paraula, doncs, suposo, per contestar a veure si accepta esmenes. Ho dic per vestir-ho formalment.

El Sr. Millo i Rocher

No, jo, en això del cargol, no hi entraré, perquè, en tot cas...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El Sr. Millo i Rocher

...la interpretació, l'ha feta el senyor Rañé. No, començant pel final, respecte a la proposta que em fa el senyor Guillot, jo lamento molt no poder atendre la seva petició perquè, entre altres coses, en aquests moments no sé quines esmenes presentarem i, per tant, quan les presentem, vostè podrà observar si hi són o no hi són, aquestes peticions seves, no? En tot cas, la seva voluntat o no de retirar l'esmena és vostè qui l'ha de manifestar. Lamento no poder-lo, diguéssim, complaure en la seva petició.

I, pel que fa al senyor Rañé, és evident que tothom pot opinar sobre el que consideri –només faltaria– i, a més, jo, en cap cas, no he volgut pas dir el contrari, sobretot quan s'opina de coses que han sortit a la premsa, no sabem per quins mitjans, però surten a la premsa, no? Ara bé, respecte a la afirmació que vostè ha fet, que convindria i seria bo que quedés clara quina és l'autonomia dels sindicats en aquest país, jo estic absolutament d'acord amb vostè, no tan sols això, sinó que crec que en aquests moments qui té la clau perquè això sigui així és vostè.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Ara hi ha una intervenció, doncs, per posicionar el seu Grup, del senyor Ignasi Oleart; pel Grup Popular, té la paraula.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Silenci, si us plau, per escoltar el senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Senyor president, senyores i senyors diputats, l'any 1998 el Departament de Treball administrerà 28.000 milions de pessetes, o sigui 8.000 milions més que l'any 1997. El Grup Popular considera molt important aquesta Conselleria perquè és la bàsica, la principal que ha d'incidir en el principal problema que té Catalunya, que és l'ocupació.

Senyor conseller, l'any 1998 rebran vostès el traspàs efectiu de l'Inem: nou-cents funcionaris, més de quaranta oficines d'atur, d'ocupació de l'Inem que passaran al servei de la Generalitat.

Pensem que aquest traspàs, que reiteradament havia demanat la Generalitat de Catalunya, ha sigut possible –i avui crec que s'ha de dir en aquesta sessió–, gràcies al Govern de l'Estat, del Partit Popular (*remor de veus*). Confiam que aquest bon ús del traspàs ens permetrà que, quan tomem a parlar dels pressupostos per a l'any 1999, puguem felicitar el senyor conseller de Treball, el senyor Ferreras, que aquest traspàs ha sigut «exitós» no tant ja per a la Generalitat, sinó per a tots aquells que tenen una nova esperança amb aquest traspàs de l'Inem al Govern de la Generalitat. L'èxit d'aquest traspàs serà sens dubte, ha de ser sens dubte, rebaixar aquesta taxa d'atur de dos-cents quaranta mil catalanes i catalans que l'any 1997 acabaran l'any amb una petita esperança per trobar un lloc de treball; una esperança que nosaltres voldríem posar èmfasi especial en aquests cinquanta mil catalans que amb menys de vint-i-cinc anys no s'han estrenat encara en un lloc digne de treball. Esperem que aquest treball per a aquesta joventut, que encara no ha tingut aquesta oportunitat, ens permeti, sobretot, el que deia el diputat Ignasi Riera l'altre dia, que els nostres fills es puguin emancipar, puguin marxar de casa nostra amb una ocupació digna que, sens dubte, els permetrà una millora econòmica, però sens

dubte –el que és més important– una vida amb millor dignitat.

També tindran vostès l'any que ve l'obligació moral de posar en marxa el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que és una gran responsabilitat del Govern de la Generalitat i que nosaltres veuríem amb gran illusió, amb molt d'interès, que això fos ja una realitat, com reglamentàriament ho és.

Un altre instrument que ens sembla molt important i que ha sigut també fruit de la negociació entre el Govern de la Generalitat i el Grup Parlamentari Popular ha sigut la consecució, la incorporació, més ben dit, en els pressupostos d'aquest any de la Generalitat, de 4.500 milions de pessetes per a les polítiques actives de formació ocupacional. Jo els dic, senyor conseller, que pensem que l'important és que anem conjuntament les polítiques laborals i socials del Govern de l'Estat junts amb el Govern de Catalunya, més junts en el que ens apropa i deixant de banda el que tenim de no coincident, perquè en definitiva entre tots ajudarem que aquesta xacra de l'atur i de l'ocupació pugui millorar. Des del màxim respecte, senyor conseller, li demanem que l'any 1998 sigui també a Catalunya l'any de l'ocupació. I amb la mateixa convicció que deia la nostra portaveu el primer dia de debat d'aquesta sessió, jo els vull dir que, si aconseguim que la nostra joventut tingui un treball, haurem aconseguit sens dubte que Catalunya tingui una major dignitat.

Senyores i senyors diputats, els comunico que el Grup Popular votarà en contra de les esmenes presentades a la totalitat del Departament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oleart.

Ara farem una petita pausa per donar temps que les senyores diputades i els senyors diputats treguin la seva targeta i la tornin a introduir perquè, degut a la petita falla tècnica que hem tingut, no podríem votar, i crec que la Mesa ha de garantir que l'exercici del dret sigui per a tothom. En deu segons cridarem a votar. *(Pausa.)*

S'inicia la votació.

Les esmenes han estat refusades per 28 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció. *(Veus de «No va», «No ha anat bé»...)* Veig que hi ha una sollicitud majoritària de repetir la votació. Tornarem a deixar cinc segons de reflexió, perquè no fos cas..., i si no funcionés ho faríem a peu dret. *(Pausa.)*

S'inicia la votació.

(Remor de veus.)

Han quedat refusades, aquestes esmenes, per 36 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió. Es reprendrà a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, dels secretaris primer, segon i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació i d'Economia i Finances, la consellera de Justícia i els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

(En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident segon.)

El vicepresident segon

Senyores diputades i senyors diputats, si ocupen els seus escons, continuariem la sessió del Ple.

Començaríem pel Departament de Justícia, l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, jo aquests dies, seguint el debat de les esmenes a la totalitat dels diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats i empreses, pensava que, en bona lògica, tothom en defensar el seu Departament o la seva corresponent esmena posa l'accent en la importància, sens dubte extraordinària, que té aquest Departament, que té aquest apartat. Per què? Home, perquè l'acció de govern, per bé o per mal, millor o pitjor, però, realment afecta la nostra vida, la vida dels ciutadans i de les ciutadanes, l'ensenyament, la cultura, la sanitat, el treball, el medi ambient, el territori. Per tant, qui pot dir que aquest o aquell Departament és més o menys important?

Jo me'n guardaré molt de dir que aquest és el més important ni dels més importants. Però sí –sí– que crec sincerament que en l'esquema d'un estat democràtic i social de dret, en un estat basat en els principis constitucionals com el nostre, no hi ha dubte que un departament que té com a elements essencials, com a objectius alguns en exclusiva, alguns amb competències pròpies i exclusives del Govern de la Generalitat, altres sens dubte compartits, condicionats per competències concurrents de l'Estat, intervenció, per exemple –com després veurem–, del Consell General del Poder Judicial, però que en qualsevol cas tracta ni més ni menys que dels elements essencials per a la tutela judicial efectiva, per l'exercici de drets fonamentals, per l'Administració de justícia, per l'exercici dels drets d'aquells que estan privats d'un dret temporalment, d'un dret fonamental com és el dret a la llibertat, però que tenen els altres drets en plenitud de facultats, i per tant, que els han de poder exercir. Un departament que potser d'una manera que alguns considerem que no és la més adient, que no és el lloc més adequat, però que en qualsevol cas també tracta i vol tractar d'uns apartats, d'uns drets especialment protegits o que han de ser especialment protegits, com són els de la infància, i per això s'ha col·locat aquí encara que molts potser pensem que va més enllà de l'àmbit exclusiu del dret i que això requereix

reix una acció social més àmplia, però en qualsevol cas està en aquest Departament i són uns drets també especials i específics molt importants, i també, com abans deia en relació amb les persones privades del dret a la llibertat en especial, amb una particular incidència als sectors joves que tenen un apartat específic –té un apartat específic– les mesures alternatives i la justícia juvenil dins d'aquest apartat.

Per tant, sense entrar a comparar-nos, a situar-nos en més o menys per davant o pel darrere d'altres àmbits o d'altres departaments, el que és cert i no es pot negar és que en qualsevol cas la matèria que tractem, els elements que tractem són especialment sensibles i importants, fonamentals per a l'exercici dels drets i les llibertats i, per tant, perquè puguem considerar que existeix una Justícia amb majúscules adient al que pretenem en un estat com el nostre.

Doncs, bé, aquesta matèria tan important –aquesta matèria tan important– aquest any en el seu pressupost passa de 52.620 milions de pessetes a 53.739. És a dir, no té en la pràctica, en la realitat, cap increment. I no té cap increment perquè això se'ns ho menja –com tots sabem molt bé– l'increment del cost de la vida; queda per sota i, per tant, no té cap increment. Però és que, a més a més, si analitzem les inversions totals d'un departament d'aquestes característiques, que jo amb breu estat he intentat a grans trets definir, passa de 4.204 milions a 3.022 milions; una reducció de la vora del 30%. Em sembla que no es correspon la importància que té –objectiva– el Departament, els serveis que ha de complir per als ciutadans i les ciutadanes, amb la importància que té a l'hora que el Govern de la Generalitat li adjudiqui els corresponents recursos.

Jo crec que és bo que comencem parlant... parlarem de tots els aspectes i de tots els apartats, perquè n'hi ha un que potser no té una específica traducció pressupostària però que és extraordinàriament important, i que jo al final crec que serà bo de parlar-ne, també, i amb un cert deteniment, que és que, ni més ni menys, aquest Departament tracta –ha de tractar– d'impulsar allò que preveu l'article 9 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és, ni més ni menys, que conservar, modificar i desenvolupar el nostre Dret civil. Després, encara que sigui breument, haurem de parlar d'aquesta tasca pel que fa al Departament.

Però, passant a l'Administració de justícia, com deia, i crec –si se'm permet la redundància– que és de justícia començar reconeixent que aquesta no és una qüestió que depengui exclusivament, ni molt menys, del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat té unes responsabilitats, ha de col·locar, ha de situar, ha de posar a disposició uns mitjans, ha d'impulsar tot un seguit d'actuacions perquè aquests principis de la seguretat jurídica, aquests principis de la tutela judicial efectiva, aquests principis de la justícia ràpida, de la justícia immediata, de la justícia oral es puguin complir adequadament, però és evident que aquestes competències han de concórrer amb les de l'Estat, han de concórrer en un altre àmbit amb les pròpies del poder judicial i, molt en concret, del Consell General del Poder Judicial. Però, home, és indubtable que sí, que la Conselleria té unes competències, unes responsabilitats i unes

obligacions. I com es compleixen aquestes responsabilitats i aquestes obligacions?

Jo voldria, abans d'entrar en concret amb les xifres, fer referència que a casa nostra ens trobem amb problemes molt específics en l'àmbit de l'Administració de la justícia; amb alguns problemes que possiblement siguin peculiars i particulars de casa nostra. És evident que ens trobem nosaltres en una situació en què encara no s'ha complert adequadament la planta judicial. Se'm dirà: «No és imputable al Govern de la Generalitat.» Vull fer, com a mínim, una petita descripció del que crec jo que són els aspectes més importants del problema, amb independència que després veiem qui en té la responsabilitat –no pretenc pas adjudicar a la Conselleria responsabilitats que no té–, però és cert que no s'ha complert això adequadament. És cert que aquí ens trobem també en una situació de vacants permanents continuades, especialment en aquells sectors, en aquelles categories evidentment essencials com són jutges, fiscals i secretaris per raons diverses, per problemes d'integració, per problemes de producció o de manca de producció pròpia d'aquestes categories a Catalunya. És cert que ens trobem nosaltres, també, en situacions molt desiguals, amb instal·lacions que encara avui no estan al nivell exigible –exigible– en l'Administració de justícia; encara queden a casa nostra jutjats i tribunals que en les seves oficines judicials no compleixen els requisits que són exigibles a qualsevol empresa, de seguretat i higiene en el treball; si se'ls apliqués, algunes oficines judicials no podrien funcionar, possiblement perquè no tenen els espais adequats. Aquesta em sembla que és una realitat evident.

El retard molt desigual però que tots sabem que en alguns àmbits com un tan important en un estat democràtic de dret com és el contenciós administratiu. El contenciós administratiu en un estat democràtic té una amplitud molt gran, molt important, perquè és el que resol, el que dirimeix les diferències entre els ciutadans i les ciutadanes i les administracions. Amb un règim no democràtic és evident que baixa molt el contenciós administratiu si és que es dona, perquè efectivament la gent no té aquesta llibertat, aquesta capacitat de recórrer a aquesta instància judicial. Però, sens dubte, en un règim democràtic és fonamental. No diré els retards que tenim perquè tots els sabem, però sabem que en quatre anys s'han duplicat. Si hi havia 19.000 assumptes l'any 94, doncs, ara en aquests moments, en aquests moments exactes no sé els que hi ha, però podríem convenir que deuen estar al doble. Això és evident que no és exactament, ni molt menys, responsabilitat del Govern, però és una realitat amb la qual ens trobem avui a casa nostra.

I aleshores, davant d'això, què pot fer el Govern de la Generalitat? El Govern de la Generalitat el que pot fer, naturalment –i aquesta sí que és la seva obligació–, és dotar de millors mitjans materials, d'aprofitar millor els mitjans humans. Jo sé que s'ha posat ara en funcionament uns mecanismes de control horari, d'assistència als jutjats que esperem que donin uns bons resultats, però que és evident que això ha d'anar acompanyat de tota una tasca de reciclatge, de tota una tasca de formació, de tota una tasca de preparació i de tota una capa-

citat d'inversió. És clar, què ha passat amb les inversions de Justícia, aquest any? Doncs, que han passat de 2.448 milions l'any passat a 2.305 milions aquest any. Alhora, hi ha un altre element molt important que és el mateix funcionament de les oficines judicials; també veiem que no s'han augmentat: de 2.596 milions a 2.612 milions aquest any, això no és augment, això és reducció a la pràctica, per allò que dèiem: per l'efecte naturalment del cost més important.

El Centre d'Estudis i Formació Especialitzada, que en la mateixa Memòria i en els programes es diu que és un element essencial i que jo ho crec i que estic convençut que ha de ser un element essencial per a la formació permanent, per a la preparació, per a la integració, també, de molts sectors a Catalunya, com dèiem abans, dels jutges, fiscals, etcètera, que no podem confiar exclusivament en el fet de tenir l'escola judicial aquí, sinó que hem de fer un sobre esforç perquè això sigui possible i alhora perquè siguem capaços nosaltres d'incentivar la producció de jutges i fiscals autòctons, doncs, el centre d'estudis i formació especialitzada no es mou, i a més a més, pel que fa referència a les beques a jutges, home, aquí s'ha produït una situació realment incomprensible; incomprensible no únicament perquè fa tres anys estàvem a 70 milions, després vam passar a 35 i ara estem a 36. Nosaltres ho havíem denunciat, sobretot ho havíem denunciat comparant-ho amb les beques a notaris i registradors de la propietat, i crec que se'ns va entendre malament i ho lamentem, perquè el que s'ha fet ara és dir: «Home, posarem els notaris i els registradors per sota.» No, no és que no era això el que demanàvem. El que demanàvem és que s'incrementés substancialment la possibilitat de beques per a jutges i fiscals aquí, a casa nostra, perquè això sí que ho podem fer; això sí que ho hem de fer, i això sí que no es fa. Jo crec que això és pot dir que no es fa perquè això és absolutament insuficient. No es fa des de la Conselleria, no es fa en aquests pressupostos.

És veritat –és veritat i s'ha de dir– que aquest any hi ha una partida que jo crec que respon molt a un clam, a una exigència, a una demanda dels estaments judicials, del mateix president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya aquí, que és la d'informatització. És veritat, és cert. Ara, diguem-ho encara que sigui en veu baixa, que és evident que amb les inversions que es fan això vol dir que s'ha anat traient d'altres llocs. Vull dir que si el pressupost s'ha quedat com s'ha quedat això s'ha fet..., si se'm permet l'expressió, s'ha vestit un sant, un sant important però segur que se n'han desvestit d'altres, i jo crec que hauríem de procurar –i vostès especialment– que tots els sants estiguin ben vestits. I no és aquest el cas –insisteixo– pel que fa a l'Administració de justícia.

Hi ha un altre apartat que aquí sí que la responsabilitat avui és de vostès, i és la política penitenciària. La política penitenciària ens trobem a casa nostra que sens dubte en els últims anys s'ha avançat, que sens dubte s'ha millorat, però bé, aquí ens trobem també amb un mandat imperatiu. La política penitenciària ha de servir naturalment perquè la gent que ha estat condemnada compleixi les penes a les que s'ha condemnat, i per tant es produeixi la privació de llibertat, però, alhora, és un

mandat constitucional imperatiu que es treballi per la reeducació i la reinserció social. I a casa nostra ens trobem, per començar, amb uns centres inadequats, amb uns centres insuficients, amb uns centres que no tenen els requisits imprescindibles per fer això possible.

Jo volia avui –i em sap greu fer-ho perquè naturalment ell no és aquí, però jo no ho vaig poder fer l'altre dia a la Comissió de Justícia per raons d'òbvies– sortir al pas d'unes afirmacions del senyor García Clavel contestant a la senyora Marina Geli, en què deia: «Home, hi ha un pla de centres penitenciaris, hi ha unes prioritats, hi ha una cronologia establerta, i això es complirà en aquests terminis, i això, doncs, és una cosa que, bé, el Parlament ho ha acceptat d'aquesta manera.»

En aquesta part final és on, des del meu punt de vista i des del nostre Grup, no hi estem d'acord. El Pla de substitució de construcció de centres penitenciaris i, sobretot, els seus terminis no són els nostres terminis; són els terminis del Govern, és el pla del Govern. Nosaltres pensem que és imprescindible un altre, que és imprescindible dotar-nos de centres més reduïts; dotar-nos de centres lligats a l'entorn urbà; dotar-nos de centres que possibilitin molt més el compliment de les exigències del Codi penal i del reglament penitenciari. Quant a què? Quant a la possibilitat d'altres formes, d'altres vies de compliment de les penes, del treball, del tercer grau, etcètera.

Per tant, no és aquest el nostre pla, i no és aquest en els aspectes cronològics, perquè nosaltres pensem que els centres de Barcelona són molt més urgents i que, encara que avui ja sabem que hi ha la partida per a l'adquisició de terrenys –no vull recordar ni vull posar sobre la taula, que ho podria fer, diaris de sessions del Ple o de la Comissió en què es donen dates i en què es donen mesos, i en què es donen..., que no es compleixen i que no s'han complert–, en qualsevol cas, per a l'adquisició de terrenys aquí hi ha certament una partida, però la veritat és que a Barcelona i a Girona, com a mínim, és absolutament imprescindible modificar aquest Pla, modificar els terminis i accelerar-ho. Per què? Home, perquè en centres –i ho hem visitat molt recentment–, com el de Girona, i en d'altres, evidentment, es donen situacions absolutament inacceptables. En quin sentit? Home, jo crec que no hauríem de caure en l'error de pensar que el Centre de Girona és que és molt petit; jo crec que han de ser més grans, sense ser macrocentres –que nosaltres hi estem en contra–, crec que ha de ser més gran, però el problema principal que té aquell centre, no és que sigui molt petit, és que està molt ple per les dimensions que té. I això, aleshores, no permet que es pugui fer formació professional adequada; això no permet que una de les qüestions essencials, que hem de complir per imperatiu legal, es pugui complir en aquest centre.

És clar, jo em podria estendre, també, en altres moltes qüestions, però només per il·lustrar el que estic dient assenyalaré que el funcionament dels centres aquest any continua amb les mateixes quantitats. Vol dir que anem enrere. El Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, amb les mateixes quantitats; també anem enrere. Se'm dirà: «home, però és que comptem, com que el Centre d'Iniciatives es nodreix també de les quantitats, de les

4230

vendes...» –ho conec, naturalment, es nodreix també d'això, però l'aportació de la Generalitat no es millora, i estem en època ja plena d'aplicació de les exigències del Codi penal. No hi ha partides, no hi ha elements suficients per aconseguir aquesta transformació de les penes de treballs en beneficis de la comunitat, de la corresponent aplicació, convenis amb els ajuntaments, convenis amb entitats, convenis amb associacions per aquest compliment, arreu de Catalunya, arreu de casa nostra, aquí ens trobem amb aquesta situació tan contradictòria, que, als jutges, diu que els fa recança d'aplicar això, perquè no acaben de trobar que hi hagi les instal·lacions adequades, i nosaltres no fem les instal·lacions adequades, perquè resulta que hi ha poques sentències en aquesta línia. Difícilment, d'aquesta manera, podem treure el profit, el profit de progrés que ha de comportar el nou Codi penal.

Bé, jo, hi ha un aspecte al qual també em volia referir –encara que fos molt breument, perquè em sembla que se m'està acabant el temps–, que és quant a Mesures Alternatives i de Justícia Juvenil. Quan hem visitat centres de Justícia Juvenil ens hem trobat amb el gravíssim problema que els joves i les joves que estan en aquests centres, al cap d'uns anys, una gran majoria, ens els trobem a les presons. Això és un fracàs social, això és un fracàs que no és imputable, evidentment, únicament, a la tasca de la Conselleria, però és un fracàs també imputable a la Conselleria, sobretot si la Conselleria rebaixa el pressupost de la Direcció General de Mesures Alternatives i de Justícia Juvenil de 439 milions a 377 milions; si rebaixa el funcionament dels centres propis; si rebaixa la partida de mesures penals alternatives. Com es pot rebaixar aquesta partida ara, quan hem d'aplicar, quan hem de complir les exigències del nou Codi penal?

Bé, amb relació a l'Atenció a la Infància, sóc conscient que hi ha partides que s'incrementen, però les inversions reals queden reduïdes a zero. Estem en un moment que en aquesta Direcció General s'han d'aplicar, s'ha de portar a la pràctica, per tant, s'ha de desenvolupar una nova política a partir de l'Institut –també– de l'Adopció i de l'Acolliment, que diu la Memòria que, efectivament, serà un dels aspectes essencials, posar en funcionament aquest Institut, posar en pràctica aquestes noves polítiques, doncs, efectivament, no hi ha pràcticament partida d'inversions: de 265 milions a 32 milions. Però jo també voldria posar l'accent en una qüestió, que és que si hi ha alguns increments en centres col·laboradors i d'acolliments, pel que fa referència als ens territorials, continuen absolutament discriminats; continuen estant molt per sota dels mòduls que utilitza la Generalitat en els seus propis centres; no s'incrementa, no s'incrementa i, per tant, queda molt lluny de complir-se aquesta exigència en relació amb els ens territorials: la partida específica a corporacions locals, de 40 milions, es queda en 40 milions.

Home, em sap greu de citar-lo, perquè ara no hi és, però aquest matí el senyor Millo deia que el Govern de la Generalitat i el Grup de Convergència i Unió, doncs, són uns grans amics dels ajuntaments. Perdonin, perdonin que els ho digui amb tota la confiança: si Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat són els grans

amics dels ajuntaments, els ajuntaments no necessiten enemics, no cal que els busquin.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, malauradament aquest pressupost està molt lluny de complir les expectatives que planteja, que proposa, que demana aquest Departament; aquest Departament que ha d'estar forçosament, sobretot i d'una manera molt específica, pel que fa referència, sobretot als centres penitenciaris, en una nova etapa, en una etapa diferent, en una etapa d'avançar precisament amb noves modalitats, noves formes de compliment molt més humanes que permeten, a més a més, la reinserció social, i jo sé que se'm dirà, que se'm pot dir que s'han de tocar moltes tecles que, efectivament, no es pot fer tot el que es desitja i que, bé, hi ha coses que potser no tenen una rendibilitat immediata. Jo diria que la reinserció i la rehabilitació socials no són una exigència únicament de les persones afectades; jo diria que, al mateix nivell, és una exigència i una necessitat de la societat. Quan es produeix el fracàs social col·lectiu, que comporta que aquests senyors vagin i tornin, i hagin de tornar als centres penitenciaris, som tots que fracassem; som tots que, en definitiva, ho patim. Per tant, la rendibilitat s'ha de mirar més a llarg termini.

Per tant, els demano, naturalment, la votació favorable, sobretot aprofitant que en aquest moment, doncs, potser podríem, fins i tot, aconseguir una majoria favorable, a les senyores diputades i als senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyora diputada, honorable consellera de Justícia, un any més, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, defenso una esmena a la totalitat per la qual demanem el retorn al Govern del pressupost d'aquest Departament. I és aquesta una esmena que, com gairebé totes, es fonamenta bàsicament en dos apartats o en dos elements; d'una banda, tots aquells aspectes, segurament menors o menys transcendents relatius o referents a la gestió pressupostària; segurament les consideracions –hi insisteixo– menys importants, de totes les que faré, atès que estem davant d'un debat essencialment polític, i no tant tècnic, i, d'altra banda, precisament, perquè voldria conduir aquest debat a qüestions, diguem-ne, més polítiques, hauria de justificar davant de vostès el nostre profund desacord amb l'opció que ha pres el Govern, i aquest pressupost, que reflecteix un model i, en qualsevol cas, unes prioritats, també, amb les quals nosaltres, un any més, des d'Esquerra Republicana, no podem, en absolut, coincidir.

I començo, en tot cas, per aquesta darrera qüestió. Aquest any, l'increment del Departament de Justícia respecte al 1997 és del 2,1%, talment com si de l'IPC es tractés, no?, com si vostès haguessin volgut aplicar

automàticament l'increment del cost de la vida per a l'any vinent, i, en valors absoluts –ja no en termes relatius–, s'incrementa de l'ordre de 1.119 milions de pessetes, lluny, per tant, del 28%, gairebé el 30%, d'increment de l'any passat, que, com tots reconeixem i recordem, a més a més es va produir per raons ben conjunturals, com era la incorporació de la Direcció General d'Atenció a la Infància i el traspàs dels mitjans o recursos personals adscrits al Departament de Justícia.

Per tant, un modestíssim increment que denota, una vegada més, que aquest Departament, en el conjunt del Govern, no té ni la importància ni el pes específic que nosaltres entenem que es mereix, fins i tot si tenim en compte, doncs, l'auditori que en aquest moment està seguint la intervenció d'aquest Departament de Justícia, segurament hauríem de concloure el mateix, però malgrat tot –malgrat tot– nosaltres entenem que aquests pressupostos, que és l'expressió xifrada i comptable de la voluntat política que expressa el Govern cada any, doncs, no tenen la importància o el reflex que haurien de merèixer, perquè el pretext sovint, per arribar a aquesta conclusió, és que aquest no és un departament productiu, però tampoc no és un departament social, i, per una cosa o per una altra, ja fa molts anys que tenim el carro davant dels bous i, per tant, el Govern tot seguit relega i desterra a l'oblit, al marge de les autèntiques prioritats pressupostàries, el Departament de Justícia.

I això, un any més, una vegada més, volem deixar dit i constatat que és un error, un greu error, perquè la justícia i el dret del ciutadà –com deia el diputat Roc Fuentes fa uns instants–, el dret del ciutadà a una justícia àgil, eficaç i equitativa es troba en el nucli del dret fonamental, reconegut constitucionalment, de la tutela judicial efectiva, i més enllà, fins i tot, constitueix, en qualsevol estat social i democràtic de dret, com pretén ser el nostre, un servei públic d'inexcusable prestació, que ha de funcionar –i és una exigència– de manera eficaç, i si no és així la salut del sistema i de l'estat de dret, lògicament se'n ressent.

I, si no, vegeu, per tant, la transcendència social i, fins i tot, l'oportunitat i l'actualitat que tenen avui, que mereixen avui, fora d'aquest hemicicle, fora d'aquesta institució, a la mateixa societat, qüestions com l'Administració de justícia per a la progressiva i creixent judicialització de conflictes polítics; fins i tot, la preocupació creixent pels serveis penitenciaris i la rehabilitació social dels delinqüents, o, fins i tot, en àmbits potser menors com la justícia juvenil i, especialment, tot allò concernent, ho repeteixo, a les relacions amb l'Administració de justícia i, fins i tot, jo diria que encara més després dels traspassos o dels corresponents traspassos que atorguen. Hi ha avui a la Generalitat de Catalunya unes importants atribucions, unes importants competències, per exemple, per fixar els partits judicials, per gestionar el conjunt, la totalitat ja dels mitjans materials i personals adscrits a aquest servei per a la creació de nous jutjats, per a organitzar funcionalment, doncs, algunes funcions o algunes ocupacions ben concretes, com els traductors, els pèrits i altre personal subaltem. Tot això, en definitiva, és el que ens ha de permetre arribar a aconseguir una justícia que eviti els

retards injustificats i el col·lapse en què avui es troben molts dels òrgans judicials a Catalunya.

I per això és obvi que aquest pressupost, per arribar a aquesta consecució, a aquest objectiu, aquest pressupost evidencia que és del tot insuficient i que, al marge que els traspassos, podem reconèixer i convenir que, segurament, el seu quàntum econòmic, doncs, segurament ha estat mal negociat i potser haurem d'esperar als pròxims anys per acabar de constatar o contrastar aquesta afirmació que acabo de fer, i, fins i tot, convenint i acceptant les insuficiències del marc global del finançament d'aquest país o el condicionament de la seva despesa, és obvi que al darrere hi ha una decisió política, hi ha una opció presa –que no podem compartir–, que és la de disminuir el paper real d'aquest Departament en el conjunt del Govern de la Generalitat.

I això, que per si mateix és greu, com nosaltres hem denunciat i hem posat en relleu un any i altre també, és fins i tot particularment greu; més greu encara en un context en què –ja s'ha dit abans també– els reptes, els grans reptes que té la justícia avui, a Catalunya, i que segurament aniran *in crescendo* a mesura que es materialitzin alguns projectes en marxa actualment, doncs, no són abordats amb la determinació i amb la voluntat que entenem que caldria, i només cal veure'ls. Per exemple, la dotació de més i millors mitjans materials i humans al servei de la justícia, executar el Pla de creació i de substitució d'establiments o de centres penitenciaris i encarar les mesures alternatives previstes al Codi penal, després de tants anys, potser, d'exploració; fins i tot després de l'aprovació del Codi penal, que és l'instrument normatiu important i que és el que va servir com a punt de partida per a aquesta qüestió.

Per tant, aquest pressupost no respon, ni de bon tros, si haguéssim d'analitzar aquests objectius importants..., no serveix ni de bon tros per a les necessitats que té avui plantejades la justícia a Catalunya i no constitueix –ho repeteixo, per concloure– una prioritat d'aquest Govern i, per tant, ajorna les millores que la nostra societat avui demana en aquest terreny.

Els deia, a l'inici de la meua intervenció, però, abans de referir-me a alguns dels apartats de direccions generals del Departament de Justícia, que, abans d'entrar en l'anàlisi de les diferents direccions generals –ho repeteixo–, voldria deixar constància –des d'una lectura, si vostès volen, més tècnica o de gestió pressupostària– d'alguns aspectes que, de manera recurrent i sistemàtica, altres anys hem portat aquí, a aquest debat.

La important despesa de personal i del conjunt del capítol 1, de l'estat de despeses, que suposa un 65% del total del pressupost, genera una descompensació –que comença, ja, a ser estructural i que cada any hem denunciat– en relació amb la dotació de mitjans materials, atès que l'adquisició de materials només creix un 4,9% –ja ens hi referirem després, més tard. Les despeses de personal estan novament subvalorades per una recurrent trampa comptable, que cada any posem en relleu i que la liquidació de pressupost, a més a més, pocs mesos més tard, quan es tanca el pressupost, s'encarrega de revelar, que és la infradotació de les quotes socials, un concepte que es calcula fàcilment a partir dels

4232

salari: el 1998, es torna a reproduir la situació, amb una previsió de quotes de gairebé 5.000 milions de pessetes per a un total de salaris de més de 28.000 milions, la qual cosa, fàcilment, ara ja podem intuir que generarà una desviació no inferior als 5.000 milions —una quantitat que, a més a més, ja veurem com es compensarà, com la podran compensar al Departament, en el marc d'un exercici pressupostari que se suposa que pretén que sigui al més ajustat i auster possible —especialment, pel que fa a la despesa corrent i a la inversió.

I la darrera consideració dintre aquest apartat és que es mantenen constants algunes consignacions d'algunes partides destinades a transferències corrents que, després, no s'arriben a executar, ja no en la seva totalitat sinó, ni tan sols, en una petita part —i ara estic pensant, concretament, en la transferència que es fa al Consell Superior dels Col·legis d'Advocats de Catalunya, que mai no s'arriba a realitzar, existint com hi ha altres apartats o altres qüestions que, segurament, demanen molta més atenció i que, inicialment, el pressupost no contempla.

En l'àmbit de les relacions amb l'Administració de justícia, les inversions en la construcció i reformes d'edificis no només no pugen, ni tan sols s'estanquen ni creixen al percentatge o l'índex del cost de la vida, sinó que baixen de 1.950 milions, per a l'any 97, a poc més de 1.000 milions de pessetes —1.027. I tot això quan, a desgrat d'algunes actuacions judicials, d'algunes actuacions realitzades i que tenim presents, per exemple, doncs, amb la inauguració del Palau de Justícia de Reus —abans, a Mataró— i també l'inici d'una actuació plurianual, com és la reforma integral del Palau de Justícia, encara resten necessitats o disfuncions importants degudes —com vostès coneixen perfectament— a l'antiguitat de la major part dels edificis i instal·lacions judicials de Catalunya, que, segurament, ja presentaven aquests mateixos vicis o defectes, perquè van ser transferits per l'Estat, però ja fa alguns anys d'això i, per tant, algunes responsabilitats hi tenim nosaltres també que, any rere any, mantinguem les coses com estan.

La mateixa argumentació serveix per constatar l'actual dispersió d'òrgans judicials: l'espai insuficient que obliga a treballar, com vostès coneixen perfectament, en condicions assegurables o a desplaçar determinats òrgans judicials a altres edificis o locals; els nous requeriments d'espai dins els edificis judicials: serveis comuns, notificacions, el Servei d'Orientació Jurídica, Normalització Lingüística, Registre, etcètera, etcètera, encara avui són molt lluny de ser aconseguits. I ja em diran vostès com es pot tirar endavant —i, a més a més, fer-ho sense diners, sense recursos suficients—, el Pla de construcció de nous edificis o seus oficials en aquells partits judicials on els edificis són més precaris per les seves, diguem-ne, característiques tècniques d'espai o de localització dins el mateix municipi. I com es podran convertir i realitzar els projectes i els compromisos assolits, que són molts. I jo només voldria recordar-ne alguns que són, segurament, unes necessitats àmpliament sentides a Blanes, a Puigcerdà, a Esplugues, a Gavà, a Granollers, a Manresa, a Martorell, Sant Boi, Vilafranca, Figueres, la Bisbal, Tarragona..., i no citem,

perquè, de fet, és una actuació immediata, el campus judicial de Barcelona, del quarter de Lepant, tot i que estava prevista l'adquisició de terrenys per a enguany. Però, en tot cas, és evident que és una actuació que haurem de diferir en els pròxims anys, i no m'hi refereixo, perquè n'hi ha d'altres que són prioritàries i, segurament, més necessàries.

Informàtica judicial: baixa un 28% respecte a l'any passat. Jo, en aquest particular, no puc coincidir, segurament, amb el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. De 4.193 milions de pessetes passem a 3.022. I no sabem com es pretén seguir proveint de material informàtic les oficines judicials i implantar, de manera progressiva, el programa Themis, d'informatització integral dels procediments judicials o els sistemes de consulta de base de dades de jurisprudència, de doctrina, de legislació, tan important a l'hora d'impartir justícia per a alguns operadors jurídics. I la implantació d'un sistema —que també se n'ha parlat— que constitueix, doncs, un element important d'execució en els pròxims anys, com és la implantació —ho repeteixo— d'un sistema de comunicació i transferència de dades entre edificis judicials. Per aquest camí, alerta, senyories, senyores i senyors diputats, perquè les previsions del Pla quadriennal d'inversions, en aquest apartat, en aquest terreny, quedaran en paper mullat.

I no parlem d'altres recursos materials, també, que abaixen —i no m'hi estendré— de 345 milions a 170 els recursos per atendre els arxius judicials, les biblioteques i l'equipament, com ara mobiliari i material. Potser que es plantegin alternativament si hem de continuar en aquest pendent progressiu i en aquest decreixement progressiu, en el capítol d'inversions; potser que es plantegin alternativament altres mesures, com la racionalització de la despesa i, per tant, revisar algunes de les actuacions a seguir.

En l'apartat de Normalització Lingüística, la partida destinada al programa de Normalització Lingüística només puja de 52,4 milions a 53, però no hem d'oblidar que, només l'any 1995, aquesta partida concreta suposava en el pressupost 134 milions i mig de pessetes. I amb això —oh, meravella de les meravelles!—, és clar, es pensa continuar desenvolupant un programa que en l'àmbit judicial és prou important, la qual cosa, de fet, no ens sorprèn o no ens hauria de sorprendre gens si, al marge de les iniciatives per promoure la revisió del marc legal —que estan en marxa i que esperem que conclouin els propers mesos amb el millor dels èxits possibles— i al marge del paper —que tots jutgem insuficient— que juguen els diferents operadors jurídics implicats, és clar, veiem que els instruments desplegats són insuficients i, per tant, que no serveixen per millorar substancialment, doncs, la implantació del català en l'àmbit de la justícia, perquè els serveis de traducció, l'edició i la difusió de textos legals, o diccionaris jurídics, evidentment, són qüestions importants, però queden en el terreny del mer voluntarisme i, per tant, la contribució, diguem-ne, que es pot fer des del Departament de Justícia, des del Govern, és clarament insuficient.

Quant a la Justícia de Pau, en relació als mitjans materials i personals, l'apartat referent als mitjans d'infor-

mació i suport al ciutadà i l'apropament dels sistemes de treball de l'Administració de justícia a la societat civil, pràctiques d'alumnes i formació professional a les oficines judicials, també mereixen, en la nostra opinió –i no m'hi estendré, per manca de temps–, un clar reptxe, quan no un suspens claríssim. (*Pausa.*)

Pel que fa a –és correcte, és correcte– l'àmbit de les presons, aquest any, tampoc apareixen consignats enlloc, ni tan sols com una partida ampliable, els crèdits per als trasllats de les presons de Barcelona ni per a la construcció del quart centre penitenciari. Només hi apareixen –això, sí– 100 milionets de pessetes per a l'adquisició de terrenys. Tampoc m'hi vull estendre; ja ha dit el senyor Roc Fuentes que, altres anys, aquesta mateixa partida o algun crèdit ampliable, després, no es va arribar mai a executar ni a realitzar. Però, és clar, enguany, després d'una filtració periodística, hem conegut –«conegut» posem-ho entre cometes, i amb un interrogant ben gros–, hem «conegut» el que sembla que són els emplaçaments definitius dels nous centres de preventius i el de penats, sense haver d'esperar a finals d'aquest mes de novembre –de fet, ja gairebé hem acabat el mes–, en què la consellera es va comprometre públicament a revelar aquestes ubicacions. De veritat, jo em confesso ja impotent; no sé què haig de fer perquè la consellera, ni que sigui comproment-me a administrar responsablement aquesta informació, em comuniqui on són les presons.

De fet, caldria esperar la confirmació, doncs, definitiva, del Departament i que la notícia donés pas ja a la consumació, seriosament –ara, ja, sí–, a la consumació d'uns projectes que tenen el seu origen a l'any 1995 i que, successivament –ho repeteixo, i aquest és l'element, diguem-ne, important per a nosaltres–, successivament, s'han anat plantejant sense preveure la conseqüent dotació econòmica necessària per executar-los.

Tenim en aquest apartat –i no m'hi estendré– un cert temor que es reproduïxi aquesta dinàmica, si no es dóna una màxima prioritat al tema, sobretot perquè s'escau en un context pressupostari i econòmic, que la consellera coneix perfectament bé, de contenció per als pròxims anys, la qual cosa suposaria, de consumir-se aquest temor, agreujar la situació de les actuals presons i, per tant, en definitiva, abordar el creixement de la població reclusa, amb retard, amb pressa, sobretot després de la inoperància que vostès han evidenciat durant aquests últims anys en aquest terreny, amb l'absència, evident, d'inversions.

I, en aquest sentit, només cal recordar –ho repeteixo– que els terminis previstos en el mateix pla de substitució d'establiments penitenciaris –com ha dit el senyor Roc Fuentes– no s'han complert. I aquestes són actuacions que s'han d'executar periòdicament. I no tenen una data final o límit, sinó que això s'ha d'anar realitzant periòdicament o progressivament.

Breument –perquè se m'esgota el temps–, pel que fa a la Direcció General d'Atenció a la Infància, aquest any, ens trobem amb un pressupost de transició –almenys així nosaltres ho volem entendre–, i, per tant, com que hem arribat, després d'alguns mesos, a un debat molt aprofundit, no sempre serè, i hem conclòs que cal sim-

plificar, desburocratitzar i agilitar els procediments d'adopció i d'acolliment, i, per això, acabem de crear, en aquest mateix Parlament, l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció com a organisme autònom –això, sí, adscrit a aquesta Direcció General– que té personalitat jurídica pròpia i autonomia administrativa, i també econòmica..., precisament per aquest últim element és pel que nosaltres esperem que comenci la singladura o el camí d'aquest ens, o organisme, i, per tant, que, segurament, doncs, en puguem parlar més endavant.

Tanmateix, a la primàcia que és dóna en aquest apartat als acolliments propis i concertats, o en adopció, tornem a trobar una absència de programes actius, de programes actius de prevenció de les situacions de risc i, també –com s'ha dit abans, també–, una autèntica política d'inversions. I, en l'apartat de transferències corrents, –això, sí–, deixin-me dir que, quant a les entitats, que no són centres propis, és evident que la diferència, pel que fa als mòduls, és molt important, com també les transferències als ens locals, que no deixen de ser molt petites, molt minoritàries.

Pel que fa a la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil, és el pressupost d'aquesta Direcció General un pressupost, essencialment, bàsicament, dedicat al funcionament dels centres propis, tancats i oberts, sense que nosaltres puguem detectar ni veure una mínima temptativa, un mínim intent d'abordar polítiques de prevenció i d'inserció social. La baixa per tots els conceptes, de 438 milions a 377 milions per a l'any 1998, amb una disminució de les despeses de funcionament d'aquests centres, de 410 a 325 milions, que no es veu compensat com seria lògic pensar, doncs, amb centres de col·laboració o amb la intervenció d'autèntiques polítiques de prevenció, doncs, ens fa pensar que aquesta Direcció General no té cap objectiu clar i, per tant, apareix com la Ventafocs d'aquest Departament. I, si no, només cal veure la partida de 25 milions, superior, això sí, a la partida oberta de l'any passat, dedicada a la construcció i obres de reforma d'aquests centres.

I, pel que fa al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, i amb això acabo, si comparem la memòria d'aquesta empresa i els números, que és l'expressió xifrada comptable, diguem-ne, d'aquests objectius o propòsits que vostès fixen en la memòria, no existeix cap punt de contacte o de connexió.

El Cire reclama una reforma a fons, que caldrà, doncs, que tingui un trasllat en aquest pressupost, segurament l'any vinent, i, per tant, es fa absolutament il·lusòria, i amb això acabo, la Moció que ara fa un any aquest Parlament va aprovar, que pretenia de potenciar i de redimensionar aquesta empresa pública.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

4234

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, senyor conseller, agraïm la presència en aquest hemicle, bastant buit, del conseller de Benestar Social i de la consellera, l'honorable consellera, perquè entenem que això diu molt a favor seu, perquè nosaltres versarem l'esmena a la totalitat al nostre Departament no tan sols en una anàlisi freda de les dades sinó que intentarem explicar, argumentar el perquè de l'esmena a la totalitat.

Aquesta Conselleria té clars i obscurs, tenim una consellera que escolta, que rectifica, que treballa, que pren decisions. És una conselleria viva, que això no podem dir-ho d'altres conselleries probablement en el debat, en aquest debat del pressupost i, per tant, això diu molt a favor seu, però aquí estem debatent programes, objectius i, per tant, el fil argumental de la meua esmena a la totalitat intentarà anar més enllà, anar més enllà perquè nosaltres hem presentat més aquesta esmena a la totalitat pel que no diu la memòria, pel que no pot fer amb aquest pressupost que pel que fa; senyora consellera, senyora i senyors diputats, aquesta serà argumentació important.

Nosaltres entenem que el Departament de Justícia és un departament molt important, és un servei públic que, fonamentalment, atén persones i que hauria de servir d'element de reflexió per avançar cap a la cohesió social. Aquest és un tema molt important, per tant, i el meu primer fil argumental és una anàlisi de les partides. És un pressupost congelat, perquè no augmenta l'IPC, per tant, està congelat; és un pressupost que té una caiguda de les inversions del 28%, al costat d'un augment de les inversions del 13% en seguretat ciutadana. Això vol dir que no és un pressupost equilibrat. Nosaltres estem a favor del desplegament dels Mossos, però, en tot cas, no en detriment d'inversions en un departament molt important que és un departament de justícia, perquè, si no, sembla que aquest Govern, el Govern del senyor Pujol, prioritzi la seguretat abans que la justícia; que ningú malinterpreti que estem en desacord en el desplegament dels Mossos, parlem de desequilibri en les inversions.

Nosaltres no podem acceptar un pressupost que congeli partides de funcionament dels serveis penitenciaris, quan hi ha interns, presos molt a prop nostre que poden estar en cel·les de sis persones. No podem acceptar una congelació; no podem acceptar un pressupost que congela partides de la DGAI, que no posa una partida d'això que tant n'hem parlat i hem arribat a un consens que és l'Institut d'Acolliment i Adopció, se n'han oblidat, d'aquesta partida?, serà un objectiu per a enguany? No podem acceptar un pressupost que rebaixa el 14% la Direcció General de Penes Alternatives a la Privació de Llibertat i de Justícia Juvenil, no ho podem acceptar. No podem acceptar una congelació de les aportacions allò que en diem essencials per a la rehabilitació i la reinserció, que són les partides al Cire. No podem acceptar parlar tant d'una llei de normalització lingüística o d'usos lingüístics quan la partida de normalització puja misèrrimament.

Per tant, ens sembla que aquest és el primer debat. És inacceptable no tant, hi insistim, pel que està fent, que aquesta Conselleria està fent coses bé, està oberta, sinó pel poc que podrà fer d'avenç. Aquesta és la fredor de les xifres, però darrere la fredor de les xifres, per a nosaltres, hi ha el que és més important, el model i programes del Departament. És un departament profundament centralista, un departament on hi ha una direcció general d'atenció a la infància, una direcció general de penes alternatives i que té –vostès saben– unes delegacions territorials absolutament minses, que no decideixen, que no prenen decisions. Això és molt important. Prenen decisions amb pocs recursos.

Aquesta diputada demana les memòries dels EAIA a la Delegació Territorial de Girona i em contesten que no les tenen, que no les tenen perquè està centralitzat. Això és una anècdota, eh?, però nosaltres apostem per un nou model de Departament de Justícia, un model descentralitzat, un model que ha de trencar aquesta burocratització sistemàtica. Ens sembla que hem d'entendre que és un servei públic que necessita eficàcia i eficiència, que necessita, fonamentalment..., és un departament de capítol 1, és un departament on la motivació, la complicitat del personal, un personal divers, un personal que té una vida difícil, que ha de conviure amb persones privades de llibertat, que ha de prendre decisions de nens i infants amb risc, que ha de saber modular i avançar per la prevenció de la delinqüència infantil. Això és molt important. I nosaltres pensem que aquesta Conselleria ha d'invertir molts més esforços en polítiques de personal. Ens sembla que és molt important canviar el concepte, perquè si no, fins i tot molts dels programes podran estar abocats al fracàs. Per tant, és una conselleria que ens sembla que s'ha d'adaptar a allò que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país li reclamen, fins i tot amb els recursos que té. És un model nou de funcionament.

I el tercer fil argumental és demanar que aquesta Conselleria faci pedagogia social. Aquesta Conselleria té una direcció general de serveis penitenciaris. Haurem d'acceptar que la privació de llibertat és culpabilització de tots. I hem de veure que sigui una conselleria que expliqui als ciutadans i ciutadanes que estem suficientment madurs com per apostar per allò que el Codi penal nou o el Codi penal anomenat «de la democràcia» ens diu: «haurem d'intentar posar els mitjans materials i els recursos humans necessaris per poder apostar per la llibertat condicional, per la llibertat vigilada, per les penes alternatives a la privació de llibertat.» En aquest pressupost baixen, es congela la partida de «Mesures alternatives a la privació de llibertat». Per tant, no hi ha un avenç seriós. Dic això de la pedagogia social perquè això s'ha d'explicar als ciutadans i ciutadanes. Hem de dir que hem de ser capaços de corresponsabilitzar-nos amb aquest salt, perquè, si no, això genera por. La gent amb més simplicitat acceptem que és més fàcil tenir tancades persones que han comès un delicte, i, en canvi, costa molt més d'explicar i de trobar la complicitat ciutadana per què, probablement, hem d'apostar per a allò que democràcies madures fa molts anys que han fet. I, per tant, aquest és el tercer fil argumental.

Parlaré dels departaments o de les direccions generals més importants. Què demanen a l'Administració de justícia els ciutadans i ciutadanes d'aquest país? Demanen eficiència, eficàcia, un model de gestió administrativa gerencial important; demanen, per tant, flexibilització, demanen atenció com a ciutadans, demanen personalització, demanen prestigiar aquest servei públic. Òbviament el Departament de Justícia té una responsabilitat compartida –ho han dit els dos ponents que m'han precedit en l'ús de la paraula–; no estem parlant de la responsabilitat de l'Estat, no estem parlant de la responsabilitat del poder judicial; estem parlant de dotar l'Administració de justícia de recursos materials i humans per fer realment creïble i eficaç allò, aquell petit assumpte per què han d'anar al jutjat i per què han d'esperar molt de temps; és una responsabilitat compartida. Quan totes i cadascuna de les oficines judicials no vagin, no estiguin absolutament informatitzades, quan l'atenció al públic no sigui la prioritat, nosaltres, des d'aquí, demanem acció gerencial; bé, ho han fet amb d'altres departaments. Ningú en aquest moment pensa que el Departament de Sanitat no tingui el personal sanitari i no tingui el personal de gestió sanitària. Això també ho hem de fer a l'Administració de justícia; és molt important per prestigiar l'atenció a les persones, i això, amb aquest pressupost, serà difícil; serà difícil perquè hi ha partides que puguen poc, hi ha altres partides que es queden congelades. Per tant, ens sembla que les relacions amb l'Administració de justícia, la responsabilitat del Departament és insistir, insistir en allò que diríem nosaltres la gerenciació de l'Administració de justícia, ens sembla molt important.

Hi insisteixo, partides com la de «Normalització lingüística»..., qualsevol ciutadà d'aquest país té com a dret ser atès en la seva llengua, eh? Per tant, vol dir, dues coses vol dir, ens ho deia el president del Tribunal de Justícia de Catalunya: «Hem de fer que la gent amb normalitat sàpiga parlar el català i el castellà i com, a mínim, escoltar, amb normalitat, perquè estem en un país que té dues llengües oficials i, a més a més, hem de propiciar, prestigiar la carrera judicial». I això es fa, com es fa? Doncs, prestigiant-la, fent pedagogia del tema, invertint, invertint en beques perquè la gent sàpiga que la carrera judicial, que l'Administració de justícia és una feina com qualsevol altra i que fa un servei als ciutadans. Aquest és un tema molt important, molt important, perquè, si no, allò que està tan desprestigiat, nosaltres, des de Catalunya, ho prestigiarémenys.

La Direcció General de Serveis Penitenciaris: congelació de les partides dels centres. No voldria repassar el que no s'ha fet durant aquests anys; s'han fet moltes coses, s'ha millorat –jo diria– de manera molt substancial, probablement per imperatiu, el servei sanitari de les presons: la tuberculosi, l'atenció a les drogodependències, els malalts de sida han requerit, han prioritzat –i això és bo– l'adequació dels serveis sanitaris. Però hem de fixar-nos una meta molt més utòpica –diríem–: els interns de les presons han de tenir els mateixos drets i deures que els ciutadans del carrer; en tenen un de diferent, que és la privació de llibertat, però la resta ha de ser com més igual possible i això, en aquest moment, a les presons de Catalunya no es compleix. S'ha de dir a favor d'aquest Govern que va dema-

nar el traspàs de les presons a Catalunya molt abans que qualsevol altra comunitat autònoma, i això diu a favor d'aquest Govern, eh? Però, en tot cas, s'ha de fer un salt qualitatiu; nosaltres, que visitem presons, sabem la migradesa de determinades situacions dintre les presons. Hi ha presons de cinc-cents interns que tenen un ordinador per a tots, quan en aquest país moltes cases tenen un ordinador... Ho dic per posar un exemple que és menys traumàtic; en podria posar molts altres molt importants. Per tant, s'ha d'avançar molt més i el Consell Executiu hauria d'haver pensat que aquest és un tema de qualitat humana. No podem canviar la privació de llibertat, però sí que podem millorar el que viu la gent de dintre les presons.

L'altra aposta important és crear un ens de debò de rehabilitació i de reinserció. Aquest és un tema molt important. Gairebé hauríem d'anar a la plena ocupació, l'atur hauria d'estar pràcticament prohibit a les presons; per què? Perquè és la forma més important de rehabilitació, de generació d'hàbits de treball. Quina és la població penitenciària catalana?

Llegia que la població penitenciària d'Espanya i de Catalunya té un 56% de toxicòmans, molts d'ells heroïnòmans, que del 15 al 30% està infectat pel VIH, que consumeix moltes drogues, que és població cada vegada més jove i població reincident i que hi ha un percentatge cada vegada més alt d'estrangers comunitaris i no comunitaris pobres. Escolti'm, l'ocupació és la fórmula millor –insisteixo– per a la reinserció i rehabilitació. En la memòria del Departament de Justícia de l'any 95 parlaven d'un terç de persones ocupades; hauríem de marcar uns objectius quantificables; dir: «Aquesta Conselleria es proposa l'any 98 ocupar ics per cent de persones a les presons», amb el com i amb quines partides; la partida d'aportacions al Cire s'ha congelat. No és cert, per tant, que apostem de manera molt clara, objectiva, per la rehabilitació i la reinserció. Continuem fent a poc a poc allò que podem, però no amb la gosadia, amb la necessitat que tenim de, realment, creure'ns el que hauria de ser rehabilitat i reinserir, que és un tema molt important.

L'altre tema molt important en els serveis penitenciaris és com tens la complicitat del personal; no només amb retribucions. Hem de pensar que és un personal que ha vist el segrest de l'Ortega Lara, que ha vist com han mort el psicòleg de la presó de Martutene –eh?–, que a més a més té dubtes dels seus incentius; és un personal que també s'ha de reconvertir, que necessita passar de la vigilància a la reeducació, a la rehabilitació. Però fa falta una política clara de personal, acabar amb tants interins, acabar amb tanta incertesa; pensar que un no pot estar quaranta anys a dintre la presó fent vigilància, que necessita una segona professió. Per tant, insistim: la política de formació, la política de pràctiques obligades, la política de personal en els serveis penitenciaris és molt important.

La Direcció General de Justícia Juvenil i «Penes alternatives a la privació de llibertat» baixa un 14%. Ens alegrem que baixi la partida de «Centres per a menors»; deu voler dir que pensem que som més capaços de tenir aquests joves en medi obert, tot i que les partides, en tot cas, jo no les sé veure. Continua sense augment en

partides de convenis amb corporacions locals, de partides per intentar portar els menors, tractar aquests menors que potser han fet delictes, petits delictes, a dintre el seu medi habitual, perquè, si no, no farem prevenció de la reincidència. Hi ha un estudi molt interessant, que la consellera va encarregar, d'analitzar quines eren les persones que estaven en Justícia Juvenil tutelades. Allà proposen conclusions que han de tenir una evidència pressupostària. Nosaltres no veiem, en un pressupost que baixa el 14%, una voluntat clara, voluntat política perquè això sigui així i, per tant, no haurem d'acceptar que baixi amb tanta facilitat.

La Direcció General d'Atenció a la Infància és una direcció general que ha estat, jo diria més que mai, en els mitjans de comunicació, probablement perquè hi ha hagut un *lobby* de pressió política, un *lobby* de pressió de dones i homes de nivell cultural i econòmic mig que han pressionat perquè volien adoptar i veien com aquesta Conselleria estava massa burocratitzada; els feia exàmens gairebé que atemptaven a la seva intimitat. Això s'ha de dir a favor d'aquesta Conselleria que s'ha rectificat. Però no parlo només de les adopcions i els acolliments, parlo de quins són els objectius, i trobem a faltar objectius quantificables. Hem de fer exactament el mateix que fan les altres conselleries; hem de dir: «Objectiu 1: baixar el nombre de nens tutelats. Per què? Perquè som capaços de fer programes avaluables d'atenció, d'intervenció en el medi amb nens i joves d'alt risc social.» Aquest és un tema molt important.

I per últim, una manca absoluta d'anàlisi en tot allò que ha de ser interdepartamental. Aquesta Conselleria ens fa veure altres cares de la moneda, allò que en podríem dir el fracàs col·lectiu, i el que ha de fer és sortir i explicar-ho perquè hem de buscar la complicitat ciutadana i hem de parlar amb la Secretaria de Joventut, hem de parlar de la immigració, hem de parlar de les causes de prevenció de la delinqüència, hem de parlar amb els cossos i forces de seguretat, ha de parlar amb el Departament de Benestar Social; però no parlar només, sinó fer programes avaluables a mig i a llarg termini. Jo no he sabut veure, aquesta diputada nova en aquest Departament no ha sabut veure en les memòries l'avaluació programàtica. Serem incapaços de demanar comptes a aquesta Conselleria perquè no tenim programes avaluables; almenys altres conselleries, del Departament de Benestar Social, de Sanitat, ens diuen: «Farem tants CAP...» Evidentment, aquí estem parlant d'altres coses, però hi han també criteris objectius i avaluables que hem d'acostumar-nos en una conselleria com aquesta a posar sobre el paper. Perquè si no avaluem la prevenció i la delinqüència, si no som capaços de canviar i de fer programes, continuarem pensant, amb un cert determinisme col·lectiu, que sempre tindrem persones que delinqueixen i sempre justificarem la delinqüència, els joves i nens d'alt risc.

I per acabar, vull llegir-los una cita del que és el nostre referent, el senyor Tony Blair, quan va guanyar les eleccions, en la seva primera intervenció en el congrés del Partit Laborista. Els ho llegeixo literalment, diu: «La justícia necessita un nou enfocament, un enfocament que equilibri la duresa amb la delinqüència i la duresa amb les causes de la delinqüència. Duresa amb la de-

linquència amb mesures també per aturar-la, amb penes que castiguen els crims violents, inclosos la violència racial i els crims dels homes contra les dones; mesures enèrgiques contra la persecució il·legal d'armes; donar a les víctimes el dret a ser consultades abans de la retirada o modificació dels càrrecs. Però igual duresa amb les causes de la delinqüència: un programa global de la prevenció d'aquesta, una iniciativa per minimitzar els danys de les drogues, mesures a llarg termini per trencar la cultura de les drogues, la inestabilitat de les famílies, l'elevada taxa d'atur i les condicions de misèria humana en què creixen alguns dels futurs delinqüents.» Aquest és el nostre referent.

Nosaltres hem fet una esmena a la totalitat al Departament de Justícia –insistim– més pel que omet que pel que fa. En un departament que és continuista, que no planteja un salt endavant molt important, que necessita inversions, però necessita també un canvi conceptual i de ser molt més atrevit en determinats temes, perquè necessita ser el lideratge polític d'un canvi en aquesta societat, que s'ha de corresponsabilitzar de la delinqüència i fonamentalment de tot allò que és prevenir la delinqüència.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la justícia va bé. L'afirmació és coherent amb aquella tan reiterada que «Espanya va bien» i també la que «Catalunya va bé». Però l'afirmació no és meua ni del Partit per la Independència, sinó del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que alguna cosa en deu saber, del tema. La va fer, aquesta afirmació, en una recent compareixença a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament, i l'afirmació era genèrica i naturalment cal concretar-la; però a l'hora de fer les concrecions, per l'estat en què es troben els procediments en determinades jurisdiccions i en determinats territoris o en determinats jutjats podríem arribar a la conclusió que la justícia va bé en alguns llocs, en d'altres no tant i en d'altres va francament malament.

Parlem de la justícia entesa com aquell àmbit de poder on el ciutadà reclama o defensa els seus drets i busca la tutela jurisdiccional; parlem no –naturalment– de l'encert o desencert de les resolucions judicials, on sempre hi haurà un marge molt ampli de subjectivitat a l'hora d'interpretar-les, sinó de la rapidesa i de la claredat dels procediments i també que els ciutadans la sentin com a cosa pròpia. Perquè si l'anàlisi s'hagués de fer quant a la percepció global que del món de la justícia tenen els ciutadans l'afirmació que «la justícia va bé» no s'entendria ni poc ni gens, es mirés per on es mirés: massa escàndols, massa dirigisme, massa implicació directa o mediatitzada del poder polític, massa temes aliens a la

competència o incompetència, treball, dedicació, absentisme de jutges, fiscals, secretaris o altre personal al servei de l'Administració de justícia. A tot això cal afegir que a Catalunya, davant una presència clarament definida d'un poder executiu català i d'un poder legislatiu català, la percepció és que no tenim un poder judicial català, sinó que el que tenim és una perllongació a Catalunya del poder judicial espanyol.

Deixant de banda aquesta anàlisi més genèrica, que tanmateix escapa al debat pressupostari, sí que cal assenyalar que si avui hi ha collapso en molts jutjats –la jurisdicció contenciosa administrativa n'és un exemple flagrant i clamorós, però no l'únic–, i molts ciutadans que han hagut de passar pel jutjat per conflictes civils o per qüestions penals en diferents jutjats del nostre territori ens il·lustrarien de fins a quin punt la percepció genèrica de lentitud, foscor i de vegades una certa impotència està fonamentada. Si hi ha problemes en molts jutjats –deia–, conclourem que hi ha problemes al món de la justícia i, per tant, la seva gestió és francament millorable.

Justícia cara, justícia fosca, justícia lenta. Aquestes són bàsicament les tres acusacions, els tres grans «reparos» que els ciutadans fan al tema que ara ens ocupa; tres acusacions que primer cal escatir si són certes i, de ser-ho, de certes, si hi podem posar remei. El ciutadà pot trobar la justícia cara, però aquí sí que cal exculpar els poders públics d'aquesta acusació, donat que la justícia no només no és cara, sinó que és gratuïta i, en tot cas, són cars els agents que intervenen en la reclamació i defensa de la tutela judicial; la percepció de justícia cara la tenen els ciutadans, però no té res a veure amb les facultats del poder polític, ni molt menys amb la gestió de la Conselleria.

El ciutadà troba la justícia fosca pel mateix enrevesament del llenguatge jurídic en el qual de vegades sembla que alguns els hi agrada recrear-se; també per la complexitat dels procediments judicials i per la poca concreció pràctica del principi d'immediatesa. Reformar alguns aspectes procedimentals pot, a banda d'agilitar el procediment, facilitar-ne la comprensió per part del justiciable. De tota manera, aquest és un tema que també escapa de la competència del Departament de Justícia i, per tant, aquesta foscor que bona part dels ciutadans imputen a la justícia no la podem illuminar des d'aquí amb les actuals competències.

Finalment, justícia lenta. La lentitud pot trobar una causa en el procediment, però només molt parcialment; els milers i milers d'expedients pendents de sentència no tenen excusa en el procediment, que està enllestit, sinó en altres qüestions: falten recursos humans, falten recursos tècnics, falten instal·lacions més adequades. I d'això ja no podem responsabilitzar-ne Madrid, sinó que hem de valorar... –o no podem responsabilitzar-ne només Madrid; a Madrid sempre tenim coses per responsabilitzar-ne–, sinó que hem de valorar si la gestió que fa el Departament és suficient atenent a les necessitats que hi ha. Certament, hi ha el recurs de fer el discurs genèric de la precarietat del sistema de finançament que impedeix una major dotació de tots els departaments, també del Departament de Justícia –això és cert–; però com que són vostès qui han pactat i accep-

tat successivament els diferents sistemes fins arribar al present, coneixent les insuficiències, ara no poden presentar-nos com un escut i dirigir-hi les responsabilitats, la responsabilitat avui a Catalunya que la justícia no vagi bé o –si ho volen dir d'una altra manera– que tingui greus mancances, pel que fa a la lentitud, és del Departament.

Doncs, bé, l'any passat teníem un pressupost de 52.620 milions i ara se'ns en proposa un de 53.740, escassos. La primera conclusió a la qual hem d'arribar davant d'aquestes xifres és que, si el pressupost de l'any passat era insuficient –i ho era– per fer front a les necessitats de la justícia –i quan parlo de les necessitats de la justícia del que parlo no és d'una cosa abstracta, sinó de les necessitats dels ciutadans que han d'acudir als tribunals, els quals han de rebre un tracte, un servei adequat, tenint present entre altres coses que són els precisament els que paguen les misses–, doncs, si el pressupost del 97 era insuficient, el del 98 que se'ns proposa servirà per mantenir les mateixes insuficiències. De fet, l'augment és l'equivalent a l'aplicació de la inflació sobre la xifra de l'any passat; per tant, estem com estàvem.

I ara no repassaré –ja ho han fet altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– direcció general per direcció general, capítol per capítol, partida per partida per veure quina puja i quina baixa i a partir d'aquí criticar el que calgui criticar. El que faré és analitzar aquells aspectes per nosaltres més importants, el tractament pressupostari dels quals ens ha forçat a presentar aquesta esmena de retorn, a partir d'una prèvia que ens sembla òbvia i necessària: si la justícia, les condicions en què s'atorga la tutela judicial, han de millorar, ho ha de fer també aquest pressupost. Aquest pressupost s'ha d'engreixar per –com hem dit– dotar de més mitjans, de més recursos els òrgans jurisdiccionals, i aquesta insuficiència seria, doncs, el primer motiu per justificar la presentació d'aquesta esmena.

Política penitenciària. Aquesta és una qüestió redundant en el debat pressupostari, almenys els darrers anys, en els quals es demana al Departament l'agilitació en la construcció de nous centres que facin possible que aquells principis de rehabilitació i reeducació no siguin només principis teòrics, sinó que es constatin, primer, sobre el paper, i immediatament després, sobre el terreny. Doncs bé, en principi, sobre el paper, no hi sabem veure res, a banda de bones intencions. És cert que en la partida prevista per a les inversions en terrenys hi ha consignada la quantitat de 100 milions –l'any passat era un partida oberta de 1.000 pessetes–, però aquí acaba la previsió, perquè la partida que han de compartir la construcció de nous centres i les obres de reforma dels ja existents és de 125 milions, superiors als 75 de l'any passat, però molt inferiors, per exemple, als 260 de fa dos anys, que en qualsevol cas no donen per a massa res i deixen pendent encara aquest projecte que haurem paït abans de menjar, de tant com se n'ha parlat i se'n parla i, pel que es veu, se'n parlarà, i aquest és un tema de màxima prioritat que, com es veu, no té una traducció pressupostària adequada.

I diem «prioritat» no només perquè són indispensables unes mínimes condicions de dignitat per fer possible la

reeducació, sinó també perquè a partir de la reforma del Codi penal caldria fer un esforç per tal d'adequar els centres a les exigències del nou text, que posa l'accent en la rehabilitació i en la reinserció, amb la introducció de penes amb compliment fora de la presó, com són els treballs en benefici de la comunitat, o els arrests de cap de setmana. Les actuacions realitzades fins ara són clarament insuficients, i falten equipaments adients per tal que es pugui complir amb condicions la voluntat del legislador. I, més encara, ara que el treball penitenciari ja no té una funció redemptora de la pena, sinó estrictament rehabilitadora, la dotació al Cire per tal d'estructurar el treball dins dels centres penitenciaris i que s'estengui al màxim possible entre la població reclusa és clarament insuficient. De fet, té la mateixa dotació que l'any passat i, per tant, baixa en pessetes constants. En aquest mateix àmbit, importantíssim, sorprèn extraordinàriament i negativament l'abaixada de despeses en els centres de menors, que passen de 325 milions en el pressupost del 97 als 240 del del 98.

I anem al tema de la normalització lingüística en el món de la justícia. Aquest és també un tema redundant i és un dels que s'ha exposat profusament a l'hora de justificar una nova llei que desenvolupés l'ús social del català, donada la precària presència de la nostra llengua en el món judicial. Diferents són els factors que incideixen en aquesta precarietat; no en són aliens alguns condicionants de l'actual regulació, per exemple la Llei orgànica del poder judicial, en el seu article 341, que valora com a mèrit per tal de proveir les places de president dels tribunals superiors de justícia i de les audiències el coneixement del dret especial o foral i el coneixement de l'idioma propi de la comunitat –naturalment, aquelles que en tinguin. Mèrit, no requisit, encara que és cert que per part de la Conselleria ja s'ha manifestat obertament la necessitat de modificar aquesta regulació, en el mateix sentit que ho ha fet el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

De tota manera, la modificació de les lleis cal que vagi acompanyada de l'esforç del Departament, i en aquest sentit l'esforç és mínim, i en alguns casos, nul. El foment de les vocacions a la carrera judicial, fiscal i secretaris en els llicenciats catalans ajudaria, a banda de tenir responsables arrelats a la terra, amb la qual cosa es garantiria l'estabilitat en la plaça, a normalitzar la nostra llengua. En el pressupost de l'exercici de 1996 hi havia una partida, la 480.03, de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia, amb una dotació de 35 milions, vora 36 milions de pessetes, per a beques a opositors a la carrera judicial, fiscal i secretaris; era un estímul justet, però es veia la bona voluntat i el camí estava traçat. Aquesta partida va desaparèixer en el pressupost de l'any passat, i enguany segueix dormant la son dels justos. I si ja era incompreensible l'any passat la seva desaparició, enguany es fa encara menys justificable. Estem treballant i discutint una llei que ha de fomentar l'ús del català, també en l'àmbit de l'Administració de justícia, i, pel que es veu, aquesta voluntat no va acompanyada de l'imprescindible suport pressupostari. I justament en un tema que té una importància superior a la que es pugui pensar. De fet, el mateix president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en la compareixença a què he fet referència, va

indicar que un dels mitjans, un dels que tenim a les nostres mans, reformes legislatives a banda, era justament l'estímul de vocacions catalanes, i l'estímul ha d'anar acompanyat de la pertinent dotació pressupostària.

El mateix podem dir de les beques a notaries i registres de la propietat i mercantils, que també els hi va el carro pel pedregal: l'any passat tenien una dotació de 52,5 milions, i enguany ha quedat reduïda pràcticament a la meitat –25.920.000 pessetes–, com si es preparés el camí per a la seva desaparició luctuosa, i ens semblaria, igual que en el cas anterior, un greu error. De tota manera, això ho intentarem arranjar amb la presentació de les oportunes esmenes parcials, que espero que seran ben rebudes i tractades com es mereixen per part del Grup de la majoria.

Com també espero que seran ben rebudes les esmenes que presentarem per augmentar la dotació que fa referència a la normalització lingüística: 64,5 milions, dividits en dues partides que suposen un augment de 4,5 milions respecte al pressupost del 97, però que és una quantitat encara clarament insuficient si el que es pretén realment és fer un esforç de debò per tal que el català sigui una llengua d'ús normal i habitual en els tribunals de justícia del nostre país. Ja ho hem dit: hi ha condicionants externs que no es poden resoldre amb partides pressupostàries, per més generoses que aquestes siguin, però, sense partides generoses i decidides, no serà possible la normalització lingüística i estarem a les mateixes.

Bé, tot i que el marge de maniobra és realment estret, intentarem corregir aquesta situació en la mesura de les nostres possibilitats, que són modestes, però comptant amb la bona voluntat del Grup majoritari en el tràmit de comissió amb les esmenes que presentarem per intentar reforçar algunes partides. De moment, però, ens hem vist obligats a presentar aquesta esmena de retom, que demanem que es voti favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyor conseller, senyors senyores diputades i diputats..., a veure si sóc capaç de ser breu, que em sembla que és el que reclama l'esperit general de la cambra, però no pas per ser-ho haig de deixar de dir quelcom per rebatre, en qualsevol cas, la presentació d'aquestes esmenes a la totalitat, que jo entenc justificades des d'un punt de vista del paper que juga en democràcia l'oposició, però no tant quant al contingut de les crítiques que s'han efectuat, algunes de les quals jo podré compartir amb vostès.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

En primer lloc, jo crec que aquesta és una de les conselleries en què podríem dir que, almenys durant el decurs d'aquesta legislatura o d'aquest any 97, hi ha més –diria jo–, quant a la seva actuació, llum i taquígrafs, en relació amb la quantitat i nombre de compareixences efectuades en la Comissió de Justícia, que ens han permès conèixer, d'entrada, i pels protagonistes dels problemes que s'han citat aquí, doncs, ens han permès conèixer moltes de les situacions. Algunes d'aquestes compareixences han sigut rellevants, altres potser no tant, però la consellera ha comparegut molta vegades, la directora general d'Infància, els sindicats de presons, no cal dir el president del Tribunal Superior de Justícia –com s'ha dit– i altres. Algunes d'aquestes compareixences han posat en relleu les mancances que aquí s'han posat de manifest, però, com és obvi –i també ho entenc–, també han posat en relleu alguns avenços, o molts avenços en determinats camps, i, clar, és lògic que vostès no els citin; però, si féssim l'exercici de recollir el *Diari de Sessions* d'aquestes compareixences i l'entrellacéssim amb el que avui s'ha dit, veuríem com potser des d'un punt de vista estrictament formal no seria necessària la presentació d'aquestes esmenes a la totalitat.

En relació amb el contingut concret del que s'ha dit, i per mirar de ser al màxim de telegràfic possible, el senyor Roc Fuentes s'ha referit molt especialment a una qüestió a la qual també el senyor Tugues i la senyora Geli s'han referit, i el senyor Ridaó, però en diferents graus. Jo penso que a ningú se li escapa el fet concurrencial de la situació de la justícia a Catalunya, que nosaltres compartim bastant, per no dir totalment, la visió que en té el senyor Vidal i que va manifestar en la compareixença, però que, d'alguna manera, perquè aquesta justícia sigui millor i, per tant, atengui les necessitats dels ciutadans i allò que es reclama i ens situï en un país modern, que és evident que la justícia és un dels seus termòmetres a Europa –almenys ens sembla que ha de ser així–, perquè això sigui així s'ha de canviar la legislació, i amb motiu d'una proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana sobre el sistema judicial propi va quedar de manifest que ja feia dies, ja feia temps que la consellera de Justícia estava fent tramitacions per intentar aconseguir almenys una descentralització d'aquests organismes judicials, de cara que la incidència del Govern de la Generalitat pugui ser més «efectiva» i pugui ser més «eficient», que són adjectius que vostès han utilitzat i que nosaltres compartim.

També s'ha referit el senyor Fuentes –i altres grups– al tema de les presons, que és un tema que parlem sempre aquí, i és lògic, perquè és un dels aspectes importants del Departament i és un dels aspectes que compartim, amb la filosofia que ha introduït la senyora Geli, i també n'ha parlat el senyor Fuentes: nosaltres no podem quedar impertèrrits davant del que són els drames personals de la vida de les persones; és evident que aquesta és una situació que afecta la gent, però també és evident que està envoltada d'una complexitat no gaire fàcil de poder resoldre, almenys d'una manera..., ni que sigui pressupostària; tampoc ho resoldríem, perquè la complexitat del món de dintre les presons és realment important. Ara, això no vol dir que no s'hi hagi d'anar

avançant. I en aquest sentit nosaltres creiem que, per molt que es minimitzin els 100 milions de pessetes en compres de terrenys, és un pas inequívoc de la voluntat de complir el pla que la Conselleria va presentar, de substitució de centres penitenciaris, i d'alguna manera, també, la voluntat de fer efectiva, en primer terme, la substitució dels centres de Barcelona, per a la qual cosa és evident i necessari l'acord amb l'Ajuntament de Barcelona, perquè, d'alguna manera, té una influència directa en les possibilitats econòmiques d'això, oi? I és evident també –i vostès ho deuen conèixer– que la comissió tècnica a l'efecte creada, doncs, està fent aquests treballs, i ens sembla que serà aviat, doncs, una realitat tenir-hi una..., almenys una perspectiva més directa. Suposo que d'aquest tema també en podrem seguir parlant a la comissió de seguiment creada a l'efecte, i, per tant, és una qüestió en què no caldrà estendre-s'hi més.

Jo crec que s'ha produït un parell de contradiccions –que vull posar en evidència perquè no és la primera vegada que em passa–, en relació amb intervencions de dos grups de l'oposició, que no es veuen les coses de la mateixa manera. Jo estic d'acord amb la senyora Geli quan diu que, realment, el Departament, doncs, és un departament de capítol 1, perquè la feina de les persones en aquest Departament és essencial. Això entra en contradicció amb la visió del senyor Ridaó, en la qual, doncs, ha fet una càrrega important en relació amb el desfasament o el desequilibri entre capítol 1 i capítol 2. Nosaltres creiem que estem més en la línia aquesta del capítol 1; en el que sí que estem d'acord és que les polítiques de personal han de ser importants, i d'alguna manera, i encara que podríem admetre millores en aquest sentit, el Centre d'Estudis i Formació va referit o té com a aspecte més essencial aquesta formació personalitzada de la gent que tracta aquestes problemàtiques, molt i molt socials, i estem d'acord amb la pedagogia social que reclama la senyora Geli, i estem d'acord que s'han d'adoptar mesures..., que a vegades s'han començat a prendre des del mateix Departament, des de la mateixa Direcció General, però que topen amb inconvenients legals, no?, perquè els tercers graus, sap vostè que moltes vegades són recorreguts pel jutge de vigilància quan la voluntat del Departament era justament això: fer entendre que la gent al carrer té més possibilitats de reinserció. Però, en definitiva, hi estic d'acord, senyora Geli: vostè ha fet un plantejament que en determinats temes hem de ser utòpics, jo diria que per avançar, però que al mateix temps això no ens ha de fer perdre de vista que els avenços que es produeixen, encara que no siguin aquesta utopia desitjable, sí que són importants de cara a la vida de la gent.

I per anar acabant, perquè em sembla que... Ah!, deixin-me referir-me com a mínim, també, al tema dels mitjans humans i materials, no? A part d'allò del Centre de Formació, que em sembla que només rellegint els seus objectius queda molt clar, doncs, el Departament ha mantingut la capacitat d'inversió, com a mínim, a posar en marxa els edificis nous de Puigcerdà, Gavà, Blanes, Arenys..., a part del que parlàvem de les substitucions de centres penitenciaris, i també, doncs, les audiències –l'Audiència de Lleida, si no ho recordo malament; ara ho hauríem de buscar, però ho trobarem

4240

de seguida... Bé, en definitiva, hi ha diversos aspectes d'inversió, tant pel que fa a centres penitenciaris com pel que fa als materials de justícia, de l'Administració de justícia, que són una evidència i que, per tant, vol dir que en les prioritzacions que el Govern ha fet aquest any en relació amb els seus pressupostos, que vostès ho han citat –i jo no ho puc pas desmentir, això és així; el conseller Mas hi va fer una referència molt especial–, nosaltres pensem que no ha quedat desmerescut en absolut el pressupost de la Conselleria de Justícia, tot i que els reconec que seria desitjable la seva ampliació i aconseguir molts dels objectius que vostès han posat de manifest, però que, en qualsevol cas, és evident que tot té un límit, i els pressupostos també.

Des d'aquest punt de vista, dir-los que, per justificar també l'existència del Cire, que joestic d'acord que el treball és la millor eina de reinserció dels reclusos, però que, per altra banda, el Cire està demostrant que cada any, doncs, té una millora en el percentatge tant d'interns ocupats com de les prestacions econòmiques que reben aquests interns. Naturalment, no estem en un nivell de carrer, de societat, però tampoc al carrer i a la societat el treball és un bé que sobri i els ingressos de les famílies és un bé que també sigui excessiu.

Per tant, dintre de tot, nosaltres creiem que el Cire compleix el seu objectiu, que ho fa d'una manera molt digna, i que seguirem esforçant-nos per millorar-lo, perquè, en millorar-lo, nosaltres millorarem les condicions de vida de la gent amb aquest criteri que jo comparteixo –crec que el Govern ho fa i tot el Grup Parlamentari– del que deia el Tony Blair, no perquè ho digués ell, sinó perquè amb el contingut del que diu, jo crec que tots hi estem absolutament d'acord, perquè tots volem un món millor i que les persones tinguin la màxima felicitat en el temps que els toqui viure. *(Remor de veus.)*

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El president

Silenci, senyores i senyors diputats. Procedirem, acabat el debat, a votar les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia. Prego que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes han sigut refusades per 27 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions.

Seguidament passarem a debatre les esmenes a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. Té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Jordi Guillot, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meva intervenció en defensa de l'esmena a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, que faré conjuntament amb el diputat Joaquim Novella, té les següents raons: pel nostre Grup, aquest Departament

hauria de representar un dels principals instruments que té el Govern per incidir en l'economia productiva del país. I un any més aquest Departament pateix un increment per sota de la mitjana general dels pressupostos de la Generalitat. El Departament creix un 3,19%, quan l'increment del consolidat de la Generalitat, en termes nominals, és del 5%.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En el debat de la totalitat, ja apuntava, el nostre Grup, la necessitat de marcar-se l'objectiu del creixement econòmic a llarg termini, de donar suport als sectors econòmics emergents, de polítiques de reequilibri territorial, la sostenibilitat ecològica d'aquest desenvolupament, generar riquesa i crear llocs de treball, dinamitzar i donar suport a l'economia productiva, utilitzar el Departament, els seus recursos humans i materials per afrontar aquests reptes haurien de ser, amb bona lògica, les prioritats del Govern.

Enguany, ja ens ha passat abans en altres debats, ens és molt més còmode poder argumentar tot un seguit de qüestions. Abans, quan parlàvem del Departament de Treball, afirmàvem que s'ha trencat la lògica que imperava fins al moment; que en aquests moments és possible, s'està demostrant i s'està posant sobre la taula la necessitat de tenir polítiques actives per a l'ocupació. També, pel que afecta el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, hi ha una evidència respecte al que han estat afirmacions i concepcions del passat. Allò que «la millor política industrial és aquella que no existeix» s'ha demostrat que no dona cap resultat, ben al contrari. A criteri nostre, cal una política industrial més decidida i intervencionista –decidida i intervencionista. Conclusió també, no tan sols del nostre Grup, dels autors del llibre *L'economia catalana davant el canvi de segle*, patrocinat pel Banc Bilbao-Vizcaya i per la mateixa Generalitat: enfortir el nostre teixit industrial, agafar el tren en marxa en el ritme que marquen els països més desenvolupats.

Ens movem en una realitat caracteritzada per inversions públiques retallades, escassetat del capital de risc i de suport a la creació d'empreses, de manca de cooperació interempresarial amb baixes d'inversions en recerca, amb un sistema formatiu carregat de defectes. Com ens podem plantejar d'aquesta manera poder garantir una economia de qualitat, element imprescindible per a la nostra competitivitat? El sector industrial a Catalunya ha passat del 39,2% l'any 86 al 31,1%. Cal una reorientació de les polítiques industrials de Govern que primi, al nostre entendre, quatre eixos. En primer lloc, la internacionalització, la tecnologia i la creació d'empreses, la reconversió ecològica de la nostra indústria. La penetració en els mercats exteriors a través de les exportacions i les inversions a l'estranger és garantia del nostre creixement. Es dediquen prou recursos a aquest objectiu? Creiem que no.

Superar el nostre dèficit i dependència tecnològica amb més partides d'ajuts a la recerca..., amb més partides d'ajuts. Enguany, les partides destinades a la recerca són de 126 milions de pessetes. Evidentment, partida, aquesta, del tot insuficient.

Cal definir un pla integrat per a la creació d'empreses, conscients que fomentar la creació d'empreses és sovint car i desagrat, però el seu rendiment econòmic i social acaba tomant, i amb escreix, les inversions a la societat.

És clarificador que les úniques experiències de polítiques industrials actives avui dia vinguin i es donin en el món local.

Per al 1998 se'ns presenta un projecte de pressupost on les subvencions per a accions de reconversió industrial són de 39 milions de pessetes. Les subvencions al món local per al foment d'inversions en comarques en regressió demogràfica són 84 milions de pessetes. És a dir, partides i xifres que expressen la degradada o la manca d'atenció per part d'aquest pressupost a aquestes fites tan importants per poder relançar la nostra indústria.

Cal una reconversió ecològica de la nostra indústria; fer-la ecològicament sostenible perquè pugui tenir futur i alhora no malbaratar els recursos i degradar l'entorn. L'energia és no l'únic però sí un factor clau tant per les seves repercussions econòmiques com ecològiques. Un ús eficient de l'energia, el seu estalvi i la introducció d'energies renovables semblen objectius raonables a marcar-se. Les dades pressupostàries són ben contradictòries amb l'abans esmentat; les «Subvencions a les corporacions locals» són d'11 milions; les «Subvencions a empreses privades», d'1,5 milions; les «Subvencions a famílies i institucions sense afany de lucre», de quasi 7 milions de pessetes. És a dir, partides irrisòries.

L'Institut Català d'Energia perd respecte a l'any 97: l'any 97 tenia una assignació de 1.183 milions de pessetes, i l'any 98 de 1.087 milions de pessetes. El programa de gestió de l'energia a la indústria, 15; el programa d'estalvi d'aigua, 15 milions; el programa d'acció municipal, 8; el programa de promoció d'energies renovables, 5; el programa de gestió energètica al transport, 2, i el programa d'eficiència energètica als edificis, 8. He triat aquestes partides perquè reflecteixen, per si mateixes, quina és i..., quina és la importància que dona el Departament d'Indústria a una fita tan important com és un ús més racional i més eficient i més estalviador de l'energia.

Aquest conjunt d'arguments, per si mateixos, justifiquen la nostra esmena a la totalitat i demanaríem el seu vot a aquestes. Però vull, alhora, acabar assenyalant una situació ben contradictòria. Jo, com la resta de membres de la Comissió d'Indústria, sovint hem de patir, per part del titular del Departament, lliçons modernes i innovadores de l'economia, de la indústria i de l'empresa, de clar contingut neoliberal. Però vet aquí algunes dades del pressupost: el pressupost del Departament per al 1998 és de 19.427 milions de pessetes; en canvi, si ho consolidem amb els instituts i les empreses, puja a 43.556 milions. És a dir que el 55,4% es gestiona fora del Departament. L'argument que se'ns dona, i segur que es repetirà avui, és que així es garanteix una major flexibilitat i eficiència per a la gestió d'aquests recursos. Jo no ho comparteixo, i molt menys després de llegir l'informe de la Sindicatura del 1994, perquè, vet aquí

que aquesta eficiència en la gestió, aquesta flexibilització significa que totes i cadascuna d'aquestes empreses, instituts i entitats, acaben amb pèrdues.

«Estructures lleugeres, poc burocratitzades..., alliberar recursos per intervenir sobre els missatges», dins d'aquestes classes magistrals que cada mes ens dona el senyor Subirà, doncs, mirin vostès el pressupost. «Personal» creix, en consolidat, un 13,3%; el capítol 2 creix d'un 12%, i vet aquí, capítol 4 baixa el 10,37, i el capítol 7 baixa el 7,33. Sorpren aquesta espècie de neoliberalisme burocràtic que es duu a terme dins el Departament d'Indústria.

I junt amb aquests arguments, té, per nosaltres, un gran valor analitzar la gestió i l'acció concreta del Departament, per poder jutjar també el pressupost i, a partir d'aquí, evidenciar quina és l'acció política concreta d'aquest. I posaré tan sols dos exemples: hem abordat dues qüestions importants per al nostre país a nivell del que és la pràctica política del Departament d'Indústria, i el primer exemple que vull posar és la privatització del grup Potasses. El senyor Subirà ha estat, i el Departament d'Indústria –personalitzo perquè, evidentment, és el titular, i segurament darrere d'ell el Govern, però, com que hi posa tant èmfasi, m'agrada personalitzar–, el màxim «adali» de la privatització. I a partir d'aquí, diguéssim, un grup de potasses, reflatat amb diner públic, que dona beneficis, que garanteix llocs de treball i activitat econòmica en una comarca amb tanta dificultat com és el Bages, en aquests moments aborda un procés de privatització. Incomprensiblement no s'ha complert una resolució del Parlament de Catalunya de l'any 93, que és l'accés, via article 53 de l'Estatut, al Consell d'Administració d'una empresa estatal que està ubicada a Catalunya. Que consti que aquesta legislatura vam tornar a votar la mateixa Resolució, es va tornar a aprovar i a hores d'ara encara el nostre Govern no hi està representat; sí que és cert que tres coneguts, de marcada solvència –però tres coneguts– han estat nomenats per indicació d'aquest Govern. Però, és clar, aquest no és l'objectiu ni l'acord que va prendre el Govern.

Però el que és pitjor és que, quan en el debat a la Comissió d'Indústria, molts grups parlamentaris –entre ells, el nostre– van plantejar el perquè el Govern no es reservava, es resguardava un 5% de l'accionariat d'aquest grup, que té una importància –hi insisteixo– bàsica per al Bages, per a l'economia, per a la mineria, etcètera, la resposta va ser que no. Jo us vull alertar que avui ens podríem trobar fent el pitjor dels ridículs, en el cas que el SEPI es reservés aquest 5%. Imagini's vostè que un organisme estatal es reserva aquest 5% i nosaltres «columpiant-nos», gràcies al senyor Subirà, sense participar en una fita tan important com pot ser la privatització del grup Potasses.

I el segon exemple que volia posar, de quina és l'expressió i el tarannà i les polítiques d'aquest Departament, és el procés de privatització de l'empresa Taurus, SA. Una empresa en una greu situació, reflatada amb diner públic, en aquests moments participada al cent per cent per part de la Generalitat; una empresa bàsica tant per la seva activitat econòmica com pels llocs de treball que genera a nivell de l'Alt Urgell, i una empre-

4242

sa que en aquests moments està sotmesa a un expedient de regulació d'ocupació, presentat per la mateixa empresa, és a dir, presentat per la mateixa Generalitat, a portes de la seva privatització. En lloc d'afrontar un pla industrial, un pla d'inversions que permeti dur a terme una privatització que garanteixi la viabilitat i el futur de l'empresa Taurus, el Departament ha preferit fer el paper d'obrir un expedient de regulació, per tal d'intentar després oferir una empresa lliure del que empresarialment es deu entendre per càrregues i problemes. Creiem que només amb aquests dos exemples queda demostrat un tarannà que el nostre Grup no hi participa, i queda expressada un tipus de política que a hores d'ara s'ha demostrat que és lesiva per al país, que no dinamitza la seva indústria i que, ben al contrari, representa un forts costos econòmics i socials.

És per aquesta raó que nosaltres demanàrem el vot a favor de les esmenes a la totalitat, i prosseguiria ara el company Joaquim Novella, que intervindria a favor de la resta del Departament.

Gràcies, senyor president; gràcies, per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per continuar la defensa de l'esmena a la totalitat, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, faré referència a la nostra esmena a la totalitat pel que fa referència al turisme, al comerç i al consum a Catalunya.

Bé, com ja els dèiem l'any anterior, estem davant del tema de la primera indústria que té aquest país, que és el turisme: un 12% del PIB i un 13%, entre ocupació directa i indirecta, del total de treballadors de Catalunya. I quines són les característiques del turisme de Catalunya? Generalment, petites i mitjanes empreses, amb un grau de modernització baix i amb un nivell de formació i de modernització també baix. I tots vostès saben –i m'imagino que hi estaran d'acord– que, quan parlem de turisme, hem de parlar del *cluster*, és a dir, del que és pròpiament turisme –hotels, càmpings, etcètera– més restauració, comerç i serveis públics dedicats al turisme. Si estem d'acord en això i estem d'acord que la fita del turisme català és el turisme de qualitat –i diversificat–, i estem d'acord que el canvi del turisme de quantitat i de masses al turisme de qualitat encara no s'ha fet del tot en aquest país..., si estem d'acord en aquest diagnòstic –podem no estar-hi–, si hi estem d'acord, és a partir d'aquí que hem d'analitzar les polítiques turístiques que aquí s'han fet.

Quines serien les polítiques turístiques que, d'acord amb el nostre Grup, haurien d'implementar-se? Bàsicament, formació; bàsicament, modernització de les empreses; bàsicament, infraestructures turístiques, privades i públiques –i públiques!– per al turisme. I, amb això, anar a un turisme de qualitat en el qual la regulació del sector públic sobre els serveis turístics es faci *in extenso*, és a dir, arribi a tot, arribi a tot per mesurar els

índexs de qualitat. Si estem d'acord en aquest programa –podem no estar-hi; ja ho veurem després–, hauríem de jutjar, a partir d'aquí, el que ha fet la Generalitat.

Mirin, vostès: el que veiem nosaltres contemplant els pressupostos és que des que Turisme, Comerç i Consum passen a ser un sol Departament amb Indústria han perdut, han perdut, han perdut... I no ho diem nosaltres; ho diuen les associacions dels sectors, ho diuen els funcionaris que treballen en aquests serveis; els en dono fe i, després, els puc donar noms, si vostès volen. És a dir, hi ha un tema que se sent tant..., i el pressupost no és que se senti, sinó que el pressupost es concreta; té una pèrdua respecte, fins i tot, a la mateixa secció d'Indústria; sembla que és un Departament d'Indústria i annexos. Perdonin que el qualifiqui així: Departament d'Indústria i annexos; els annexos són: Comerç, Consum i Turisme.

I és important aquest tema perquè, mirin, en això ens juguem, doncs, el 25% del PIB d'aquest país; si sumem el comerç i sumem el turisme, el 25%. I aquí és un tema cabdal que haurem de discutir amb aquest Departament. Nosaltres, políticament, així ho veiem: és Indústria i annexos. No volem dir que no es faci res, però queda menys valorat per l'actuació tot el que no és Indústria.

Bé, un cop dit això, anem a les xifres, anem a les xifres. El pressupost de la Direcció General de Turisme, del 96 ençà, ha caigut de 1.744 a 1.414. Això vol dir que és un 20% de caiguda. Si mirem el del 97, respecte al 98, hi ha una caiguda del 9%, i, si observem transferències corrents de capital d'inversions, ens en anem a una caiguda menor, d'un 3%, però una caiguda que, en termes reals, seria del 5 o més.

Per tant, nosaltres estem preocupats per això. Vostès tenen una política en la qual no estem d'acord, nosaltres. Vostès munten sovint instituts: institut per això, institut per l'allò i tal, i, és clar, instituts que, després, tenen dificultats que funcionin perquè, donades les limitacions financeres, doncs, no acabem de marxar. I per què es fan aquests instituts? Nosaltres entenem, equivocats o no –equivocats o no–, que aquí hi ha una voluntat de treballar amb centres més flexibles, amb centres més flexibles, que, d'altra banda, moltes vegades es converteixen després en entitats autònomes i, per tant, tenen control *a posteriori*, no *a priori*, que dificulta, que dificulta algunes qüestions en aquest sentit. Nosaltres pensem que, d'altra banda, quant a la idea que es diu que entri el sector privat i pugui ser una cosa concertada, els fets, fins ara, no ho han demostrat. És a dir, hi veiem més inconvenients que no avantatges –almenys pel que ha passat fins ara amb aquests instituts.

Miri, el turisme de Catalunya serà tema d'un altre dia, però aquest diputat que els parla va fer unes preguntes. A mi se'm van donar els balanços i en els balanços apareix una diferència entre actiu i passiu; és a dir, en una empresa normal en diríem pèrdues –l'any 96, per valor de més de 400 milions. És a dir, a veure, aquí, què ha passat i, realment, per què s'ha arribat a aquesta situació? És un tema que ens preocupa; és un exemple que els estic posant de centres d'aquest tipus que no

sempre funcionen bé; és a dir que nosaltres creiem que no funcionen bé.

Si mirem –com els deia– tota la Direcció General de Turisme, caiguda continuada i, en aquests darrers anys, continua la caiguda. Per tant, els diners que arriben al turisme són menors. On són les diferències entre el que vostès fan i el que nosaltres proposem? I aquí estem fent valoracions polítiques; naturalment, legítimament, vostès fan les seves i nosaltres, legítimament, fem les nostres. Mirin: potser, en el que volem aconseguir, jo diria que, potser, hi estariem d'acord, eh?, en aquesta transformació cap a un turisme de qualitat, deixant el turisme de massa –i diversificat–, entenent un *cluster* turístic ampli; potser hi estariem d'acord. En el que no sé si estarem d'acord és en el mètode de fer-ho; em penso que no. Per nosaltres, això passa fonamentalment a través de les entitats locals i comarcals, és a dir, la reforma aquesta hauria de passar a través de les entitats, dels ajuntaments i els ens comarcals, i, a través de concerts i col·laboracions amb el sector corresponent, que es pogués establir tota una sèrie de mesures i, vostès, tota aquesta línia d'institucions del món local, via turística, l'han deixada de banda. Els podria donar xifres, però han tingut unes minses aportacions: de 160 milions hem passat a 24 milions; és a dir, molt poc, molt poc.

Aquest, em sembla que és un tema important. Per què diem que aquesta línia ens sembla important? No vol dir que, indubtablement, el Departament no hagi de marcar les grans línies, sobretot en comptabilitat, però la concreció... Perquè, mirin, hem de donar tota una sèrie de serveis al turisme per fer serveis de qualitat, i les entitats territorials hi estan dia a dia, i els coneixen i els veuen, i coneixen també quins són els empresaris turístics, i, a partir d'aquí, ens sembla que és la millor implantació. D'altra banda, pensem que en aquesta línia també hauríem de tenir cura del diàleg social –no només amb els empresaris sinó amb els sindicats.

Sobre el tema dels apartaments, senyor Pujol i Figa, vostè, l'any passat, ja em va contestar que hi havia una normativa. Bé, la pregunta que jo li faig és: no dubto que la normativa hi és, però jo no em referia a la normativa, senyor Pujol. Com que vostè repassa el que nosaltres diem –i és la seva obligació–, nosaltres fem el mateix amb el que vostès diuen. El tema no és la normativa, senyor Pujol i Figa, és l'efectivitat de quants apartaments dels que hi ha estan controlats per la Generalitat, i la major part dels apartaments de Catalunya –i no oblidem que són allà on van més els turistes, nacionals i internacionals–, aquests apartaments no estan controlats encara. I «qualitat» vol dir això: que el tema apartament es resolgui a Catalunya. Això no està resolt; això, resolt, no hi és. En definitiva, no podem estar... Mantenim aquesta esmena a la totalitat perquè entenem que els programes que fa la Generalitat per al turisme són insuficients, no tenen l'orientació que haurien de tenir, a través dels poders locals, i, de fer-ho així, veiem difícil que tot el tema de la modernització del turisme a Catalunya es pugui realitzar.

Miri, passaré ara a parlar-los, a vostès, del tema del comerç. Al comerç català tenim uns cent mil establiments, i hi ha el 12% de l'ocupació de Catalunya, i,

aproximadament, el 10% del PIB. També és un altre sector important. Aquests establiments, la major part són petits. Ja, l'any passat, vam discutir, teníem diferències polítiques, espero que estiguem una mica més a prop...; pels pressupostos, penso que no, i vostè m'ho dirà després, ja que, realment, per a nosaltres, cal fer un projecte de reforma del comerç a Catalunya, on s'ha d'establir –en aquest projecte de reforma del comerç a Catalunya– un mapa del comerç, que, per nosaltres, no és el mapa que ens van presentar vostès, d'equipaments comercials. No és aquest; aquest pot ser una part del mapa, però no és el mapa, eh? Entenem que una cosa és dir on es pot posar un gran equipament, o no –és una part del tema–, i l'altra és dir què anem a fer amb el comerç de Catalunya en general. *Es la parte de un todo*; no és el tot.

Doncs, bé, sobre el tema de la reforma del comerç, nosaltres ja ho vam dir al seu moment: també passa pels poders locals, i creiem que l'instrument clau són els programes d'orientació comercial. I els demanàvem, a vostès, una possibilitat: que podrien tenir mil milions cada any, mil milions de pessetes, en un fons de reforma del comerç, si vostès haguessin acceptat o haguessin portat a terme allò de la tributació sobre les grans superfícies.

Senyors diputats de la majoria, això que els proposava el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds no és una idea original d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Tant de bo fos una idea original! S'aplica a altres llocs d'Europa, i governs de diferent signe. Això és una mesura que en política econòmica es coneix amb el nom de «reequilibrament a través del sector»; és a dir que paguin els que poden allò que tenen als més dèbils. Nosaltres proposàvem que els hípers paguessin unes taxes –i podien fer-ho!–: mil pessetes el metre quadrat, i, a partir d'aquí, nosaltres tindríem mil milions per reformar el Pla de comerç a Catalunya.

I com ho faríem? Molt senzill: un fons. Tots els ajuntaments que volen hípers perquè volen cobrar les taxes dels hípers, tots els ajuntaments haurien, obligatòriament, de fer aquest Pla de reforma. I els que no, podrien, potestativament, presentar aquestes reformes –«podrien», potestativament. I gaudir d'aquí. Vostès ho van deixar en la incògnita; van dir que es podrà fer. Bé, es podrà fer però no s'ha fet. Vostès em contestaran si es farà d'aquí a quinze dies o d'aquí a un mes; tindran el recolzament, però vostès ja em contestaran; de moment, no s'ha fet. I mil milions que podríem tenir per al comerç a Catalunya... –no s'ha fet. Llavors, pel que fa a tots els programes de modernització, de formació, de noves tecnologies, d'associacionisme dintre del comerç, del Pla d'integració a la Unió Europea, d'urbanisme comercial dels ajuntaments..., doncs, no tenen aquest fons.

El que vostès ens presenten com a pressupost, el que vostès ens presenten com a pressupost, té, aquest any, un augment, certament, amb certes transferències a les corporacions locals, però, és clar, és que, l'any passat, havien baixat tant que, si ens en anem a l'any 96 –i no més lluny–, això és encara més petit. És a dir que estem en la mateixa línia: una línia d'aportacions al comerç, diguem-ne, més petita.

4244

Miri, jo he fet un exercici, que per a mi està ben fet, que és: agafar totes les transferències i inversions que vostès fan, treure'n les del Copca i veure quant queda. Bé, l'any passat, eren 806 i, aquest any, són 621; cau un 23%—cau un 23%. És a dir, tenim problemes seriosos i les organitzacions del comerç així ho reconeixen.

Jo he estat parlant amb algunes d'elles i m'han presentat un quadre comparatiu de 1.800 milions, l'any 95, abans que això fos departament fusionat—Indústria i annexos—; 603, l'any 96; 564, l'any 97, i, finalment, 476, l'any 98. És clar, el comerç està de baixada en els pressupostos.

Nosaltres, em sembla que, si fem això, tot aquest tema de la política de reforma del comerç a Catalunya, que és molt important, doncs, no es realitzarà. I, és clar, aquí també estem en un *impasse*, aquí estem també en un *impasse*, perquè la instal·lació, a Catalunya, dels hípers, que té ja una mitjana similar a Europa, afectarà i està afectant el petit comerç. I aquí vostès tenen—dic «vostès», perquè vostès governen; no nosaltres—dues opcions: via lliberal—és a dir, no intervenim—, o via de dir: anem a intentar que allò del petit comerç que es pugui modernitzar i reestructurar pugui tirar endavant.

Segons diuen els comerciants, això no es fa així; vostès van tenir fa un cert temps una manifestació de comerciants aquí, al Baix Llobregat. Així mateix, una associació de comerciants de Catalunya va dir que estaven mirant de crear el partit dels comerciants de Catalunya, i vostès tenen avui dia una altra organització de comerciants, que jo tinc aquí i que els diu que això del comerç no pot ser. Nosaltres, sovint, l'oposició, ens hem de fer ressò—i ho entendran, legítimament—d'allò que diu la societat, i la societat, quant als comerciants, diu això. I nosaltres, mirant els números, pensem el mateix.

Jo els convido, a vostès, que es pronunciiïn sobre quan posaran en marxa aquest famós impost de tributs per fer els PUOSC; si vostès tenen dades precises i poden aclarir-m'ho, jo els ho agrairé molt; marxaré avui amb més informació a la meua cartera, la qual cosa sempre és d'importància, i també els comerciants de Catalunya ho tindran. Malauradament, penso que a això no hi haurà una resposta concreta; malauradament, penso que no, perquè vostès, això, ho eternitzen perquè no hi ha voluntat política de portar-ho a terme i, realment, qui patirà és el comerç de Catalunya.

Nosaltres pensem—i així ho farem—que destinarem una partida oberta a tot el tema del comerç a Catalunya per fer una reforma i, en segon lloc, pensem que, a través del diàleg social dels comerciants, de les associacions de comerciants i dels sindicats, vindran acords, dintre de l'acord general, si s'hi arriba... Doncs, molt bé; tot allò que arribi via acords de les associacions de comerciants i de treballadors, nosaltres ho recolzarem. Esperem també que vostès es pronunciiïn al respecte.

Per últim, senyores diputades, senyors diputats, faig referència a tot el tema de la Direcció General de Consum. Mirin, una reflexió d'aquest diputat: unificar una Direcció que tingui aquests noms—Direcció General de Consum i Direcció General de Seguretat Industrial—és

o no racional, des del punt de vista dels recursos públics? Personalment, penso que no; són dues coses molt diferents amb problemàtiques diferents, i vostès ho van fer així. Allò que els deia: Indústria i annexos; Indústria i annexos.

Segona qüestió. Sabem d'eliminació de serveis d'atenció als ciutadans en matèria de consum; s'han eliminat alguns serveis on podien anar a reclamar els ciutadans. S'han centralitzat i s'han eliminat. Hi ha un cert descontentament entre els funcionaris, diguem-ne, competents, la qual cosa és, per altra banda, important reconèixer; és a dir, jo, quan parlo dels funcionaris, parlo fins i tot dels funcionaris de més alt nivell; tenen aquí vostès funcionaris competents, que s'han format en aquest sentit i en aquesta línia que els acabava de dir.

I les organitzacions de consumidors reben el mateix que sempre: 40 milions—40 milions, 40 milions. Si mirem transferències corrents, transferències de capital i inversions i ho sumem, tot això té una reducció d'un 1%. En termes reals, 3 i escaig. I si mirem, d'altra banda, per tant, la participació de les organitzacions de consumidors, el que destina a transferir a la societat per revertir en aquests temes, tenen una caiguda.

És a dir, a l'entendre nostre, tot el tema de la Direcció General de Consum—m'estic referint ara als temes de consum—, doncs, té una reducció ostensible. És a dir, senyors diputats, senyores diputades, nosaltres veiem aquí un tema: que es prioritza una política dintre del Departament, la política industrial, i si els posen annexos, la política de comerç, turisme i consum, i no hem d'oblidar que en el tema de comerç són competències exclusives, i a aquest no se'ls dona l'adequada política que tenien. Per a nosaltres, ha empitjorat respecte a quan estava separat, que també governaven vostès, però ha empitjorat. I no ho diem només nosaltres, sinó que ho diuen també les associacions i ho diuen també els funcionaris: escoltin les associacions, escoltin els funcionaris; no escoltin només a nosaltres. Tinc documents, senyora Neras; tinc document que li puc presentar.

D'altra banda, creiem que fóra bo que el retall que ha tingut aquest Departament en aquestes matèries els darrers anys no continuï, perquè podem tenir problemes per poder fer uns plans que són importants. Pensem que el tema del turisme està en el moment de transformar el turisme de massa en turisme de qualitat, no s'ha fet del tot en el país, s'han fet passos, no s'ha fet, i això requerirà un esforç, i pensem també que tot el tema del petit comerç a Catalunya, amb tots els canvis que hi ha, s'ha de fer també un esforç per reconvertir-lo, i això no està fet. I nosaltres creiem que les entitats territorials són l'element bàsic.

I per últim, dintre dels nostres pressupostos, la participació dels ciutadans és molt important; tot el que són organitzacions de consumidors, la implementació d'un millor assegurances del consum, etcètera, això és molt important. Hi havia unes estructures que ja estaven creades, que s'estan utilitzant deficientment—que s'estan utilitzant deficientment. I els dic coses que vostès ja han fet, eh? No estem aquí per dir-los que tot ho han fet malament; el que estic dient és que les estan mal-

aprofitant i les estan descuidant –les estan descuidant.

Bé, senyores diputades, senyors diputats, espero no haver-los avorrit, i espero que alguna reflexió d'aquestes tindrem. I senyor Pujol i Figa –m'imagino que em contestarà vostè, com sempre–: si em pot dir alguna qüestió concreta relacionada amb la implantació dels tributs als hípers per crear aquest fons comercial de reforma del comerç a Catalunya, li diré que li ho agrairé en gran mesura.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, compartirem la defensa de la nostra esmena amb els diputats Ferrer i Gironès, que portarà l'aspecte d'indústria, i el diputat Jordi Portabella, que portarà l'aspecte d'energia.

El Departament d'Indústria, Comerç i Turisme contempla enguany un increment del 3,4% global respecte el 97, però des del Grup d'Esquerra Republicana entenem que la seva participació en el total de la despesa està estancada. Només creix 1,7; les operacions de capital continuen baixant, enguany, en un 8,4%; les transferències corrents baixen perquè els organismes dependent no reben el suficient. La reestructuració de conselleries de Comerç i Turisme, i la d'Indústria no ha reduït la despesa corrent, ni els sous dels alts càrrecs, ni els càrrecs intermedis, i en canvi, ha significat una caiguda en picat de la intervenció real de la Generalitat en aquests àmbits: un 58% menys de les operacions de capital en quatre anys, un 74% d'inversions i un 55 de transferències de capital.

No anem, doncs, el que podríem dir no anem bé. Si hem d'assumir que els pressupostos haurien de correspondre al pes real d'aquests sectors en el producte interior brut i la població activa d'aquests dos àmbits, en el cas del comerç i el turisme, ni les possibilitats de competència de la Generalitat que li correspon, el comerç significa el 10% del PIB i el turisme, en aquest cas, el 7. I aquesta relació no es dona al que són els pressupostos de la Generalitat en el seu total. La Direcció General d'Indústria i Comerç Exterior puja 9.824 milions, la Direcció de Comerç i Turisme, en aquest cas, 2.100. En quatre anys, la Direcció General de Comerç Interior ha perdut el 75% del seu pressupost.

Però deixi'ns, abans d'entrar a l'anàlisi detallada de les direccions generals de comerç, consum i turisme, deixi'ns fer una reflexió que ja vàrem fer aquí fa dos anys: l'abducció –perquè aquesta potser és la paraula– del Departament de Comerç, Consum i Turisme per part del d'Indústria, el que podríem dir el canvi de la política Alegre per la no-política Subirà, es nota i de debò. I no ha estat pas per millorar en aquest cas; la situació ja era difícil, però –com diuen els sociòlegs– si hi ha possibilitat d'anar a pitjor, sempre va a pitjor. L'aug-

ment real de la Direcció General –en aquest cas– de Comerç és de 117 milions; s'afronta amb aquesta Direcció General i amb aquest pressupost una llei d'equipaments comercials i un pla territorial sectorial, que són vitals per a garantir el sector. I fixem-nos que, detalladament, partida per partida, la situació no millora: per a la realització de treballs d'investigació i d'impacte d'equipaments comercials, es passa de 25 milions a 20; la subvenció per a ajuntaments i altres ens locals per a la reforma d'estructures comercials de tipus col·lectiu es manté igual, no creix, 260 milions; la subvenció de reforma d'estructures comercials de petita i mitjana empresa es manté igual: 45 milions; en transferències corrents, han baixat gairebé en 200 milions; les transferències de capital han pujat només 174 milions, però s'ha de tenir..., o de moment, que això va a parar bàsicament al Copca, comerç exterior, i no a comerç interior. Es dispara, doncs, tant el capítol 4 i el 7, però només és el Copca, en aquest cas –ho repeteixo–, una part important del qual es destina a l'exportació i a la localització, importants i vitals per al nostre sector productiu, però no fa referència al que és el comerç interior. Baixa la transferència corrent tant en empreses públiques com privades, en 195 milions. Puja, però bàsicament en poc, en transferències de capital i en aquest cas, també, la baixa del capítol 4 i el capítol 6..., és a dir el que puja pel 6 baixa pel 4, i per tant, ens quedem igual.

Diran que cal capital per a la futura reconversió en aquest cas del sector del comerç. N'hem parlat sovint aquí, que calia una reconversió. Ens deien que la Llei s'aturaria en la implantació de grans superfícies, que podrien aturar el lent declivi o la «criba» en aquest cas salvatge d'un sector petit, un sector important del petit comerç. Deia el diputat Novella fa un moment aquí que, quan vàrem discutir la Llei d'equipaments comercials, hi havia la sensació, hi havia el compromís, si més no en el redactat de l'exposició de la Llei, que hi havia la voluntat que en algun moment es podria desenvolupar la capacitat tributària sobre les grans superfícies comercials, i feia el prec al Grup de la majoria a veure si era possible en aquest cas, si era possible, doncs, que hi hagués llum verda per començar a activar un fons tant per a ajuntaments com per a la reforma i el suport al petit comerç. Aquests 1.000 milions que es calculava, tant en les esmenes que va produir al seu moment el Grup d'Iniciativa com el d'Esquerra Republicana, no serien suficients, però sí que encaminarien la necessitat d'aquesta reconversió. I entenem, doncs, que en aquests pressupostos encara no hi consta ni una partida oberta per fer referència al que podria ser un suport important.

També és ben pobre tot el referent al comerç exterior que no sigui el Copca. Es troba a faltar el suport a iniciatives privades, com Catalunya Internacional, que treballen per a l'explotació, o caldria millorar el programa de beques al comerç exterior. Diem nosaltres que caldria passar 120 milions i donar més beques. I algun dia haurem de parlar dels 25 milions de transferència de capital que van a l'Escola Superior de Comerç Internacional –no ho farem aquí per manca de temps–, que és privada i s'imparteix a la Pompeu Fabra, que és pública. Entenem, doncs, que potser que fem les coses bé

i confiem també amb el marge i la possibilitat de les nostres universitats públiques.

I el Copca? Doncs, cada cop tenim més la sensació, des del Grup d'Esquerra Republicana, que sota la fórmula legal d'aquest consorci s'hi amaga un cert descontrol, i sobretot aspectes arbitraris i de mala administració. Per exemple, la mala selecció de personal ha provocat, va provocar l'any passat, que a la Costa d'Ivori no es pogués fer la fira internacional que s'havia programat. No hi ha prevista, i em sembla que mentre hi sigui el Govern que hi ha, de moment, no hi ha prevista una provisió de llocs de treball; és a dir, legalitzar i objectivar i professionalitzar l'aspecte laboral. I allò més greu: el Copca, com a consorci, s'entén que té participació privada, i en part en té, però resulta que moltes vegades la impermeabilitat que s'estructura en l'entorn del consorci s'acaba finançant, bàsicament, amb capital públic, perquè una part del capital que ve de les cambres és un capital ja originari de la Generalitat: el diner es desvia per les cambres i torna entrar el Copca, però entenem que una part d'aquest capital hauria de retornar al que seria el control d'aquest Parlament. Entenem, doncs, que en el cas del comerç es fa necessari, més que mai, un pressupost que s'avingui a la realitat que tenim; la realitat que tenim és que, lentament, hi ha hagut una «criba» dels petits autoserveis, dels petits comerços i, per tant, es fa necessari un comerç interior.

I en comerç exterior, doncs, el que diré, també, per a Turisme de Catalunya, i ho deia també el grup anterior: la necessitat, doncs, de donar llum, posar llum, obrir focus, llum i taquígrafs al consorci, en aquest cas, del Copca, perquè –ho repeteixo– hi ha la sensació de desgavell; desgavell en les subvencions per fires internacionals de diferents empreses, desgavell i descontrol en determinades subvencions i ajuts a grups empresarials, que segurament no necessitarien aquest suport per assistir a Frankfurt o a París o a determinats àmbits.

Pel que fa referència a la Direcció General de Turisme, i si descomptem el capítol 2 i el personal, s'ha produït un fenomen que podríem qualificar d'astronòmic: hi ha un forat negre. No l'ha detectat l'observatori Fabra, però sí tant el Grup d'Iniciativa ja com el Grup d'Esquerra Republicana, i en algun moment també el Grup Socialista ho havia destacat, i és el forat negre que es diu Consorci de Promoció Turística, ara rebatejat a Turisme de Catalunya. Entenem, doncs, que en aquest consorci ni hi ha control ni hi ha criteris, no hi claus en el control del personal ni en la contractació de personal, i també serveix moltes vegades per camuflar el dèficit. «Estudis», que són necessaris per a un departament important com el de Turisme, es manté en 2 milions de pessetes; el «Suport a corporacions locals», en aquest cas per a les oficines d'informació turística, baixa de 10 milions a 4,5 milions; «Inversions per a la informació de l'oferta turística», passa de 32 milions a 20 milions. I sembla que aquests 20 milions no seran suficients, en el cas de la telemàtica i d'informàtica, no seran suficients per aplicar el programa Acces, que els treballadors de la casa i del Departament i de la Direcció General demanen sovint i que sembla, doncs, que no està previst ni en aquests pressupostos.

En les inversions reals i transferències de capitals, si descomptem Turisme de Catalunya, tendeixen a zero; hi ha hagut un buidatge del que és la Direcció General de Turisme en favor de Turisme de Catalunya. No hi ha capital per a la formació; no hi ha cap perspectiva de treballar amb visió de futur per a una hipotètica i més que necessària reconversió del sector turístic, i sobretot el que fa referència al sector del litoral. La promoció turística a l'exterior es redueix sovint, per no dir sempre, a macroviatges a l'exterior i festivals com a inauguració de les oficines de la Generalitat a Londres. Està molt bé, però ja existia feia molts anys en el mateix edifici. I no entro, perquè tampoc tenim temps, a parlar del Casal de París, temps hi haurà en la interpellació que té presentada el nostre Grup per al pròxim període de sessions.

El poc que puja aquest migrat pressupost és, bàsicament, el desdoblament, també, en part del Pla Futurist, que ha estat desdoblant per part del Govern de l'Estat. Turisme de Catalunya és capaç de gastar-se 80 milions en la falla valenciana, en aquest cas fora de temps –el mes de novembre, una falla valenciana en el passeig de Gràcia, al palau Robert, home, doncs, està bé–, però són capaços de gastar-se 80 milions quan en aquests moments l'oficina d'informació de Tarragona només té dues persones, i degut als períodes de vacances un fa vacances el juliol i l'altre el mes d'agost, en ple període estival. O les dues oficines que hi ha d'informació turística a l'aeroport del Prat; la d'internacionals sovint és tancada i l'altra, la que estava ubicada en lloc antic, no té a hores d'ara ni fotocopiadora ni fax. Els treballadors, per fer el resum de premsa han de comprar, cadascun un diari.

El pressupost de turisme hauria de servir, doncs, també per enfocar el futur, i el futur avui és millorar l'oferta i la qualitat, perquè aquí el mercat és mundial. Si l'hotel de Lloret, el càmping de Roses o l'apartament de Begur no són satisfactoris, o l'entorn i la qualitat de les aigües, o la salubritat, o l'urbanisme no estan a l'alçada, segurament no aniran a Salou, a Cubelles o a la Ràpita, sinó que aniran a l'estranger, a Marbella, al Carib o a la costa dàlmata. No hi ha prou a esperar l'autoregulació que en altres sectors es pot donar, perquè aquí –ho repeteixo– qui s'enfonsa no és un hotel, no és una empresa, és la marca.

També som conscients que la gran quantitat de recursos públics que farien falta per esponjar i contingentar la Costa Brava, el Maresme, el Garraf i la Costa Daurada són importants, i potser no estan a l'alçada d'aquest pressupost ni d'un pressupost, potser, més generós. També dificulta l'excessiva atomització del sector empresarial, però sí que entenem que en aquests moments estem en una situació que cal prevenir, i que cal projectar els pròxims anys perquè la competència –ho repeteixo– ja no és a escala estatal, és a escala planetària: el Carib, zones emergents com fins i tot la costa de Turquia o, fins i tot, zones que si aconseguïen estabilitat política, com el Magrib poden ser forts i durs competidors.

Vaig acabant i entraria a la Direcció General de Consum, el germà pobre de l'anterior Departament, però

important en el moment i en la nostra societat. El que podríem dir l'entrada de l'exèrcit Subirà a la Direcció General de Consum ha obrat una mutació gairebé de caràcter epistemològic; de ser una direcció general al servei dels usuaris, dels consumidors, s'ha passat a una subdelegació d'anàlisi dels índex de consum. És a dir, de frenar els abusos de determinades empreses mitjançant la inspecció o la informació de l'usuari, s'ha passat a un instrument a favor d'aquestes empreses. Si no, com s'explica un detall que normalment l'oposició crítica —perquè aquí potser hauríem de demanar un augment— que dietes, locomoció i trasllats passi de 30 milions a 13. Resulta, doncs, que s'explica perquè els inspectors, en lloc d'estar trepitjant territori, en lloc d'estar fiscalitzant sobre el terreny, són de dos o tres dies a la setmana a la Direcció General o als serveis territorials. S'ha arribat a tal punt que des de la Direcció General s'ha parlat fins i tot d'arxivar totes les sancions de menys de cinc mil pessetes, que són gairebé el 70% que afecten... Aspectes vitals com la Junta Arbitral de Consum o el Telèfon del Consumidor presenten unes deficiències de funcionament que necessiten un reforç de plantilla.

I l'altre drama és l'Institut Català del Consum: no saben exactament què fer-ne. La fusió de seguretat industrial amb consum ha provocat el desori absolut. No saben exactament què fer-ne. Ja s'estava pensant fins i tot d'estudiar..., o la seva supressió, però, com que és per llei d'aquest Parlament, no ha estat possible. La solució ha estat, doncs, reduir l'espai que tenia l'Institut, reduir en aquest cas una part del seu pressupost, instal·lar-hi la Junta Arbitral, en el mateix edifici, i instal·lar-hi també, en aquest cas, el Telèfon del Consumidor. Per tal d'estudiar..., l'estudi, la formació i la investigació d'un sector de la importància que té el consum —ho repeteixo—, a l'Institut en aquests moments se li està desvirtuant la seva autèntica funció. L'Institut s'ha convertit en una mena de calaix de sastre en què hi cap tot; hi cap tot, i es busca la solució a la manca, en definitiva, de perspectiva política que ha de tenir el consum.

L'excusa de reduir lloguers, que va ser una de les fusions que es va produir en aquest cas de les dues direccions generals, i de reduir, en definitiva, l'espai i la funció de l'Institut Català del Consum, ha provocat situacions fins a cert punt anecdòtiques, però greus per al que és l'erari públic, fins al cas que s'han estat pagant edificis, locals i despatxos buits de l'anterior Direcció General de Consum, mentre s'estava operant la fusió.

Conclusió, doncs, d'aquests tres departaments —en aquests cas, direccions generals—: entenem nosaltres que un departament productiu de primer ordre, com Indústria, Comerç i Turisme, i amb aspectes vitals per equilibrar el desgavell desenrotllista, com la Direcció General de Consum, no té el suport econòmic i pressupostari, però, a més, mitjançant el Copca i Turisme de Catalunya, s'ha convertit en un refugi del dispendi i el descontrol i, sobretot, del camuflatge del dèficit, a la llarga sempre fictici i estèril; s'ha convertit en la ja coneguda i famosa maquinària propagandística d'aquest Govern. Quin control real hi ha d'aquests consorcis? Quina política de subvencions, ajuts, convenis, porten tant Turisme de Catalunya com, sabem..., amb viatges,

subvencions a fires, congressos, contactes comercials? No se sap. Aquí es donen... I quins criteris hi ha de seguiment de com s'han atorgat les subvencions o ajuts? Tampoc se sap. Hem de retornar els recursos al pressupost; només així podrem parlar de control i transparència.

Pocs recursos, poca inversió, nulla previsió en Comerç i Turisme. Ens hi juguem, entenem, doncs, el futur d'una part important del sector terciari. I, mentre això no canviï, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana demanarà la devolució d'aquest pressupost. I ho farem amb el convenciment que, any rere any, en aquest debat de pressupostos, tant el Grup d'Esquerra Republicana com altres grups de l'oposició fem esment de la sensació que el Departament de Comerç i el Departament de Turisme són germanetes pobres. En el cas de Turisme, qui ha salvat la temporada dels últims tres anys és el turisme de Barcelona, no ha estat el turisme del litoral. Costa Brava, Costa Daurada, Garraf i Maresme han estat observant una lenta caiguda; una lenta caiguda que s'observa només des de l'aspecte de la qualitat, i també —i ja ho reconeixem— de l'obertura de nous mercats mundials, de l'abaratiment dels costos de transport —en aquest cas, dels avions—, que han donat força —ho repeteixo— a altres mercats.

Però som a temps encara de passar d'una Costa Brava o un Costa Daurada de masses a una Costa Daurada i a una Costa Brava que puguin mantenir un turisme familiar, un turisme de qualitat, tant català, com de la resta de la Unió Europea, com, fins i tot, d'altres països. El miratge de Barcelona, o una realitat com és Barcelona en aquests moments, que ha allargat, ha desestacionalitzat la temporada turística, no pot amagar una realitat lenta de decadència. I algú dirà que som derrotistes dient aquestes paraules sobre el litoral; algú dirà, doncs, que estem buscant situacions negatives on potser no hi són. Però en aquest cas entenem que més val prevenir en l'àmbit turístic, que no penedir-nos-en més tard.

I finalment, per acabar, la reflexió que fem sobre el comerç és que ja vàrem avisar durant la Llei que la Direcció General en aquests moments té ja una situació límit: la situació límit que dóna el fet d'entendre, doncs, que ja potser no hi ha més espai per a grans superfícies, perquè a partir d'aquest moment l'autoregulació del mercat serà entre elles, però hem hagut d'esperar molt, però mentrestant encara hi ha una bona pila de situacions de petit comerç i autoserveis en difícil situació.

Reconversió del sector turístic, reconversió del sector del comerç, són necessàries avui, i, per tant, el Grup d'Esquerra Republicana, en aquest sector, demanem el retorn d'aquest pressupost.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar la defensa de l'esmena a la totalitat, té la paraula l'illustre diputat senyor Ferrer i Gironès.

4248

El Sr. Ferrer i Gironès

A mi em tocaran, senyor president, set minuts?

El vicepresident segon

Sí, senyor.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes mercès, molt agraït. M'adreço a la cambra per justificar el perquè fem una esmena a la totalitat del Departament d'Indústria, i, en primer lloc, és per una qüestió de forma. Jo voldria demanar al senyor Pujol, que és portaveu del Grup de Convergència i Unió, que és una persona molt amable sempre..., que aquest Departament, que és el d'Indústria, té –jo ho he llegit– com una de les primeres finalitats la qualitat. Jo demanaria que el pressupost, almenys, del Departament d'Indústria tingués qualitat; en tingués, sobretot, no solament en les xifres i en la forma de presentar..., sinó sobretot en l'explicació dels pressupostos per programes. Un programa marca els objectius, i també les estratègies que se segueixen per obtenir aquests objectius; però no podem oblidar que sempre hi ha d'haver els indicadors per a l'acompliment de les fites que prèviament nosaltres ens hem assenyalat. Si no es pot avaluar, no hi ha qualitat en aquest programa.

Per altra banda, jo, amb tota sinceritat, una cosa tan important com és la difusió territorial de la indústria, que jo diria que és el problema bàsic que tenim avui, ara, en aquest moment, conjunturalment, francament és una cosa que no arriba ni a mig foli: una qüestió que en depèn la felicitat de les comarques més empobrides, una cosa que en depèn la felicitat de moltes famílies que no tenen lloc de treball i que no tenen ingressos, despatxar un fet en mig foli..., això no té qualitat; al meu entendre, no hi ha qualitat.

I què en farem de si, per nosaltres, l'objectiu és tenir qualitat, si no posem qualitat en el que fem? Com podem fer apostolat sobre la qualitat si nosaltres mateixos, que som els apòstols, no ho sabem fer? Jo crec, per tant, i demano que almenys ens tractin, als diputats, com un simple accionista d'una societat anònima que rep la memòria i l'informe de gestió i el balanç anualment, perquè jo estic segur en dir-li que la Cambra de Comerç, si hagués de donar un premi a aquesta memòria, no l'hi donaria, perquè no té qualitat.

Per altra banda, doncs, ens trobem que en el reequilibri territorial, en el darrer debat sobre reequilibri territorial, que fa dos plens que va esdevenir a la cambra, el nostre conseller d'Indústria, el senyor Subirà, va invocar l'exemple del Solsonès –recordo– i del Ripollès com a comarques que, essent, diguem-ne, pobres, havien tingut un creixement superior a la mitjana. Jo m'he permès fer un altre estudi, en el qual, amb dades relativament modernes o noves, com són les que ens dóna la Caixa de Catalunya en aquests anuaris tan ben fets per comarques, jo veig que del creixement dels darrers sis anys, 1990-1996, en la taxa de variació anual acumulativa ens trobem que hi han comarques que estan per damunt de la mitjana, i n'hi han que estan per sota d'aquesta mitjana de creixement. I quines estan per sota de la mitjana de Catalunya? Doncs, senzillament, les co-

marques centrals, que són l'Anoia, el Bages i Osona, el pla de Lleida –que hi ha la Noguera, el Pla d'Urgell, la Segarra, el Segrià i l'Urgell–, i les comarques muntanyenques –que hi ha l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, la Cerdanya, el Pallars i la Vall d'Aran. Totes aquestes comarques, els darrers sis anys, han tingut un creixement econòmic inferior al que ha tingut la mitjana de Catalunya, amb l'agreujant... Jo estic d'acord amb el senyor Subirà, que em diu: «Home, sempre hi haurà qui estarà damunt de la mitjana, i alguns per sota de la mitjana», *ecco*, hi estic d'acord; però el que és segur és que la diferència entre la mitjana i els extrems, hem de mirar d'empetitir-la i fer-la curta. I aleshores jo em trobo, per exemple, que les comarques muntanyenques abans esmentades han tingut la meitat del creixement econòmic que ha tingut la mitjana de Catalunya. Jo crec que anar per meitats és greu.

Per tant, jo diria que aquí ens cal una mica d'imaginació i ens cal una mica de treball, jo crec que sobretot amb ajut a la petita i mitjana empresa, que en definitiva són el 96% les empreses que no tenen deu treballadors, i és molt important. I s'ha demostrat darrerament són els que donen feina i els que fan llocs de treball. Jo ja sé que en aquestes coses hi han factors visibles i factors invisibles per estudiar això; jo ja ho sé, que hi han coses fàcils, com per exemple buscar el producte dels sectors, la seva qualitat, la competitivitat que hi pugui haver en els mercats, la flexibilitat en el treball, la formació, els recursos humans..., tot això. Però jo ja ho sé, que hi han altres coses, com les forces i flaqueses i les oportunitats que té cada territori, o els capdavanters que hi han d'haver davant d'una cosa..., o la connexió que hi ha d'haver entre el poder local i els poders territorials; ja ho sé. Però el que és segur és que aquí no diu res de tot això.

I, per altra banda, quan parla de l'ajuda en les infraestructures al servei de l'empresa, la petita i mitjana empresa no surt per enlloc. Jo veig –i n'he quedat esverat– que, quan parla d'aquest programa d'infraestructures al servei de la indústria, parla de l'Idiada i del Laboratori General d'Assaigs i Investigació. Home, l'Idiada només són grans empreses! És cert que el Laboratori pot ajudar la petita i mitjana empresa, però tanmateix jo he de dir que aquí, en aquest balanç - pressupost que ens han presentat, jo no sé per què aquest any al Laboratori se li va disminuint l'aportació que fa la Generalitat periòdicament. Em diuen: «Home, és que funciona tan bé, que ja té recursos propis i hi ha un cert autofinançament.» Doncs bé, comptablement, jo demano que em diguin quin és aquest autofinançament, perquè nosaltres..., tot ingrés que té qualsevol organisme autònom però que depèn de la Generalitat és un ingrés, és un ingrés i ha de constar aquí. No pot ser que ens donin el ròssec dels ingressos; també els ingressos han de constar-hi, perquè així sabrem el volum del cost real d'aquest Laboratori General d'Assaigs.

Per altra banda –a mi em sembla que em queda molt poc–, jo volia parlar de l'atur, però no voldria abandonar aquesta estrada per un fet que, malgrat que no sigui de la indústria, és de l'ànima i del nervi de Catalunya, que és una partida que diu «Normalització lingüística, 15 milions». Ai las! Tenim una llei a punt de sortir, ja

fa nou mesos que s'està engendrant. Aquesta Llei ens obliga, sobretot en l'àmbit socioeconòmic, a molt de foment de la llengua, a un ús social, a una participació. No pot ser que el Departament d'Indústria hi dediqui 15 milions, quan els homes més furibunds que han anat en contra de la llengua catalana han estat tot aquest gremi d'individus que es diuen industrials però que no estimen la seva pàtria, que no volen etiquetar, que no volen fer els prospectes, que no volen fer els catàlegs, que només volen rebre subvencions, ajuts i tota mena de conxorxes amb el Govern de la Generalitat, però quan és el moment de donar el suport a la llengua, a l'esperit de la pàtria, a l'element, a l'únic element que és de totes les generacions i de sempre i per damunt de qualsevol cosa, ni de dretes ni d'esquerres, aquests senyors obliden les consignes de la Generalitat i només van als seus propis interessos. Jo crec que si aquesta gent no volen etiquetar en català, no volen fer els prospectes, no volen fer els catàlegs, no volen fer la informació, i la Generalitat no vol defensar els drets legítims que tenen tots els consumidors, que som la majoria dels ciutadans, aquí s'ha de prendre una decisió, però el que no pot ser és que nosaltres ens arruguem davant d'uns interessos bastards d'una gent que no estima la seva pàtria i en viuen, en viuen només per uns interessos privats i que jo crec que són molt mesquins.

El vicepresident segon

Ha acabat, senyor diputat?

El Sr. Ferrer i Gironès

Sí.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per continuar la defensa de l'esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Portabella, per un temps màxim de tres minuts, dinou segons.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. La veritat és que en tres minuts, dinou segons, encara que parli ràpid, doncs, tampoc tindrè temps per valorar tota la política energètica, perquè és així com s'han d'entendre les esmenes a l'Institut Català d'Energia i Eficiència Energètica que fa el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Són esmenes al conjunt de la política energètica de la Generalitat de Catalunya, que continua situant-se i basant-se en un tipus de combustibles que són fòssils, que estan limitats en les seves quantitats i que generen problemes ambientals.

I aquest trasllat que es va fer del model energètic, en un moment donat, dels que existien a tot el món, no ha estat retocat en funció del temps que ha anat passant, i això ha comportat que, ara per ara, tinguem un model energètic absolutament obsolet. Nosaltres observem en els pressupostos que hi han empreses com Eficiència Energètica que contribueix, o forma part, o inverteix en altres empreses perquè aquestes puguin anar avançant cap al sector de la cogeneració i cap al sector de l'eficiència i l'estalvi energètic, i ens sembla molt bé, però

no ens sembla suficient. Ens sembla que el xip de les energies renovables s'hauria de començar a incorporar, i s'hauria de començar a incorporar perquè aquestes energies renovables, especialment l'energia solar fotovoltaica, estan incrementant la seva presència en el conjunt del planeta i, en canvi, a Catalunya està estancat per sota del 0,1%. I Catalunya, com a país mediterrani, té una situació privilegiada per aprofitar l'energia solar fotovoltaica.

Si ens fixem en el detall dels pressupostos –i cal recordar, per exemple, que Stendhal sempre deia que la diferència entre una gran novel·la i una novel·la estava justament en els detalls que contenia–, observem que totes les partides que fan referència a energies renovables, o a un tracte diferent de conservació de l'energia, queden congelades: Programa de gestió de l'energia a la indústria, 15 milions l'any passat, 15 milions aquest; Programa d'estalvi d'aigua d'indústria, 15 milions l'any passat i aquest; Programa d'acció municipal, 8 milions el passat i aquest; Programa de foment de cogeneració, 1 milió l'any passat i aquest; Programa de promoció de les energies renovables, 5 milions –5 milions–, per promoure la promoció de les energies renovables l'any passat i en aquest; Programa de gestió energètica en el transport, 2 milions; Programa d'eficiència energètica en els edificis, 8 milions. Quantitats nímies, quantitats absolutament insuficients per fer un gir, un gir que també és un gir cultural cap a una cultura diferent de l'energia i cap a l'enfocament d'un mètode molt més sostenible i que, tard o d'hora, hi haurem de tendir, i vostès això han d'aconseguir entendre-ho. Jo ja fa temps que els ho dic; segur que dins de l'Institut Català d'Energia hi ha molta gent que ho entén, però ho han d'entendre els qui fan els pressupostos. No pot ser que estiguem encara amb les mateixes partides dels darrers anys. No pot ser que estiguem amb un percentatge d'energies renovables que, traient la hidràulica, està per sota el 0,5%. No pot ser que no avancem cap a una porció superior de les energies renovables, perquè, en definitiva, en el futur el que hi haurà serà tot un ventall diferent d'energies, que seran les que subministraran l'energia total, i hem d'estar preparats perquè les energies renovables estiguin entre el 15 i el 25%, a trenta anys vista com a màxim, i al ritme que anem això no ho assolirem.

I després encara –i agraeixo al president aquests segons de més que m'està donant–, i després quan es faci la Conferència de Kyoto, que comença l'1 de desembre, doncs, la Generalitat de Catalunya dirà que sí que compleix amb les reduccions de les emissions de CO₂ i que sí que compleix amb les emissions de contaminants en l'atmosfera. I perquè això sigui cert, passa indefectiblement per una substitució progressiva del model energètic a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Ens partirem el temps de l'esmena a la totalitat del Departament i de tot el conjunt d'empreses i altres organismes del Departament amb el company senyor Clofent –diputat, company i diputat senyor Clofent.

En tot cas, permetin-me que comenci traslladant-los la primera idea que va passar pel meu cap un cop vaig analitzar la part que em corresponia del Departament, i ho faré parafraçant una cita marxista, aquella que diu: «Sortint dels més profunds avencs de la misèria, i amb gran esforç i tenacitat, hem assolit els més alts cims del no-res.» Com se'n deuen haver adonat, la cita és marxista, però grouchista marxista. És a dir, perquè aquesta és la primera idea que surt quan un contempla el pressupost d'aquest Departament: anem cap avall d'una manera..., o cap amunt, però cap al no-res; no-més perdem pes relatiu dintre del conjunt del pressupost, i això, diguem-ne, no tan sols és pèrdua de pes relatiu, sinó que a més a més, quan ho comparem amb allò que hem executat l'any 96, tenim una despesa que és inferior a 350 milions de pessetes, és a dir, un 2% menys en pessetes corrents i un 6% menys en pessetes constants.

Si fem l'estudi del que és el *holding* del Departament, el conjunt d'empreses i satèl·lits que l'envolten, doncs, el resultat tampoc és massa esperançador, més aviat surt en la mateixa direcció. Un altre cop els hem de reiterar que vostès practiquen, amb la fe dels conversos forçats, un neoliberalisme del no-intervencionisme, però dic «dels conversos forçats», perquè la veritat és que quan teníem més recursos i teníem més pressupost practicaven una altra actuació, que era el micointervencionisme empresarial; és a dir –com va dir una vegada un company del nostre Grup–, una política d'hisop, una política d'esquitxada, que ho mullava tot una miqueta, però que no omplia ni aconseguia mai generar cap corrent positiu.

Per ésser equànime, els he de reconèixer que, entre aquella política que tenien quan gastaven 34.000 milions i ara, quan en gasten 20.000, no hi ha hagut canvis de fons, estructurals, no n'hi ha hagut; mai, ni aleshores ni ara, han tingut més política industrial que aquella que no existeix, ni més política energètica que deixar fer, que ja els va bé. Però la veritat és que aquest any vinc bastant més esperançat, perquè veig que això dels pressupostos fa forat, eh? Anem guanyant alguna cosa i anem aconseguint coses. Si algú se'n recorda –cosa que dubto però, si no, ja ho faré jo–, l'any passat els deia que aquesta era una conselleria de cap gros –algú va riure pensant que em referia al fet que, com que el conseller és de la comarca del Maresme i de prop de Mataró, feia referència al seu complement físic que està al damunt del cos, però no–, deia que era de cap gros perquè la Secretaria General concentrava tots els recursos, que després anava repartint. Hem avançat. A poc a poc, veiem que de la Secretaria General i del Gabinet del Conseller van sortint complements i es van col·locant allà on cal, a la direcció general que ha d'assumir la responsabilitat d'aquelles coses, que és una mica el que es planteja. Però, tot i així, tampoc es posin massa contents perquè s'ha aprimat però no massa:

hem passat del 50% del pressupost al 35, però encara tenen força cosa, que podrien fer l'esforç, i, bé, ja ho faran l'any que ve, si no convoquen eleccions, si no convoquen eleccions anticipades, ja ho faran l'any que ve, o, si no, ho poden fer més a prop i ens voten les esmenes que hem fet i ja aquest any ho podem enllestir, ho anem a col·locar. En tot cas, hi podrien anar més ràpids, no?, perquè encara mantenen pressupostos..., 400 milions, per exemple d'una partida a la Secretaria General i el Gabinet del Conseller per un programa que és idèntic a un altre que té la Direcció General d'Indústria; això no sembla que sigui el més adient. I també mantenen encara forces quantitats de transferències i subvencions a organismes des d'aquesta Secretaria.

Si algú mira amb deteniment allò..., mirant les coses més importants que té aquest pressupost, hi ha tres partides que ho expliquen quasi tot: el 19% dels recursos al capítol 1; el 50% a transferències internes dintre del *holding*, dintre del conjunt d'empreses, ajuntant el que va a capítol 4, el que va a capítol 6 i el que va a capítol 8, i l'altra gran partida, les transferències a empreses privades. Si hom es quedés amb aquesta foto, doncs diria: «home, és una empresa, o és una institució, o és un departament que té poc personal, que gestiona molt el sector públic i que té una forta presència en el sector privat». Però, és clar, quan hi han transferències internes dintre d'organismes, no tan sols ens podem quedar mirant allò que és la primera situació d'origen, hem d'anar a veure com acaba, aquesta pel·lícula. I, en aquesta pel·lícula, el que surt com a transferències internes, que seria el capítol 4, programes d'actuació, entra en altres empreses del *holding* i, aleshores, comença a transformar-se en despesa corrent i en transferències a empreses de tercers, amb la qual cosa la presència del sector públic es transforma en els dos extrems: tenim l'Inem en una situació en què cada cop les despeses de personal són més importants, i la retallada dels pressupostos fa que tinguem menys recursos a gestionar.

Per tant, la conclusió que podríem treure de tot el flux econòmic és que cada any ens costa més gestionar menys: hem pujat en dos anys dos punts la importància que té la partida de personal dintre el Departament; en dos anys, dos punts, estem ja en el 58%. Fa dos anys, de tot el consolidat, el que suposava la partida de personal era dos punts menys. Sí que és veritat que el pressupost baixa 350 milions en relació amb el que es va gastar fa onze mesos, però les despeses corrents pugen a 1.230 milions. I, si analitzem què és el que ha succeït amb l'enfonsament de l'acció inversora, qui hi ha perdut amb aquesta acció inversora del Departament, aquests 1.700 milions de menys que s'inverteixen es poden repartir de la manera següent: el que més ha perdut és el mateix sector, el 52% –52,5–; hi ha un procés de descapitalització, perquè estem parlant d'inversions i de transferències de capital per enfortir el mateix sector públic; l'estem descapitalitzant. El sector públic local, que també rebia ajuts i subvencions, ha baixat al 32%; però en un moment en què baixen 1.680 milions, les transferències de capital al sector privat pugen el 3%. És, doncs, una altra..., continua sent una altra manera molt concreta, molt habitual de fer-ho.

Però, aturem-nos un moment a analitzar què és el que passa amb aquest sector públic, que constitueixen les empreses o organismes com el Cidem, i veurem que el Cidem, si el comparem amb el Cidem més el Cecapri —perquè aquest any tenim la desaparició del Cecapri amb la llei d'acompanyament, però d'alguna manera les seves accions, com que estaven induïdes pel Cidem, haurem de considerar-ho de manera conjunta—, veurem que, en aquest sector de foment de l'activitat empresarial i desenvolupament empresarial els programes d'actuació s'abaixen, el conjunt, de 1.900 a 1.600, també tenim uns programes d'actuació que s'abaixen de 1.015 milions a 708 milions. Quins programes se'n ressenten? Bàsicament, continua ressentint-se'n un programa que no ha nascut, que és el de foment i col·laboració amb les pimes, amb si mateix; desapareix de manera substancial l'ajut a tot el tema que estava relacionat amb l'equilibri territorial, i també pateixen abaixades importants els programes de qualitat, els programes d'innovació tecnològica, els programes d'internacionalització i captació d'inversions i el de competitivitat. Com veuran, des del punt de vista només de l'enunciat dels programes que pateixen rebaxades, ja podran detectar que no és el més positiu per al nostre teixit econòmic i productiu. Però és que, a més a més, cada cop —ho repeteixo— gastem més per gestionar menys. En aquest moments, en el 96, els programes eren el 63% de tot el pressupost que tenia el Cidem més el Cecapri; en el 98 això és el 42%. I a EPLICSA li succeeix una cosa semblant: s'abaixa, el seu pressupost, un 15%.

En les empreses que presten serveis, com l'LGAI i l'Idiada, hem de dir que s'incrementa —nominalment, perquè veurem si s'acaba complint, però haurem de pensar que en aquest tema sí que s'acabarà complint—, s'incrementa la cobertura de les despeses corrents, però seguim mantenint una tècnica pressupostària que sembla que sigui un fre, més que de gestió de concepció, i és que les despeses financeres de funcionament coincideixen amb l'aportació que ha de fer el Departament.

Hem de considerar, podem considerar..., i, possiblement, arribaríem a l'acord que, si estiguéssim parlant de les inversions i del finançament de les inversions, podríem estar d'acord que el millor és l'acció que s'ha de fer des dels fons públics, dels diners públics: generar una empresa on, les inversions, les paguem entre tots, però el funcionament corrent es paga des del seu propi funcionament. Aquest objectiu no s'ha assolit i sembla que és massa matemàtic com per no detectar d'aquí una voluntat política que les despeses financeres de funcionament, les del capítol 2, segueixen necessitant aportacions públiques. És, doncs, un element que s'hauria de corregir i que considerem que continua sent una política, d'alguna manera, no adequada des del punt de vista de gestió. Però ens preocupa també que, amb una política de finançament d'aquest sector públic de serveis, per segon any consecutiu, optem per no capitalitzar-lo i ajudar-lo que s'endeuti i, senzillament, li transferim en molts casos capacitat per pagar o bé les renovacions o bé els interessos de tot el deute que tenen i, a més més, com que han de fer inversions, l'ajudem que les facin en base a més endeutament. Crec que estem cometent l'error d'obrir un camí de «patada» endavant, d'anar endavant, i hauríem de plantejar-nos la

capitalització d'aquest sector perquè estan acumulant massa endeutament per al seu funcionament.

Pel que fa a les empreses relacionades amb el tema energètic, la nostra crítica fonamental és que segueixen sense tenir massa voltatge, massa potència; segueixen sent allò: empreses d'aquestes que són molt corrents, eh? No tenen massa potència. En un sector com aquest parlar que entre les dues empreses ens gastem 1.143 milions i, a més a més, baixant, jo crec que no és el més adient i, a més a més, aquesta situació reproduïx els mateixos problemes de tot el Departament: pugen les despeses de salari, baixen els programes i es debilita el finançament.

Així, doncs, globalment, aquest pressupost —al nostre entendre— no serveix per a promoure l'economia productiva però el que més ens preocupa —perquè amb vint milions i escaig difícilment la podem promoure—, el que més ens preocupa és que aquell efecte pedagògic i d'exemple de gestió que ha de tenir no es produeix: cada cop, tenim més caps i menys indís i, cada cop, més tropa i menys feina. Un mal exemple per al nostre teixit productiu.

Res més, i li cedeixo la paraula al meu company diputat Josep Clofent.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per completar la defensa de l'esmena a la totalitat, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clofent per un temps màxim de setze minuts, vint segons.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Faré les esmenes que corresponen a les polítiques de comerç, consum i turisme, de l'anomenat Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, que hauríem de començar a tenir la valentia d'anomenar estrictament d'Indústria, si ens hem de referir als pressupostos; perquè aquest debat és un debat que té un avantatge respecte a d'altres, que és que, sobre les paraules, hi podem aportar les xifres, i les xifres són esferèidors respecte al que estic dient.

Partim de la fusió de dos departaments que, a l'any 95, venien a representar de l'ordre de 32.000 milions de pessetes; estem, per a l'any 98, a l'ordre dels 19.000. El Departament sol d'Indústria, l'any 95, era —amb diners de l'any 95— de, pràcticament, 24.000 milions. Per tant, aquí hi ha hagut no només una refosa de departaments, sinó que hi ha hagut un gir importantíssim en les polítiques que es desenvolupaven. Cert que, des d'aquesta tribuna, el nostre Grup els havia criticat sovint que gastaven malament, que gastaven molt malament. Des de Comerç, sobretot, i també des de Turisme, havíem fet crítiques en el sentit que els recursos que l'Administració esmerçava per al sector no es feien de la manera més correcta; no semblava al nostre Grup el més correcte destinar, dels prop de 2.000 milions que es dedicaven al comerç interior, mil i escaig als comerciants amb subvencions que, de vegades, no arribaven ni a les 5.000 pessetes per coses que no tenien cap mena de conseqüències beneficioses per al manteniment de l'ac-

tivitat. En absolut. Era el que havíem dit i ho repeteixo: semblava una política de compra de voluntats polítiques electorals i, que l'hagin modificat, ens n'alegrem. I, per tant, el que reivindicuem, el nostre Grup –el que demana el nostre Grup–, és que vostès gastin el que gastaven, i més, però que ho gastin millor, perquè és que mantenen veritables ficcions.

Mantenen la ficció de l'anomenada Direcció General de Consum, incorporada dintre de Seguretat Industrial. El pressupost total que vostès preveuen per a la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial és de 396 milions. Bé, anem a veure què són aquests 396 milions. Vostès en traspassen directament a l'Institut Català del Consum 255 i, 40, se'ls reserven per a «subvencions a les organitzacions de consumidors»; per tant, ja tenim 300 milions dels 396. El capítol 2 puja a 82 milions de pessetes. Home, tinguem el valor de tancar la Direcció General; deixem l'Institut Català i no sé on haurem d'incorporar les tasques que pugui fer la Direcció General de Seguretat Industrial perquè, a més a més, no les desenvolupa i perquè, a més a més, els recursos que pensa dedicar i que aquest any programa són de veritable pena. Després d'un any amb molts accidents industrials, difícilment s'aguanten aquestes polítiques.

Però és que, si només fos en consum, diries: «Mira, hi ha un canvi en l'orientació»; però és que passa exactament amb tots els departaments que vénen de l'antiga Conselleria. Per tant, fa la impressió que hi ha mandra dels anteriors i actuals gestors de la Conselleria d'Indústria a desenvolupar les polítiques que venien de l'anterior Conselleria. I vostès cometen un greu error perquè aquí no es tracta de fer polítiques quan parlem de comerç interior a partir del petit comerciant; aquí es tracta de polítiques molt més serioses. Perquè..., quin és el futur, si nó, de l'economia que aquell que anirà adreçat al sector terciari? Quina és l'evolució que ens espera del sector primari i secundari en l'ocupació? Cada vegada més productivitat, cada vegada menys ocupació..., quin és el sector de futur? No és el terciari. Com és que vostès redueixen els recursos del terciari? Quina política volen fer d'ocupació quan, el sector econòmic que més ocupació crea, vostès el desatenen? Això no ens ho expliquen; el pressupost, lluny de no aplicar-hi mesures, continua anant enrere.

Des d'una perspectiva d'esquerres, el nostre Grup defensa polítiques per al comerç, perquè és un sector que dona ocupació i perquè és un sector que, des de les administracions locals, a partir de la fiscalitat, es poden generar recursos que permeten reequilibrar els desequilibris dels municipis; és progressista avui invertir en aquest sector pel que representa. Quin és el tractament pressupostari que vostès fan en aquestes polítiques? Cada vegada, menys. Per què? Perquè els actuals gestors de la Conselleria deuen considerar, si és que ho consideren, que no té cap mena d'importància, i cometen greus errors de present i de futur que ens anirem trobant.

En matèria de consum, com els deia, vostès no només aprovaran un pressupost, previsiblement, en què no ve justificada l'existència de la mateixa existència del Departament, de la Direcció General, sinó que, a més a més, canvien aquelles polítiques que es desenvolupen

a partir del marc legal que el Parlament ha legislat. Quin és el model de consum a Catalunya? A partir de l'Institut Català del Consum, les organitzacions de consumidors i des de les administracions locals. Què han fet vostès en aquest pressupost respecte a les administracions locals per intervenir, per ajudar en el manteniment de les oficines del consumidor? zero pessetes, zero pessetes; s'ha acabat. L'any passat, van destinar a «organitzacions de consumidors» 40 milions; quin és el que han aplicat? 20 milions. Van decidir per una ordre aquest estiu que ho rebaixaven de 40 a 20; podien, fins i tot, no donar res. Però vostès són aquells que van fer pressupostos i que els van aprovar i aquesta partida era prop de 100 milions i, per tant, tota l'organització que hi ha a l'entorn de les organitzacions de consumidors, vostès la volen fer desaparèixer a partir de la mort per inanició econòmica, perquè no poden subsistir i són unes organitzacions que, si no les tinguéssim, les hauríem d'inventar, perquè el paper que juguen és vital, amb un dret de les persones com és el dret dels consumidors –amb els drets personals. I vostès, això, pressupostàriament, ho estan molt maltractant i, a més a més, no donen cap mena d'explicació ni del pressupost ni del desenvolupament dels programes, ni de res; no ens expliquen res.

En matèria de comerç, escolti'm, vam aprovar una llei d'equipaments comercials, fa pocs mesos, que venia a dir, aquesta llei: «Hem de fer mesures positives a l'entorn de l'equilibri comercial i de prioritjació d'activitat comercial en l'entorn urbà». Això, més enllà de les paraules, vol dir recursos; amb quins recursos s'adrecen vostès? Menys, menys encara que l'any passat –menys encara que l'any passat. En un moment en què el pressupost creix –poc, però creix–, el de Comerç continua baixant. Això vol dir que vostès van amb la política de dir: «Quina nosa!»; sembla que faci nosa, hem de fer alguna cosa perquè no sigui dit, però els veritables reptes que té plantejat aquest sector no es resolen, perquè les bones intencions que té la llei –i les té–, si a continuació no es poden fer les inversions que calen, tot quedarà en bones paraules. Perquè no es tracta només de fer una llei que discrimini positivament a favor dels petits la instal·lació dels grans, sinó que el que cal, sinó que el que cal és fer actuacions urbanístiques urbanes que facilitin la concurrència en les zones que s'ha determinat que són comercials; perquè hi ha dos problemes, a més a més, del comercial; n'hi ha un altre, a més a més, que és que, normalment, els centres comercials acostumen a estar ubicats en centres històrics i correm el risc d'anar consolidant a Catalunya el que en podríem denominar ciutats-dònut, municipis-dònut, amb un gran forat al centre o amb una bossa de pobresa i de marginació, cada vegada més, per les dificultats que té de funcionament el centre, si no s'hi actua d'una manera decidida. I aquí calen inversions importants que han de fer les administracions locals però que ha de fer, també, l'Administració autonòmica. Deien els il·lustres diputats d'Iniciativa i d'Esquerra, que m'han precedit en l'ús de la paraula, que en la llei –i a proposta del Grup Socialista– es va aprovar no el que nosaltres volíem, que era que la llei determinés la creació d'un impost, però sí que hi havia la voluntat de fer-ho. Per tant, el Grup Socialista ja veia les dificul-

tats –i n'havíem parlat amb vostès– que els recursos serien difícils de tenir i d'obtenir; per tant, en la mesura que la Generalitat no els té, mirem la forma d'obtenir-los, i dèiem: «a través de l'impost». De l'impost, com deia el diputat senyor Novella, no en sabem res; potser avui ens ho diran.

Miri, jo no sé exactament què ens diran; del que tinc la impressió és que els fa molta mandra; els fa molta mandra posar un impost en aquest terreny i vostès tenen tot el dret a no fer-ho; si els sembla que nos'ha de posar, no el posin; però, com explicaran vostès a la societat catalana que han passat d'un pressupost de 2.200 milions de pessetes a un pressupost de 700 sense cap més explicació? Com s'explica? O és que ara no volen i volen perjudicar –perdonin l'expressió; no és exactament el que vull dir amb l'expressió–, o abans malbarataven els recursos? Aquestes diferències no es poden aguantar; es poden suportar un any per ajustaments pressupostaris. Això respon a criteris polítics més profunds que, si no en donen explicacions, o bé vostès passen del sector o el que estaven fent abans era malbaratant els recursos. Jo em temo que hi ha una mica de cada cosa.

I, per últim, per acabar, parlarem del Departament de Turisme. Té el pressupost deficiències importants, com és en la resta del Departament, un tractament pressupostari que el nostre Grup qualifica d'insuficient; baixa respecte al de l'any passat en un 8,76% –per tant, continua endarrere–, i jo em pregunto –els pressupostos haurien de respondre a les necessitats del sector i a les polítiques que es volen desenvolupar–: quin és el repte que té plantejat el turisme a Catalunya? En té més d'un. Un és que els hàbits dels turistes, en general, es van modificant i que, aquella oferta d'exclusiva o de forma majoritària d'anys enrere del producte «sol i platja», sembla que això cada vegada va una mica més enrere, no té l'empenta que tenia i, per tant, és convenient diversificar productes. Ja s'està fent, ja s'està fent. La senyora Neras em diu que està així; ja li explicaré perquè està així, i li explicaré quan pot deixar d'estar així també, si no es fan les coses que li vull dir a continuació.

Per tant, en el sector turístic –li deia–, ens estem trobant que els mercats emissors importants, més importants per a nosaltres, són de la Unió Europea; d'aquí a poc temps, previsiblement, hi haurà la moneda única, entrarem a l'euro. L'euro, què representarà per al sector turístic? Que la possibilitat d'actuar en polítiques monetàries s'haurà acabat. S'haurà acabat; per tant, no existirà la possibilitat de recórrer al valor de la moneda per poder rendibilitzar el sector, ens veurem supeditats al funcionament de l'euro. Però, en la mesura que som membres de la Unió Europea, previsiblement, en el futur immediat, tendirà a equilibrar-se la capacitat dels diferents membres dels diferents països, dels ciutadans dels diferents països.

Per tant, com podrà competir el turisme català en el futur? Bàsicament, a partir de la qualitat, perquè la política de preus sembla que no és la que es pugui fer. Què caldrà fer per poder competir amb qualitat? Bàsicament, que les instal·lacions turístiques estiguin al dia i, per tant, s'hagin reformat i responguin a criteris

que ens permetin poder-les rendibilitzar i poder-les fer..., donar-los possibilitats de futur.

Quin és el problema que tenim en aquests moments? Que vostès han abandonat la inspecció. El director general, en unes declaracions..., deia que la inspecció del sector per veure quines instal·lacions es podien o no clausurar, perquè algunes estaven molt malament, la deixava en mans del sector. I, a més a més, tot el sistema d'inspecció propi de la Generalitat queda sota zero. I, a més a més, hem anat tenint la sort, els darrers anys, que conflictes al centre d'Europa i conflictes al nord d'Àfrica ens han anat salvant respecte de mercats més barats que el nostre, però, en el moment que aquests problemes es resolguin, Catalunya només podrà competir des de la qualitat.

I quan arribi aquest moment tindrem les infraestructures d'indústria turística en condicions? Tal com estan fent vostès les coses, jo afirmo que no; el sector afirma que no. No ho estarà. Primer, perquè no hi ha coneixement exhaustiu –com algun diputat ja ha plantejat– de quines són les infraestructures; tot el sistema d'apartaments està absolutament escapat de la mà: no se sap el que hi ha. Però és que, a més a més, no es fa res.

I què està passant amb tot això? Per què hi insistim tant des del Grup Socialista? Perquè ens estem trobant, darrerament, que la falta d'inspecció en la qualitat ens està portant que, mercats que acabem d'obrir, els cremem en el mateix moment per falta de qualitat en el servei. Hi han molts usuaris del sector turístic català que, tal com vénen, se'n van, dient-ne pestes. I, per tant, perdem el que se'n va enfadat perquè no se l'ha servit bé, i perdem els que amb aquests parlen –i n'hi parlen negativament– del turisme a Catalunya. Hi han sectors –senyora Neras, no em digui que no amb el cap, i no voldria ser dur amb algunes expressions– en què l'atenció que es dona al turisme és inadmissible, encara, avui encara; i de la meua zona li'n podria dir hotels i instal·lacions. No podem anar en aquest terreny.

Per tant, el que calia i el que cal és un pressupost que ens porti que hi hagi realment activitat i hagin programes que permetin entrar a fons, amb mesures concretes, tendents a la qualitat del sector. I això tampoc hi és, en aquest pressupost.

Per totes les raons que els he donat, senyores i senyors diputats, els demano el vot favorable a l'esmena de retorn dels pressupostos del Departament d'Indústria.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, espero que..., ni tan sols acabaré el temps que tenim a la nostra disposició, en tant que la nostra intervenció la centràriem –sobretot perquè intentarem fer un esforç

4254

d'originalitat— a centrar les nostres queixes i les nostres objeccions al pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, en aquells temes que probablement, almenys fins ara, doncs, s'hi ha posat menys èmfasi, però que al nostre entendre segueixen essent importants. Amb tot, serà impossible poder fer aquest esforç d'originalitat, però, probablement, en alguns temes, sí.

Començant pel mateix ordre com està estructurat el Departament, nosaltres, evidentment... Perdó, en tot cas, abans, una prèvia genèrica. Les nostres objeccions als pressupostos d'aquest Departament són puntuals, concretes en molts casos, però també són generals, són globals: que al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, que, en principi, doncs, tracta d'aquelles matèries que, si no vaig mal fixat, deuen representar el 50% del PIB català anual, s'hi destinin, pel que fa al Departament, uns 20.000 milions de pessetes, entenem que, d'entrada, i a les clares, doncs, ja es constata que els diners que destina el Govern de la Generalitat a aquestes activitats tan importants, com per exemple el cas de la indústria a casa nostra, doncs, són més aviat escassos.

Fet aquest breu parèntesi, entraria a parlar del Departament d'Indústria. Bé, el Departament d'Indústria té, des del punt de vista pressupostari, poques novetats, i, en tot cas, la Direcció General..., que va relacionat amb alguna altra direcció general, en tant que alguns dels diners que es destinaven, per exemple, al Copca..., doncs, el Copca ara passa, està adscrit a una altra direcció general, en concret la de Comerç, i, per tant, una reestructuració interna que, la veritat sigui dita, ha estat de les poques novetats que acompanyen aquests pressupostos.

La novetat més important i, en tot cas, més positiva per nosaltres és que, després de sumar les diverses partides que, per exemple, per al Cidem s'hi destinen, doncs, si no vaig errat en la quantificació —que no seria la primera vegada que em passa, ja que m'ha pertocat tractar diversos departaments i fer molts números a vegades—, és que al Cidem sembla que, en principi, s'hi destinen uns 500 milions de pessetes més; tot i reconèixer que hi ha una aportació, que va amb càrrec al capítol 8 —una mica curiós—, d'actius financers, i que fan una aportació en aquest capítol només de 900 milions de pessetes. En tot cas, l'augment del Cidem són 500 milions de pessetes. Nosaltres, és, com he dit, de les poques novetats que entenem que són destacables del Departament d'Indústria, i és una novetat interessant en tant que nosaltres creiem, malgrat les objeccions que s'hi puguin presentar, més que res, a vegades, apriorístiques, però creiem que, en conjunt, i probablement diferenciant alguns propis departaments dintre del Cidem, que el Cidem en conjunt podríem dir que fa una bona tasca i que l'únic problema que té, en alguns aspectes, és precisament la falta de pressupost. Esperem i desitgem que aquesta injecció de més recursos possibiliti a aquest organisme, doncs, fer les activitats que té encomanades —que, per cert, són molt variades, que van des de l'artesanía fins a, per exemple, el nivell tecnològic.

En qualsevol cas, em centraria en una qüestió que, de ben segur, cap diputat que m'ha precedit en la paraula hi ha fet referència, que és un organisme que està ad-

crit al Cidem i en el qual també hi participa la Borsa de Barcelona, que es diu Assessorament per a la Recerca de Capital, que té, evidentment, molt poca destinació, però que nosaltres entenem que hauria de tenir una importància estratègica absolutament cabdal. Jo he tingut coneixement dels treballs que fa i de les possibilitats i, sobretot, potencialitats que podria fer, i que, la veritat sigui dita, per falta de recursos, doncs, la veritat és que es queda limitadíssim en les seves possibilitats. Tots sabem que uns dels problemes principals que han tingut i que segueixen tenint les Pime catalanes ha estat l'accés al crèdit; no només, diguem, l'evolució —en aquest cas, sort n'hi ha hagut— positiva de la baixa dels interessos oficials, sinó simplement l'accés al crèdit, és a dir, les dificultats que a vegades les empreses catalanes tenen de poder accedir als crèdits, per diverses circumstàncies. Per exemple, en les peculiaritats del teixit financer català, que té una part positiva i una part negativa. La part positiva és que segueix estant concentrat molt en mans, podríem dir, catalanes, però la part negativa és que, si no ho tinc mal entès, per exemple, el 68% dels dipòsits catalans els segueixen tenint, i en augment, les caixes, però les caixes evidentment que la funció principal que tenen no és precisament dedicar crèdits a la indústria, i menys a les petites i mitjanes empreses, crèdits que generalment representen un risc important.

Per tant, aquest petit organisme, que trobem molt interessant que s'hagi creat —la veritat sigui dita, no sé quan es va crear, però que finalment, després d'un estudi, diguem, detallat de les funcions del Cidem, doncs, el vam, el vaig localitzar i vaig conèixer gent que hi ha tingut contactes—, doncs, dir que, malgrat les possibilitats que té, en tot l'any passat, per falta de recursos i per falta de pressupost, només va poder fer deu operacions d'intermediació, bàsicament de les empreses que van a parar en aquest centre, i de possibles inversions, doncs, només deu operacions en tot l'any passat. Jo estic convençut que el problema principal que hi ha, bàsicament, en aquest centre, a part dels recursos, és que la immensa majoria, probablement, de Pime catalanes no en tenen ni idea, que existeixi aquest centre, perquè, si ho sabessin, malgrat, com he dit abans, el canvi dels tipus d'interès i el canvi d'altres contingents pel que fa a qüestions financeres, probablement s'hi adreçarien més; tant les empreses com possibles inversors, que, pel fet que hagin davallat els tipus d'interès, en l'actiu, però també en el passiu, fa que es puguin destinar diners, no a rendes fixes, sinó diners a d'altres possibles inversions, i que, probablement, en algunes empreses d'aquestes característiques, podrien tenir una sortida i podrien finançar ampliacions de capital, podrien finançar operacions d'inversions importants, cosa que no es fa, senzillament, perquè no es coneix.

Per tant, de les coses innovadores que s'han pogut dir aquí del Cidem, només recordar-los que existeix això i que, probablement, s'hi haurien de destinar molts més recursos dels que s'hi fan.

Un altre aspecte negatiu que per nosaltres... —i desitgem que per part dels diputats del Grup de la majoria ens ho sabran explicar, perquè la veritat és que jo no he acabat de trobar el perquè d'aquesta distribució diferent de

l'any passat— és el que fa referència a la política de redistribució o de reequilibri territorial, bàsicament industrial, que he pogut contrastar que hi ha hagut una davallada pel que fa al foment d'inversions en comarques amb regressió de 1.500 milions de pessetes, que la veritat és que no sé exactament a què respon aquest fet. No sé si bé..., potser m'avanço a possibles arguments, però bé influït pel fet que han pogut baixar els fons europeus, però, en tot cas, costa molt de poder explicar, simplement, que hi hagi hagut una davallada d'aquestes característiques, quan precisament les principals armes que tenia el Govern de la Generalitat per poder jugar a favor del reequilibri territorial a Catalunya, precisament eren aquestes partides, i que han sofert una davallada absolutament brutal, i queden només en pràcticament 84 milions de pessetes, no? M'agradaria —i aquesta és una petició concreta que fem o que faig als diputats de la majoria— que ens expliquessin exactament a què respon aquesta causa, tenint en compte diversos fets. I no em voldria repetir amb algun altre diputat, perquè ja he dit al principi que no era interès meu fer-ho, però recordar, per exemple, l'estudi que ha fet la Caixa de Catalunya, i que segueix fent la Caixa de Catalunya —i sort n'hi ha—, a nivell comarcal, de l'evolució del PIB comarcal. Recordar que una de les deduccions que s'hi fan, després de concretar o, en tot cas, de saber quina ha estat l'evolució dels principals fluxos econòmics —dades econòmiques de les comarques de l'any 90-96—, és que a Catalunya només creixen en renda, podríem dir, industrial, en inversió industrial, només deu comarques; és a dir, en deu comarques es concentra la pràctica totalitat de creixement d'inversió industrial a Catalunya. I això, en tot cas, el que fa és, encara, diguem, donar més raó als arguments que estic dient del perquè d'aquesta davallada, absolutament espectacular, en aquestes partides.

Pel que fa a la Direcció General de Comerç, molt ràpidament —no m'hi voldria estendre massa, però molt ràpidament—, nosaltres vam votar favorablement al seu dia la nova Llei d'equipaments comercials, i la veritat és que no ens agradaria haver-nos de penedir d'aquell fet. En tot cas, és difícil que ens en penedim, perquè el que s'expressava en aquella Llei eren, bàsicament, els grans principis que havien de regir el comerç interior a Catalunya. Però després, amb el pla que..., a partir d'un decret que es va elaborar posteriorment, on ja es detallaven algunes línies polítiques que pretenia seguir el Govern, que no eren exactament les mateixes, al nostre entendre, que les que marcava la Llei, i actuacions posteriors, concretes o no tan concretes, en alguns municipis..., que, per cert, a vegades és curiós sentir algun grup parlamentari, el discurs que fa aquí al Parlament de Catalunya i, en canvi, que no es faci exactament a l'Ajuntament de Barcelona; però bé, cadascú en tot cas sabrà el que es fa. Però a nosaltres, com he dit, no ens agradaria penedir-nos d'aquella votació i, sobretot, d'entrar en un consens majoritari pel que feia al comerç de Catalunya. I, en canvi, poder comprovar que, per exemple, algunes de les dades que, d'un temps cap aquí, han anat evolucionant respecte a les grans superfícies o el petit comerç de Catalunya..., la veritat és que la incorporació, importantíssima aquests últims mesos,

de grans superfícies, la veritat és que no fa res més que agreujar el problema. I més tenint en compte —i no volent-hi incidir especialment— que la reconversió del sector minorista a Catalunya o del comerç interior, la veritat és que està pendent de fer-se. Jo no sé si s'ha de finançar —com s'ha dit abans, anteriorment— a partir d'aquest possible o previsible i, si més no, legalment previst tribut, relacionat amb les grans superfícies, no sé si es podria finançar en tot o en part, però, sigui com sigui, aquest és un deute que tenim, que està marcat legalment, almenys la finalitat que tenim amb el petit comerç de Catalunya, i la veritat és que a hores d'ara, amb els pressupostos que se'ns presenten, tot sigui dit de pas, això no és possible.

Hi ha una partida que em vaig equivocar en la meua intervenció del debat a l'esmena a la totalitat, que em vaig equivocar, que eren les «subvencions a ajuntaments i altres ens locals», de 263 milions de pessetes, que vaig dir erròniament que augmentava i que queda exactament igual, i que per nosaltres, doncs, és un tema més, en tot cas, a part d'explicitar la rectificació, és un tema més que no fa res més que confirmar la nostra visió, en aquest cas negativa, de l'evolució de la política de comerç a casa nostra els últims mesos.

Hi han altres direccions generals —molt ràpidament. Turisme —ja s'ha dit aquí—, només dir, en tot cas, que ens estranya la focalització pràcticament única a Turisme de Catalunya. És a dir, pràcticament totes les transferències es fan a aquest organisme. I en tot cas, posar en dubte que probablement es podria fer alguna altra cosa. I sobretot, la manca encara de transferències, i d'una forma més important, a ens locals, en el tema de turisme, quan, per exemple, a nivell comarcal es podrien fer coses molt importants.

Seguretat Industrial, ja s'ha dit aquí. Quan precisament un dels temes més «frapants» a casa nostra, que el govern de Madrid, per exemple, si més no, fa una campanya institucional que té un cert predicament, referida a la seguretat industrial, sobretot a partir de la gran accidentalitat a casa nostra, s'hi destinen, si no ho recordo malament, pràcticament 5 milions de pessetes, de la qual cosa el millor que es pot fer és parlar-ne poc, perquè la veritat és que és absolutament inadequat.

Pel que fa a Energia, una cosa positiva, a diferència de tot el que s'ha dit —que també ho compartim, tot s'ha de dir—, que és que augmenta els fons destinats al PERC. I només dir una cosa, que ens agradaria que, d'una vegada per totes, a finals del segle XX, no fessin falta més PERC a Catalunya a partir del pressupost d'enguany. És a dir, que encara a Catalunya queden zones per electrificar en el camp rural, i que ens agradaria que l'aportació important que es fa aquest any, que em sembla que puja 188 milions de pessetes, fos suficient per acabar d'una vegada per totes amb aquest mal endèmic i que no fes falta dedicar-hi més diners.

Per tot això, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat aquesta esmena al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Els dos grups que no han presentat esmenes tenen possibilitat de fer un torn en contra. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Pujol.

El Sr. Pujol i Figa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull agrair, molt especialment, al conseller Pomés, que està en funcions de conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, la seva presència aquí, ja que el conseller Subirà, com saben, està en un viatge acompanyant el president Pujol, pel sud de Sud-Amèrica; viatge programat des de fa molt temps, quan encara no era previsible la realització en aquests dies d'aquest Ple de pressupostos.

Per tal d'emmarcar les línies bàsiques del pressupost i de pensar la seva aplicació concreta, cal fer prèviament un repàs als condicionaments de l'entorn i les principals dades a tenir en compte, per tal de veure com el pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme per al 98 dóna resposta a aquesta problemàtica. Fa un any era difícil donar per segur el descens de la inflació per sota del 3%, i era de témer un profund escrutini periòdic per part dels mercats financers, en el què la moneda i el tipus d'interès patirien més d'un ensurt. Parlàvem de creixement lent i esperàvem que fos sostingut. Els esdeveniments no han corroborat els aspectes pessimistes d'aquestes previsions, i ara, els més obvis analistes preveuen una taxa anual de l'IPC no superior al 2,1% a fi d'any, i s'arriba a una xifra acceptable del 2,5% a desembre de 1998. Molts diuen ja que està creixent des de mitjans d'any al 4%, i res fa pensar que aquest ritme disminueixi a 1998. Tot fa esperar que d'aquí a sis mesos s'anunciarà la participació a la Unió Monetària Europea, i haurem d'aprendre, entre altres coses, a contenir les tensions de costos i preus sense recórrer a les variacions dels tipus de canvi. És a dir, competitivitat, internacionalització, tecnologia. Aquesta és una política que ja s'està aplicant i aquests pressupostos reforcen.

Pel que fa a la indústria, al comerç i al turisme, el sector industrial és el que més destaca amb un creixement del 5,1%, en un context de creixement de l'economia catalana, mig punt per sobre de l'economia espanyola durant el primer semestre de 1997, i és el responsable de la meitat de l'augment del producte interior brut. Aquest dinamisme es reflecteix en els màxims assolits dels principals indicadors industrials. L'índex de producció de productes industrials ha crescut un 10,6% i l'indicador del clima industrial mostra com la confiança dels empresaris està al nivell més alt dels darrers dos anys. Els factors que han fet aquesta evolució són: manteniment d'un increment notable de les exportacions -15%-; acceleració del consum privat i creixements en els indicadors d'inversió. La desagregació de l'índex de producció de productes industrials de Catalunya -IPPIC-, en el període de gener a agost, el grup més dinàmic va ésser el de béns d'equipament, amb un increment del 7,3%, i en termes del CNAE-74, el major increment es va donar en el mateix període, en transformació de metalls -7,7%-; i molt especialment

en material elèctric i electrònic -12,2%. El sector de serveis ha crescut aquest segon trimestre un 3,1%. Aquesta acceleració és el resultat de dues avaluacions cada vegada més diferenciades dels seus components: la dels serveis destinats a la venda -comerç, hosteleria, transport i serveis empresarials-, que presenten indicadors molt dinàmics i que van associats a l'augment del consum privat, i també a l'efecte arrossegador de la indústria.

El pressupost per a 1998, que tenim sobre la taula, ha de tenir en compte tots aquests factors, i mantenint l'obligada continuada a què obliguen aquests bons resultats, ha d'ésser capaç d'ajudar les altres empreses industrials, comercials i turístiques, a situar-se en el context que definia al principi. El cert és que, després de dues crisis i la patacada de l'obertura del mercat, la indústria catalana n'ha sortit notablement més suficient i enfortida. En els darrers quinze anys la productivitat per persona ha crescut el 87%; les exportacions han augmentat; la pràctica totalitat de les empreses de més de 21 treballadors exporta; l'eficiència energètica de la indústria ha millorat en un 33%. Tenim força competitiva. Els nostres mercats són principalment els països més desenvolupats, i amb productes d'alt contingut en tecnologia, en disseny i en qualitat. Els pressupostos dels últims anys hi deuen haver col·laborat d'alguna manera.

Per tant, creiem convenient seguir mantenint els principals trets de l'actual política en base als tres aspectes fonamentals: internacionalització, productivitat i tecnologia. La productivitat inclou aspectes d'eficiència, reducció de costos, tant de producte com de procés, però també qualitat en el producte i en el servei, disseny, respecte al medi ambient, homologacions, certificacions i adaptació estàndard, seguretat, comercialització i ús suficient dels recursos. Per això seguirem donant suport al Centre Català de Qualitat, al Barcelona Centre de Disseny, a Barcelona Moda Centre, a Lgain, a l'Idiada i a l'Icaen. En aquest sentit, l'informe del mes d'octubre de l'any 97 de La Caixa, a la pàgina 66 diu textualment: «La Unió Monetària Europea exigirà grans dosis de rigor i importants esforços d'apropament als estàndards de productivitat i costos comuns. Qualsevol defecció en aquest sentit pot tenir un alt preu en pèrdues d'ocupació i augment de l'atur, i caldrà intensificar esforços en aquests i altres aspectes -investigació, desenvolupament i projecció exterior, entre altres-, per garantir plenament l'èxit i la viabilitat de la nostra indústria, en el complex escenari que s'acosta.» Aquesta és l'orientació del pressupost, que tenim sobre la taula.

La internacionalització, com la capacitat de vendre arreu del món, és condició necessària per a la seva assegurança futura. I això en el sentit més ampli. Buscant proveïdors arreu del món, considerant la possibilitat de produir en el lloc on els costos són més idonis. Per això seguirem donant un fort suport al Copca. Els resultats són els següents: el juliol de 1997, Catalunya va exportar per valor de 371.000 milions de pessetes més que en el mateix mes l'any anterior; i en el període gener i juliol, el creixement de les exportacions va ser del 16,1%. La desagregació per àrees geogràfiques indica que les

vendes a Amèrica del nord es varen incrementar en un 51,5%, i a països de la Unió Europea destaquen el Regne Unit, amb el 43,6% d'increment, i Itàlia, amb el 24,9%. Lògicament seguirem donant suport a aquesta dimensió de la nostra economia.

La tecnologia serà cada cop un ingredient més crític de la capacitat de competir. Per a nosaltres la qüestió tecnològica comporta enormes riscos, però també enormes possibilitats, ja que no requereixen més que coneixement i que activitat; permeten aplicacions d'una enorme flexibilitat en empreses petites i sense aportacions financeres necessàriament importants. La via més eficient per desenvolupar un teixit de centres tecnològics, d'utilitat real per a les nostres empreses, s'ha de basar en un diàleg molt detallat amb els diferents subsectors industrials, entesos com els clústers de Michael Porter, que aflori les seves necessitats tecnològiques, les posi en comú i en destilli aquells centres que necessitem per donar-li servei. Per això seguirem donant suport als centre CIM, a Ascamm, LEITAT, Cidem, universitats, ITT, el Lgain i l'Idiada, ja que en el segon trimestre de 1997, Catalunya va exportar 154.000 milions de pessetes més en productes industrials d'alt valor tecnològic amb un augment interanual del 9% i del 12,2, des de primers d'any. Destaquen els instruments de precisió i la maquinària elèctrica.

A grans trets, el pressupost de 1998 ho desenvolupa potenciant el paper del Departament com a prestador de serveis. I aquí, senyor Rañé, pot trobar moltes explicacions a les paradoxes que vostè ens comentava fa un moment. I aquests serveis, d'alt valor afegit. I això, fer-ho molt més que subvencionant i deixant mesures en íntima col·laboració amb els teixits industrials.

Analaré a continuació el repartiment de les diverses partides. El pressupost de 1998 ascendeix a 19.427 milions. El de l'any anterior era de 18.827. Per tant, l'increment és significatiu. I em sembla que tots vostès, considerats, senyor Novella, com a clúster, que tots han denunciat conjuntament i separadament disminucions a totes les partides, vertaderament no sé si els números que tinc no lliguem o vertaderament aquest increment, no sé, no puc comprendre on ha anat. Si a això hi afegeixo encara que els organismes autònoms han passat de 20.000 milions a 24.129, vertaderament segueixo sense explicar-me aquests descensos que vostès deien com poden existir. Aquest important increment dels organismes autònoms del Departament és en bona part degut a l'increment dels ingressos propis, que s'han incrementat en 3.000 milions de pessetes. La importància, tant absoluta com relativa, d'aquest increment demostra el notable grau d'acceptació d'aquests organismes i l'encert de la política de seguida. No dubtin —no dubti tampoc, senyor Guillot— que uns ingressos propis d'11.315 milions de pessetes és el més clar exponent de l'interès que aquest organismes tenen per al conjunt del nostre país. Les transferències directes del Departament als ens locals, senyor Clofent, s'han incrementat en 100 milions de pessetes. Creiem important seguir potenciant aquestes línies, a les quals hauríem d'afegir el que hi destinen els organismes adscrits al Departament. A través dels ens locals es destinen de l'ordre de 400 mi-

lions al comerç i al turisme i 230 milions de pessetes aspectes industrials i energètics.

Per tal que puguin avaluar el destí de les partides per als grans objectius, les assignacions són, agrupant comerç, indústria i turisme: a competitivitat, 8.188 milions; a reequilibri territorial, 5.867; ordenació, control i seguretat, 532, i 4.840 milions actuacions administratives i estructurals. I aquí, senyor Morera, contestant la seva pregunta, li diré que el descens que vostè ha observat és degut a les ajudes a SEAT, que es van fer l'any passat i aquest any, en bona part, han sigut culminades. Encara que aquests valors són suficientment explicatius per ells mateixos, em permetran, senyor president, senyores i senyors diputats, que destaquí que prop de la tercera part del pressupost directe del Departament es destina a reequilibri territorial. No és estrany que, amb aquesta important dedicació de recursos, s'obtinguin els bons resultats que vaig poder explicar en aquesta cambra fa dues setmanes, amb motiu d'una moció que, sobre aquests aspectes, va presentar el Grup Socialista.

Sovint, en aquest Parlament, senyor president, senyores i senyors diputats, hem discutit respecte als criteris generals de la política del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i sempre les aportacions dels grups porten en ocasions, molt subtilment, una profunda càrrega ideològica. Avui, i molt especialment els diputats senyor Novella, Rañé, Clofent i Guillot, han tornar a reviu el debat. I si em permet, senyor president, crec que tinc l'obligació de revisar els principals moviments que marques els grans paràmetres que orienten la nostra política i per reflexionar respecte als criteris que determinen com donar el necessari suport al comerç, a la indústria i al turisme. Com a resultat de la difusió d'innovacions tècniques radicals, la irrupció dels nous països industrials i la implantació dels processos d'intervenció de la Unió Europea, estem sotmesos a fortes alteracions dels preus relatius, amb els corresponents reajustaments de les estructures productives i comercials. Per fer front a tot això, fa uns anys es va reorientar la política cap a actuacions de caire horitzontal, destinades, bàsicament a combatre els obstacles que, en els mercats, dificultaven el desenvolupament i la difusió de noves tecnologies. No vol dir això que s'abandonessin del tot les polítiques d'ajust positiu, tant per afrontar problemes d'empresa a sectors com per potenciar el desenvolupament d'empreses líder, en aquelles activitats que tenien majors externalitats i contingut tècnic.

A la Unió Europea, aquests elements han sigut encara més intensos, degut als projectes d'integració de mercat i moneda única i a les actuacions públiques que, en relació amb el mercat industrial i comercial, es plantegen des de les instàncies comunitàries. A l'existència d'imperficcions del mercat, s'hi han d'afegir les anomenades «deficiències dels governs» —no del Govern: dels governs. El suport a les empreses de cada país ha portat a conflictes internacionals, fruit de l'aplicació del que va anomenar-se «política industrial estratègica» o «política comercial estratègica». Com a factor addicional, la mundialització de l'economia ha comportat certa preponderància de la macroeconomia i un creixent procés de fusions, adquisicions i altres formes d'acords internacionals. Contraposaré aquesta teoria

amb la d'economies externes –que bàsicament s'ha sustentat en tres models–, per acabar amb els criteris de la política industrial sectorial selectiva.

La polèmica s'inicia a mitjans dels anys vuitanta, amb la intel·ligent aportació de Brander i Spencer, que, en resum, consideraven altament estratègic que un govern subsidiés una empresa, ja que les empreses que competien internacionalment amb aquesta sabien que l'agressivitat d'aquesta empresa era racional i restringirien els seus propis plans. Això faria que el benefici obtingut estigués per sobre de l'ajuda de l'Administració i incrementaria la renda del país que ha donat l'ajut.

Lògicament, això va obrir una gran polèmica, per concloure finalment que sols amb un coneixement quantitatiu i detallat de les indústries rellevants es podia recomanar aquesta política. Per tal de quantificar-ho es va donar lloc als models de calibratge, que en ocasions han sigut criticats en aquesta cambra, adduint favoritismes. Aquesta crítica és intuïtiva i difícil de rebatre, sobretot quan els resultats, a pesar de tot, no responen a les expectatives. Els avanço que la nostra política és, lògicament, l'aplicació pràctica del més convenient i que molt puntualment ho aplicarem quan sigui imprescindible i compatible amb les normes de la Unió Europea.

La contraofensiva ideològica, la inicia Krugman, en dir que sols mereixen l'interès públic les economies externes tecnològiques. Finalment, tot això acaba en dos models: el del centre - perifèria, que considera el paper bàsic dels rendiments creixents i les externalitats per la grandària del mercat o la configuració de les regions, i que va ésser debatut fa pocs dies en aquesta cambra pel conseller Subirà, respondent a una interpellació; i el model dels mercats de treball i l'especialització industrial. Aquest model ha sigut atacat per vincular-lo –pot ésser que excessivament– als models desenvolupistes, encara que s'accepta que són idonis en certs casos concrets, i sobretot a nivell regional i local.

Seguirem, parcialment, donant suport a aquest model, encara que dóna peu a crítiques, manifestades en aquesta cambra, en relació amb desequilibris de la renda, que a nosaltres també ens preocupen. L'esforç efectuat en aquests pressupostos –i que ja he comentat–, en reequilibri, ho podria justificar. L'estudi dels equilibris ens porta a considerar que, a nivell regional, gran part de les aportacions dels macroeconomistes regionals s'han centrat en els estudis dels processos de convergència que deriven dels models anteriors, les convergències sigma i beta –bé, per als diputats de lletres, no és que a Convergència hi hagin dues faccions; els seus companys de ciències els ho explicaran (*rialles*)–, i en diversos intents de presentar els determinants últims d'aquests resultats, factors que s'introdueixen de la mà dels models teòrics del creixement endogen.

Rodríguez-Pose, des de la London School of Economics, ens crida l'atenció respecte que les trajectòries econòmiques regionals tenen poc a veure amb la suposada tendència a la convergència i divergència, i molt amb la capacitat de cada espai per respondre als reptes de cada procés de reestructuració socioeconòmica, i ho raona des de l'aparició dels treballs de Romer i Lucas,

que van establir les bases de la teoria del desenvolupament endogen i que van iniciar un ampli debat respecte als avantatges i desavantatges d'aquesta teoria, respecte als models neoclàssics del creixement.

Aquest debat ha portat a nombrosos treballs respecte a les disparitats regionals. Així, els neoclàssics acostumen a posar de manifest un cert predomini de la convergència, mentre que els endògens assenyalen –i últimament Quah ho ha fet a finals del 96– que està evolucionant cap al model de polarització dels *twin peaks*. Pel que fa a l'Estat espanyol, Rodríguez-Pose –que jo el considero particularment important, i és una de les conclusions a què volia arribar– es decanta per considerar que la convergència regional no es correspon amb l'evolució interna, sinó amb l'aparició dels anomenats grups de convergència –que tampoc no tenen res a veure amb el nostre partit. En aquest sentit, convindria buscar factors i models que ens permetessin entendre què és el que fa que regions de característiques semblants evolucionin, com diu Rodríguez-Pose, de manera anàloga, independentment de l'Estat al qual estan adscrites. I això, en el cas de Catalunya, és particularment rellevant.

Des d'un enfocament diferent, però reforçant aquesta tesi, López-Bazo, Vayá, Mora i Suriñach, de Barcelona, consideren que el procés de convergència ha sigut més intens i continuat en productivitat de treball, en producte per habitant, i que el nou marc econòmic ha provocat comportaments duals, tant a les regions centrals com a les perifèriques. Per últim, Porter ha destacat la importància de les agrupacions subsectorials amb èxit, dins d'un país.

Ja he comentat anteriorment els bons resultats que hem obtingut, i seguirem donant suport a aquesta política. En aquest sentit, el paper d'una administració pública és particularment important, perquè els guanys col·lectius a obtenir no vénen tan sols de les divisions geogràfiques ni del perquè de les seves agrupacions, sinó de l'estudi de si les economies externes generades, de tipus tecnològic o derivades de la grandària, són suficientment importants per obtenir el suport del Govern. En aquest sentit s'orienta l'important gruix d'aplicacions pressupostàries que potencien la competitivitat, que per això les apliquem, seguint aquestes idees.

Feta aquesta valoració global, que m'agradaria que seguíssim en el futur en debats d'aquest tipus, que són, de fet, els que configuren la política a la qual nosaltres hem de donar suport o hem de criticar, em permetran que els digui que el pressupost de la Direcció General de Comerç s'incrementa de 1.825 milions de pessetes, i es situa en 2.700 milions. Aquest important esforç, que es destinarà bàsicament a la promoció del petit comerç, i per ser conseqüents amb el marc global de la nostra política –que he explicat abans–, em permetran que el justifiqui.

A les economies modernes, obertes i democràtiques, la necessitat de planificació d'un determinat sector és sempre conseqüència de l'existència d'un conflicte d'interessos legítims contraposats; en aquest cas, entre un comerç tradicional, molt arrelat, però molt dispers –111.000 establiments– i atomitzat, un comerç per cada

56 habitants, i, per altra banda, grups empresarials potents que veuen en el comerç una bona oportunitat de negoci. Si a això s'hi afegeixen uns hàbits de lleure i consum canviant, la irrupció de les grans superfícies dels darrers anys ha comportat un perill molt gran sobre els petits botiguers.

El Pla territorial d'establiments comercials defensa un comerç urbà que tingui força, en el qual no creixin desaforadament grans espais comercial perifèrics, sinó que promogui la renovació del teixit urbà. El Pla considera saturada l'oferta comercial a 26 de les 41 comarques, i limita el creixement de les grans superfícies a 245 metres quadrats, 52.800 de comerç alimentari i 192.000 de no alimentari, que, d'aplicar-se íntegrament, representaria un creixement anual del 0,7% per sota del creixement de la demanda, i permetria així l'oportunitat d'adaptació del petit comerç sense posar en perill la seva viabilitat. Per tant, nosaltres, amb el nostre programa, seguirem suportant i donant suport a aquest petit comerç.

Respecte al tema del turisme, només els vull dir que l'oferta turística ha evolucionat de manera que no solament s'ofereixen places d'allotjament, sinó amb gran increment de l'oferta complementària i de serveis que presenta Catalunya. L'oferta global és atractiva i competitiva amb altres països, i considero com a complementària tota la gamma d'esports d'aventura, rutes turístiques i altres activitats que es poden desenvolupar a través dels serveis que s'ofereixen.

Per tant, nosaltres seguirem donant suport a les línies d'ajut ja aprovades i que estan donant bons resultats a la xarxa d'oficines de turisme de Catalunya, que se seguiran encarregant d'aquesta qüestió.

En xifres del senyor Novella, el mes de setembre, el nombre de viatgers en establiments hotelers a Catalunya va créixer de 103.300 persones respecte al setembre de l'any anterior, amb un increment interanual del 13,9%, amb increments del 15,8% en el turisme estranger i de l'11,5 en el domèstic. El creixement de la demanda turística es va incrementant any rere any. Concretament, a l'agost, l'ocupació hotelera va arribar al 97,6%; la despesa realitzada directament a Catalunya s'ha incrementat un 5,8%, i ha arribat a les 53.319 pessetes de mitjana. Verdaderament, aquests números demostren la potència i la força del nostre comerç.

En els aspectes de les energies renovables, que han sortit repetidament poc, només els citaré que el potencial eòlic realitzable a Catalunya s'estima en 1.300 megawatts. Els objectius d'implantació previstos en el Pla d'energia eòlica són 300 megawatts per a l'any 2005, i 1.000 megawatts l'any 2010, amb una inversió total prevista propera als 150.000 milions de pessetes, i desenvolupant mesures d'acompanyament amb un cost total de 290 milions. Amb totes les prevencions mediambientals necessàries, els beneficis d'aquesta inversió seran la producció de 2.200 gigawatts/hora/any d'energia, la no-emissió anyalment de 2.193 tones de CO₂ i 129,7 quilotones de SO₂, i la creació de riquesa local. Aquests són els resultats que esperem d'aquest pla eòlic.

Volia parlar de la internacionalització..., i només, per últim, citaré, respecte al Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, la resolució dels concursos per a l'atorgament de la segona nova llicència de telecomunicació per cable, que suposarà que Catalunya disposi en un termini breu d'una xarxa de cable tecnològicament molt avançada, de gran capacitat interactiva. Aquesta infraestructura permetrà no només suportar els serveis audiovisuals que es poden difondre per altres mitjans, sinó també proveir un seguit de serveis avançats. En aquest sentit, seguirem també donant suport al desenvolupament d'aquestes infraestructures.

Per tots aquests motius, i tal com he anunciat, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a les esmenes a la totalitat presentades al pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i les presentades als pressupostos dels organismes i empreses adscrits.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per fixar posició, té la paraula l'illustre diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular respecte a les esmenes a la totalitat presentades per alguns grups parlamentaris al Departament d'Indústria, Comerç, Consum, Turisme, i les empreses i organismes pertanyents al mateix Departament.

Aquest és un departament productiu, amb un pes específic important, molt important en el nostre país, tan socialment com econòmicament. El nostre Grup Parlamentari sempre ha criticat el pressupost d'aquests departaments productius, per considerar-los departaments amb poca dotació pressupostària, a part que també hem fet les seves crítiques corresponents a la manera de gestionar-los. Estic parlant ara del tema d'ajudes, de subvencions per a la modernització, per a la promoció del sector, que arriben tard moltes vegades i que obliguen a no poder presentar les peticions pertinents a molts petits comerciants.

Durant molts anys, en els pressupostos de la Generalitat, els pressupostos dels departaments productius –i quan parlo de departaments productius em refereixo a Indústria, Comerç, Consum i Turisme i hi sumem el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca– tenien menys pressupost, conjuntament, que el mateix Departament de Presidència. I, és clar, per nosaltres, governar és marcar prioritats, i, per tant, una de les nostres prioritats sempre han sigut aquests departaments productius. Han sigut aquests departaments productius, i per això hi va posar èmfasi i ha posat èmfasi en les negociacions del Grup Parlamentari Popular amb el Govern de la Generalitat, en el seu moment, i això ha fet possible que aquests pressupostos que avui es presenten aquí quant a aquest Departament productiu concret, el

4260

d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme, tinguin un creixement d'un 3,2%. Això és degut a les converses, al diàleg mantingut, a aquesta prioritat del Grup Parlamentari Popular. (*Remor de veus.*)

Però és que, a més, cada any, aquests pressupostos de departaments productius van tindre i han tingut una tendència a la baixa. Hi ha hagut un creixement de l'any 97 respecte al 98, per aquestes converses...

El vicepresident segon

Senyor diputat, a veure, pari un moment... Senyores diputades, senyors diputats, es prega que guardin silenci.

El Sr. Ros i Casas

..de l'any 97, respecte al 98, hi ha hagut aquest increment –ho repeteixo– del 3,2%, degut a aquestes converses. I el que hem intentat aconseguir és variar-ne la tendència. Crec que això és important, vistos els moments actuals econòmics, els compromisos que hi han per l'entrada d'Espanya, de Catalunya, a la Unió Europea, a l'Europa de la primera velocitat, i hem aconseguit variar la tendència –repeteixo aquesta paraula, «tendència», perquè crec que és important. En el darrer Ple es va aprovar una moció del Grup Parlamentari Popular, amb mesures positivistes, respecte a un conjunt de mesures al petit comerç, sobretot al comerç urbà, i, és clar, després, aquestes mesures s'han de portar a la pràctica, i ens trobem aquí que dintre d'aquest Departament hi ha hagut algunes mencions especials i determinades en el que és Indústria, Comerç, Consum i Turisme, que el Departament de Comerç i el Departament de Turisme, en el moment de fer retallades, són els que més en pateixen les conseqüències.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Jo tinc aquí un quadre, per exemple, de l'any..., o sigui que fan una equiparació del 95, 96, 97 i 98, quant a la Direcció General de Comerç Interior, i passem de 1.831 milions de pessetes l'any 95; l'any 96, 603 milions; l'any 97, 564, i l'any 98, 476, un decreixement; decreixement que jo he de dir que nosaltres presentarem en el seu moment una esmena en aquest sentit, perquè en aquesta mateixa Direcció General es pugui regular, pugui tenir aquesta tendència global del Departament a l'alça i, per tant, aquests 476 milions de pessetes tinguin un creixement important.

El president

Senyores i senyors diputats, prego que guardin silenci.

El Sr. Ros i Casas

L'actual situació de la petita i mitjana empresa és positiva, i és positiva degut a les mesures econòmiques i fiscals, conseqüència de la política, en aquest sentit, portada a terme, evidentment, pel Govern central. Jo diria que seria injust, i a més seria poc objectiu, si només analitzéssim el Departament d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme amb els números del Departament de Comerç, Consum i Turisme. Crec que aquí també s'han de tenir en compte altres departaments que tenen

certa vinculació amb aquest Departament de Comerç, Consum i Turisme, i estic parlant, per exemple, en qüestions que tenen una relació total i absoluta, del de Política Territorial, el de Treball, i el mateix Departament d'Economia i Finances, amb unes mesures que ja va avançar el conseller en l'explicació pressupostària, que després posteriorment esmentaré.

En aquestes mesures..., i aquesta era una de les crítiques del Grup Parlamentari Popular sempre –sempre– en els pressupostos del dit Departament, era un variar la tendència a la baixa, canviar aquesta tendència, i l'altra era una qüestió que sempre havíem esmentat des d'aquesta tribuna –aquest diputat sempre ho havia manifestat des d'aquesta tribuna en cada debat de pressupostos– que era el de concedir una línia de préstecs, una línia d'ajudes, d'inversió a la petita i mitjana empresa. En això hi posava molt d'èmfasi, sobretot quan els interessos eren molt elevats, i de totes maneres n'hi continuem posant. I el conseller, en la presentació dels pressupostos, va manifestar que hi havia la possibilitat d'un endeutament, d'acord amb el Departament de Treball, de 25.000 milions de pessetes, i això m'imagino que en el seu moment, doncs, el Govern també escolta –escolta, indiscutiblement– els grups de l'oposició i que aquest raonament que any darrere any, doncs, el Grup Parlamentari Popular ha anat manifestant, al final, ha sigut recollit amb aquest ànim d'acord i de consens que ens uneix i ens caracteritza, i que això ha fet possible aquesta mesura, que crec que és importantíssima, de cara a la petita i mitjana empresa. (*Remor de veus.*)

Dir-los que, a més a més, s'han portat a terme tota una sèrie de convenis amb el Cidem –del Cidem amb banca– que permeten ajudes, per un costat, de 4.000 milions de pessetes, per un altre costat de 1.000 milions de pessetes més per a programes de qualitat, i també hi ha convenis del Copca amb altres entitats bancàries que representen una línia creditícia per a internacionalització de 15.000 milions de pessetes. I si a això li sumem –perquè també hi ha hagut crítiques en aquest sentit– que la Direcció General de Turisme ha tingut un conveni amb una entitat bancària –que, evidentment, prefereixo no dir el nom de l'entitat bancària– de 12.000 milions de pessetes per a una línia de crèdit per al turisme de qualitat, aquest turisme que sempre tots, nosaltres, aquí ens hem omplert la boca de defensar.

Per tant, entenem que són uns pressupostos i que hi ha una voluntat, perquè darrere dels pressupostos indiscutiblement ha d'haver-hi una voluntat política que es compleixin i es compleixin amb rigor. I aquesta va ser una petició del Grup Parlamentari Popular, que aquests pressupostos es compleixin amb el màxim de rigor possible, perquè, a més, les circumstàncies del moment ens obliguen que es compleixi amb rigor; sempre s'ha de complir, però ara més que mai.

I, en aquest sentit, quin és l'objectiu d'aquests pressupostos d'aquests departaments? Doncs, l'objectiu –perquè abans algú n'ha fet esment– és el de poder aconseguir una reducció de l'atur. I amb això hi estem absolutament tots d'acord: l'objectiu és reduir l'atur. I jo vull recordar que nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, hem fet, en aquests pressupostos, estem fent i continuarem fent tot el possible per aconseguir aquest ob-

jectiu essencial i prioritari, que ja en la intervenció del portaveu del Grup Parlamentari Popular ho va deixar molt clar: per un costat, una política d'ajuda per millorar la qualitat del servei social del nostre país; per un altre costat, de suport, de suport als departaments productius.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb aquests pressupostos, nosaltres, evidentment, en el procés d'esmenes presentarem les pertinents. I, com a conseqüència de la meua intervenció, anunciar-los el vot en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* No essent així, prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes a la totalitat han sigut refusades per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Procedim, seguidament, al debat de les esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social. En primer lloc, té la paraula pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Imma Mayol. *(Pausa.)*

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci, perquè l'oradora pugui començar la seva intervenció.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me fer un comentari que durant el dia d'avui sortia als passadissos, com a mínim de la zona de l'esquerra, i era una sensació que teníem moltes diputades i diputats de l'oposició, i era el convenciment..., bé, per no ser tan exagerada, potser, la sensació que si aquests debats que estem tenint aquests tres dies, que són francament interessants, molts d'ells, es transmetessin per televisió segurament hi hauria un canvi de majoria en aquest Parlament. Els ho dic amb tota franquesa, perquè realment ha sigut una experiència socialment interessant aquests tres dies, de veure els arguments d'un bàndol i l'altre, com s'han anat desgranant.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Dit això, començo amb l'esmena a la totalitat al Departament de Benestar Social. Mirin, aquest any bastaria un sol argument: segurament amb menys d'un minut en tindria suficient per defensar l'esmena a la totalitat al Departament de Benestar Social. Dic això perquè és senzill, és relativament senzill defensar aquesta esmena aquest any. Per què? Perquè expliquin-nos vostès –i ho demano al portaveu que sortirà a contestar-nos–,

com és possible que uns pressupostos que estan definits des del Govern, des de la publicitat del Govern, com uns pressupostos socials poden no prioritzar el Departament de Benestar Social. Expliquin-nos vostès aquesta paradoxa. I això no ho diu el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, això ho diu el mateix conseller avui en un mitjà de comunicació. Quan se li pregunta a l'entorn del seu pressupost diu: «Comas va reconèixer» –ho tradueixo– «que el pressupost no creix com ell voldria, perquè s'ha establert com a prioritat que creixin Sanitat i Educació.»

La pregunta és: com pot ser que aparegui aquí el conseller Mas dient: «La característica principal dels pressupostos de la Generalitat és que són pressupostos socials», i prioritzin Ensenyament, Sanitat i Seguretat, i Benestar Social, no. Expliqui'ns vostè, si us plau, expliqui-nos vostès quina concepció política, quin pensament ideològic no inclou els serveis socials dintre del que és la política social. Des de quina lògica es pot venir al Parlament dient: «aquest any l'objectiu prioritari és la política social» i no prioritzar Benestar Social? Sincerament, quin corrent ideològic defensa això? Des de quina lògica? Potser el pensament ideològic que fa el senyor Pujol pugui venir aquí i ens parli de sostenibilitat social, que, com la meua companya de grup Carme Tolosana diu, significa «farem el que podrem»; el concepte de sostenibilitat social és «farem el que podrem».

Ja ens vàrem encarregar ahir, els grups de l'oposició, de demostrar que aquests no eren uns pressupostos amb prioritat social, en Ensenyament, en Sanitat, ho vam fer a bastament; avui ho farem també amb els temes de Benestar Social.

Quina concepció hi ha darrere d'aquesta idea que és possible definir que uns pressupostos són socials sense prioritzar el Departament de Benestar Social? Quina concepció ideològica hi ha darrere d'això? La veritat és que si no fos perquè és massa seriós el tema permetria riure, no? Però és la concepció d'un govern –com hem vingut denunciant tot l'any i des de fa bastants anys els grups de l'oposició–, és un govern que escriu, però no creu, que els serveis socials són un dret i no una prestació gracieble; que, de manera paternalista, administra en funció de la mala consciència o per fer el bé, diguem-ne, la concepció d'uns serveis socials com a serveis de segona categoria. Solament aquest argument bastaria per demanar-ne el retorn; el que passa és que aquest Grup Parlamentari en té d'altres, i jo crec que d'igualment substancials.

Mirin, nosaltres rebutgem el pressupost de la Conselleria de Benestar Social sobretot i fonamentalment perquè rebutgem la concepció neoliberal del seu Govern a l'entorn de les polítiques de benestar social, a l'entorn d'aquesta definició que fa el senyor Pujol de sostenibilitat social. Quina manera tan burda de prostituir el llenguatge! Què vol dir que un govern que fa, com un dels eixos de la seva política, reduir el paper de l'Estat en el reequilibrament social i defensa els interessos particulars per sobre dels interessos generals?, què vol dir que un govern que té com a eix de la seva política aquesta definició plantegi un departament de benestar social? Com es menja això? I aquestes afirmacions les

penso justificar, o sigui, no faig una afirmació amb prejudicis. Penso donar un conjunt d'exemples del fet que vostès han fet eix de la seva política, aquí i a Madrid, reduir el paper de l'Estat com a reequilibrador social i defensar interessos particulars per sobre de l'interès general de la població.

Quins són aquests exemples que els posaré? I m'agradaria que si no són així me'ls contestin. O sigui, a mi m'agradaria que vostès sortissin aquí a contestar aquests arguments que jo els posaré sobre la taula. Durant aquest any i mig, l'últim any i mig, en què han dedicat les seves energies? Per què han treballat, vostès, l'últim any i mig? Què han pensat? Què han imaginat? En què han treballat, vostès? Jo els enumeraré sis coses.

Primera: han contribuït a desfiscalitzar les rendes del capital; o sigui, pel que fa al paper del sector públic, han jugat un paper definitiu a Madrid per desfiscalitzar les rendes de capital: 600.000 milions de pessetes d'ingressos menys l'anys 97. Aquests 600 milions de pessetes menys haurien pogut servir per finançar la sanitat sense haver de fer el que en aquests moments s'està plantejant.

Segona cosa que han fet vostès: han aconseguit –fa molt pocs dies, d'això–, en el Congrés dels Diputats, millores fiscals per a pensions privades. A la Llei d'acompanyament dels pressupostos això apareix, i apareix a la subcomissió que es va crear en el Congrés per parlar de les pensions parlamentàries. Un acord entre vostès, el PNB i el PP farà que hi hagi millors condicions fiscals per a les pensions privades.

Tercera qüestió: vostès han plantejat en el Congrés dels Diputats també la subvenció a les quotes que paguen les persones a les mútues privades, amb el principi del trencament de l'assegurament únic, incrementant així com a possibilitat el que vostès defensen que s'incrementi, que és els 80.000 milions de pessetes que ja avui succeeix a nivell d'Estat –molts de vostès, estic segura que no ho saben, això, però passa–, en aquests moments hi ha un nivell de reducció dels ingressos de l'Estat de 80.000 milions de pessetes per deduccions fiscals a les persones que tenen una mútua en sanitat. Com és possible que un estat que té dèficit públic i que té dificultats per sostenir mecanismes de protecció social decideixi bonificar fiscalment les persones que tenen una mútua privada quan tenen garantida l'assistència a nivell públic? Sota quin principi social és possible que un govern decideixi que les persones que tenen garantida l'atenció sanitària se'ls pagui una bonificació fiscal per tenir una mútua privada. Sota quin principi és benestar social aquest? M'agradaria que sortís i ho expliqués, conseller.

Quarta qüestió que han fet vostès. Estan promovent i ja estan anunciant que l'any que ve hi haurà reducció de les cotitzacions socials de la Seguretat Social i ja el PP ha dit que l'any que ve això serà possible. Expliquin-me vostès com després poden anar justificant que no hi ha futur per a les pensions i que la proposta que fan és reduir les cotitzacions socials, també ho expliquin; no entenc res, expliquin-m'ho, si us plau, surtin i expliquin-ho, tenen tota l'oportunitat.

Cinquena qüestió. Vostès, com a govern, han fet un decret que impulsa, fa seva l'assegurança privada de pensions avalada pel Govern, han fet un producte de qualitat que posarà al mercat un marxamo que dirà: «pensions privades de jubilació avalades pel Govern».

Sisena qüestió. Estan promovent, com a govern, una assegurança privada, amb mutualisme, que permeti que jo ara pagui uns diners perquè no entri l'atenció en una residència en el futur.

Això són les energies, són accions –en podria enumerar més–, però són sis actuacions que han fet l'últim any i mig que van en la línia justament contrària del que ha de ser una política social, de protecció social; és en la línia, sempre, de reduir el paper de l'Estat com a reequilibrador social i potenciar interessos privats per sobre de l'interès general. Són sis línies d'actuació.

Jo els pregunto: quantes energies han dedicat vostès aquí a Catalunya i a Madrid en tres direccions, tres direccions que pensa el nostre Grup que serien importants però que també ho defineix la cimera de Luxemburg, quantes energies han dedicat vostès a proposar a Madrid mesures per reduir el frau fiscal?, quantes propostes poden presentar vostès aquí avui que hagin fet a Madrid per plantejar una reducció del frau fiscal? Què pensen vostès, quantes propostes han fet per dir com s'han de sustentar les pensions en el futur, per exemple, més enllà del factor treball?

Quan des dels sindicats i des de l'esquerra plantejem que és insostenible que en el futur les pensions se sustentin exclusivament sobre el factor treball, això té una explicació molt senzilla. Si l'any 64, el número de persones que es necessitava per produir quelcom era cinc i avui se'n necessiten dues, com és possible que en el futur la protecció social de la jubilació se sustenti només sobre el factor treball? És claríssim que s'ha d'anar –i això ho diuen els acords de Luxemburg–..., els acords de Luxemburg diuen: «s'ha d'anar cap a una tendència en què la protecció social del futur, de les persones jubilades, no estigui condicionada només al factor treball, que hi hagi, per exemple, plantejaments del pagament de les energies o, per exemple, de pagar el valor afegit de les empreses com un factor d'ingressos.» Jo pregunto, vostès quines propostes han fet en aquest sentit?, n'han fet alguna? I nosaltres?, nosaltres sí que n'hem fet, senyor Hinojosa, nosaltres sí que n'hem fet, en el Congrés dels Diputats i aquí n'hem plantejat, oh, i tant!

Tercera pregunta. Vostès quines propostes han fet, vostès que governen aquí, quines propostes han fet vostès per establir experiències pilot a Catalunya, per exemple, sobre models de relació de vida i de convivència en societat, en una societat que creixen les necessitats de la gent gran i que hi ha molta gent que viu sola, per exemple, en relació amb la rendibilització de recursos, en relació amb com ajuntar, diguem-ne, recursos socials de cara que hi hagi experiències pilot que permetin visualitzar maneres alternatives de rendibilitzar recursos socials en comptes de dedicar-se només a fer, per exemple, a promoure assegurances privades que garanteixin en el futur les residències.

O sigui, aquí el debat és aquest; el debat és com se situa un departament de benestar social amb un govern que no creu en el paper reequilibrador de l'Estat i que defensa per sobre dels interessos generals interessos particulars; ho té molt «chungo», sincerament! Jo entenc que un departament de benestar social amb aquesta concepció ho té francament «chungo».

Davant d'això, què fa, què fa el Departament de Benestar Social en aquest context?, quin paper hi juga? Jo deia: «ho té "chungo"», i la veritat és que quan els posi els exemples del que fa veuran que se'n surt, amb una línia ideològica se'n surt. Què fa? Fonamentalment, quin és el primer objectiu? El primer objectiu és..., he posat aquí fer la viu-viu, que dit amb unes altres paraules és mantenir uns miniserveis –perquè no sigui dit– i sobretot per parar el cop del que significaria el trencament de la pau social, tot i que durant l'any 97 han estat a punt..., i en alguns moments hi ha hagut un nivell d'atenció en el sector bastant difícil de sostenir. I els poso dos exemples: el sector de l'atenció precoç va mobilitzar durant tot l'any –i ho saben millor les diputades i els diputats que portaven el tema abans que l'agafés jo–, van tenir tot l'any mobilitzat el sector amb els impagaments dels recursos que necessitaven per poder atendre les necessitats que estaven subvenint cada dia, i el sector de persones disminuïdes en aquest Parlament, no fa pas gaires mesos, demanant que se'ls paguessin 2.400 milions que se'ls devien de feia més de sis mesos.

Vostès estan mantenint, o sigui estan fent uns recursos de manteniment, i això té una dada pressupostària que ho reforça, no és un pensament d'Iniciativa - Els Verds. Mirin, la pèrdua de pes específic del Departament des de l'any 91 fins ara ha sigut claríssim; l'any 91 significaven el 4,10% del pressupost. Això no ho pot contestar, conseller, és així. En aquest moment significa, el pes específic del Departament, el 2,75% i això no vol dir res, oi?, no té cap importància! O sigui que l'any 91 el Departament significués, el pes polític del Departament fos el 4,10 i ara sigui el 2,75, això no té cap valor, és una dada a retenir només!

Quines han sigut les principals conseqüències? Jo parlaré de tres. La primera, la degradació de la prestació. Amb els mateixos diners pretenen augmentar..., o sigui el nombre de persones ateses, en la seva memòria, aquest any consta que, en gent gran i en persones disminuïdes, vostès pretenen amb els mateixos diners tractar més gent. Això té algun nom diferent que rebaixar la qualitat? Com ho faran? Expliqui'ns-ho, això. Com pretenen...? Eficiència, diu; l'eficiència és teòrica; a la pràctica, què vol dir això? Com poden pretendre vostès –persones disminuïdes i gent gran– atendre més gent amb els mateixos recursos?

Quina és la segona cosa que fan i que per nosaltres és una degradació de la prestació? Apostar clarament pel xec a persones grans, en contra del que significa tenir residències pròpies o concertar amb el sector. Analitzi les conseqüències d'això. Quan hi ha hagut el debat amb ensenyament, aquest ha sigut un debat molt interessant; en sanitat s'ha donat menys aquest debat, però en ensenyament sí que s'ha donat: quina és la diferència que una administració pública tingui recursos pro-

pis, residències de gent gran, o en concert, o doni un xec a les persones perquè facin el que vulguin, o sigui, busquin el que vulguin? El nivell de control que el Govern té sobre les residències és el mateix si s'estableix una acció concertada o si es dona un xec? El nivell d'exigència que es pot demanar a les institucions, el nivell de qualitat, el nivell de control sobre la no-discriminació és el mateix si tu tens una acció concertada, que vol dir: «jo et dono uns diners a canvi d'una acció teva», és el mateix nivell de control que es pot tenir que si tu dones un xec a una persona perquè vagi a una residència? Expliqui'ns-ho, vostè, això.

Aquest any vostès han destinat, destinaran 1.000 milions de pessetes més a donar xecs, a donar talons, tiquets, perquè la gent busqui la seva residència, disminuint el concert amb institucions a la meitat. L'any 97 eren 835 milions, l'any 98, 336 milions. A l'Administració local, a les residències dels ajuntaments, passen de 551 a 529; opten clarament per una via de relació amb el que és les residències, que és donar un taló, donar un xec.

Qui inverteix en aquestes institucions?, quin nivell de responsabilitat assumeix el sector públic?, qui inverteix en aquestes institucions?, inverteixen elles?, se'ls demana inversions?, se'ls demana una acreditació? Expliqui'ns-ho, si us plau.

Amb això tenen una cosa al seu favor, i és lamentable, però la tenen, una cosa al seu favor. Poden sortir vostès i poden dir: «no tinc denúncies de maltractaments», «no tinc denúncies de mala qualitat». I dic que és al seu favor perquè, culturalment, és difícil assumir, a la gent li resulta difícil que té persones en una residència, moltes vegades; això genera culpes, genera malestar, i les residències són tan escasses que es viu com un luxe poder tenir una persona en una residència, moltes vegades, quan hi ha una necessitat, i per tant culturalment costa molt fer una denúncia per manca de qualitat, perquè hi ha culpa i hi ha sensació que és una cosa gràcil. Però l'Administració, d'això, no se'n pot beneficiar. És una irresponsabilitat que un govern visqui tranquil perquè sap que té dificultats perquè la gent presenti denúncies. L'obligació de l'Administració és fomentar que si hi ha persones que no estan ben ateses en una institució siguin denunciades per millorar la qualitat. Vostès no poden viure perquè saben que en el Parlament poden sortir i contestar-me a mi: «què diu vostè de la manca de qualitat, si no tenim denúncies!». Això és un plantejament còmode, però no és un plantejament ètic.

La segona argumentació de què fan vostès amb els diners. Vostès han impulsat el cobrament dels serveis socials –en aquest tema seré breu, perquè ha sigut un tema molt debatut i que, per sort i per una «chiripa», quasi diria jo, tenim una comissió en aquest Parlament que ho estudiarà a fons durant molts mesos; hem aconseguit una majoria en aquest Parlament que ha permès posar a debat el finançament dels serveis socials. Em remeto només a dos comentaris: un, l'informe del Síndic de Greuges, que amb una intel·ligent proposta del Partit dels Socialistes li van portar i han fet un informe demolidor –jo els aconsello que se'l llegeixin. Hi ha una cosa important del que diu el síndic, una cosa molt

important –n'hi ha moltes, però n'hi ha una que jo vull remarcar especialment–, i és que, a banda de ser un decret injust –això ho dic jo–, a banda de ser un decret injust, i ja hem argumentat per què, el síndic diu que vostès s'extralimiten, que el Govern s'extralimita, i diu que s'extralimiten en les seves funcions vulnerant lleis aprovades per aquest Parlament, la Llei d'aliments entre parents, perquè qui pot reclamar el pagament d'una persona, d'un familiar en relació amb ella és la persona, no l'Administració ni els gerents de les institucions, i això és una vulneració de la llei del Parlament. Jo el que no entenc és com vostès a hores d'ara no han tingut els reflexos polítics que va tenir la consellera de Justícia i va retirar aquest decret abans que es generin mals majors.

I, per altra banda, vull dir, el principal argument que vostès han utilitzat per al pagament dels serveis socials ha sigut un argument que és fals. Han dit: com que no hi ha recursos, perquè estem a l'era Maastricht, volem que es financin, que es paguin els serveis socials, perquè així n'hi haurà més i els podrem revertir en la població. Mirin, unes dades seves del mapa de serveis socials demostra, d'una manera jo crec que escandalosa, que de l'any 91 a l'any 95 els diners que s'han ingressat per part de l'ICASS per a pagament de les persones usuàries són directament proporcionals als diners que la Generalitat ha deixat d'aportar a l'ICASS. És a dir, l'any 92, la Generalitat aportava a l'ICASS 23.000 milions de pessetes i es cobraven poques taxes, poc pagament dels usuaris; l'any 95 la Generalitat dona a l'ICASS 19.000 milions de pessetes i, en canvi, n'ingressa 4.900 de les taxes dels usuaris. Per tant, no és veritat que quan hi ha taxes i es cobren diners dels usuaris reverteixen en l'increment dels serveis. Quan s'ingressen taxes dels usuaris es reverteix que el Departament, o sigui la Generalitat, posa menys diners en serveis socials, i això és una cosa que diu la seva documentació, el Mapa de serveis socials de Catalunya fet per vostès. Per tant, el principal argument de dir: «anem a incrementar recursos» és fals, serveixen perquè vostès posin menys diners del que és el pressupost de la Generalitat.

I el penúltim argument, per mi també de molt pes, és que vostès amb els diners que tenen malbaraten els recursos, i aquesta afirmació la sustentaré perquè és molt breu. Vostès fan malbaratament de recursos públics en no ser capaços d'establir prioritats basades en l'estudi de les necessitats. En què em baso per dir això? Doncs, mirin, en dos exemples claríssims: Direcció General d'Acció Cívica, persones adultes.

Repassant la Memòria d'acció social he trobat una cosa que per mi és absolutament incompreensible, és injusta i és una frivolitat. Vostès posen aquí a la seva Memòria que una de les activitats que fa Acció Cívica és «estada subvencionada pel Departament a un total de 4.500 persones durant cinc dies amb motiu del cinquantè aniversari de casament». Escolti, emportar-se 4.500 persones durant cinc dies a un cost –que ja veuran que no he pressupostat una cosa exagerada– de 3.000 pessetes per persona significa 70 milions de pessetes. Vostès creuen que és «de rebut» que quan al mateix temps ens presen-

ten un pressupost d'educació d'adults disminueixen 25 milions de pessetes en números absoluts el pressupost d'educació d'adults, disminueixen un 72% els programes de lluita contra l'analfabetisme, quina política social és aquella que gasta –i fixi'n-se que he parlat de 3.000 peles/dia per menjar i dormir, sense comptar ni viatge ni transport–, quina política social pot justificarse aquella que baixa 25 milions de pessetes l'educació d'adults i gasta 70 milions de pessetes a portar persones que han fet les seves noccs d'or a fer una estada de cinc dies? Quina política social és aquesta? Jo els increpo –per ser més clara– que em contestin quina política social és aquesta.

Al costat d'això podríem posar molts exemples. Un d'ells: desapareix del Departament d'Ensenyament la partida destinada a colònies escolars d'estiu per a nanos d'educació especial. L'altre dia un representant de l'APPS ens comentava quant de necessari era per als pares i les mares de les criatures que són disminuïdes greus poder disposar de quinze dies a l'estiu, en què els nanos estan ben atesos, en el seu marc escolar, fent unes colònies, fins i tot com –a part de l'experiència dels nanos– d'alliberament per als pares. Aquesta partida desapareix del Departament d'Ensenyament. Com és possible que ens gastem 70 milions de peles, que hi hagi iaies que vagin a passar una estada... –que em sembla molt bé, això de l'estada dels iaies, si tinguéssim diners que ens sobressin–, i no siguem capaços de portar nanos disminuïts de colònies quinze dies a l'estiu? Com ho justifiquen, políticament, això?

I per altra banda, repassant les actuacions d'Acció Cívica..., fixi's que jo no entro a parlar d'electoralisme, parlo només de política social des de la Direcció General d'Acció Cívica. Jo, de veritat, els demano que llegeixin la memòria d'aquest Departament. Vostès justifiquin-nos a nosaltres que des de Benestar Social s'hagi de fer el que se'n diu «Arrela't a Catalunya» i «Festa de l'arbre», programa educatiu en el respecte i estimació envers la natura i l'entorn; té per objectiu sensibilitzar els infants sobre la necessitat de respectar i estimar la natura. Escolti'm, això ho ha de fer Benestar Social? No ho hauria de fer Ensenyament, això? O Joventut, dic jo?

«Programes d'orientació sociolaboral», programes d'orientació i inserció sociolaboral adreçats al conjunt de la població amb necessitats d'informació i orientació de recursos de formació professional o d'inserció laboral: l'objectiu dels programes és fomentar les mesures que millorin l'accés al mercat de treball d'aquests col·lectius amb major dificultat. Escolti'm, això no ho ha de fer Treball? Que és que el Departament de Benestar Social és el que dèiem nosaltres un dia..., al conseller no li agrada que digui això, però és que, conseller, m'ho posa «a ou», que diuen. Jo dic que hi ha dos presidents de la Generalitat: el president de la Generalitat i el president dels pobres, que és el senyor Comas. Però, escolti'm, justifiqui'm això si no, com és possible?

«Animació i espectacles infantils i juvenils»: programa de dinamització cultural en la seva vessant d'espectacles, música i animació al carrer, que té per objectiu

principal oferir un instrument de dinamització cultural i promoure la cultura catalana entre els joves i tal. I la Direcció General de Joventut? Tot això són 800 milions de pessetes; traient l'Institut Català del Voluntariat, 630 milions, 630 milions de pessetes. Escoltin, no estarien millor rendibilitzades, aquestes activitats, posades en diferents departaments?

Per últim, com ho fan vostès això? Amb una característica metodològica: prepotència institucional, menysteniment i «collamenta» –perquè són les paraules que m'han sortit més clares– dels ajuntaments i les entitats d'iniciativa social. Els demanaria també una explicació que els prego que em contestin: com és possible que si del Plan concertado vostès pressuposten aquest any com a novetat –ho posen en el pressupost– 1.661 milions de pessetes..., per tant, hi hauria d'haver una partida d'atenció primària, que és per al que es destina això, que va als ajuntaments, de 3.222, que és el doble; vostès saben perfectament –i per la gent que no ho sàpiga– que el Plan concertado aporta una quantitat de diners que vénen de Madrid i hi ha l'obligació que la Generalitat posi exactament el mateix, i són diners destinats a atenció primària municipal, si al Plan concertado de Madrid posen 1.661, com és que vostès no pressuposten per a l'atenció primària 3.222 milions i en pressuposten 2.483? Què fan amb els 739 restants? On són aquests diners?

I acabo amb aquesta idea en relació als ajuntaments. Jo, de veritat, no voldria mai a la vida ser conseller de Benestar Social... Ja sé que no ho seré, eh?, no pensin que tingui aquesta pretensió, perquè segurament no hi estic ni capacitada, però no voldria mai ser consellera de Benestar Social i que em pogués trobar amb un article de la Federació de Municipis que, per resoldre un conflicte entre els ajuntaments i la Generalitat, hagin hagut de demanar l'arbitri del Departament de Presidència. Què significa, això? Què significa trobar-nos escrit que després d'un any de conflicte per negociar convenis la conclusió sigui: «Aquest nou conflicte entre el Departament de Benestar Social i els municipis és una mostra més de la manca de voluntat d'avançar propostes de diàleg i negociació que facin possible un tracte institucional entre Administració i Administració local.» Diu: «Esperem que la via de diàleg iniciada amb el Departament de Presidència permeti millorar les relacions entre les dues institucions, la qual cosa significarà, de ben segur, la millora del benestar del país.» Això, perdonin, això és vexatori! Què vol dir que un govern hagi de tenir intermediaris en una relació amb una conselleria?

Crec que..., jo deia que amb un minut n'hauria tingut prou. Estic convençuda que després de tots els que he esmerçat els he convençut absolutament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats –veig que jo no sóc fill de Déu, perquè encara no m'han posat aigua aquí–, ja fa algun temps que en aquesta cambra, i de fet avui mateix, i ahir també, en relació amb altres departaments, de manera recurrent i sistemàtica, i també extramurs d'aquesta cambra –de fet no és un debat només aquí o ara i aquí–, es parla de l'estat del benestar. Sense anar més lluny, el president de la Generalitat fa poques setmanes, amb motiu del debat de política general, i de fet, arrencant, segons que ell ens confessava o ens deia, d'una realitat o d'una conjuntura –deia ell– francament positiva o favorable, que ens proposava, i de fet ens emplaçava a tots plegats, de construir la Catalunya del futur sobre la base d'un projecte o d'una proposta que fes possible –i per tant que compatibilitzés– el fet que Catalunya al mateix temps fos –i ho deia ell– una societat competitiva, de formació, de qualitat, però al mateix temps deia que aquest país havia de ser també un país de convivència, de benestar social, de benestar –perdó– i de cohesió.

Bé, jo crec que el debat estava i està centrat en aquest terreny, sobretot i especialment, particularment, pel que fa a un departament social, com és el Departament de Benestar Social, en què analitzéssim o avaluéssim si el Govern de la Generalitat ha fet enguany, a l'hora d'elaborar el pressupost per l'any vinent, l'esforç que calia per donar uns bons serveis d'assistència social, com també –per utilitzar o seguir utilitzant expressions que el mateix president de la Generalitat va utilitzar–, com podem fer tot això universal i sostenible, sostenible no tant de la manera com ho defineix, sembla ser, la diputada senyora Tolosana, que segons ens deia la diputada també Imma Mayol, és fer el que es pot, sinó aplicar el criteri o el principi de sostenibilitat tal com tots l'entendem i el coneixem. I tot això tenint en compte que aquest Govern sempre s'ha vantat o vanagloriat públicament de donar als seus pressupostos una orientació social i d'haver aconseguit un nivell i unes quotes de cohesió social que nosaltres, de fet, no hem arribat mai o no hem sabut o no hem tingut capacitat de veure en aquest pressupostos, però tampoc en els anteriors.

Aquest dilema jo crec que ja ha estat resolt, per això; ha estat resolt, només cal veure aquest pressupost que va entrar en aquesta cambra pràcticament coincidint amb la compareixença del president de la Generalitat durant el debat de política general, però també –i al marge de les explicacions poc convincents del conseller d'Economia– llegint, jo també ho he fet avui als mitjans de comunicació –no ho recolliré–, en un mitjà de comunicació, llegint les seves pròpies declaracions, conseller, que són una ben evident mostra d'impotència –si se'm permet l'expressió, i ho dic amb tota cordialitat– quan vostè reconeix que aquest pressupost no creix en la mesura que vostè hauria volgut i, per tant, que el Govern prioritza altres departaments, dits socials, però que nosaltres tampoc no arribem o no aconseguim de veure que creixin en la mesura que vostè diu que creixen.

Per tant, aquest dilema jo crec –repeteix– que s'ha resolt i l'amenaça que en un context, a més a més restrictiu, s'escanyés un departament no productiu, un departament social com aquest, el Departament de Ben-

estar Social, jo crec que s'ha consumat, i a més a més ho fa –i de fet això és el que afegeix gravetat a la cosa–, ho fa plenament conscient, no vostè, sinó el conjunt del Govern, i suposo que al capdavant del Govern el mateix president de la Generalitat, prou conscient i prou coneixedor, i si no com a mínim ho fa el mateix titular del departament, és igual. Crec que cada dia més, cada dia més, la nostra societat presenta unes necessitats més greus que demanen una atenció dels poders públics per atendre, si més no, el migrat sistema català de serveis socials, però especialment en àmbits molt, molt importants, com disminuïts, gent gran, atenció domiciliària, habitatges tutelats i atenció precoç.

I això vol dir, en definitiva, la conclusió vol dir, en definitiva, que per contribuir a sostenir això adequadament fan falta més diners i molts més recursos, i així veurem i ho analitzarem de manera detallada que el pressupost, que s'eleva a gairebé 49.000 milions de pessetes, un 2,3% més que l'any passat, idèntica proporció, de fet, aquest 2,3, al percentatge en què va baixar l'any anterior el vigent pressupost del 1997, o el que és igual –si vostès m'ho accepten–, doncs, s'estanca a la baixa perquè no serveix ni per absorbir, ni per compensar, ni per eixugar, en definitiva, una evolució negativa que ja es va iniciar fa ben bé quatre anys, després de l'any 95, i que ha portat el Departament a experimentar una baixa progressiva i anyal gairebé de l'ordre dels deus punts.

Per tant, els recursos de què actualment disposa aquest Departament de Benestar Social, els recursos existents i el pressupost destinat, lògicament, és insuficient, i és insuficient, sobretot, per paliar els problemes reals i fer una tasca sobretot preventiva. Precisament, aquesta tendència que jo acabo de posar de relleu i evidenciar, que és l'estancament de les consignacions pressupostàries, és correlativa a l'increment de les desigualtats socials i de la demanda més creixent d'atenció social, que es manté constant –com he dit– des del 1996 i s'observa, sobretot, en primer lloc, en el pes específic que té aquest Departament en el conjunt del Govern, sobre la despesa no financera del conjunt del Departament del Govern, que es manté entorn del 2,75%. En segon lloc, sobretot, si veiem l'activitat inversora, que baixa un 70,6%, és un percentatge, aquest, molt notable respecte a l'any 97, però és que si veiem el pressupost de l'any passat ja havia baixat un 53% respecte a l'any 1996, i per tant, és una reducció especialment severa, especialment severa sobretot en dos apartats o en dos capítols, com és l'apartat d'edificis, però també el d'aules d'adults.

I finalment, també, hi ha una reducció de les transferències a entitats: 118 milions de pessetes menys, i una eliminació completa, pràctica extinció de programes. I si l'activitat inversora, com deia, és inexistente, es pretén aplicar –i de fet s'aplica, perquè així es desprèn de la lletra d'aquests pressupostos– una retallada important en l'apartat de consums; per exemple, un apartat com és el de l'electricitat, que podríem arribar a suposar o entendre que això implica o és la traducció d'una racionalització o d'una millor despesa, però, és clar, el conjunt o el muntant d'aquesta reducció, que és molt important, que és de l'ordre del 50%, del 50% per fer

funcionar de manera ordinària la infraestructura o els béns immobles al servei del Departament, no està gens justificada, i si no ja ho veurem en la liquidació de l'any vinent, llevat que vulguin fer des del Govern i des del Departament totalment illusori el funcionament ordinari –insisteixo– de bona part d'aquest Departament.

Altres despeses també que es redueixen en aquesta davallada a fons del Departament i d'alguns dels seus apartats és el «Programa d'activitats i manteniment dels casals de la gent gran», que baixa bastant; baixa també, fins i tot per suposar una total desaparició el «Programa de normalització lingüística»; desapareix pràcticament el «Programa de lluita contra l'analfabetisme», les «Actuacions formatives i de divulgació» també baixen; l'article 44, reducció de 273 milions, és a dir a la pràctica més d'un 10% les transferències a altres ens, sobretot pel que fa a les subvencions als ens locals que es redueixen bastant, que es redueixen molt; i les subvencions, també, a famílies i entitats no lucratives es redueixen d'un 44%, a destacar, especialment algunes actuacions en matèria d'habitatge.

El pressupost, per tant, entenem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que revela, com he dit, en el seu conjunt –hi insisteixo–, el poc pes específic que té aquest Departament dins el Govern. Ho repeteixo: un escàs 2,75%, que suposa un baix, un baix i un inquietant percentatge. Però, sobretot –i aquesta és la conclusió, diguem-ne, política i és el que ens mou, en definitiva, a presentar aquesta esmena a la totalitat–, el Govern no prioritza per a res, absolutament per a res, les polítiques de Benestar Social; no creu en aquest Departament més que en allò que més d'una vegada hem dit –però crec que en aquests pressupostos torna, doncs, a posar-se en relleu, i crec que ens hi podem ratificar totalment–: que no creu en aquest Departament més que com un útil –això, sí–, utilíssim instrument polític d'agitació i de propaganda al servei d'interessos tot sovint partidaris. I, per tant, el pressupost, crec que, modestament, ens dona la raó quan nosaltres anunciem que el Departament està més pensat, de vegades, per a fer clientelisme i penetrar socialment en alguns àmbits, diguem que políticament desafectes o hostils.

I aquí faria meves les paraules de l'honorable síndic de greuges quan ens recordava, fa algunes setmanes, en presentar el seu informe relatiu a l'any 1996, crec, una qüestió que em sembla que tots hi podem convenir i tots hi podem coincidir, que és el fet que, per a estalviar diners, de vegades cal gastar-ne, i reduir el dèficit –que, de fet, és molt important i tots ho hem estat dient durant aquests dies– no és en si mateix o no ha de constituir en si mateix un objectiu. Per tant, entrar a Maastricht i, a més a més, fer-ho a cop de martell –més si, aquest cop de martell, el dirigim, doncs, al cap de les persones més febles o més dèbils de la nostra societat–, a la llarga, a la llarga, no contribueix a un creixement econòmic sostingut i harmònic de tota la societat ni a reforçar les poques estructures de benestar social de què disposem. Si per aconseguir de veure aquell horitzó que deia el president i que jo he dit al principi, o a l'inici de la meua intervenció, de convivència, de benestar social, de cohesió..., es redueix la despesa social –i això és el que vostès han fet en aquest pressupost–, no ens obli-

dem, com a mínim, no ens oblidem –i això pesarà sobre les nostres consciències, però, especialment, sobre la consciència del Govern– que, darrere, justament al darrere de les partides pressupostàries que disminueixen, o que s'estanquen, en alguns casos, o de les previsions d'ingressos, també –després en parlarem–, que augmenten, hi ha persones les vides de les quals en resulten perfectament afectades.

I, per això, nosaltres creiem que caldria una altra planificació i l'execució d'una millor política assistencial que ens permetés de recuperar el temps perdut i, per tant, acostar-nos –segurament, amb molta modèstia– a altres països del nostre entorn geogràfic i cultural més pròxim –països centreeuropeus, països nòrdics–, per veure si, com a mínim, com a mínim, podem contribuir que en el rànquing de Nacions Unides puguem aparèixer com un dels països de més qualitat de vida, però no precisament per la nostra dieta mediterrània ni pel nostre clima, sinó, per exemple, per què no?, per la qualitat dels nostres serveis socials.

Aquí voldria introduir un altre nivell de reflexió –si vostès volen, també una mica recurrent o sistemàtic, però no per això menys cert–: atès que, com se sap –com vostès saben, senyories–, la major part d'aquest pressupost, del pressupost del Departament de Benestar Social –gairebé un setanta-cinc per cent, aproximadament–, es destina a transferències internes de la Generalitat o, el que és igual, a un altre ens –al qual després em referiré–, que és l'ICASS, perquè realitzi les funcions bàsicament d'aquest Departament, cal tornar a qüestions o cal tornar novament a qüestionar obertament l'existència o la subsistència, fins i tot, d'aquest Departament. I per una raó ben simple, per una raó d'estricta racionalitat i d'eficàcia econòmica i administrativa: formació d'adults. Hem dit més d'una vegada i no ens cansem de repetir-ho –ho tornem a dir un any més– que formació d'adults hauria d'anar directament al Departament d'Ensenyament, i serveis comunitaris i l'empresa pública Adigsa exactament igual: haurien d'anar al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i, de fet, suposen pràcticament el 10% de la despesa del Departament. I això és així perquè caldria coordinar altres actuacions sectorials que se situen actualment, orgànicament i funcionalment, a altres departaments del Govern, i, per tant, potenciar així aquest conjunt de polítiques que sovint són interdepartamentals i evitar, alhora –això, sí–, les temptacions de dirigisme o de manipulació partidista que tot sovint, doncs, es fan, s'organitzen o s'exerceixen des d'aquests, diguem-ne, negociats.

Exactament igual podríem dir de l'Institut Català del Voluntariat, que té, per al 1998, una transferència prevista de 159 milions de pessetes. Aquest és i serà, òbviament, un organisme qüestionat, i ho serà perquè no té absolutament cap capacitat operativa diferent de qualsevol altre servei, i el seu pressupost, a més a més, s'ha anat reduint: un 19%, l'any 96; un 22%, el 97, i un 10%, enguany. Tot i que, fins i tot, podem arribar a convenir, diguem-ne, que el seu pressupost no està gens malament, perquè es gastaran 55 milions per serveis d'assessorament a les associacions –i jo em pregunto aquí què deu fer la Direcció General de Dret i Entitats

Jurídiques de què depèn, bàsicament, l'associacionisme a Catalunya–; 12 milions per al Servei Català del Voluntariat, que vol ser la finestra única del voluntariat. I, això, no ho podrien, diguem-ne, unificar? Fins i tot, fins i tot, hi ha una partida de 12 milions de pessetes per a la celebració del Dia Internacional del Voluntariat, que, de fet, se la gastaran en un sol dia –la setmana que ve–, en un festival; em sembla que s'inicia un festival –dit en el terme o en el sentit impropri de la paraula– que presidirà, doncs, una conferència del president de la Generalitat –em sembla que a l'edifici Zürich, a la Diagonal de Barcelona. 12 milions de pessetes que es gastaran en un sol dia, que és pràcticament el 10% del pressupost anyal d'aquest Institut. Per tant, jo crec que hi ha diners per a tot però menys, per exemple, per a subvencionar les entitats i estimular, autènticament i realment, la iniciativa de projectes, i, fins i tot, hi ha pocs diners per a la formació, que és el que vostès haurien de fer o que, almenys, jo crec i el nostre Grup creu que haurien de prioritzar.

L'empresa pública Adigsa. Aquest és un instrument, com vostès saben, extern, una empresa que únicament es dedica a administrar un patrimoni immobiliari i en què pràcticament no s'inverteix i enguany tampoc no s'inverteix, sinó que es fan obres de rehabilitació: dels 6.350 milions de l'estat d'ingressos, 1.281 se'n van en nònimes –gairebé el 20% del total–, i 4.978 milions es destinen a aquell concepte a què jo m'he referit fa un moment. L'evolució negativa de les partides més importants, a més a més, posa en relleu i evidencia una pèrdua constant i progressiva de l'eficiència administrativa, i tot i la contenció i la, diguem-ne, reducció d'altres partides –això, sí, és veritat–, com lloguers, contractació de serveis professionals independents, propaganda... Això no és suficient; no és suficient, sobretot, si tenim en compte que el concepte «altres despeses», que no sabem ben bé què és –si és el calaix de sastre o són els fons reservats d'aquesta empresa pública–, doncs, creix de 112 a 127 milions, talment com –ho sembla– per compensar allò que..., aquelles baixes que vostès practiquen en altres conceptes; baixes –això, sí– cosmètiques en altres partides que nosaltres qualifiquem de supèrflues.

Acció Cívica. Aquí tornem a insistir que no hi veiem en absolut la virtualitat. Almenys, nosaltres, en la pràctica, no la hi veiem, no la hi sabem veure, en aquesta Direcció General, sobretot quan aquest Departament i aquest país tenen moltes altres prioritats. I això em sembla que és una veritat irrefutable. I, si no, ja ho veurem quan entrem en el detall de l'Institut Català de Serveis Socials: el clientelisme polític transformat o transvestit en una suposada eina –que és això o que pretén ser això d'Acció Cívica– d'estímul de determinats valors, com el civisme, la pau, la tolerància... Crec que no mereixen cap credibilitat i, a més a més, per aconseguir aquests objectius –sempre ho hem dit, ho repetim i ho reiterem enguany–, ja hi ha altres àmbits, i, a més a més, són públics també, no?, com, per exemple, l'ensenyament públic, és a dir, el Departament d'Ensenyament, i, segurament, hi podríem trobar algun altre àmbit del Govern, però, especialment, no veiem què hi fa al Departament de Benestar Social. Ara, això, enguany...; a més a més, fins i tot, per si això no fos poc,

la Direcció General continua incrementant el seu pressupost, potenciant –això, sí, i això confirma la nostra tesi d'allò del clientelisme, que em sap greu haver-ho de repetir, perquè cada any sembla que diguem la mateixa cosa, però és que, és clar, es repeteix cada any– serveis com les oficines de Benestar Social.

I acabo, amb el temps que em queda, encara que sigui amb el tall gros, diguem-ne, d'aquest Departament, que és l'ICASS. Aquest any, a banda d'analitzar les variacions més significatives de l'estat de despeses, que és, pràcticament, el que fem cada any, hem tingut especial interès a veure l'estat d'ingressos –i vostès comprendran per què. I ho hem fet perquè tot just coincidim o coincideix, aquest debat de pressupostos, en el temps, més o menys, doncs, amb la posada en marxa, ja fa alguns mesos, del nou règim de contraprestació dels usuaris i dels preus públics dels serveis socials, i, de fet, constitueix, com és sabut i com hem denunciat, doncs, en establir que en endavant el cost d'aquests serveis, doncs, ha de ser suportat en primera instància pel beneficiari o els seus fills; que, per tant, anem, a poc a poc, cap a un model de subsidiarització i que els poders públics cada dia tenen una importància i un pes més relatiu, i fins i tot a condicionar el paper del sistema català de serveis socials a l'existència d'una partida pressupostària, que és una facultat, a més a més, discrecional del Govern, encara que hi hagi un control d'aquesta cambra –però ja sabem la majoria que hi ha–, fins i tot condicionat que hi hagi una decisió administrativa..., doncs, constitueix, com vostès poden entendre, un atac frontal –segurament, l'atac més frontal– al precari estat del benestar des de fa molts anys, o, almenys, en allò que aquest diputat coneix.

Aquesta normativa, doncs, que és el que ens ha portat o ens ha conduït a comprovar o a revisar l'estat d'ingressos, s'inscriví i s'inscriu, com hem reiteradament dit, doncs, en la progressiva consolidació d'un model català de serveis socials absolutament subsidiari, i l'estalvi, a més a més, que això pot generar, nosaltres intuïm, fa alguns mesos, i ens temíem –però ara ja ho hem contrastat, ara ja ho podem confirmar– que –a més a més, quan veiem que la inversió és nul·la, la inversió prevista és absolutament nul·la–, doncs, l'estalvi consegüent d'aquest sistema que vostès han implementat no serveix per a ampliar la xarxa pública de serveis socials, i, això, ho veiem clarament en el capítol de les inversions.

Aquesta normativa..., i, en tot cas, una cosa que és pitjor, que és la filosofia que la inspira, o el que hi ha al darrere, que és gairebé fins i tot una voracitat recaptatòria més pròpia de la hisenda pública que d'un Departament de Benestar Social, oimés si tenim en compte que Catalunya és la comunitat de l'Estat on els disminuïts i els avis han de pagar més, i, a més a més, tot això en un context també perfectament conegut per tots vostès, en què els canvis culturals estan propiciant una més gran i una absoluta dependència d'aquestes persones dels serveis públics..., doncs, escolti'm, és un element i és un fet que a nosaltres ens preocupa molt, moltíssim, i que hem de portar aquí, sobretot, si tenim en compte no només aquesta dependència que s'ha generat sinó les llistes d'espera: l'ICASS té una llista

d'espera de mil sis-cents ancians i no disposa de prou places i ha de concertar-les amb els centres privats –això, sí: fins al mòdul de les 135.000 pessetes que el Govern està disposat a pagar... Com que el retard és molt considerable, que és més d'un any de llista d'espera, doncs, cal anar a la residència privada, que, per les 135.000 pessetes, evidentment, doncs, difícilment atorgaran una plaça a aquesta persona, i, lògicament, entrem en una espiral en què, lògicament, és més interessant o més rendible econòmicament haver d'agafar, doncs, una persona que pugui pagar molts més diners que no aquestes 135.000 pessetes, i, per tant, entrem en una espiral que em sembla que és molt perillosa.

I és per això que diem que l'evolució que prenen les actuacions socials del Departament és o presenta una evolució socialment injusta, i, a més a més, no estan dotats els serveis socials, econòmicament o pressupostàriament, de manera adequada. I ho podem veure perfectament en els ingressos per aportacions als usuaris –ICASS, Seguretat Social– de programes socials, que s'incrementa un 13,1%, tot i que estem convençuts, estem convençuts que aquesta és una previsió, diguem-ne, poc optimista i que, segurament, això suposarà exigir o reclamar molts més diners als usuaris del que vostès acaben de pressupostar. Però, en tot cas, ja ho veurem, segurament, en el tancament o la liquidació del pressupost de l'any que ve.

El pressupost d'aquest any, també de l'ICASS, després de dos anys de reducció continuada –un 2,79%, el 96, i un 4,64, l'any 97–, per al 1998, té un increment del 15,21%, i –ja s'ha dit i, a més a més, ha estat publicat avui mateix o ahir mateix en algun mitjà de comunicació– ha calgut comptabilitzar els 2.000 milions de pessetes que vénen de Madrid, que vénen del Govern central, que vénen del Plan Concertado i del Plan Gerontològic, que, fins ara, el Departament de Benestar Social es negava a pressupostar.

Així, doncs, aquest increment que, en primera instància, doncs, és el que crida l'atenció, si veiem l'estat d'ingressos d'aquest Departament, se situa lluny, evidentment, de les necessitats socials existents avui a Catalunya, i, almenys, les previstes i les que han estat planificades, encara que, hàbilment, no havien estat quantificades, sobretot pel que fa al tercer Pla d'actuació social –que, per cert, en el segon any de la seva vigència, no ha tingut cap, absolutament cap correspondència des del punt de vista pressupostari.

S'incrementen –i amb això vaig acabant–, de manera important, les partides per la «Integració laboral de persones amb disminució», però únicament per les empreses privades; les famílies, les entitats i els ajuntaments es veuen, evidentment, ignorats i damnificats; no es dota econòmicament la partida corresponent a «Barreres arquitectòniques», no hi ha ni una sola peseta...

En l'apartat d'«Atenció a la vellesa» no es contempla l'increment necessari per cobrir les poques places residencials previstes per posar en marxa, ja que el capítol I té un creixement pressupostari vegetatiu –només per atendre els increments de salari. Les pensions assistencials a vells i malalts baixen de 3.540 a 2.850

milions; en canvi, existeix –això, sí– un increment en el capítol 4, especialment als ajuts d'acolliment residencial per a gent gran –el xec de la gent gran, a què abans s'ha referit la diputada Imma Mayol–, en detriment de les ajudes a les entitats, però, especialment també, a les corporacions locals o als ajuntaments.

En general, tenim la impressió, tenim la impressió, mirant o revisant aquests números, que es tracta d'un pressupost o que sembla que es tracti d'un pressupost d'un gran ajuntament de Catalunya, en què es prima més la subvenció individualitzada, una subvenció que va destinada preferentment, doncs, a empreses, a entitats, a persones físiques, a particulars, negligint, sobretot –negligint i oblidant–, el paper essencial que avui juguen els ajuntaments a Catalunya, però, especialment, el seu finançament o el finançament més adequat per atendre, en definitiva, el que són les exigències o les demandes creixents del ciutadà, segurament, que té més a prop aquests ens o aquests organismes, o aquestes institucions més a prop dels ciutadans.

I és per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha presentat una esmena a la totalitat d'aquest Departament i també dels seus organismes o ens autònoms que en depenen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si em permeten que agafi una miqueta d'aigua abans de començar... (*Pausa.*) He de dir, abans d'iniciar l'esmena a la totalitat, que lamento l'absència del conseller; pensava que hauria tingut paciència per aguantar una vegada més les nostres crítiques, fonamentades, i, en aquest cas, sembla ser que no ha volgut ser present.

Jo volia començar la nostra intervenció recordant que, en el debat d'orientació de política general, el president Pujol va afirmar que el model de benestar social que el govern defensa i pel qual vol fer camí és universal, però, a la vegada –deia–, «ha d'ésser sostenible», manifestant que per ell el criteri de sostenibilitat suposava actuar amb criteris solidaris, perquè, si no, a la curta o a la llarga, el model de benestar social deixaria d'ésser universal i d'ésser equitatiu.

Tot i la complexitat que suposa aplicar aquest criteri que prové d'altres disciplines –aplicar-lo a les polítiques de benestar social–, nosaltres ens quedem amb la part filosòfica positiva, és a dir, el Govern de la Generalitat i el seu president defensen la universalitat de les prestacions i serveis de l'Estat del Benestar i volen trobar l'equilibri econòmic financer perquè aquests puguin ésser solidaris i ajudin a la cohesió social del nostre país.

I aquesta voluntat del president anava acompanyada, en el seu discurs, de la preocupació per la demanda creixent dels serveis socials i, especialment, per l'evolució previsible dels problemes de la gent gran, pels problemes de la pobresa i de l'exclusió, per l'atenció a la família, des de tots els àmbits...; deia: «sense famílies sòlides l'Estat del Benestar no aguantarà, i això vol dir incorporar pressupostàriament elements de suport», i, en el seu discurs, esmentava a la vegada la política de desgravació fiscal –a la qual feia referència la senyora Mayol–, parlava del carnet de família que el Govern acaba d'introduir i els ajuts per l'habitatge.

Volem entendre que el president, encara que no hi fes referència, no deixava en oblit les prestacions i serveis del sistema dels serveis socials, perquè en aquest Parlament –i crec que s'ha de dir amb tota sinceritat i amb tota claredat– hem sigut avançats en la promulgació de lleis i la definició de polítiques concretes de serveis socials. En aquest Parlament, senyores i senyors diputats, hem consensuat polítiques –i, d'això, se'n recordarà molt bé el diputat Francesc Codina. «Hem consensuat polítiques en aquest Parlament per la política de serveis socials», senyor Codina –això és el que deia en aquest moment–, i, en els primers anys de l'autogovern, vam consensuar model, vam consensuar el principi d'universalitat posant-nos d'acord sobre què volíem dir quan parlàvem d'ell, de la integració de polítiques, de globalització de programes, de descentralització de recursos, de catalogació de prestacions, de funcions de la iniciativa social...

Però el Govern, que durant bastants anys va actuar sota aquesta llum, sota aquest camí, cohesionadament, amb les administracions locals, per al desplegament del sistema de responsabilitat pública, va trencar aquest consens amb l'aprovació de la Llei 4/94, a la qual tots els grups parlamentaris ens vam oposar i de la qual ara, en aquest moment, estem valorant les seves conseqüències –totalment negatives.

Creiem que, des de la Conselleria de Benestar Social –i amb el beneplàcit, lògicament, del Consell Executiu–, s'ha anat introduint una visió reduccionista de la universalitat; en lloc d'actuar amb programes transversals, fent la Conselleria de Benestar Social de pal de paller, s'ha optat per altres estratègies que han tingut el seu comú denominador en la recentralització, la particularització dels programes i la particularització dels serveis. En lloc de reforçar el sistema de responsabilitat pública, desplegant prioritàriament la xarxa bàsica de serveis socials, ordenant el sector social i mercantil, s'ha practicat el *laissez faire*. En lloc de fer un càlcul de possibilitats de fins on es pot arribar amb el desplegament del sistema, amb previsió del seu cost, ens han plantejat un nou pla d'actuació social sense cap valoració econòmica, la qual cosa fa impossible conèixer de quina dimensió econòmica estem parlant quan parlem del sistema públic de serveis socials.

I això ens fa creure, senyores i senyors diputats, senyors diputats de la majoria, que continuen considerant la despesa dels serveis socials únicament des de la vessant pressupostària, sense tenir en compte els efectes externs de la correcció de necessitats que la mateixa política de benestar social i de serveis socials comporta. Vostès

4270

atenen les demandes en funció de la pressió social i no tenen ni un sol estudi de cost/efectivitat per conèixer què representa invertir en determinats programes.

És més, senyores i senyors diputats: vostès no consideren que la despesa de serveis socials tingui efectes dinamitzadors per a l'economia, a pesar que els discursos, a partir de la proposta del llibre blanc d'en Delors, parlen de les professions de proximitat i moltes d'aquestes professions de proximitat són les professions que exerceixen els serveis socials.

Jo crec que és difícil avançar en aquesta direcció perquè a Catalunya encara no hi ha dades sobre la dimensió econòmica del sector; no n'hi ha –ho deia fa un moment–, no les hem trobat per enlloc, però sí que els vull dir que un estudi fet a nivell estatal i dirigit precisament pel controvertit secretari d'Estat senyor Barea, un estudi de l'any 1990 ens diu que parlem d'una magnitud econòmica de 435.000 milions de pessetes, l'any 90 –xifra a partir de la qual en aquest moment hem fet, hem extrapolat un càlcul i xifra, el 1997, ja superada pel creixement, com vostès saben, d'exponencial d'aquest sector. Tant és així que la participació del consum públic dels serveis socials en el PIB, en el període 70-95 ha passat d'un 0,12 a un 1,40 –i jo els agrairia que prenguessin nota d'aquesta xifra. El sector de serveis socials és molt important dintre l'economia d'aquest país; tinguin en compte que la sanitat és un 7 o un 8%. Per tant, és important que en aquest moment, amb el poc desenvolupat que està el sector, un 1,40 del PIB sigui la part econòmica que s'utilitza de consum dels serveis socials.

És en aquest marc de crítica i de reflexió que nosaltres els volem dir el que haurien de fer i que no han fet, i presentem les nostres esmenes, la nostra esmena a la totalitat. La primera raó: la manca de visió política i econòmica que vostès tenen del sector, com, fa un moment, acabo de dir.

Tot i defensar, com ho deia el seu president, el president de Catalunya, l'estat de benestar, la universalitat, la cohesió i la solidaritat, els pressupostos no responen a principis inspiradors dels serveis socials, a aquells que vam consensuar i que vam pactar l'any 1985, i no donen resposta a les noves necessitats que tant els preocupen –com a nosaltres, evidentment. Tant és així que la iniciativa mercantil ha de reomplir aquells buits que l'oferta pública deixa de manera indiscriminada i incontrolada, tal com els meus companys han dit en les seves intervencions anteriors, fent-hi referència.

La insuficiència financera –una segona raó. I és raó de fons perquè, de les dades, aparentment, de creixement, nosaltres diem, senyor conseller, de veritat, que estan falsejades. Jo no sé si vostè s'ha mirat amb profunditat el pressupost del Departament de Benestar Social, però hi ha errors de *bulto*, i m'agradaria que vostè els tingués en compte a fi i efecte de poder-nos aclarir.

De la comparació lineal entre el 97 i el 98, el Departament de Benestar Social creix un 2,27; l'ICASS, un 8,41, però no són dades reals, no podem fer aquesta comparació lineal. Per què no podem fer aquesta comparació lineal? Perquè, si nosaltres agafem les obligacions reconegudes del 1996 –que ja tenim– i el pressu-

post del 1998, observem que el creixement és 0,05, és a dir, zero. En total, entre el 96 –obligacions reconegudes– i pressupost del 98, el Departament de Benestar Social ha crescut 21 milions de pessetes. Digui'm vostè si això és una línia de creixement; evidentment que no ho és.

Si, a partir d'aquest inflament del pressupost... Ho dic malament. La segona observació és, precisament, aquest engreixament de pressupost que han fet vostès amb aquestes dades, perquè, com ha dit la senyora Mayol, hi ha partides que no estaven incloses en el pressupost de l'any 96; precisament, les prestacions bàsiques –ens ho ha denunciat la Federació de Municipis–: 1.600 milions de pessetes i 300 milions del Plan Concertado, que, aquest any, s'hi inclouen –l'any passat no hi eren–; no fa cap referència a la Memòria d'aquesta inclusió –cosa que havia de fer el senyor conseller en presentar la memòria, perquè els diputats que havíem de fer el debat aquí sapiguem que no es pot comparar i que sortirà una comparació beneficiosa. Bé, doncs, aquestes dades figuren en el 98; no figuren en el 97 –no tenim les obligacions reconegudes, lògicament, del 97–; per tant, la comparació ha fet que l'ICASS creixi un 7%, i, el Departament de Benestar, un 2,2%, quan aquest creixement no és veritat. Per això li deia, senyor conseller, que s'ho miri, perquè, en aquest cas, sí que estan maquillades o falsejades les dades.

Una altra qüestió que constatem és la baixa participació de l'ICASS en el pressupost global –s'ha dit també. La tendència de la participació de l'ICASS en el pressupost global és de disminució des del 1994. El 1994, la participació de l'ICASS era d'un 2,88; el 1997, era d'un 2,47, i, el 1998, és un 2,55. Si tenim en compte l'increment del cost de la vida, no creix el pressupost de l'ICASS; per tant, poques coses més es podran fer amb aquest pressupost del qual disposem.

Amb aquesta insuficiència financera, evidentment, el país no avançarà en el desplegament del sistema de serveis socials de responsabilitat pública, que també està afectat per la inversió pública. No hi ha, aquest any, cap augment d'inversió pública: un 1%, un 2% –no ho recordo–; molt poc. En comparació amb l'any 95, la inversió pública ha baixat el 56%; en comparació amb l'any passat, la inversió pública augmenta un 2%; la xifra que hi ha és irrisòria en un moment en què tenim la responsabilitat de desplegar la xarxa pública de serveis socials i, molt especialment, tota la política de vellesa.

La tercera raó està basada en la manca de fonamentació del pressupost –ho he dit, ja. No es pot prescindir del pressupost consolidat en anys anteriors per fer previsions de futur. Aquesta ha sigut una manera de fer del Departament de Benestar Social, ens hi té acostumats, i per tant, com què no ens parlen mai del pressupost consolidat, aquí fem comparacions equivocades, comparacions falses.

I, per altra banda, volia fer referència a la memòria. Aquesta memòria és igual a la dels anys anteriors. No sabem de què parlem quan volem fer previsions. Les dades de la memòria no són fiables, són transcripcions, fotocòpies, de les memòries anteriors; les places, els

usuaris, els equipaments, és calculen tots pel broc gros. Cometen errors greus, que comencem a creure que ja no són errors sinó operacions de maquillatge per dissimular la realitat a fi que el Departament, cada vegada més devaluat i amb menys pes polític, passi desapercbut.

Per exemple, ens trobem que s'augmenten les places de llars residència per a persones amb disminució, s'augmenten les places d'atenció precoç, les places de centres ocupacionals, els SOI, els SIL, però el preu per plaça, el mòdul per plaça baixa; és a dir, donaran més servei –ho deia la senyora Mayol–, evidentment, però resulta que el cost de cada plaça serà més baix, o no, o potser és que vostès volen acabar d'implantar els preus públics, i ja han decidit que cada plaça tindrà un preu determinat, a fi i afecte que la família, l'usuari hi aporti la seva part. Però això no ens ho diuen, no ens ho diuen a la memòria. I, aleshores, ens hem d'inventar nosaltres el pressupost de Benestar Social? Hem de conèixer l'estratègia o la línia econòmica i financera que vostès volen tirar endavant. Per exemple, els en posaré tres exemples: les places de llars residència per a persones disminuïdes, segons la memòria, s'incrementen un 1,43%, el nombre de places augmentarà un 1,43%, i el mòdul es redueix un 6,27. L'atenció precoç s'incrementa, s'incrementa el nombre de places d'atenció precoç i el cost per plaça baixa un 5,26. Els centres ocupacionals, SOI i SIL, exactament igual, tenen una reducció de cost per plaça d'un 3,23%. Bé, com els deia, estem a l'espera que vostès ens expliquin..., si el senyor Hinojosa en aquest moment disposa de les dades, ens aniria bé que ens pogués informar de quina és la tendència, de cap on volen anar, i, si no, en el moment oportú nosaltres farem les corresponents preguntes perquè ens puguin clarificar totes aquestes dades de la memòria.

Hi ha una quarta i última constatació sobre el pressupost, que és la restricció dels serveis. Volem fer referència als programes per deixar palesat tot això que hem dit. Per exemple, el Programa del Servei de Persones Disminuïdes, ens diu que rebaixen els programes de salut mental i congelen a zero la partida de residències, congelen els programes d'estimulació precoç, d'ajuts a famílies i d'institucions sense finalitat de lucre, els ajuts a corporacions locals, també; incrementen la partida dels centres especials de treball, però –però– aquesta partida té un import important de 800 milions de pessetes que són deutes contrets en el pressupost del 1997, per tant, no s'incrementa la partida, sinó que s'hi afegeixen uns diners que corresponen a l'exercici anterior, i això no ens ho diuen tampoc en la memòria, i ens intenten maquillar el pressupost de persones disminuïdes, perquè creguem que aquest pressupost ha augmentat. Doncs no ha augmentat.

La lectura del Servei d'Atenció a la Vellesa..., mantenen congelades totes les partides excepte una –a què també ha fet referència la senyora Mayol–, la 480/04, ajuts a l'acolliment residencial, que augmenta en un 94,97%. Són ajuts econòmics a les famílies que no poden pagar la plaça residencial i no tenen patrimoni per poder-hi fer front; per tant, no poden fer reconeixement de deute, i la Generalitat, la Conselleria de Benestar Social els donarà uns diners a mode de xec.

Com deia també la senyora Mayol –i faig molta referència a vostè perquè coincidim–, si aquestes places fossin concertades, si aquestes places formessin part de la xarxa de responsabilitat pública..., però no és això, són places –una, dos, tres de cada residència–, que estan buides, amb les quals no es concerta, amb aquestes residències, i se'ls dona uns diners perquè puguin mantenir les places residencials i perquè cada u es busqui en el mercat aquella residència que li pot anar més bé, la qual cosa creiem nosaltres que respon a una filosofia no de defensa del sistema públic de responsabilitat del Govern de la Generalitat, sinó a una filosofia de liberalització del sector, amb la qual no podem estar d'acord de cap manera. I és en la política per a la vellesa on es veu més clara aquesta tendència.

I, finalment, els serveis d'atenció primària. Si els altres serveis tenen partides congelades, en aquest servei hi ha partides bàsiques per fer front a les situacions de necessitat –allò que diu el president de la Generalitat, els que no poden seguir, els marginats i el exclòs– que es rebaixen. Ho dèiem en l'anterior debat pressupostari. Sortosament aquí estava el president de la Generalitat i en el passadís em va dir: «No m'ho crec». Li vaig dir: «President, miri's el pressupost i veurà com es rebaixen aquestes partides.» Pel que veig no ho ha fet, perquè la memòria continua amb les mateixes dades de l'any 1997.

Vostès no han corregit, per exemple, el nombre d'usuaris d'atenció a domicili. Són els mateixos que l'any passat, és a dir, vostès tenen atenció a 2.035 persones, aquest any són 2.015, quina casualitat d'aquest afinament de les dades: 2.035, l'any passat; aquest any, per què 2.015 usuaris? El nombre d'àpats de menjadors socials no ha sofert cap increment; l'any passat hi havia 151.000 àpats. Recordar que el Govern de la Generalitat té dos menjadors socials, doncs en aquests dos menjadors serveix, a l'any, 151.000 àpats per a aquelles persones que no poden seguir, és a dir, la gent que té unes necessitats bàsiques que són l'alimentació.

Les ajudes d'urgència social disminueixen de 900 a 800? Cosa estranya, perquè precisament es tracta de fer millor i més intensa política per a aquest col·lectiu de ciutadans i ciutadanes. Els ajuts per a despeses que generen l'habitatge disminueixen de 183 a 120. No ho entenem, perquè són pocs diners, això, són poques pessetes. En fi, podria fer una llista llarguíssima, els ajuts individuals d'urgència social passen de 1.300 a 1.250, i aquests són aquells ajuts en el cas de desnonaments, per a la gent que no pot pagar, que està parada, que no pot pagar el seu pis i que es troba que li fan un llançament. Bé, doncs, disminueixen en 50, no sabem per quina raó, perquè la memòria no ho explica. I això, com dèiem, amb tota la preocupació que el president de la Generalitat ens va manifestar aquí en el debat de política general.

I volia tornar a fer referència al tema del *Plan concertado*, no n'hi faig. Hi haurien de constar 3.322 milions de pessetes, a l'atenció primària i a la partida 480/02 –em sembla que és–, no hi figuren, hi figuren

4272

només 1.661 milions de pessetes. Esperem que algun dia podrem endreçar aquest tema del *Plan concertado* perquè, evidentment, és molt difícil de portar un control d'aquesta partida.

I aquests, senyores i senyors diputats, són les raons, els principis pels quals nosaltres presentem aquesta esmena de devolució. I jo els demano, el Grup Socialista els demana que tinguin en compte –i molts de vostès n'estan convençuts, però no deuen tenir prou influència en el Consell Executiu de la Generalitat–, que els serveis socials són un sistema modern superador i corrector de necessitats, i vostès s'ho creuen, perquè el president de la Generalitat s'ho creu, i ho ha dit en aquesta tribuna. Doncs aleshores, senyors i senyores diputats, facin tot allò que puguin des del seu escó, des de la seva col·laboració i suport al Govern per millorar aquest programa i aquest Departament de Benestar Social, a fi i a efecte que en el pressupost del 1999 trobem un equilibri entre la despesa i el benefici.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat el senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. En primer lloc vull afegir-me el que deia la diputada que parlava abans, lamentant l'absència del conseller Comas d'aquesta sessió, però, alhora, també agrair la presència del conseller Mas.

Començo defensant aquesta esmena a la totalitat a la Conselleria de Benestar Social, manifestant un entusiasme íntim des d'un punt de vista personal i polític. I dic «entusiasme íntim», perquè se'm fa difícil d'exterioritzar-lo. En primer lloc, donada ja l'altura del debat de pressupostos, i el cert cansament col·lectiu de tants discursos i de tan poc debat real, i, per altra banda, i després de sis anys d'esmenar, any rere any, la mateixa Conselleria, i d'escollar, any rere any, gairebé sempre els mateixos arguments contraris, i també, i a partir també, any rere any, del mateix resultat negatiu en les votacions, les ganes de manifestar entusiasme tot reclamant un sistema de serveis socials més just i útil per a la nostra societat, i, sobretot, més transparent, es fa, si més no, difícil.

Ara bé, aquesta oposició tan llargament expressada i també tantes vegades derrotada per manca de vots –que no vol dir pas per manca de raó– haurà de continuar amb l'esperança de poder, algun dia, ajudar millor la part de la nostra societat més necessitada i fer canviar al Govern el seu capteniment, ja que, al nostre parer, és erroni. Però en aquests darrers anys, no només ha canviat l'ànim nostre, i potser també el de la resta de l'oposició, sinó que la pròpia Conselleria ha evolucionat –en negatiu, tot s'ha de dir–, i, fins i tot, els arguments contraris dels diputats que habitualment ens han respost les nostres intervencions, han entrat en la via de la conformitat, d'una certa rutina i d'haver d'explicar allò inexplicable, i també –cal dir-ho–, en un cert fatalisme en

el sentit de dir: «vostès tenen raó, però jo he de justificar el contrari». Malament aniríem si s'imposessin aquesta mena de discussions, i un flac favor farem a les capes socials més necessitades de l'ajut institucional.

El conseller de Finances, en presentar els pressupostos de la Generalitat, i també el mateix president de la Generalitat, en el debat de Política General, van fer el possible per fer-nos veure que aquests pressupostos i la totalitat de la política governamental tenen una orientació de caràcter social. Això és el que oficialment ens diuen i ens repeteixen. Potser tenen raó quan parlen de la Sanitat, ja que, almenys, el seu pressupost creix un 5,7% respecte al de l'any passat. Potser també la tenen pel que fa a l'Ensenyament, que creix un 8,9%, la resta d'àrees anomenades prioritàries pel mateix Govern, i en aquest pressupost també creixen, com és Governació, un 12,78%; Treball, un 37,8, etcètera.

Ara bé, segur que podem endevinar quina és l'àrea dita prioritària que menys creix: quina és l'àrea social menys afavorida? Doncs, precisament, l'àrea del benestar social, del Departament de Benestar Social, que només creix un 2,3%, és a dir, 1.080 milions respecte a l'any passat, i és manté en 48.599 milions, amb un creixement gairebé zero, degut a la inflació, que, comparativament, respecte a la totalitat del pressupost no deixa de ser una part, com sempre –i en aquest any es manté– excessivament petita.

Al nostre entendre, l'assistència social hauria de ser un dels tres elements pressupostàriament prioritàris, juntament amb l'Ensenyament i la Sanitat, i veiem que no és així. La política del nostre Govern és la de reduir i marginar el paper de la Conselleria que, teòricament, hauria de coordinar, regular i impulsar l'assistència social.

Fetes aquestes consideracions generals, faré una ràpida repassada dels principals elements que motiven la presentació d'aquesta esmena a la totalitat.

Per començar, el decret de preus. Una normativa que considerem injusta i que pretén cobrar dels usuaris o dels seus familiars els serveis socials que el Govern presta. Sense oposar-nos que certs serveis puguin ser objecte de contraprestació, ens oposem tant a la generalització com a l'arbitrarietat en aquests temes. D'entrada, pensem que cal assegurar la gratuïtat i universalitat dels serveis socials. A partir d'aquí, podem començar a discutir quins són els serveis susceptibles de ser cobrats, i a discutir-ho amb serenitat i participació de tots els sectors.

L'acord de creació d'una comissió d'estudi –un acord certament una mica forçat s'ha de dir–, d'una comissió d'estudi en aquest Parlament sobre el finançament dels serveis socials, crec que pot ser una bona eina per trobar el consens social adequat. Així com també el recent Dictamen del Síndic de Greuges, ja esmentat diverses vegades, ara mateix, en aquesta tribuna, no fa més que donar-nos la raó i instar el Govern a suspendre aquest decret a l'espera d'una revisió més adequada.

Darrerament el president de la Generalitat ha tret –i l'explica per allà on va– la idea de l'estat del benestar sostenible. Lògicament, entenem que tot ha de ser sos-

tenible, i també els serveis socials, però, al nostre entendre, tots paguem els impostos –o gairebé tots–, i per tant, ja posem els elements per fer sostenibles els nostres serveis socials. L'únic que fa falta és, per una banda, una millor administració dels recursos públics i un canvi de prioritats, i per l'altra, un canvi profund del nostre sistema col·lectiu de finançament públic. El diputat Morera, en nom del nostre Grup, ja ho va explicar en el moment del debat de les esmenes a la totalitat del pressupost. Però si el Govern de Catalunya pogués disposar, almenys, d'un bilió més en el seu pressupost, que és el que ens correspon donada la nostra obligada i generosa aportació fiscal a l'Estat, segurament que l'estat del benestar hi sortiria guanyant, i molt especialment els serveis socials.

Continuem amb altres elements, al nostre entendre, negatius. El sistema de finançament a les entitats d'iniciativa social no és el millor. Per una banda, com també s'ha dit, els mòduls estan congelats, o baixen si de fet augmenten les places en el mateix pressupost. Pel que fa al servei prestat per aquestes entitats, el finançament es base en subvencions anuals i no en convenis plurianuals, com seria molt més indicat; els retards en els pagaments de les subvencions acordades són crònics i mortals de necessitat per a entitats que pretenen prestar un servei públic amb fortes inversions i grans despeses de personal i material, etcètera; tot plegat, elements inadequats i molt negatius per al funcionament normal dels serveis socials que presten aquestes entitats i que, de fet, ho fan substituint la tasca de l'Administració Pública.

Finalment, una enèsima referència a l'estructura interna de la Conselleria. Una estructura que no compartim, amb la presència d'àrees no pròpies, com són –i ja ho hem repetit tantes vegades– la Direcció General d'Acció Cívica, que no hauria d'existir i molt menys controlar o coordinar els casals d'avis, o en tot cas si existís hauria d'estar en alguna altra mena de departament; l'educació de persones adultes, que, com saben, hauria de dependre d'Ensenyament; Adigsa, l'entitat pública Adigsa, que hauria de dependre de Política Territorial. Per contra, l'ICASS hauria de ser promogut com organisme autònom encarregat de les prestacions socials, fet funcionar per professionals independents i sota criteris tècnics, en lloc de la certa satellització actual cap al nucli de la Conselleria.

Un altre organisme que té una certa relació amb Benestar Social, tot i que des de fa més d'un any no és orgànica aquesta relació, com es l'EAJA, s'hauria de diferenciar. Fa poc, en una interpellació sobre el joc, ja vaig exposar la nostra postura, tot i que aprofito l'ocasió per reclamar, un cop més, la supressió de l'article 6.6 dels pressupostos que aquests dies estem discutint, i separar completament de l'EAJA, i en general, del joc d'atzar, aquesta Conselleria de Benestar Social.

I finalment, les oficines de Benestar Social, que simplement haurien de dependre directament dels respectius ajuntaments. Si algun dia tot això es reestructura, què en quedarà, de la Conselleria? Doncs, clarament, en quedaran els serveis socials, i per tant, l'existència d'una conselleria sumptuosa, cara i interdepartamental deixaria de tenir motiu d'existir. Celebraríem que el

president apliqués allò que al seu dia sembla que ja havia decidit i fes desaparèixer, tal com existeix en aquests moments, aquesta Conselleria. Segur que els serveis socials, la xarxa pública de serveis socials, i amb ells l'estat del benestar hi sortirien guanyant.

Mentre això no passa, i mentre es mantinguin les polítiques que hem denunciat, nosaltres anirem presentant esmenes d'aquesta mena al Departament de Benestar Social i esperarem que el propi cansament governamental porti a un real canvi de rumb. A partir d'aquí podrem parlar, negociar i cercar vies de diàleg i consens entre Govern, forces polítiques i també les entitats socials, per cert cada cop més ben organitzades com a *lobby* de pressió, sempre amb l'objectiu d'estendre i millorar l'atenció a totes aquelles persones amb problemes per incorporar-se plenament i amb plenes condicions a la nostra societat.

Per aquest motiu, des del Partit per la Independència mantenim les nostres esmenes al Departament de Benestar Social i en demanem el vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Els grups que no han presentat esmenes tenen la possibilitat d'un torn en contra. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustrat diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats, avui començo aquest debat amb una coincidència amb la senyora Imma Mayol: jo crec que té tota la raó; aquests debats s'haurien de televisar íntegres, perquè seria l'única manera que Convergència i Unió tornés a guanyar per majoria absoluta les properes eleccions. (*Remor de veus.*) I és una llàstima que no es faci, perquè hi hauríem pogut guanyar les properes eleccions.

Mirin, la senyora Imma Mayol ha començat avui el seu debat, sempre interessant per la passió que li posa i a vegades perquè diu coses que té raó, i ha començat renyant-nos per tot el que hem fet a Madrid. I jo, senyora Imma Mayol, estic disposat a fer un debat quan vulgui sobre el que hem fet uns i altres a Madrid, però amb exactitud i amb textos i amb intervencions –amb intervencions vull dir amb diaris de sessions–, perquè és clar, que vostè li passi una llista de coses que consideren que hem fet sense analitzar si les hem fet o no, i en quin context i quina ha estat la postura de la força fins ara coaligada amb vostès a Madrid, doncs, deixa en desavantatge els altres. Perquè quan vostè diu –amb un criteri que jo no li contradiré, perquè si és un convenciment seu, doncs, és seu–, quan vostè diu: «Vostès el que fan és una política neoliberal, i per demostrar que vostès són uns neoliberals aquí va: vostès han eliminat la fiscalitat del capital, estan afavorint una política fiscal a favor de les pensions privades, estan trencant la unitat d'assegurament, estant afavorint fiscalment les quotes de les assegurances que es fan quan s'ha trencat aquesta unitat d'assegurament...» Bé, si li contesto tot això en tindrem per molta estona.

4274

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com a mínim hi ha dues coses que sí que li vull dir. Una, que millorem la fiscalitzat dels plans de pensions privats és un tema que no és d'ara, és un tema que ve dels famosos pactes de Toledo que vostès van signar. Allà, nosaltres dèiem que hi havia, sempre que fos complementari, aconsellaven la possibilitat que hi hagués un pla de pensió individual. Individual i col·lectiu, dèiem; en això li guanyo. Sí, sí, dèiem concretament que aconsellaven la possibilitat d'una pensió que no fos substitutòria, de capitalització individual, i en cap moment dèiem que fos individual, dèiem «individual o col·lectiva». I per què no podem afavorir aquestes pensions col·lectives fiscalment? Què té d'asocial això? No té res d'asocial. Dèiem això i estem dient això, i això és el que s'ha aprovat a Madrid.

El trencament de la unitat d'assegurança no és d'ara; fa molts anys que està trencat, si no, de què ve el 23, 24% de ciutadans catalans que tenim una pensió, que tenim una assegurança privada? I aquestes assegurances privades, quan contempen la possibilitat de mort, desgraven fiscalment des de sempre, no d'ara, no ens atribuïxi això, és una cosa que desgrava des de fa molt de temps. Però jo tinc la impressió, senyora Imma Mayol, que com que vostè té presentada una proposició no de llei per parlar de la consolidació del sistema de pensions, i jo tinc la impressió que el meu Grup em permetrà que jo pugui debatre amb vostè sobre aquest tema; crec que ja serà el moment que podrem parlar àmpliament de les pensions i de què s'ha de fer, perquè, és clar, estic segur que vostè ens donarà idees concretes de què s'ha de fer per mantenir el sistema de pensions públic i solidari, del qual em sento absolutament defensor, sàpiga-ho, i el meu Grup també.

Malgrat el que s'ha dit, jo coincideixo amb els criteris del conseller d'Economia..., que, per cert, ara que parlo del conseller me'n recordo de l'altre conseller; el conseller Comas ha hagut d'absentar-se de la sala i ha marxat perquè té un acte que començava a les vuit i mitja, senyora Rosa Barenys; i no era un acte propi, era un acte en substitució d'un altre conseller que està malalt, el Pujals, que està malalt. Els consellers també són humans; aquest se'ns està refredant per moments i un altre està al llit; els passen aquestes coses, als consellers.

Dit això, coincideixo amb el conseller Mas en el sentit que aquest pressupost és un pressupost amb un accent social, i accent social no vol dir que el pressupost del Departament de Benestar Social sigui el millor pressupost del món; és un pressupost que, com ja vaig dir l'any passat, és un pressupost que no fa gaire il·lusió defensar-lo, perquè és un pressupost que nosaltres sabem que és curt. És el que ha dit avui el mateix conseller de Benestar. Sabem que aquest és un pressupost que sempre serà curt, com ho és el de Sanitat i ho serà sempre, perquè a mesura que aconseguim –i espero que cada any aconseguim una mica més– consolidar l'estat de benestar i permetre que les persones adquireixin un major nivell de vida i de qualitat de vida, aniran exigint més, i serà necessari que la societat respongui més, i per tant, el pressupost sempre serà poc.

És veritat, però, que aquest és un pressupost que és lleugerament millor que el de l'any passat –lleugerament millor que el de l'any passat–: té uns quants milions més, i hi ha dues partides importants que s'incorporaran en aquests pressupostos, una està en aquests dies..., són 600 milions de pessetes que han de venir d'una esmena que en aquest moment està en el Senat, de l'Insero, que, com que tenim raó i com que és una quantitat que ens la deuen, segur que ens la passaran. Hi ha després una altra partida, també important, que és un diferencial que hi ha dels centres especials de treball, que ens costava molt anar cobrant, però que aquest any ja hem cobrat, són aproximadament 900 milions de pessetes, i que s'incorporaran en el pressupost. Per tant, és evident que això millora, millorarà; no són els que ja hi són, sinó que comptem amb els que vindran. Per tant, incrementa el volum del pressupost.

I dit això, crec que és important matisar i fer una certa declaració de principis, perquè aquests dies, i sobretot avui –ahir i avui–, en diferents intervencions es posa en qüestió el convenciment d'aquesta cambra de la voluntat d'alguns grups de mantenir i de pensar en l'estat de benestar. I jo vull que quedi clar que els partits que donen suport a aquest Govern i el Govern en boca del seu president han defensat fins a la sacietat el manteniment de l'estat del benestar. El que passa és que nosaltres, probablement, tenim un punt d'agosament i diem coses que, probablement, no hauríem de dir, però nosaltres diem que hem de mantenir l'estat de benestar, però a continuació diem: «Però hi ha coses que les hem de reformar», i vostès hi estan d'acord. I només es reforma allò que es vol conservar: si no volguéssim conservar l'estat de benestar aquí no estaríem parlant de reformes, no estaríem dient aquelles coses que vostè ha dit que hem dit, allò de les cent pessetes de la recepta, totes aquelles coses que vostè diu que hem dit, però que no s'han convertit en cap norma legislativa. Probablement, no tindríem per què dir-les, i les diem perquè volem estimular camins de reforma per mantenir l'estat de benestar. En tots els seus aspectes.

I és estat de benestar, i no és només, senyora Imma Mayol, el Departament de Benestar –crec que l'any passat ja ho vam dir, això, jo ja ho vaig dir– no és només aquest Departament, però vostè ha fet molta incidència en aquest Departament: si amb aquesta política que fa el Departament podem fer benestar. No, no és aquest Departament, és tot el Govern que ha de fer política de benestar.

Però vostè n'ha citat dos que són emblemàtics, vostè ha citat Ensenyament i Sanitat; doncs, efectivament, Ensenyament i Sanitat són dos pilars de l'estat de benestar. Que es faci bé o malament, és una altra història; això sí que ho podem discutir, i podem discutir si el model és l'adequat o no, si és el... Però que són dos pilars de l'estat del benestar, és inqüestionable, és indiscutible.

Nosaltres creiem que, amb el pressupost que té aquest Departament aquest any, no li sobran diners, però podrà complir amb tots aquells compromisos que té –amb tots aquells compromisos que té–, i, probablement, he de coincidir amb la senyora Rosa Barenys en un parell de coses, potser més d'un parell de coses, avui. Miri, potser el que caldria seria elevar el to del

debat, però, clar, és que avui estem parlant d'un presupost, i potser el que hauríem de fer és elevar el to del debat en el sentit de dir: què hem de fer?, escolti'm, què hem de fer? Jo estic d'acord que iniciem un dia un debat de dir: a veure, amb els serveis socials d'aquest país, que s'ha de fer?, i com s'han de planificar i quantificar? De planificats, ho estan; s'han de quantificar? En la mesura que això sigui possible, potser sí que estaria bé quantificar-los, però mentrestant el que li vull aclarir, senyora Barenys, és que algunes de les preguntes que vostè fa, les fa perquè la Memòria... Vostè té raó: aquesta no és una bona memòria, no està adequadament feta, o no és l'instrument suficient per entendre els pressupostos.

Perquè, què passa? Diuen: «Com és possible que vostès m'abaixin els recursos i, en canvi, donin més servei?» L'explicació és bastant simple, si ens la volem creure, perquè és el que diu la història del Departament. Què passa? Doncs, es pot donar més servei a més persones amb una quantificació determinada perquè la gent que s'hi incorpora, els avis que s'hi incorporen... (*veus de fons*), no, a més d'això que vostè diu, a més d'això, és que no s'hi incorporen a partir de l'1 de gener tots: s'hi van incorporant, hi han dues èpoques específiques d'incorporació; sembla que, històricament, la més forta és a final de setembre. Per tant, amb uns determinats diners, dones més servei a més gent, amb menys diners, a més gent.

Però coincideixo amb vostè que la manera d'interpretar bé la Memòria, a part dels errors que pugui tenir, és que vostè ha de tenir el pressupost liquidat de l'any últim possible, i ha de ser el més pròxim possible a la Memòria.

Però, a part d'aquests defectes, que poden ser corregibles, i, si podem, haurem de mirar de corregir-los, com dic, aquest és un pressupost que serà suficient per atendre tots aquells compromisos que tenim amb tots aquells que, com s'ha dit aquí, no poden seguir, totes aquelles persones que, en boca del nostre president..., el nostre president; ha tingut un lapsus, senyora Barenys: ha dit «el seu president», vol dir «el nostre president», el de tots, fins i tot el de vostè. (*Veus de fons*.) No, sé que és un lapsus, però convenia perquè en el *Diari de Sessions* quedi constància que vostè l'accepta també com a president. (*Remor de veus*.)

Hi han unes quantes referències a determinades direccions generals. Per exemple, la que es fa..., tradicionalment hi han dues direccions generals que no passen l'aprovat aquí. Vostès estan per la desaparició rotunda d'Acció Cívica, i aquesta vegada, a més de demanar un canvi d'ubicació, també en contra de la d'Educació d'Adults; la d'Educació d'Adults, a la qual, a més, la senyora Imma Mayol ha fet una rebaixa de... –si no he agafat malament els números– 70 milions? (*Veus de fons*.) De 25 milions. Bé, són 24, però sí, una rebaixa de 25 milions, sí, però és una rebaixa que no posarà en perill els objectius que té aquest Departament. Aquesta Direcció General està fent una bona tasca, com ho demostra el fet que 129.000 persones hagin passat pels cursos, dels quals –hi ha una dada important, perquè cada any és més important aquesta dada– hi han 58.000, pràcticament 59.000, que són joves, joves de

setze a vint-i-quatre anys, que estan rebent atenció..., són el fracàs escolar, que el recull aquesta Direcció General i procura posar-los en ordre i donar-los aquella formació que els permeti integrar-se en la vida normal de la societat; que hi ha un programa, «Graduï's, ara pot», pel qual han passat 27.000 persones; que hi ha un altre programa pel qual han passat 33.000 persones, i que és una firecció general a la qual se li podrà criticar que no està ben ubicada allà on està, a Benestar Social, que pot anar a Ensenyament, però és que el Govern ha decidit que estigui allà, en el Departament de Benestar Social, i no crec que per canvis d'ubicació millorés molt la seva situació o la seva eficàcia.

Després hi ha la clàssica, hi ha l'Acció Cívica, que des del senyor Ridaó, que la vol liquidar, i el senyor Xavier Bosch, i..., en fi, aquest any, la senyora Barenys no ho ha dit, però cada any ho diu; per tant... Però, escoltin, aquesta és una direcció general que compleix una missió, i una missió important, i aquest any haurien d'haver notat que ha baixat i haurien d'haver dit..., com a mínim, haver reconegut que ha baixat un 22% el seu pressupost; cosa que jo lamento, no me n'alegro, lamento que hagi baixat, perquè, tot i que farà aquelles coses que ha de fer, no les farà..., i no farà nous programes, perquè no té els recursos suficients per poder-los fer.

Hi ha una..., tot i que no n'han parlat –només lleugerament–..., han parlat d'Adigsa i han parlat de l'Incavol. Mirin, Adigsa és una empresa..., cada any parlem d'Adigsa, i cada any aquesta és una empresa que es consolida més. Aquesta és una institució que funciona, que funciona bé; que ha aconseguit fer un pacte, un pla director d'obres de molts diners; que ha rebaixat el seu cost estructural pràcticament un 23%; que ha entregat aquest any 530 «vivendes» refetes, condicionades de nou, a nous habitants; que té unes empreses, que dona feina a unes empreses d'inserció que són molt importants i en les quals hi ha 270 persones que hi treballen. Escoltin, no sé què es pot dir d'aquesta Direcció; la defensem cada any perquè creiem que està fent un gran servei, un gran paper.

Finalment, l'Incavol. L'Incavol és un departament que no vol atribuir-se la representativitat de tothom, però que està fent un treball, i un treball important, i que ara modernitza el seu missatge de cara als joves, i els aglutina, i jo crec que això és important que continuï funcionant, tot i que no tenen tots els recursos que ells mateixos demanen.

I res més, perquè, primer, el temps s'ha acabat; després, perquè fa moltes hores que estan aquí tots vostès, i suposo que m'agrairan que acabi... Hi ha una referència del Xavier Bosch, del senyor, illustre diputat Xavier Bosch, al Decret 394. No cal que diguem res més d'això, perquè, efectivament, tindrem temps de continuar parlant, però, del Decret 394, jo encara no he entès què és el que passa, per què no hi estan d'acord. És a dir, entenc que vostès vulguin que això no sigui un decret, que sigui una llei en la qual vostès puguin participar, en què l'oposició pugui participar i pugui posicionar-se; ho entenc. Però no entenc que puguin estar en contra d'aquells criteris pels quals aquelles persones que tinguin recursos per pagar determinada quantitat de la

4276

prestació no la paguin. En tot cas, sàpiguen des d'ara que el nostre compromís està en aquells que no poden pagar res, no en aquells que poden pagar. Els que poden pagar, pagaran, amb comissió i sense comissió; pagaran. El que passa és que sí que hem de protegir aquells altres que no tenen absolutament res per pagar; aquests són els que hem de protegir, i aquests són amb els que nosaltres estem compromesos.

I ara sí, senyor president, moltes gràcies, ja he acabat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent acabat el debat sobre esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social, procedirem a la votació d'aquestes esmenes. Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* No és així? *(Remor de veus.)* Doncs, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes han sigut refusades per 32 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Iniciarem immediatament el debat sobre el Departament de Medi Ambient. Per intervenir, té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de vint-i-cinc minuts.

(Remor de veus. Pausa.) Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci per respecte a l'oradora, i també per continuar avançant en aquesta llarga sessió. No comenci, senyora diputada, fins que aconseguim el silenci. *(Pausa.)* Endavant.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, defensaré a la vegada la nostra esmena dels ens... *(veus de fons)*, 247, 251. Una vegada més tornem a ser aquí per defensar la nostra esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Medi Ambient, que no és més que ressaltar les grans discrepàncies que tenim vers la política mediambiental que porta a terme el Departament, o, millor dit, que no porta a terme el Govern de la Generalitat, i les entitats autònomes que en depenen.

Ens hem llegit detingudament la Memòria del Projecte de llei d'aquests pressupostos per a l'any 98, esperant trobar referències al medi ambient en totes les conselleries, que és com hauria de ser, realment, si el Govern respirés una política mediambiental; però l'únic que hem trobat és la reducció considerable del pressupost del Departament, concretament d'un 11,73% respecte a l'any 97. Aquest Departament ja va ser castigat severament l'any 96 amb la forta retallada d'un 55% respecte al 95. O sigui, es van agreujant la seva situació i possibilitats de dur a terme una política que vetlli per la conservació del medi ambient.

Abans-d'ahir algú s'atribuïa el títol de Ventafocs, crec que mai més ben aplicat que a la Conselleria de Medi Ambient. Tan sols tenir en compte que tres consellers diferents han passat en sols dos anys, ja ho diu tot, ho demostra amb evidència, així com la constant disminu-

ció del seu pressupost. I en posaré exemples concrets, pocs, per no cansar i per fer-ho més curt.

Creuen els senyors del Govern, senyors i senyores diputades, fent referència al pressupost...?, la Direcció General de Promoció Ambiental dedica 21.800.000 pessetes a l'estudi i treball sobre sostenibilitat. I, per si fos poc, aquest pressupost s'ha destinat a l'empresa privada. On és l'ajuda o suport econòmic als ens locals perquè puguin desenvolupar les seves Agendes 21? S'ha donat el doble d'ajut a les empreses privades, en detriment de les corporacions locals, i això que ja hi ha 125 municipis que han iniciat el procés d'elaboració de les agendes. D'ajudes, cap.

Quant a la protecció d'espais naturals, creuen, senyors del Govern, que amb el pressupost que hi ha, de quasi 300 milions –dels quals, després de treure els 58 milions per a l'illa de Buda, i uns quants més per al Parc Natural de la Garrotxa...–, es poden fer gaires coses més? I què hi ha de la resta d'espais naturals? Foren importants les transferències de capital als ens locals que ja tenen localitzats espais naturals per a la seva protecció, i, si pot ser, augmentar la producció d'espais nous quan els municipis ho reclamin.

No parlem més de sostenibilitat, senyors del Govern; amb un pressupost com aquest, la disminució constant de la voluntat de la Generalitat de tirar endavant la política mediambiental es trasllueix totalment en la distribució d'aquest pressupost d'uns anys ençà. Estem molt lluny perquè els ajuntaments –l'Administració més propera a la població– puguin tirar endavant les seves iniciatives; estem molt lluny, si no es potencia l'educació ambiental –amb recursos, naturalment–, perquè es puguin tirar endavant les Agendes 21 locals; estem molt lluny de poder protegir i restituir l'equilibri territorial del nostre país.

Uns dels objectius de la Generalitat sobre el medi ambient, és, o més ben dit, era, a part de tenir totes les competències per poder actuar com a administració única, el d'aplicar a Catalunya l'esperit i conclusions de la Cimera de Rio, aplicant els convenis subscrits per l'Estat sobre biodiversitat, canvi climàtic i protecció de la Mediterrània, especialment. Com ho faríem, tot això, amb aquest pressupost? Tot és només una política de maquillatge.

Farem referència a la Junta de Sanejament, en què s'ha adquirit un volum de compromisos als quals no es pot fer front, la qual cosa obliga a la intervenció directa d'empreses privades i, com és lògic, en detriment dels ens locals. Les inversions, prioritàriament provinents dels fons d'inversió, són força desequilibrades respecte a les necessitats dels municipis més densament poblats. I si bé ha augmentat la recaptació de multes per infraccions al medi, només ho han fet quant a número, no pas quant a imports d'aquestes.

S'ha incorporat un cànon que tant sols proporciona 20.000 milions l'any. Els ingressos procedents d'indústries presenten una caiguda d'un 35% respecte al previst per a l'any vinent; per tant, l'endeutament que ja es preveia per al 98 amb una hipòtesi d'ingressos que no serà real fa que es comptabilitzin les subvencions com a inversions pròpies, i contra les mateixes previsions, i

la Junta disposarà d'un excedent d'ingressos que en realitat serà per afrontar els interessos, que seran superiors. En una paraula, s'ha d'endeutar per afrontar despeses corrents. Tenint en compte que els diners previstos per la Junta de Sanejament sempre seran pocs, cal un canvi de model, un canvi de model o relació cap a les administracions locals.

Pel que fa referència al sanejament dels rius, ni s'han recuperat i qui sap quan es recuperarà la seva qualitat fisicoquímica i, molt menys, la biològica, i, per tant, la biodiversitat de la seva fauna i l'aprofitament de les seves aigües.

Respecte a les depuradores, han estat una temporada quasi aturades i jo diria que des de la marxa del conseller senyor Vilalta s'ha fet molt poca cosa, i concretament la del Prat, que, si no fos per l'aportació del 80% dels Fons de cohesió, no s'estaria encara on s'està.

Tampoc s'aprofiten convenientment, i no sé per què, els fangs provinents de les depuradores, dels quals es podria obtenir gas, mitjançant el seu tractament biològic, de combustió; d'això ja n'hem parlat altres vegades, bé que a Gavà es fa l'assecatge i la cogeneració. La nostra proposta és que totes les depuradores de Catalunya incloguin el tractament biològic, d'aquesta manera els fangs obtinguts podrien emprar-se, a més d'utilitzar-los com a adobs, com a font de combustible.

Fent referència a la Junta de Residus, direm que també existeix el greu problema que s'ha de comptar amb la minsa inversió de 4.000 i escaig milions de pessetes, 1.000 milions menys que l'any 97, destinada a la creació de deixalleries i plantes de compostatge, i ni tant sols es contempla la metanització, ni les plantes de triatge, no se'n parla.

A part del paper i el vidre, què es fa de la brossa del subproducte? És necessari donar una sortida al producte de les deixalleries, i no estem d'acord que es compti amb els diners producte dels envasos i embalatges per complementar els recursos que li manquen a la Junta de Residus, perquè la mateixa gestió de la seva recollida ja necessita aquests recursos. Han de ser dues comptabilitats totalment diferenciades. Davant la important disminució del pressupost que prové de la Secretaria General, creiem important que es dotés la Junta de més fons per a la seva gestió de residus i poder portar a terme la planta de compostatge del Garraf i impulsar abocadors comarcals a les comarques on no n'hi ha, que encara en són moltes, sempre, però, lligat a la recollida selectiva en origen i a la creació de deixalleries i plantes de compostatge.

Cal desenvolupar una política clara de valorització dels mal anomenats residus, no cal únicament reciclar; des de tots els departaments de la Generalitat s'haurien d'adquirir productes reciclats o susceptibles de ser reciclats. Fóra una bona inversió. Creiem important promoure la minimització i valorització dels residus urbans i els industrials especials amb l'elaboració de plans respecte a aquests últims sobretot, amb els quals evitaríem problemes com els últimament viscuts a Cardona, i, sembla que en aquests moments, als Hostalets de Pierola.

Aquesta és la nostra preocupació, senyors i senyores del Govern; aquestes són les coses que el dia que governem posarem en primer terme, i si són uns altres els que governen també hauran d'assumir totes aquestes nostres preocupacions, que no són més que desenvolupar aquesta sensibilitat política cap a la veritable sostenibilitat, treballant per incrementar la importància del medi ambient en totes les actuacions dels departaments de la Generalitat, i poder constituir el Consell Nacional de Sostenibilitat de Catalunya que hauria d'elaborar l'Agenda 21 nacional. Començar a considerar tota la temàtica relacionada amb la comptabilitat ecològica, quan cada vegada més es parla de la disminució de l'IRPF i els impostos de societats, les ecotaxes i una veritable comptabilitat ecològica poden suplir les disminucions d'entrades als pressupostos amb destinació finalista. I això, ni ombra.

El Govern no pot perdre, com ho està fent, el tren del futur. Quan la problemàtica ambiental està a l'ordre del dia a tot el món, Kyoto, al Japó, per exemple, ara mateix està discutint les emissions de CO₂, o el forat de la capa d'ozó, no s'entén com Catalunya, capdavantera en molts aspectes en relació amb la resta d'autonomies, el medi ambient està esdevenint el residu menys valorat dels pressupostos de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, diuen els biògrafs de Txèkhov que sempre insistia que s'ha d'intentar l'impossible per dir les coses com no s'han dit mai. Però això és pràcticament impossible en els pressupostos de Medi Ambient, i ho és perquè des de 1995, en què el Departament de Medi Ambient va tenir una assignació de prop de 21.000 milions de pessetes, aquest Departament no ha parat de davallar les seves assignacions any rere any, conseller rere conseller, fins trobar-nos en els pressupostos d'enguany que ens hem quedat amb uns esquitets 8.865 milions de pessetes que representen una nova disminució del pressupost, aquest cop del 5,8%.

Cada any és el mateix, hi ha una nova reducció en les partides del pressupost del Departament del Medi Ambient. I entendran vostès que és bastant incòmode sortir a defensar uns pressupostos de Medi Ambient —fins i tot per a l'oposició— quan saps que l'argument central és, una vegada més, que no hi ha prou diners per fer allò que s'hauria de fer.

Enguany, la davallada ha vingut, principalment, per la reducció de transferències a la Junta de Residus, que cau 1.200 milions de pessetes, i la Junta de Residus lluny d'haver de deixar d'exercir influències sobre el conjunt del territori l'està incrementant i encara l'incrementarà més amb les lleis que tenim per aprovar, però que ja estan com a ponència en el Parlament de Catalunya.

4278

Nosaltres compartim en gran mesura els objectius que s'enumeren en la Junta de Residus, però no ens els creiem, i no ens els creiem perquè no tenen diners per fer-ho, i d'altra banda trobem a faltar certs aspectes, com per exemple el tractament de purins que ha acabat anant a parar íntegrament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i que nosaltres creiem que aquell programa que s'havia elaborat ja fa molts anys i que estava en el calaix de la Junta de Sanejament, no només era útil sinó que, a més a més, s'hauria d'haver dut a la pràctica ja fa un cert temps. La contaminació per purins, si bé concentrada en poques comarques a Catalunya, no és una contaminació menor, és una contaminació, sobretot per als nitrats, que un cop produïda és difícilment solucionable, i, per tant, s'ha de posar l'accent en el tractament dels purins i dels residus ramaders.

D'altra banda, també, trobem que no es dona resposta a deficiències existents que poden impedir que els objectius que s'han marcat tampoc es puguin dur a la pràctica per raons qualitatives a més de les quantitatives que ja he esmentat amb anterioritat.

En residus industrials, ens felicitem que la llei del cànon de residus s'estigui tramitant, perquè aquest pot ser un instrument que incentivi la minimització, i pot ser un instrument que incentivi la minimització sobretot si ens aproven una esmena que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en què demanem que aquest cànon no sigui només resumint la filosofia «qui contamina paga, i nosaltres recaptem», sinó que qui contamina es reconverteixi. És a dir, a menys residus menys cànon, però perquè hi ha reconversió. I això, al nostre entendre, és molt important perquè és establir un mecanisme de funcionament que és el que ha de repercutir positivament sobre la generació de residus i, per tant, la tendència a la minimització de la indústria.

Un altre aspecte que vull comentar, és que enguany han posat l'accent en la Junta de Residus en la valorització. I ens sembla bé, no tenim pas res a dir que posin l'accent en la valorització, però han posat la valorització en el segment dels ferrovellers, dels desballestadors i dels drapaires, i estic absolutament convençut que no són aquests tres àmbits els que més preocupen ni el Govern ni l'oposició. Nosaltres creiem que vostès encara no han entrat en els sectors principals, en els sectors que més preocupen, els sectors que més residus generen i que més preocupants són els residus que generen. I a més, al nostre entendre, continuen infravalorant un instrument que nosaltres considerem de gran utilitat, que és la borsa de subproductes. La borsa de subproductes no la coneix gairebé ningú del teixit industrial i és una possibilitat en la qual nosaltres confiem molt. I creiem també que podrien aprofitar la funció que fan els inspectors per afegir-los aquesta nova funció i fer-los fer, també, d'informadors tècnics de residus. De fet no és que vulguem sobrecarregar de feina els inspectors, no és que vulguem que diversifiquin el seu àmbit d'actuació, és que és per lògica que ho poden fer.

Si una persona exerceix d'inspector i va a veure tots els processos productius que tenen en una empresa i els detecta els residus que generen, és evident que, amb aquest coneixement, els pot associar, amb un mínim

esforç, l'explicació que aquest residu es poden minimitzar d'ics o i manera i que, a més a més, existeix una cosa que és diu «borsa de subproductes», en la qual pot ser que allò que ell genera com a residu deixi de ser residu per ser matèria primera.

A més a més, vostès tenen als pressupostos d'enguany la partida 213.01, amb la qual s'incrementen –amb una quantitat important: 267 milions– els serveis de professionals independents, i creiem també que aquests serveis de professionals independents podrien fer aquesta funció.

Dins encara dels residus industrials, i per assegurar l'èxit del Pla de gestió de residus especials, creiem que la col·laboració amb les petites i mitjanes empreses és bàsica; de fet, no és que ho creguem nosaltres: és que crec que no hi ha ningú que pugui creure el contrari. I és així perquè tots sabem que, efectivament, el teixit industrial del nostre país, bàsicament, està format per petites i mitjanes empreses. Però les petites i mitjanes empreses poden no tenir prou capital per invertir a l'hora d'incorporar certes tecnologies avançades que minimitzen aquests residus. Per tant, vostès aquí han de contribuir a un pla de gestió de residus especials, i han d'explicar-los les coses i, fins i tot, subvencionar-los, i crear uns plans de minimització gradual, als quals es puguin acollir per tal de poder anar tirant endavant tots aquests processos, que són graduals però que haurien de ser inflexibles: sempre s'hauria d'anar avançant. I tot això podria sortir reflectit en la partida 770.01, i no hi surt reflectit.

També és imprescindible, al nostre entendre, un pla de gestió de residus especials inerts, dels quals disposem, malauradament, de molts gestors que s'escapen de la recollida selectiva i de la Llei 6/93. I aquests residus especials inerts són els que després generen conflictes i són els que després reclamen un abocador. És a dir, és molt difícil que no hi hagi un abocador de residus especials a Catalunya –és molt difícil. Una altra cosa és com es fa, on es fa i si es fa bé, però, si s'agafa el teixit industrial, es veu els residus que es generen i es veu que genera residus especials gairebé tothom, doncs, francament, o els tractem d'una manera determinada –i alguns ja s'hi tracten, que són els que són associables a..., els que són incinerables–, o hi ha d'haver una manera perquè després no es colin en abocadors en què no està previst que s'hi aboquin aquest tipus de residus, o es vagin abocant incontroladament.

I, de fet, ens trobem que hi han algunes d'aquestes empreses que s'escapen, però no crec que, en definitiva, se n'escapin més del que s'escapa el Govern de fer una bona gestió dels residus municipals. Els residus municipals, penso que tradicionalment han estat mal tractats des del Departament. És a dir, a Catalunya continuen faltant deixalleries; continua havent-hi una *ratio* de contenidor / habitant –sobretot en les concentracions de població– que és molt baixa; les plantes de compostatge no són proporcionals a les que hi haurien d'haver, i, en definitiva, ens trobem que l'ordre jeràrquic que estableix la Llei 6/93, pel qual s'ha de començar a minimitzar, pel qual s'ha de continuar valoritzant, pel qual s'ha d'acabar gestionant i, en última instància, anant a la deposició del rebuig, d'alguna manera, s'està

incomplint. I s'està incomplint perquè, tot i que es fan petites coses en els primers àmbits, en residus municipals –més que en cap altre àmbit dels residus– no s'està produint aquesta necessària recollida selectiva perquè es pugui produir aquesta necessària minimització, que ha d'anar acompanyada, també, d'altres funcions, com per exemple que la Llei d'envasos i embalatges serveixi per alguna cosa.

Anant al conjunt del Departament i les juntes, és a dir, tot el que és el sector públic, enguany –o l'any que ve– invertiran 7.811 milions menys que el 1997. És a dir, hi ha una reducció del 21,2% de la inversió en el sector públic conjunt. Però, a més, ens trobem una desagradable sorpresa, i és la que fa referència al desplegament territorial. D'aquesta inversió es concentra el 99,6% en l'àmbit metropolità –tot plegat, la depuradora–, i a les terres de l'Ebre, el 0,4%. És a dir, les inversions reals del Departament no només no tendeixen a equilibrar el territori, sinó que aprofundeixen en el desequilibri territorial i, per tant, obliden el que hauria de ser una de les premisses fonamentals del Departament de Medi Ambient, que és tendir a la sostenibilitat, perquè és clar que l'equilibri territorial és una de les peces fonamentals per a l'equilibri territorial. Perdó, ho he dit al revés: l'equilibri territorial és una de les peces fonamentals per al desenvolupament sostenible.

Si anem a la Junta de Sanejament, ens trobem amb una disminució de l'ingrés previst, amb unes actuacions encara no exhaurides, però que sí que, a poc a poc, es van consumin. Cal, al nostre entendre –i no és el primer cop que ho diem–, que la Junta de Sanejament integri –o s'integri– dins d'una concepció general de gestió de l'aigua que incorpori tot el cicle de l'aigua. Si no és així, si continuem fraccionant el cicle de l'aigua, les situacions que s'originen en relació amb aquest tema no es contemplen en la seva complexitat i realitat, i sovint en deriven actuacions que són desencertades.

Dins d'aquest marc, cal reformular el Pla de Sanejament i enfocar-lo cap a les necessitats actuals, que ja no són en la mateixa mesura les que van originar el Pla, i accentuar la gestió sobre el territori dels sistemes de sanejament i la relació, ara deteriorada en alguns aspectes, amb les administracions locals.

Nosaltres creiem que, en un país amb clima mediterrani com el nostre, l'aigua hauria de ser un dels eixos fonamentals, no del Departament de Medi Ambient: del Govern de la Generalitat. I per a la correcta solució de tot el cicle de l'aigua s'han d'integrar molts elements. Per exemple, sobre les obres de les lleres, tot el que són les canalitzacions, tot el que són boscos de ribera, tot el que fa referència a l'extracció d'àrids, tot el que va a parar, en definitiva, a la permeabilització o impermeabilització de la conca del riu; i amb això no podem oblidar totes les operacions urbanístiques que tenen una conseqüència directa sobre els cabals que després baixen i que els incrementen. I això és una cosa que, si s'analitza què està passant en el Maresme, es veu clarament. És a dir, els indrets del Maresme on hi ha hagut una incidència més gran de les rierades són aquells indrets on s'ha produït una urbanització, més il·legal que no legal, sobre indrets que formaven part de la conca de recepció tradicional de la riera. I la cimentació

augmenta la velocitat del cabal de l'aigua, i això genera problemes molt importants, i genera problemes molt importants que s'han pogut veure –i em sembla que aquest matí ho deia, però de fet no me'n recordo– a Arenys de Mar recentment: a una intensitat de pluja menor a la que hi havia quan no estava cimentada la riera, major velocitat de cabal, desbordament del cobriment, i tot el que és el magnífic passeig que s'ha fet es convertia també en una rierada que estava desbocada.

I tot això continua tenint repercussions més enllà del continent, del que és estrictament continent; té repercussions sobre les platges, té repercussions sobre la qualitat de l'aigua, té repercussions sobre la pesca, i també té repercussions sobre tot això la Llei de ports. Per tant..., ja sé, ja sabem que incorporar tots aquests aspectes en una sola direcció és pràcticament impossible, però sí que ha d'existir un òrgan gestor que integri les coses més evidents, perquè pugui influir sobre les polítiques que deriven de tot el que és la gestió de l'aigua. Per tant, a aquest, nosaltres els demanem i els reclamem que hi posin més atenció i hi posin més l'accent.

Tomant al Departament –i per no dir que els membres de l'oposició sempre fan una crítica sistemàtica i que tot ho troben malament–, els diré algunes coses que ens han semblat bé. Per exemple, hi ha 68 milions d'inversions en planificació d'espais del PEIN. Home, felicitats, moltes gràcies, ja era hora!, perquè, és clar, vull dir, estem acabant, ja està..., toca, toca revisar el PEIN, tenim tot just una dotzena d'espais dels PEIN que tenen el seu pla específic, i un espai PEIN, sense aquest pla específic, no té cap grau de protecció. Per tant, benvinguts siguin, aquests 68 milions, encara que arriben amb uns quants anys d'endarreriment.

També ens sembla molt interessant i molt significativa la reducció en subministraments, que és de 75 milions, que representa el 72,5%. Això vol dir: vostès reduiran llum, reduiran aigua, reduiran tots aquests subministraments. Ens sembla lloable si és un esforç de racionalització. Ara bé, si és una infravalorització d'aquesta partida –cosa que diem *a priori* que sembla que hauria de ser així, perquè, si no, ja s'hauria d'haver començat a fer algun programa per reduir el consum de l'aigua i el consum de llum–, llavors, molt malament, és clar! Perquè vostès ens estan aquí fent agafar falses esperances, podríem dir, no? Però, clar, jo quan la vaig veure vaig pensar: «Oh!, doncs, potser sí que s'han decidit a posar polvoritzadors al Departament de Medi Ambient perquè disminueixen molt el consum d'aigua, o potser s'estan mirant si al sostre de l'edifici hi poden fer una cosa similar a la que faran al novíssim, a Barcelona, que és posar-hi unes plaques solars, o com per exemple a la Universitat Politècnica de Catalunya, on es preveu fer un pati, també, o fer unes façanes, també amb cèl·lules fotovoltaïques. Potser sí. Potser sí que estem tendint a aquesta rebaixa. Però la veritat és que no ho hem sabut trobar en el conjunt dels pressupostos, més enllà d'aquesta reducció, dic, del 72,5% en els subministraments.

També la 227.10, on diu «Estudis i treballs sobre sostenibilitat», ens ha sorprès agradablement. És a dir, a nosaltres, que per primera vegada surti una partida on

és parla de la sostenibilitat en el Departament de Medi Ambient, ens sembla lloable. La veritat és que no sabem com han pogut sobreviure fins aquí, però ens sembla lloable, perquè, és clar, si el Departament de Medi Ambient no fa campanya a favor de la sostenibilitat, qui ho farà? És a dir, si no és el Departament de Medi Ambient el que va inculcant aquests conceptes, qui ho farà? Llavors, nosaltres tornem a estar en el mateix: benvinguda sigui aquesta partida, i a veure si a partir d'ara realment es nota, quan es va, diguem, a parlar amb altres consellers d'altres departaments, que, efectivament, hi ha una partida de sostenibilitat que ha quallat en el que és el Govern.

I en aquest sentit, perquè acabi de quallar aquesta partida i aquests estudis que vostès han pressupostat, nosaltres considerem que la Direcció General de Medi Ambient, tot i que té un increment, doncs, continua estant amb uns pressupostos que pràcticament el paralitzen. I el paralitzen perquè hi ha una massa crítica a partir de la qual pràcticament no es pot fer res. I l'educació ambiental, de fet, és, com l'educació en general, la base de qualsevol canvi; qualsevol canvi que en aquests moments, al nostre entendre, està més que cantat. És a dir, això ja no és allò de... Hi ha una sèrie de coses que aquests darrers anys s'han accelerat; hi ha una sèrie de coses que aquests darrers anys han perdut importància –suposo que com sempre. Però un dels elements que es veu clarament que formarà part dels eixos del futur és tot el que fa referència a sostenibilitat, i és tot el que fa referència a un canvi de comportament de l'espècie humana amb relació al medi, amb relació al substrat, amb relació al lloc on viu, amb relació a la biosfera, amb relació als altres éssers vius. I, per tant, aquest canvi s'ha de basar en l'educació ambiental. I nosaltres trobem a faltar en l'educació ambiental una partida específica dirigida cap als dirigents: cap als dirigents dels governs, cap als dirigents de les empreses, cap als dirigents de les indústries, cap a aquelles persones que són les que poden crear opinió, o aquelles persones que en una decisió influeixen molt més que no d'altres. Per tant, nosaltres, aquesta partida, que l'inclouem com a esmena a les partides, creiem que realment podria contribuir a aquesta voluntat de transversalitat i d'influència que ha de recollir el Departament.

També, i per anar acabant, creiem que el Departament s'hauria de començar a plantejar de fer, per ella mateixa, una comptabilitat ecològica, una inclusió de les externalitats, i convertir-les en internalitats, per anar provant la metodologia. Actualment hi ha diferents metodologies, en aquesta línia, però creiem, també, que això no tardarà massa a incorporar-se a les indústries i que, per tant, no estaria gens malament que el Departament de Medi Ambient comencés a fer-ho donant exemple uns quants anys abans. I dic anys, però aquests anys probablement seran pocs.

És a dir, aquesta concepció decimonònica, de mitjans del segle passat, d'economia en la qual el mercat s'establí donant un valor zero sobre els recursos naturals, és una cosa que s'ha acabat. Si tothom ho sap, ara, que els recursos naturals no són infinits! I el que, d'alguna manera, s'inicia quan s'inicia la revolució Industrial, ara per ara no té cap credibilitat. Els mateixos econo-

mistes neoclàssics contemporanis, a algun dels quals, per exemple, segur que li han donat el premi Nobel, fa incorporacions sobre aquesta manera de mesurar que ha tingut tradicionalment el mercat i en la qual el valor dels recursos naturals era zero. I això també és una línia que és clara i que vostès haurien d'incorporar els primers, primer que ningú, perquè són els que haurien de dirigir cap on van els grans trets de la política ambiental.

No he parlat, perquè m'ho he deixat i ara ho repesco, sobre la Direcció General de Qualitat Ambiental. La Direcció General de Qualitat Ambiental, al nostre entendre, toca els temes atmosfèrics ben bé com si fos un camp de núvols i estels. L'atmosfera és tota una composició complexa, bàsicament fisicoquímica, no només bucòlica. Nosaltres veiem que vostès ja fan algunes aportacions en l'àmbit del control atmosfèric però allò que és fonamental per incidir en la minimització atmosfèrica, que és una cosa, diguem, que entra dintre de la massa crítica, és a dir, de la que no és renunciable perquè no podem prescindir de respirar, ens trobem que la toquen, al nostre entendre, bastant alegrement i bastant amb una mancança de recursos que és alarmant. A més a més, amb el tema atmosfèric, fer coses val diners. És un medi que necessites diners, per fer aquestes coses. Nosaltres no estem d'acord, en línies generals, amb l'enfocament que vostès fan en aquesta Direcció General.

Ja per acabar, perquè realment se m'acaba el temps, li faria una síntesi que és el següent: vostès tenen pocs diners per fer el que diuen que faran. Si vostès volen fer tot el que diuen que faran amb aquests diners, no faran res, i si deixen de fer coses perquè tenen pocs diners, no faran tot el que han de fer. Per tant, és urgent que el Departament de Medi Ambient incrementi la seva assignació. És urgent! Perquè està en un punt, en un nivell, en el que, francament...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president, acabo la frase.

...en el que, francament, encara que vostès vulguin, no podran fer, no allò que és necessari, sinó allò que és urgent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Bé, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Animin-se, que això s'acaba. Fa molta estona que vaig dient: «Quan em vegin a mi allà dalt voldrà dir que estem arribant al final del debat», per tant, animin-se, que això s'acaba, i que realment aquest debat maratonianament té una mica esgotats a tots, eh? Però, abans que

s'acabi, ho sento, però m'hauran d'aguantar una estoneta en el benentès de que em toca fer algunes consideracions a l'entorn del pressupost del Departament de Medi Ambient i també de les empreses i organismes dependents d'aquest Departament; és a dir, la Junta de Residus i la Junta de Sanejament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

I voldria, si m'ho permeten, fer una consideració general que, probablement, si en algun àmbit de la societat és bo que allò que es fa es correspongui amb allò que es diu, deu ser en l'àmbit de l'acció política, en l'àmbit fins i tot personal d'aquells que tenim responsabilitats públiques. Allò que es fa a la pràctica, s'ha d'adir, s'ha d'avenir amb allò que es diu. I en el cas dels pressupostos, allò que es reflecteix en xifres s'hauria d'avenir amb allò que s'escriu amb lletres. I per tant, les partides pressupostàries que s'estableixen en el pressupost s'haurien d'avenir, en la mesura del possible, amb aquelles coses que s'indiquen en la memòria, a les memòries que són intenció de fer per part del Departament. I ja sé que és molt difícil, fer quadrar un pressupost d'una institució com la Generalitat de Catalunya i com el conjunt d'administracions públiques, perquè mai es tenen els recursos que es voldrien. Però sí que –i això també m'ho han sentit a dir a mi i a d'altres diputats– l'èmfasi que es posa allà on s'incrementa i on es decrementa és una cosa absolutament significativa d'una acció de govern.

Ho dic perquè ara, quan venia cap aquí, el Conseller, molt cordialment, em deia: «Demanaràs més diners.» No és exactament això, sinó del que es tracta és d'analitzar si els diners dels quals disposem s'estan o no s'estan utilitzant en la línia... –ja els ho dic, eh?–, no en la línia que se'ls demana des de l'oposició, que també, que per això estem i per això manifesten posicions diferents, sinó en la línia que vostès mateixos escriuen. Jo m'he llegit la memòria que acompanya les xifres. Si en la memòria que acompanya les xifres diuen frases d'aquelles que els he dit sempre que tots els grups de la cambra, o almenys el que jo represento, coincidiríem molt amb vostès, quan es plantegen, com a objectius fonamentals d'aquest any 1998, reduir l'impacte ambiental dels residus tot fent programes de gestió adequada dels diferents tipus de residus, incrementant el reciclatge en un nou sistema de gestió d'envasos i embalatges –ho dic molt resumidament per no allargar-me–, o parlen de la protecció del patrimoni natural i del manteniment de la diversitat biològica de Catalunya, qüestió en la qual també estaríem molt d'acord, plans especials per salvaguardar espais d'interès, minimització dels impactes en aquests espais, etcètera, etcètera. Parlen de la millora de la qualitat de les aigües continentals i litorals i parlen de completar la xarxa de sanejament per fer possible aquesta millora de la qualitat, i del control i de la reducció de la contaminació atmosfèrica, i de la conscienciació dels agents socials respecte a la problemàtica ambiental, i en aquest apartat concret, parlen del desenvolupament del programa d'ambientalització universitària i d'educació ambiental en l'edat escolar. I parlen, també, d'introduir pràctiques ambientals correctes en el sector industrial, qüestió fonamental per a

la millora del medi en el nostre país, i també de recuperació dels rius, espais fluvials, i de promoure'n l'ús social.

Tot això ho diuen vostès, no ho diem nosaltres, i els diem: «Nosaltres participem d'això que vostès diuen en la memòria», però la doctrina escrita, com els deia a l'inici de la meua intervenció, cal portar-la a la pràctica. I la intensitat, la fermesa a fer-ho, a portar a la pràctica aquesta doctrina escrita, és el que determina realment la línia d'actuació real d'un govern, els accents que aquest govern planteja sobre la realitat del país, les prioritats que determina i, fins i tot, jo diria, que la credibilitat d'aquest govern davant de l'opinió pública en el seu conjunt.

I aleshores, què passa, doncs, amb el Departament de Medi Ambient i per què hem presentat, si estem tan d'acord amb la teoria i amb la doctrina, una esmena a la totalitat del pressupost d'aquest Departament? Doncs, mirin, perquè la realitat del pressupost de les xifres no s'adiu gens amb el que diu la memòria. I passa que des de l'any 1992, en què el Departament de Medi Ambient va arribar quasi a significar l'1% del conjunt del pressupost, de la globalitat del pressupost de la Generalitat, ha passat que, en aquest any 1998, les previsions són quasi el mig per cent de la globalitat del pressupost. Per tant, ha fet una... –el 0,59 o el 0,6%–, ha fet una baixada important, molt significativa del pes específic que aquest Departament tenia, en el moment de la seva creació, en el si del Govern de Catalunya.

Per tant, aquesta és una cosa ja, de per si, molt i molt important. Perquè, si ens fiem de les xifres, hauríem de dir-los una cosa que no els agrada gens que els diguem, que és allò que potser la creació del Departament de Medi Ambient es corresponia més amb un recurs propagandístic que no pas amb una veritable intenció d'actuar sobre el medi amb tots aquests programes que vostès mateixos defineixen, perquè aleshores no s'hi destinen prou recursos per a fer-los possibles. Hi ha com una certa tendència –ho dic en sentit figurat– al tancament d'aquest Departament i, per tant, a qüestionar-li les possibilitats d'actuar, a aquest Departament. I a mi, això, realment em preocupa, perquè sempre els he dit que un país modern es caracteritza, entre altres coses, per ser un país avençat en la concepció de salvaguarda del seu entorn i, per tant, de recuperació d'aquells espais malmesos i de defensa d'aquells que encara tenen valor.

Però més coses han passat. S'ha produït un retrocés important de les inversions reals del Departament. Per tant, la capacitat d'invertir sobre el territori en una etapa en què algunes altres vegades els ho he dit, hem començat a aprendre'ns la música del tema del medi ambient, ara l'hem d'aplicar a la pràctica i, per tant, en una pràctica en què cal fer inversions, infraestructures, perquè es noti que hem canviat de tendència en matèria de medi ambiental, es produeix un important retrocés de les inversions reals del Departament. Em podrien dir: «És que estem passant per una situació difícil, i aleshores no tenim prou recursos i aquest any, conjunturalment, no podem destinar aquí.» Però, llavors, com expliquen que els costos d'estructura sigui creixents? Perquè llavors sí que no s'adiu. Si estem passant per

una situació conjunturalment difícil, entenguem-ho, si aquest any no podem invertir tot el que voldríem, aleshores del que es tracta és de fer una certa tendència a la reducció, també, d'aquells costos d'estructura, tenint en compte que no hi ha diners per fer programes ni per fer inversions. Doncs, no. Les despeses d'estructura en aquest Departament creixen i, fins i tot, el capítol 1 creix molt per sobre del 2,1 previst i creix per sobre d'un 5%, amb un increment en personal eventual, entenc que personal de lliure designació, de quasi el 14%. Bé, doncs, potser no es correspon el que es pretén dir d'una etapa en què calen ajustos econòmics amb aquestes coses. Però hi ha altres coses: creixen els costos d'estructura –com els deia– fixa, mentre que la despesa de lliure disposició per a activitats generals, per programes, està en constant tendència decreixent des de fa tres exercicis pressupostaris. Per tant, tenim cada vegada més estructura i més personal fix per fer menys programes, menys activitat concreta. I en això sí, que els he de cridar l'atenció, en el sentit de dir, doncs, des del nostre Grup, que aquesta no és la via correcta.

Parlen de cooperació amb els agents socials i crec que, amb els agents socials, doncs, els pobles i ciutats de Catalunya deuen ser, també, part de la societat catalana, i aleshores, en la pràctica, aquesta cooperació no es produeix. Els ho concretaré amb alguns exemples, que intentaré fer-los ràpid, que és: en despeses d'estructura, ja els he dit que hi ha creixements de personal, i sobretot de personal eventual bastant difícils d'explicar, que es produeix un creixement no proporcionat de les partides d'assegurances i prestacions socials, de seguretat social, que no es correspon amb el creixement del capítol 1 i, per tant que, aquí, algú ens ha d'explicar per què, però és evident que són despesa fixa i que, si aquest any estan ben calculats, vol dir que no ho estaven l'any anterior, perquè no es corresponen, i creixen coses com –i de manera espectacular, a més– la despesa en matèria de lloguers de local, tot i que és cert que de la Direcció General d'Educació Ambiental han passat a la Secretaria General i s'han sumat, i tot això... Fins i tot fent les sumes adequades, els lloguers creixen de manera bastant sorprenent en un pressupost que redueix de la manera que redueix aquest.

Però l'altra qüestió, aquella que els deia de col·laboració amb la societat catalana, amb el món municipal català, en matèria de conscienciació mediambiental, això que en la intenció dels seus programes deia «conscienciació dels agents socials respecte de la problemàtica ambiental». Doncs, bé, si analitzem això, a la Direcció General de Qualitat Ambiental no hi ha cap partida prevista de col·laboració amb els ajuntaments. En el d'Educació Ambiental hi ha 5 milions de pessetes per a tots els ajuntaments de Catalunya, tots. I és la mateixa quantitat que hi havia l'any passat i també l'anterior. A la Secretaria General s'ha de dir que ha crescut, eh? En aquests moments, la dotació per ajuts al conjunt dels ajuntaments de Catalunya, i els recordo que són prop de mil, és de 10 milions de pessetes. I en Patrimoni Natural ha disminuït 20 milions de pessetes el que hi havia: hem passat de 54 milions de pessetes que hi havia a l'exercici anterior a 34 milions de pessetes en aquest exercici actual. Per tant, aquesta voluntat de col·laboració amb el conjunt de la societat catalana no sembla

veure's enlloc, enlloc. Si més no, en la col·laboració amb el món local.

Un altre objectiu que plantejaven, que era el desenvolupament del programa d'ambientalització universitària, el van posar a la memòria, el concreten exactament així i, quan mirem el pressupost, passen coses tan curioses com que desapareixen totes les subvencions i programes conjunts amb les universitats. A la Direcció General de Programació i Educació Ambiental hi havia 12 milions de pessetes l'any passat, en aquests moments no n'hi ha cap. La Direcció General de Qualitat Ambiental es queda amb 1.000 pessetes i baixen els 19,5 milions que hi havia l'any passat. A la Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic desapareix, fins i tot, la poca quantitat de diners que hi havia destinada a les beques de recerca. Per tant, no sembla que el pressupost s'adigui a la memòria. A la Protecció del patrimoni natural i el manteniment de la diversitat biològica, que és el títol del programa específic, doncs bé, a més a més que en aquesta qüestió ja saben que els hem dit moltes vegades que nosaltres discrepem de com es concep la gestió dels espais naturals a Catalunya, perquè alguns depenen del Departament d'Agricultura, uns altres de Política Territorial i n'hi ha molt pocs que depenguin veritablement de Medi Ambient, però, fins i tot d'aquells espais que gestiona el Departament de Medi Ambient, pel que fa a l'illa de Buda, les despeses de manteniment d'aquest espai han disminuït un 32%. I, pel que fa al Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, es disminueixen les partides de gestió i de sanejament. Per tant, tampoc no sembla que en aquesta via estiguem anant en la direcció adequada.

Respecte al tema de la reducció de la contaminació atmosfèrica, els he de dir que la direcció general competent d'aquest programa, si no fos perquè han decidit comprar vostès una xarxa d'estacions meteorològiques nova –que això deu ser molt important, per tots els temes d'inclemències meteorològiques o d'evolució de l'estat meteorològic del país, però que no sé fins a quin punt té a veure amb la contaminació atmosfèrica–, la resta de la Direcció General, veritablement, si vostès l'analitzen, tenen molt poques possibilitats de fer quasi res, per no dir res.

Bé, he deixat per al final els dos grans objectius, que a mi em semblen importants, i que són dos grans objectius, i que tenen, a la vegada, dos organismes que els gestionen. Aquests dos grans objectius serien reduir l'impacte ambiental dels residus –i, per tant, parlaríem de la Junta de Residus– i la millora de la qualitat de les aigües continentals i litorals –parlaríem, doncs, de la Junta de Sanejament. I el premi al fet que aquests dos temes siguin temes estrella per al Departament de Medi Ambient, el premi –com els dic– és que s'ha produït una espectacular baixada de les transferències de capital que el mateix Departament efectuava en aquests organismes, perquè gestionessin aquests programes, aquestes actuacions.

Per tant, és clar, analitzat el pressupost, dius: «Doncs, no sembla veritablement que aquest sigui un objectiu prioritari.» Respecte a la Junta de Residus, es produeix una disminució en les transferències de capital procedents de la mateixa Generalitat de 660 milions de pes-

setes; no d'una quantitat petita: de 660 milions de pessetes! I tot i que es fa una previsió d'increment dels ingressos procedents d'altres administracions, i concretament del Ministeri, la disminució dels ingressos previstos procedents d'altres administracions en aquesta Junta de Residus..., baixen 350 milions de pessetes. Les inversions previstes a la Junta de Residus disminueixen un 48,22%. Bé, sembla difícil, amb aquest pressupost al davant, pensar que serem capaços de crear la infraestructura necessària de les deixalleries, les plantes de compost, les de metanització, la millora de les incineradores existents, la intensificació de la recollida selectiva, els objectius de reducció plantejats en la memòria o el tractament adequat dels residus especials, que no m'allargaré a parlar-ne perquè ja ho han fet altres companys que m'han precedit. Per tant, la dotació de la Junta de Residus és veritablement preocupant.

I ja sé que em diran –i, per tant, ho analitzo ara– que el gran tema important que s'ha produït aquest any és que, finalment, després que ho demanéssim reiteradament des de l'any 1994, perquè ho preveia la Llei 6/93, de gestió de residus, s'ha dotat –que no creat, que ja s'havia creat, però es dotava amb 1 milió de pessetes simbòliques els altres anys–, s'ha dotat el Fons de gestió de residus amb 999 milions més que, sumats al milió que ja teníem, fan 1.000 milions de pessetes. I, per tant, fantàstic! Ja era hora! Ho veníem demanant... Però: com s'ha dotat? Doncs s'ha dotat d'aquesta manera, en la qual vostès són una mica experts i especialistes, que és «desdotant» –si em permeten l'expressió– d'allà mateix. Si el Fons de gestió de residus el venia reclamant el món municipal com a font de finançament del sobrecost que podia produir-se en la nova recollida del sistema selectiu de recollida de deixalles municipals o de residus municipals, doncs, la dotació d'aquest fons s'ha produït ni més ni menys que disminuint quasi 850 milions de pessetes les subvencions a les corporacions locals procedents de la Junta de Residus. Per tant, estem allà mateix. És a dir, ara en diem d'una altra manera, però si els recursos que es pensen destinar a això són recursos que ja es destinaven a altres coses, difícilment, difícilment farem, per tant, coses noves; difícilment podrem aplicar, doncs, amb aquest panorama que jo els explico, tot això que tan bé expliquen a la memòria.

Passo a la Junta de Sanejament, i en aquesta sí que els he de manifestar, d'entrada, la meva important preocupació per la situació economicofinancera d'aquesta Junta de Sanejament. Junta de Sanejament que té marcat un objectiu –com els he dit abans– molt important, que és el sanejament de les aigües continentals, per tant, els rius de l'interior, i de les litorals, per l'efecte que les aigües contaminades fan en el litoral, i que va ser creada no fa masses anys; per tant, és responsabilitat absoluta del govern que avui encara, com en el moment de la seva creació, gestionava o governava la Generalitat, i que va ser dotada, a més dels recursos propis de la Generalitat, d'un recurs específic perquè tingués recursos que és el de tots vostès conegut cànon de sanejament. Doncs bé, si s'hi fixen bé, en el pressupost –i si no s'hi han fixat bé, perquè cadascú estudia una part molt parcial del pressupost, a excepció, evidentment, del Departament d'Economia, que és qui el proposa–, la situació de la Junta de Sanejament és una situació

extremadament delicada. Respecte als ingressos es produeix una dramàtica caiguda, en especial procedent de la indústria, que cau un 35%, respecte al que s'havia previst en el programa econòmic i financer del Pla de Sanejament de Catalunya. Per tant, els ho dic, el Pla de sanejament tenia un programa econòmic i financer, i, per fer possible el Pla de sanejament i, per tant, la recuperació dels rius, calia complir el pla financer. Doncs bé, ens desviem, i ens desviem amb percentatges no petits, perquè aquestes desviacions es poden produir en qualsevol pressupost. Ens desviem amb pressupostos molt alts, com per exemple, que els ingressos procedents del sector industrial cauen un 35%. I algú em podria dir: «oh, això és que la indústria s'ha posat tant al dia que ara, com que contamina menys, paga menys». Però analitzat exactament per què es produeix això, aquesta no és la causa, sinó que la causa són altres tipus de decisions. Entre d'altres coses, que alguns temes que abans estaven imputats a Sanejament, doncs han passat a Agricultura o a altres àmbits. Però, en tot cas, respecte al programa econòmic i financer del pla, es produeix un decreixement del 35% del previst, i respecte als ingressos vinculats a l'increment per tarifa de sanejament en ús domèstic, l'ITS domèstic, com es coneix, que és aquest del rebut de l'aigua, també es produeix una disminució dels ingressos del 8%. Tot això es produeix amb un increment d'aquesta tarifa per sanejament del 4,95%, per tant, per sobre de les previsions d'inflació, del 4,95% d'increment. Increment que en l'àmbit metropolità –i també ho explico perquè em preocupa molt, i crec que això pot comportar problemes a curt termini–, en l'àmbit metropolità es produeixen factors de correcció i no es produeix aquest increment, però, en canvi, repercuteix en percentatge superior i, per tant, el cànon de sanejament pujarà en percentatge superior, a les ciutats, als municipis de més de 50.000 habitants no estrictament metropolitans. I, si m'equivoco, vostès em corregeixen. Però això vol dir que poblacions com Rubí, Reus, Vilanova, Girona, Granollers, Manresa, Sabadell o Mataró –posin-hi vostès les que vulguin–, o Lleida o Terrassa, veuran incrementat de manera molt significativa el cànon de sanejament amb el que això significa, tenint en compte, doncs, determinats discursos de contenció que s'efectuen per part dels qui tenen la responsabilitat dels objectius econòmics d'aquest Govern.

Tot i aquests increments tarifaris, tot i aquests increments que es produiran sobre la població i que hi repercutiran, no hi ha partida suficient per garantir el correcte funcionament dels sistemes de sanejament en funcionament. Una part important d'aquests sistemes de sanejament en funcionament l'està explotant, l'està fent funcionar l'Administració local, en forma de consorci, mancomunitats, entitats, etcètera. Doncs bé, si vostès calculen la partida econòmica que es preveu per a aquesta compensació de les feines de gestió i explotació dels sistemes de depuració, dels sistemes de sanejament, la suma de nous cabals depurats, que es calcula per metres depurats més la inflació, aquesta partida que hi ha prevista no permet cobrir el conjunt de despesa del funcionament dels sistemes de sanejament que hi ha en aquests moments. Per tant, insisteixo a dir-los que em preocupa enormement la situació economicofinan-

cera d'aquesta entitat. A més, l'estructura de la Junta, l'estructura fixa –i tornem a estar en un tema de criteris de gestió i en un tema d'èmfasi i d'on posem l'emprempta–, l'estructura de la Junta de Sanejament creix per sobre de qualsevol índex raonable ni justificable, perquè si tenim en compte que la capacitat inversora de la Junta ha disminuït i que, a més, la major part dels sistemes de sanejament estan cedits, concertats, conveniats amb altres administracions, és bastant difícil d'entendre per què l'estructura fixa de la Junta de Sanejament ha de continuar creixent, i continua creixent.

I es produeix una cosa que serà difícil d'explicar al conjunt de la ciutadania, si es confirma, i és que la major part o quasi la totalitat del cànon de sanejament, o de l'ITS, de l'increment de la tarifa de sanejament, es destina al manteniment de l'estructura de la Junta de Sanejament. Aleshores, si ens hem passat molt de temps, tots –i qui els parla també–, intentant explicar a la ciutadania que l'increment del rebut de l'aigua era perquè amb això es construïen depuradores, es feien funcionar les depuradores, es depurava l'aigua i, per tant, els rius esdevenien més nets i els salvàvem, i ara hem d'acabar reconeixent que la major part d'aquest diner que es recapta, quasi la seva totalitat, va destinat precisament al manteniment d'una estructura que es diu la Junta de Sanejament, és difícil de continuar-ho explicant.

Per tant, jo els dic que hauríem de fer, tots plegats –fixin-se que els estic parlant en primera persona del plural–, un replantejament de què està succeint, tant amb la recaptació com amb la despesa que s'efectua a través d'aquesta Junta, perquè l'anàlisi del pressupost dona una situació economicofinancera de la Junta preocupant. Per exemple: l'endeutament, que es preveu d'incrementar amb un crèdit de 6.200 milions de pessetes, situa la despesa financera per a l'exercici 1998 en 5.795 milions de pessetes. Aquesta dotació tan important de despesa financera, d'interessos més retorn del capital que correspongui, és incompatible amb els objectius que es plantejava el programa econòmic i financer del Pla de Sanejament, qüestió important perquè era el que garantia el manteniment d'aquest Pla de sanejament al llarg dels anys.

I, a més, els voldria recordar que l'any passat es va produir una operació d'aquelles d'enginyeria comptable amb la Junta de Sanejament, que encara no hem aconseguit que ens l'expliquessin gaire, però que l'operació, més o menys, consistia en l'afectació dels recursos tributaris per garantir el deute, i que vostès varen dir-ne, l'any passat, «cessió de crèdits futurs assegurada en cas d'alteració del seu règim jurídic», eh?, quasi res, l'afirmació. I no la van comptabilitzar, aquesta operació, no la van comptabilitzar com a endeutament. Doncs bé, si suméssim aquesta operació que van fer l'any passat –amb 15.000 milions de pessetes, no amb una quantitat petita– al càlcul real de la càrrega financera que es produeix l'any 98, els asseguro que la situació de la Junta seria de fallida claríssima.

Per tant, els estic cridant l'atenció respecte a una situació greu que es produeix en un organisme de la Generalitat que té encarregada una funció fonamental per al

país, que és depurar les seves aigües residuals. Doncs bé, amb la disminució que s'ha produït dels ingressos i l'increment de l'endeutament que s'ha previst, s'han vist obligats –o almenys això es reflecteix en el pressupost– a comptabilitzar les subvencions com a inversió pròpia, contra tota lògica. I, per tant, vol dir que estem començant a finançar despesa corrent amb endeutament, i això, jo els ho prego –si m'equivoco vostès em contradiuen i jo ho acceptaré de molt bon grat–, els prego que, si és així, fem una anàlisi seriosa de per què està succeint això.

Segons el pressupost –i acabo perquè se'm comencen a encendre els llums i, per tant, els dic xifres generals–, es disposa de 5.100 milions per afrontar una despesa financera que és de 5.795 milions. Per tant, doncs, he d'entendre jo que es pensa afrontar aquesta despesa corrent amb deute. Fins i tot les amortitzacions es comptabilitzen d'una manera bastant peculiar, perquè les instal·lacions, o la vida útil que s'atorga a les instal·lacions està entre quaranta i cinquanta-set anys, una cosa, una previsió, que no s'adiu amb cap criteri tècnic utilitzat fins al moment. Per tant, jo els dic que em sembla que la Junta de Sanejament, en el que es refereix a la seva situació pressupostària, requereix un estudi aprofundit i afrontar la necessària reformulació del Pla de sanejament, quant a objectius, disseny, calendari, i sobretot, la redefinició de la Junta de Sanejament de les administracions locals actuant, la redefinició de la gestió dels recursos econòmics, perquè aquest camp, que és el camp de la recuperació de les aigües continentals i litorals que vostès plantegen a la seva memòria, es pugui produir amb garanties que no es produirà fallida econòmica d'un sistema tan important per al país.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Benet Tugues. (*Remor de veus*)

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Amb els ulls del país posats en aquests moments en aquest Parlament, amb els mitjans de comunicació pendents i atents al que aquí es parla i aquí es diu, substanciarem l'última esmena a l'últim Departament d'aquests pressupostos. I pel que fa a aquest Departament, el Departament de Medi Ambient, enguany, el representant de la majoria que pugui a defensar els pressupostos del Govern, pel que fa al Departament de Medi Ambient, si no és que ens faci un discurs fortament patriòtic, ho tindrà realment difícil per convèncer els diputats del Partit per la Independència. Ja ho tenia difícil l'any passat –també en el pressupost del 96–, però enguany requerirà tota la capacitat persuasiva per convèncer-nos que retirem l'esmena a la totalitat d'aquest Departament i perquè votem favorablement o perquè no votem negativament els seus pressupostos. Tinc la sensació que el representant de la majoria serà una mena d'advocat que, perquè és professional, defensarà un cas en el qual sap que no té raó però que, paradoxalment, té guanyat.

En el debat de l'any passat dèiem que esperàvem que, al Departament de Medi Ambient, hi arribés aviat la primavera, i ho dèiem fent referència a la congelació pressupostària dels dos anys immediatament anteriors. Doncs, bé, no només no ha arribat la primavera, sinó que la gelada s'allarga fins a uns límits difícils d'entendre. Si un pressupost total de 9.414 milions és un pressupost congelat, què serà un pressupost de 8.865 milions? Tinc la sensació que, d'ara endavant, serà qüestió de mesurar molt els adjectius, fins i tot davant d'aquelles situacions que semblen situacions límit, però que l'experiència pressupostària dels darrers anys ens ensenya que encara hi ha una pirueta més difícil i, tal com van les coses, podem començar a témer que, l'any que ve, enyorarem els pressupostos que ara discutim i refusem, i congelats com ens semblen, a la millor encara resulta que desprenen una mica de caloretta. La veritat és que, de tota manera, no la sabem veure. És clar que, amb 8.865 milions, alguna cosa farem, fins i tot després d'haver pagat el personal i mantingut l'estructura del Departament, que, de tota manera, ja suposa una retallada de més de 2.500 milions –perquè això no baixa, sinó que puja, respecte a l'any passat. I amb el que queda, doncs, anar-hi anant. El Departament, de tota manera, no s'arronsa gens ni mica, es fixa uns objectius amb la mateixa decisió, el mateix coratge i la mateixa desimboltura amb què els fixava quan el pressupost era dues vegades superior, i així, per a l'any 98, el Departament es proposa, d'una manera prioritària, tot un seguit d'objectius que, com que la senyora Tura ja s'ha encarregat de recordar-los, jo els estalviaré, i no m'ho agrairan mai prou. (*Rialles.*) I es tracta d'uns objectius que assenyalen bones intencions i, manifestades aquestes bones intencions, ara algú ens haurà d'explicar qui pagarà les misses, si no és que la política mediam ambiental es pugui fer a cops de llei, decrets i bona voluntat.

Cal reconèixer, de tota manera, que, durant el darrer any, el Departament ha fet un esforç considerable a l'hora de regular i legislar sobre situacions que l'evolució reclama, com ara el Projecte de llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que ha d'ordenar les activitats que puguin malmetre, en diferent grau i intensitat, el medi, o el Projecte de llei del cànon sobre residus industrials i de la construcció, i nosaltres valorem positivament aquestes iniciatives. Són necessàries, però totes soles no resolten els problemes; han d'anar acompanyades de la suficient dotació pressupostària per tal de ser eficaces, perquè cal reconèixer que, al llarg dels darrers anys, l'Administració catalana ha fet un esforç notable, per exemple, en la construcció de depuradores i en el sanejament de les aigües residuals urbanes, posem per cas, però, reconegut el que s'ha avançat, no tot són flors i violes. Falta encara un bon camí per recórrer i aquest camí no es pot recórrer de cap altra manera que fent-hi l'esforç inversor necessari.

En la depuració de les aigües residuals industrials, la reducció en l'aportació de contaminació al medi dels diferents sectors –bàsicament, el d'adobadors, el tèxtil, el químic i l'alimentari– és encara molt insuficient. Cal intensificar i pressionar les empreses per tal que implementin els programes de descontaminació gradual de

manera sincera i àgil. D'altra banda, aquest és un àmbit on, de manera freqüent, surten a la llum problemes considerables, i no sé si és pertinent, ara, recordar una interpellació recent del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sobre aquesta qüestió, simbolitzant-la amb l'exemple de l'empresa Puigneró, que posava de relleu que, malgrat els esforços i els progressos que s'han fet –que reconeixem–, encara queden en l'àmbit dels residus industrials forats negres que cal anar superant. I amb aquest panorama, ens trobem que, a la baixada del pressupost del Departament, s'hi sumen les baixades, igualment considerables, tant de la Junta de Residus –que passa dels prop de 8.000 milions que tenia l'any passat als 6.975 milions proposats pel pressupost del 98– com de la Junta de Sanejament, que, dels 57 000 milions de l'any passat, es queda, per a l'any 98, amb poc més de 50 000. La justificació del control del dèficit i dels condicionants de Maastrich, ja ens la sabem. Però, sabuts com els tenim, caldria acceptar aquestes limitacions per tal que, en el futur, es pugui fer allò que cal. Tampoc ens servirà l'excusa dels compromisos plurianuals i, per tant, esperar a fer el balanç de gestió al final del període. Aquesta fóra una bona excusa, si no es pretengués utilitzar-la cada any, i ara ja fa massa anys que s'utilitza i, per tant, deixa de ser ja una bona excusa.

D'altra banda, ja al marge del capítol estrictament inversor i de construcció de nous equipaments, cal reflexionar seriosament sobre la política a seguir en el tema dels abocadors. Si la ubicació dels abocadors de residus urbans porta sovint polèmica, els de residus especials acostumen a portar amb ells el conflicte. L'últim exemple el tenim en la proposta de fer de les mines de sal de Cardona una mena de gran contenidor de residus especials. No vull pas criticar l'actuació de la Conselleria per aquest afer, que em sembla de justícia reconèixer-lo, i reconèixer ara justament que el va començar i el va portar amb una transparència més que notable, però, malgrat aquesta transparència, la reacció de la immensa majoria dels ciutadans de Cardona ha estat d'oposició frontal a l'abocador. És una reacció lògica, que cal entendre i que va lligada al sentiment de territorialitat i al fet que hi ha la sensació, en determinades comarques, que només es pensa en elles quan es tracta de posar-hi abocadors o presons. El mateix que ha passat a Cardona passaria a la Segarra, posem per cas, de confirmar-se determinats rumors, recollits per la premsa, que hi ha voluntat de construir-hi un cementiri de residus radioactius.

Quina és la conclusió de tot plegat? Doncs, que cal, d'una banda, sensibilitat a l'hora de repartir les cartes i lligar adequadament els asos amb els dosos, de tal manera que els asos no vagin sempre a la mateixa mà i els dosos tampoc. I de l'altra, cal encara una major educació ambiental, i no només per a aquests temes, sinó d'una manera més general. Dit això, hem de dir, per ser conseqüents, que valorem positivament, dins d'aquesta retallada cruel, la major dotació que rep la Direcció General de Programació i Educació Ambiental, que passa dels 265 milions de l'any passat als 357 per a l'any 98. No és una quantitat que assegurï fer la política d'educació ambiental que fóra necessària, però és millor això que el que teníem. En el camp dels resi-

dus urbans, s'ha avançat, però tampoc allò que caldria. Cal fomentar molt més la recollida selectiva de la brosa, cal construir més deixalleries i, amb els pressupostos que tenim, això serà complicat, i cal potenciar també les plantes de compostatge.

Un altre sector en el qual no s'avança és el dels residus ramaders, les dejeccions ramaderes, especialment els purins. Ni tan sols la pesta porcina clàssica i el subsegüent buidatge de granges, i per tant l'absència temporal de purins, ha pogut obviar la greu problemàtica que comporten. I fa pocs dies sortia a la llum la notícia, molt preocupant, que la comarca d'Osona, una comarca amb una densitat molt elevada de cria i engreix de porcs, tenia pràcticament totes les fonts, i per tant les capes freàtiques, contaminades. Aquesta és una notícia realment preocupant, però cal precisar que aquesta qüestió no només afecta la comarca d'Osona, sinó que és una constant en les comarques que destaquen en la producció del porc: el Pla d'Urgell, el Segrià, l'Urgell, bona part de la Noguera o de la Segarra, per citar-ne unes quantes, estan en la mateixa situació. És cert que hi ha un pla de purins, però també ho és que no s'aplica amb el rigor amb què s'hauria de fer i, d'altra banda, sembla que no hi hagi voluntat d'aplicar les propostes variades, i algunes ja experimentades, d'eliminar els purins excedents que no puguin ser utilitzats com a adob. I deixo l'anàlisi concreta de les xifres, partida per partida –això ho ha fet també, i amb prou extensió, la senyora Tura–, i per tant, deixarem aquest capítol per enllestir, la qual cosa tampoc mai m'agrairan prou.

Ni tan sols –i acabo, senyores i senyors diputats– ens deixen el consol de pensar que en el tràmit de comissió podrem presentar i fer prosperar algunes esmenes per tal de millorar el projecte. Ho tindrem realment difícil per trobar una partida de la qual se'n puguin treure diners, llevat que es faci amb un caràcter purament simbòlic, que és el que probablement haurem de fer. De moment, però, els demano... –quan ja m'han tancat el llum (*rialles*)–, els demano que votin favorablement aquestes esmenes de retorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ara hi ha la possibilitat d'un torn en contra pels dos grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, en primer terme, voldria agrair el to de les intervencions que han emprat el diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Em sembla que això reflecteix una voluntat comuna en aquest hemicle de fer tot allò que sigui possible en matèria de medi ambient. A mi m'agradaria desenvolupar aquesta intervenció, que intentaré que sigui breu, perquè em sembla que els rostres lleugerament desencanaixats dels diputats i les diputades així ho demanen. Intentaré dividir la meua intervenció en tres blocs: un primer bloc amb un

parell de reflexions genèriques sobre medi ambient; un segon bloc, sobre el que és l'esquema bàsic de les prioritats del Departament de Medi Ambient per al proper any, que queden reflectides en els pressupostos, i un tercer bloc en el qual entraria molt per sobre en el que són els pressupostos de cadascuna de les direccions generals i, òbviament, de la Junta de Residus i també de la Junta de Sanejament.

I començo amb una afirmació. Potser els semblarà molt contundent però em sembla que pertoca de fer-la. El progrés ambiental a Catalunya, avui, és constatable, i ens sembla que ens hem d'allunyar de la temptació de caure en el parany de posar l'accent en anècdotes i, sovint, oblidar-nos de la brillantor de fons d'una gestió que aquest país està fent en matèria ambiental durant bastant anys. Bo i les dificultats puntuals inherents a qualsevol acció de govern, és innegable que avui, aquest país, Catalunya, ha canviat radicalment la seva fisonomia, que hi ha hagut un progrés important en matèria de medi ambient. Catalunya s'està equiparant, bo i partint d'una posició absolutament desavantatjada, s'està equiparant al nivell europeu en l'àmbit de protecció del medi ambient. Aquesta era la primera reflexió. El progrés ambiental a Catalunya, doncs, és constatable.

Una segona reflexió és al voltant de per què ha de servir i quins objectius hauria de tenir, un pressupost, en aquest cas el pressupost del departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya. I hauria de tenir dues grans línies. La primera, capacitat per poder fer coses, capacitat per poder actuar en positiu, des de continuar fomentant instal·lacions d'infraestructura i tractament fins arribar a accions concretes i positives de conscienciació ambiental. I aquests pressupostos permeten continuar fent coses. I un segon objectiu hauria de ser facilitar el foment, la potenciació, en definitiva, l'estímul, creant condicions adequades per tal que altres agents, també molt importants en matèria de medi ambient, puguin fer coses.

Cal –i això és evident– la incorporació de criteris ambientals en les polítiques sectorials del Govern, i considerem que això s'està fent. Cal compromís per part de l'Administració local i col·laboració amb l'Administració local, i amb tots els matisos que vostès vulguin, considerem que això s'està fent. Cal la incorporació de criteris de gestió al funcionament ordinari de les empreses per tal que siguin més respectuoses i per tal, sobretot, que ajudin a la minimització dels residus, i això creiem que s'està fent. Podríem parlar també de l'ambientalització curricular. Tots aquests aspectes –torno a repetir–, amb tots els matisos que vostès vulguin, s'estan duent a terme, i això em permet afirmar que, afortunadament, el progrés ambiental a Catalunya es pot mesurar més enllà del pressupost estricte del Departament de Medi Ambient. Ens equivocariem si només ho valoréssim..., perquè això seria empobrir l'acció que s'està duent a terme globalment en aquest país; seria empobrir, repeteixo, tota la política que s'està duent a terme i totes les actuacions en defensa del medi ambient. Aquestes són les dues reflexions que creia oportú de fer al principi d'aquesta breu intervenció.

Al segon bloc els parlava molt, molt ràpidament, d'un esquema bàsic, de quines són línies que m'agradaria subratllar, atesa la seva novetat, que no necessàriament ha de comportar una acció pressupostària important, però creiem que poden marcar tendència. Una primera línia seria allò que fa referència a l'educació ambiental. Una segona línia, important, a subratllar, l'impuls del vector aire, i, especialment, la qualitat atmosfèrica, i també, en aquest mateix sentit, el Servei de Meteorologia de Catalunya.

Una tercera línia: la promoció de la sostenibilitat. Irònicament s'ha comentat que, per primer cop, es posa – en un cas no irònicament; en altres, em sembla que sí, Irònicament –, s'ha comentat que, per primer cop, s'incorpora una referència al foment de la sostenibilitat en els pressupostos, i per bé que la partida és molt, molt petita, ens sembla que es pot marcar tendència. En qualsevol cas, l'acció global del departament de Medi Ambient va adreçada a la sostenibilitat; també a la modernització de l'autorització i control, que ens obliga també a modernitzar la nostra Administració, sobretot en ares a la possible propera aprovació de la Llei d'autorització integral ambiental. Potser aquests dos punts, la promoció de la sostenibilitat i la modernització de l'autorització i control, per tant, de la nostra Administració, potser pressupostàriament no tenen un reflex brillant, però, en tot cas, marquen una tendència.

Aquests quatre punts, acompanyats dels dos braços armats d'obra pública del Departament de Medi Ambient: per una banda, la Junta de Sanejament i, per altra banda, la Junta de Residus. Junta de Sanejament: amb el desplegament del Pla de sanejament i els seus diferents programes, amb l'objectiu, en aquest cas i per al proper any, de reduir el consum energètic de depuradores fomentant la cogeneració a partir de l'assecatge de fangs. I de la Junta de Residus, acabada la xarxa d'abocadors comarcals, iniciar tot allò que fa referència a continuar construint deixalleries i, òbviament, plantes de compostatge molt en la línia del que preveu la Llei 6/92. Aquest seria el segon bloc.

I passo al tercer bloc, que és el que fa referència a una anàlisi detallada –encara que sigui una mica per sobre–, del que són els pressupostos del Departament de Medi Ambient.

I començo dient que, per bé que hi ha una disminució del pressupost, respecte a l'any passat, de 9.400 milions es passa a 8.665, voldria subratllar que el 55% del pressupost continuen sent inversions, mantenint-se percentualment el mateix nivell d'inversions que teníem l'any passat, i això és lògic, ja que es parteix d'unes infraestructures de control i de tractament importants, realitzades durant els últims anys.

Els deia que una de les prioritats era la que feia referència a l'educació ambiental, a la promoció ambiental, i en aquest sentit és evident que el pressupost de la Direcció General de Programació i Educació Ambiental pateix positivament un increment, una variació d'un 34,63%. Els objectius són impulsar programes d'educació ambiental –i atenció a aquest aspecte, que crec que és important– en garantia de la correcta aplicació dels programes impulsats en matèria de residus i sane-

jament, que vol dir que no tots els diners per a promoció i educació ambiental són els diners de la Direcció General de Programació i Educació Ambiental, que també hi ha molts diners a la Junta de Sanejament i a la Junta de Residus per fer aquesta educació i per fer aquesta promoció. També, en aquesta mateixa Direcció, parlar de la difusió de la informació ambiental aplicant noves tecnologies a la informació, i també –com he esmentat abans–, el foment de la sostenibilitat, desenvolupament de l'estratègia catalana per a la sostenibilitat, l'Agenda 21 de Catalunya, de l'estratègia de conservació de la diversitat a Catalunya i d'altres programes més, de caràcter sectorial.

Passo molt per sobre de la Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic, fent referència al desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural, amb la realització de treballs de base per establir a Catalunya la xarxa europea d'espais protegits Natura 2000. Creiem que és una fita realment important.

Permetin-me ara parlar de la Direcció General de Qualitat Ambiental. Els deia que, per nosaltres, la propera, la nova Llei –si al final aquest Parlament l'aprova– d'autorització integral ambiental instaurarà un nou model per al control integral de la contaminació, caracteritzat per la substitució de l'actual sistema d'autorització i per la simplificació del procés d'intervenció administrativa. I en els pressupostos, també s'hi percep d'una forma molt substancial l'ajut a desenvolupar al Servei de Meteorologia de Catalunya, del qual la nostra nació s'hauria de sentir molt orgullosa.

I entrem, doncs, a les dues empreses públiques, a la Junta de Sanejament, d'una banda, i a la Junta de Residus, de l'altra. Junta de Sanejament, amb un pressupost de 50.237 milions de pessetes. Home! Dir que això és poc em sembla, com a mínim, una afirmació lleugerament atrevida. Segur que n'hauríem de tenir més, segur, però qualificar això de pobre o de poc, em sembla –com els he dit–, i sense acritud, que diríem, em sembla una afirmació lleugerament temerària.

Junta de Sanejament: de cara al desplegament del Pla de sanejament, les necessitats d'inversió varien i també apareixen noves contingències i noves necessitats –com els comentava–, i, en aquest cas, el problema dels fangs. Quan teníem poques depuradores, el problema existia, però no existia d'una forma tan important com en aquests moments. Cal donar-hi una resposta i aquests pressupostos estan adreçats a poder-hi donar una resposta. Només subratllar la constitució de l'empresa Saensa, constituïda entre la Junta de Sanejament i l'Institut Català d'Energia. L'objectiu? Reduir el consum energètic de les depuradores, tot fomentant la cogeneració a través dels fangs.

Invertim –i això és una paradoxa–, en matèria de sanejament, s'inverteix per tenir més despeses, i és així. És lògic que les despeses corrents s'incrementin a mesura que nosaltres tinguem més depuradores. Ara fa una setmana vam inaugurar a Sitges una estació depuradora d'aigües residuals que va valdre 1.500 milions de pessetes. Mantenir aquesta depuradora cada any ens valdrà 100 milions de pessetes. És lògic que, a mesura que es vagi incrementant el nombre d'aquest tipus d'ins-

tallacions, també les despeses corrents s'incrementaran. I els objectius que ens fixem són mantenir els estàndards de qualitat d'aquestes instal·lacions i no minorar les aportacions a les administracions actuant. Aquest és el plantejament que nosaltres ens fixem en matèria de sanejament.

Els he promès que seria breu, i intentaré complir aquesta promesa, tot i que sovint, quan es diu que s'és breu, generalment no es compleix, i la gent t'acaba odiant, però en aquest cas intentaré que això no sigui així.

I entraria a la Junta de Residus. L'objectiu continua sent el desenvolupament dels programes que desplega la Llei 6/93, de residus. Consolidada ja la xarxa en matèria de disposició dels abocadors comarcals, que hem impulsat, que hem construït els darrers abocadors que faltaven, el de l'Alt Urgell i el del Pallars Jussà, cal continuar treballant en la construcció de deixalleries i la col·laboració amb els ens locals per tal de construir també plantes de compostatge i fomentar la recollida selectiva. Aquest ha de ser l'objectiu per a l'any vinent: minimització, valorització, disposició correcta dels rebuigs. La disposició la tenim garantida. Aquesta va ser la nostra prioritat, que no hi hagués cap residu municipal incontrolat a Catalunya. Els objectius, òbviament, són els que fixa la Llei 6/93: minimització i valorització, foment de la recollida selectiva, instal·lació de deixalleries, recollida selectiva de matèria orgànica, per tant, plantes de compostatge. Aquests són els objectius que fixa el Programa de gestió de residus municipals i que nosaltres, amb aquest pressupost i amb els pressupostos d'anys vinents, intentarem implementar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Respecte a residus industrials, comencem a percebre els costos del manteniment de les plantes que hem impulsat. Aquelles plantes que serveixen per tractar aquells residus, el tractament dels quals és considerat servei públic per la mateixa Llei 6/93: les piles, els frigorífics i altres electrodomèstics amb CFC, els olis minerals i també la planta de tractament de residus especials en petites quantitats. El pressupost de residus es diu que es redueix, però compte!, que s'ha aprovat –i això em sembla que no li ha passat a ningú desapercbut–, s'ha aprovat la Llei d'envasos i residus d'envasos, que estableix una nova via de finançament, amb diners que aportin les empreses productores d'envasos i de residus d'envasos. Vostès han fet referència a la dotació de 1.000 milions de pessetes al Fons de gestió respecte al pressupost de despeses. Jo els demano que es fixin en la partida d'1 milió en el pressupost d'ingressos. És una partida oberta i és una partida oberta per tal que es complem amb totes les aportacions que vinguin per aquesta banda. I això, em fa l'efecte que no ha de passar en absolut desapercbut. Aquesta és la valoració que em sembla que pertoca fer.

Per tant –i em falten deu minuts, divuit segons– intentaria acabar aquí anunciant –los el nostre vot contrari a totes les esmenes a la totalitat del Departament de Medi Ambient i a la Junta de Residus i la Junta de Sanejament, i amb la convicció..., no sé si ha estat un parlament molt convincent, però, en tot cas, amb la convicció –valgui la redundància– que el nostre objectiu és el

mateix: que Catalunya sigui un país sostenible mediambientalment.

Moltíssimes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Procuraré ser breu, crec que en cinc minuts ho acabaré. Per posicionar-me respecte a les esmenes presentades, dir que al nostre Grup ens preocupa el descens en el capítol d'inversions, descens que convindria mirar amb cautela, perquè l'obra pública en matèria de cura de medi ambient representa una infraestructura, no solament de base al desenvolupament econòmic, sinó que deriva en altres direccions relacionades amb la qualitat de vida i prevenció de la salut, creant una situació de precarietat als llocs on manca aquest tipus de servei. Som conscients, però, que el bloc principal de l'obra pública o, com a mínim, la base s'ha dut a terme aquests darrers anys, efectuant inversions molt superiors a la pressupostada per a aquest proper exercici. També és cert que en allò referent al Pla de sanejament anàvem aquests anys passats per davant, en inversions, de les directrius que, quant a realitzacions, dictava la Comunitat Europea. I, amb aquesta justificació, actualment es dilata una mica la realització d'unes quantes obres. I encara que el calendari de realitzacions es compleix tal com diu la Comunitat Europea, ens hauria agradat continuar amb el ritme de realitzacions anterior, donat que són obres que, tard o d'hora, s'han de realitzar.

Una cosa semblant passa amb l'obra pública referenciada a la Junta de Residus que compta com a base amb una xarxa acabada d'abocadors comarcals, per desplegar, a partir d'aquí, unes noves instal·lacions de deixalleries i plantes de compostatge. La qüestió dels residus mereix encara un major esforç, no tant en allò referent a l'àmbit municipal –que en els abocadors comarcals s'ha fet molta feina–, sinó en allò referent als residus de caire especial industrial, com els olis minerals, piles, CFC, etcètera; qüestions que demanen solucions ràpides, a l'igual del cas del dipòsit de Cardona o la incineradora de Constantí, obra, aquesta última, en fase de construcció i que va en la línia de la preocupació abans esmentada.

Altres qüestions estan reflectides en el pressupost de forma més positiva, tal com un increment del 34% en la partida d'educació ambiental, que veiem molt necessària. D'igual manera, s'observa un pressupost suficient destinat a la realització de dades per facilitar l'estudi d'impacte ambiental que considerem qüestió de gran interès, així com altres que, per manca de temps, no citaré.

Voldria, per acabar, citar, mencionar, la Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental, que està tramitant-se en aquest Parlament i que demanarà una

adaptació de l'estructura administrativa que ha de ser ràpida i efectiva, demanant un nivell d'exigència documental en la tramitació de l'autorització, d'acord i en proporció amb l'impacte ambiental de l'activitat.

En general, doncs, creiem que la base ja hi és, i les línies a seguir, amb més o menys pauses, estan ben traçades. I acabar dient que hem començat dient que ens agradaria més inversió per a aquest proper exercici, però el cert és que les realitzacions són evidents i els calendaris marcats per la Unió Europea es compleixen.

En conseqüència, el nostre vot serà contrari a l'esmena presentada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Silenci, si us plau! Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat al Departament de Medi Ambient. *(Remor de veus.)*

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat del Departament de Medi Ambient han sigut refusades per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Entrem ara a les esmenes de les seccions pressupostàries de diversos departaments. Com que el Grup Socialista ha fet arribar a aquesta presidència que donava per defensades les despeses de diversos departaments i també el deute, no havent-hi defensa d'aquestes esmenes, no hi ha torn en contra. Per tant, procediríem de manera immediata a la votació d'aquestes esmenes. Pregunto si algun grup demana votació separada d'alguna d'aquestes esmenes. *(Pausa.)* Si és així, votarem les despeses de diversos departaments i esmenes al deute. *(Remor de veus.)*

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 25 vots a favor, 55 vots en contra i 3 abstencions.

I havent acabat complidament la totalitat de l'ordre del dia del debat general de pressupostos, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit i quatre minuts.